

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR OF WOLF RAIN

NALINI
SINGH

ALPHA
NIGHT

A PSY-CHANGELING TRINITY NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*Nalini Singh'in Berkley
kitapları*

Psi-Changeling Serisi

DUYGULANMANIN
KÖLESİ BUZUN
TAŞIDIĞI SICAKLIK
VİZYONLARI
SAHIP OLMAK
BENİMDİR ZEVKİN
REHİNESİ ATEŞLE
DAĞLANMIŞ HAFIZANIN
ALEVLERİ ADALETİN
BAĞLARI TUTKUNUN
OYUNU
KAR ÖPÜCÜĞÜ İHTİYAÇ
YUMAĞI OBSİDYEN
KALKAN KIŞIN KALKANI
UMUT KIRIKLARI
ONUR BAĞLILIĞI

Psy-Changeling Trinity Serisi

GÜMÜŞ SESSİZLİK
OKYANUS IŞIĞI
KURT
YAĞMURU
ALFA GECEİ

Lonca Avcısı Serisi

MELEKLERİN KANI OKÇU'NUN
ÖPÜCÜĞÜ OKÇU'NUN
KONSORSİYUMU OKÇU'NUN
BIÇAĞI OKÇU'NUN FIRTINASI
OKÇU'NUN MİRASI OKÇU'NUN
GÖLGELERİ OKÇU'NUN
ENIGMA'SI OKÇU'NUN KALBI
OKÇU'NUN VIPER'I

BAŞMELEK'İN KEHANETİ BAŞMELEK'İN
SAVAŞI

Gerilim Filmleri

GÜNEŞ IŞIĞI ÇILGINLIĞI

Antolojiler

BÜYÜLÜ BİR MEVSİM

(Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte)

BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ

(Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte)

CEHENNEM KÖPEKLERİNİ SEVİYOR
OLMALI.

(Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte)

YANIYOR

(Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte)

KARANLIĞIN MELEKLERİ

(Ilona Andrews, Meljean Brook ve Sharon Shinn ile birlikte)

MELEKLERİN

UÇUŞU VAHŞİ

DAVET

GECE VARDİYASI

(Ilona Andrews, Lisa Shearin ve Milla Vane ile birlikte)

VAHŞİ KUCAKLAŞMA

Özel Ürünler

MELEKLERİN

DANSI

MAHREMIYETİN DOKUSU KUR

YAPMANIN ILANI GÜNAHIN FISILTISI

GECE YARISI SIRLARI

Alpha Night

BİR PSİKO-SOSYAL ANGEĻİN G TRİNİTY N ÜZERİNDE

J'ş AĻ1J'ş1 S1J'ş GH

BE RKL EY

Vew YorA

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2020 by Nalini Singh

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Singh, Nalini, 1977- yazar.

Başlık: Alfa gecesi / Nalini Singh.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley, 2020. | Seri: Bir psy-changeling trinity romanı; 4 Tanımlayıcılar:
LCCN 2020003250 (basılı)| LCCN 2020003251 (e-kitap)| ISBN 9781984803627 (ciltli)| ISBN
9781984803634 (e-kitap)

Konular: LCSH: Paranormal aşk hikayeleri. | GSAFD: Fantastik kurgu.

Sınıflandırma: LCC PR9639.4.S566 A78 2020 (baskı) | LCC PR9639.4.S566 (e-kitap) | DDC 823/.92-dc23 LC
kaydı <https://lcn.loc.gov/2020003250> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2020003251> adresinde mevcuttur

Ceket çizimi Tony Maurano'ya
ait Ceket tasarımı Rita
Frangie'ye ait

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_5.5.0_c0_r0

İçindekiler

[Nalini Singh'Berkley Kitapları in](#)
[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)

[Adanmışlık](#)
[Sırlar Mezarlığı Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Mimar Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Hasta](#)

[Sıfır Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Mimar Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Mimar Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Mimar Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[The Architect](#)
[Vanguard](#)

[*Teşekkür Yazar*](#)
[*Hakkında*](#)

Kay için

Sırlar Mezarlığı

YIL 2083 ve yüz yıllık sonsuz duygusuz bir gecenin ardından Psy'lar acı dolu bir şafağa doğdular. Aşk ve sevinç, nefret ve kıskançlık, neşe ve ıstırap, keder ve eğlence, tüm bunlar ve daha fazlası, psişik ırk artık onları içi boş otomatlar haline getirecek bir beyin darbesinden korkmadan hissedebiliyor.

Kâhinler, telekinetikler, empatlar, telepatlar, psikometrikler, hepsi var olmakta özgürdür.

Ama yüz yıl bir iz bırakır.

Bazıları için hayat, ruhun ebedi bir gece yarısıdır.

Şafak ışığı keser, gözlerde cam.

Bunlar kayıplar, bilinmeyenler, gizlenenler. Çünkü yüz yıl, gerçekleri gizlemek, yalan üzerine yalan yığmak ve bir zamanlar yıldızlar gibi parlayanları silmek için yeterli bir zamandır.

PsyNet bir sırlar mezarlığıdır.

Bölüm 1

Özne, sizin yararınıza kullanılabilecek saplantılı eğilimler sergiler.
Sadakatini size doğru çevirmeyi başarırsanız, size asla ihanet
etmeyecektir.

-Giriş raporu: Psikiyatri, altı yaşındaki Ethan Night'ın
Meclis Üyesi Ming LeBon (2061)

SELENKA ayıları suçladı.

Eğer Valentin gidip Gümüş Mercant'la çiftleşmeseydi, geri kalanlar
bu devasa sempozyum hedefinin etrafında dikiliyor olmayacaklardı.
"Buradayız! Gelin Bize Saldırın!"

Ayıya dönüşen alfa, sanki onun yakıcı bakışlarını hissetmiş gibi,
kıdemlilerinden biriyle konuştuğu yerden dönüp el salladı ve buna
kocaman bir sırıtış eşlik etti. Kadın ona ters ters baktı, ayı cazibesine
kapılacak durumda değildi.

"Ayıları sevmiyor musun?" diye sordu berrak bir erkek sesi, Rusçası
aksansız ve kelimeleri tonsuzdu.

Selenka onun yaklaştığını hissetmişti; Rusya'daki en güçlü kurt
sürüsünün alfası değildi çünkü insanlar ona gizlice yaklaşabilirdi.
Bölgedeki diğer büyük sürü söz konusu olduğunda sinsilik konusunda
pek endişelenmesine gerek yoktu. Ayılar da on bin kiloluk filler kadar
iyi gizlenebiliyordu.

Ancak bu adam *sessizdi*. Ayrıca, maviyi andıran sıcak bir alev
etrafındaki keskin bir kış rüzgârı gibi kokuyordu ve Değişkenlerin
Psy'larda aramayı öğrendikleri o soğuk metalik kokudan hiçbiri yoktu.
Psişik ırktan olup da bu kokuya sahip olanlar çoktan gitmişlerdi.

Sessizlik dedikleri duygusuz protokole genellikle geri dönüş olmazdı.

"Dün, normalde uslu olan üç kurdu hapisten çıkarmak zorunda kaldım," dedi yanında duran, boyu kendisinden karış fazla olan erkeğe bakmadan. "Nedenini biliyor musun?"

"Ayılar mı?"

"Ayılar." Acımasız bir onaylama. "Kurtlarımı 'dostça' bir içki içmeye ikna eden *güzel* ayılar. O kadar dostça ki barın yarısı kavgayla sonuçlandı." Ayılar bunu çok komik bulmuştu, üç koyunsu kurdunu kurtardığında hâlâ sırtıyorlardı.

Selenka bunu eğlenceli bulmadı.

Kurtları disiplinli yırtıcıları; ortalıkta dolaşıp bar kavgası başlatmazlardı. Özellikle de içlerinden birinin ahududu daiquiri koktuğu, sarı saçlarının üzerine dökülen devasa kokteyl yüzünden pembeleştiği bar kavgalarına. Üçü barın tamir faturasını gelecek yıla kadar ödeyecekti.

Kurtları sadece sert bir eşek olduğu için disiplinli değildi; bunun hayvanlarının farklı mizaçlarıyla ilgisi vardı. Ayılar acımasız avcılar olabilirdi ama genellikle kışkırtılmadıkları sürece rahattılar. Değişken bir ayıyı, homurdanıp pençesini savurmadan önce defalarca dürtebilirdiniz.

Kurtlar şiddete çok daha hızlı itilebilir. Bir ayı, bir kurdu soğuk bir öfkeye sürükleyecek bir hakarete gülerek geçiştirebilir. Çünkü ayılar pek ciddiye almazken, birçok kurt doğuştan gelen ölümcül bir yoğunluğa sahipti.

Her ikisinin de artıları ve eksileri vardı. Rahat ursine doğası tembelliğe yol açabilirdi ve önceki bir alfada da böyle olmuştu - Selenka'nın sürüsünün ayı bölgesinin bir kısmını ele geçirebilmesinin nedeni buydu. Ancak kurtlarının ilkel içgüdüleri aceleci davranmalarına ve kan dökmelerine yol açabilirdi.

Disiplin, güçlü bir kurt sürüsünün anahtarıydı.

"Ama aranızdaki ilişki samimi olmalı," dedi yabancı, düz tonunda hiçbir değişiklik yapmadan, ama yine de sesi, berraklığı ve tınısıyla akıldan çıkmayacak kadar güzeldi. "Eğer iki grup birlikte içiyorsa?"

"Samimi' tam olarak böyle ifade etmezdim." BlackEdge kurtları ve StoneWater ayıları dış gıcırdatan bir ateşkese sahipti. Bunun en büyük sebebi her birinin diğeri kadar tehlikeli olmasıydı. Birkaç çatışmadan sonra iki grup da isteksizce aynı sonuca varmıştı: Bir savaş her ikisini de yok edecek ve Moskova ile çevresini başka bir Dönüşen sürüsünün ele geçirmesine açık bırakacaktı.

Bugünlerde, sınırın ötesinde birbirlerine hırlayarak ya da ters ters bakarak ya da odalar arasında öpücükler savurarak kendilerini tatmin ediyorlardı. Bu sonuncusu neredeyse her zaman bir ayı hareketiydi. Selenka, Valentin'in ayılarının bunu kurtlarını kızdırmak için yaptığını biliyordu; bu yüzden kurtlarına kirpiklerini kırıştırarak ve açıkça sahte gülümsemelerle karşılık vermelerini söylemişti.

Selenka bununla gurur duymuyordu ama lanet ayılar bir azizi bile cinayete sürükleyebilirdi. Kurt da ayı da yırtıcı hayvanlardı. Ya bu karşılıklı kızgınlık oyununu oynayacaklardı ya da birbirlerini parçalayacaklardı. Ancak şu anda Valentin'in ayıları en iyi ihtimalle çevresel bir endişeydi.

Yanındaki soğukkanlı ve tehlikeli varlıkla çok daha fazla ilgileniyordu.

Bir Arrow olmalı.

Başka hiç kimse bu kadar kötü bir ruh hali içinde olduğu belli olan bir kurt alfanın yanına gidecek kadar intihara meyilli olamazdı.

Yüzünü ona dönmek için topuğunun üzerinde kaydı ve bakışları o güne kadar gördüğü en soluk kahverengi gözlere çarptı. Renk elanın, topazın ötesindeydi ve en soluk renk yıkaması olan kristalimsi bir saflığa dönüşmüştü.

Şaşırtıcı solgunluğu sadece gözbebeklerinin simsiyahlığı bozuyordu.

Bu etki teninin bal kahverengisinde daha da çarpıcıydı. Yontulmuş elmacık kemikleri bu tene baskı ve saçları, çenesini koyulaştıran yırtıklarla aynı tonda, dağınık bir siyahtı. Gözleri hafifçe yukarı doğru eğikti. Etnik kökenini tam olarak belirlemek imkânsızdı. Psy'nin güçlü psişik yavruların ortaya çıkma şansını arttırmak için genleri karıştırıp kaynaştırma gibi bir yöntemi olduğu düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi.

Dünyayı insanlar ve şekil değiştirenlerle paylaşan psişik ırk için dış görünüş psişik gücün yanında ikinci plandaydı ama bu Arrow her türlü tahmine göre çok yakışıklı bir adamdı. Ona yapışan ölümcül güç hissi de buna eklenince, hayır, Selenka

onu yatağından kovdu. Ense tıraşı da ilginçti. Oklar kural olarak temiz traşlı olma eğilimindeydi. Ama onun her iki tarafı da -kurt ve kadın- ona ikinci bir bakış atması, onu izlediği değişmez odak noktasıydı.

Nadiren değişmeyenler bir alfa değişenin bakışlarını tutabilirdi, ama genellikle sadece bir ya da iki saniye. O noktada terlemeye başlarlar, ilkel çekirdekleri karşılarındaki tehdidi fark ettikçe kalpleri çarpmaya başlardı. İnsanlar ya da Psiler şekil değiştiren hiyerarşisi açısından düşünenmeler bile, teması tam anlamıyla yalnızca kendi başlarına alfalardı.

Bu adam bir alfa değildi.

Bu bilgi saf bir içgüdüydü, kurdundan doğmuştu.

Bir Ok'un yüksek yakalı ve pantolonu çizmelerin içine kelepçelenmiş siyah savaş üniformasını giyyordu ve Selenka'nın istihbaratına göre bir zamanlar artık feshedilmiş olan Psy Konseyi için suikastçılık yapan ölümcül telekinetikler, telepatlar ve çeşitli diğer Psy'lara benzer bir etki yayıyordu. Hatta sol ön kolunun üzerinde pırıl pırıl parlayan siyah bir eldiven bile vardı; teknoloji uzmanı ona bunun Oklar'ın denemekte olduğu sahaya uygun yeni bir mobil iletişim biçimi olduğunu söylemişti.

Yine bu adam ekibin diğer üyeleriyle aynı şekilde görünmüyordu.

Ayrıca hiç rahatsızlık belirtisi göstermeden bakışlarını onun üzerinde tutmaya devam etti. Kurdu bunu bir meydan okuma olarak algılayabilirdi ama bunun yerine karnında koyu kırmızı korlar canlandı. Biriyle mahrem ten ayrıcalıklarını paylaşmayalı çok uzun zaman olmuştu; neden tehlikeli ve güzel ... ve olması gerektiği gibi olmayan bir Ok olmasını.

Selenka gözlerini kıstı; kanını kaynatması aklını kaçırdığı anlamına gelmiyordu. Büyükannesi ve büyükbabası bir *idiotka* yetiştirmemişti. "Nesin sen?" Bu dobra soru ona kibar, nazik ve sevgi dolu babuşkasından hayal kırıklığına uğramış bir bakış kazandırabilirdi ama Ok hiçbir tepki göstermedi.

"A Gradient 7.9 Tk," dedi onun değişken kulağına müzik gibi gelen o berrak sesiyle. Tonsuz olsa bile şarkı söylüyor ve içindeki her şeyin farkındalıkla titremesine neden oluyordu.

"Bir telekinetik mi?" Selenka, sesin esiri olmadan onu içine çekerek kollarını kavuşturdu ve ayaklarını birbirinden ayırdı. "Bir şey var

kurdumun tüylerini diken diken ediyor." Açıklayamadığı garip bir tını. Ama bu itici bir şey değildi. Hayır, soluk gözlü Ok'ta rahatsız edici hiçbir şey yoktu - tuhaf olan onun güçlü fiziksel tepkisiydi. Yine de vücudu açlıktan   l  yordu ve adam güzel ve tehlikeliydi, sesi de bir alfanın fantezilerinden fırlamış gibiydi.

Kurdunun ondan bir ısıruk almak istemesine şaşmamalı.

Ok onun meydan okumasına saldırganlık ya da soğuk bir geri çekilme ile karşılık vermedi. "Psişik dengemi etkileyecek şekilde kalıcı olarak hasarlıyım," dedi. "Muhtemelen bunu hissediyorsun - daha önce D  n    enlerle yakın temasta bulunmadım, bu yüzden bunun doğal yeteneklerinin bir parçası olup olmadığını bilmiyorum."

Selenka bir ka  ını kaldırdı, ona olan hayranlığı azalmamı  tı. Empatik Kolektif'in başkanı Ivy Jane Zen, sempozyuma katılan herkesi kapsamlı bir şekilde bilgilendirmemi  ti ve açıkça belirttiği bir şey vardı ki, Sessizlik sonrası iyileşmenin her aşamasında Es ile temas halinde olacaktı.

"Sessizlik," demişti küçük, kıvrımlı ve şiddetle koruyucu kadın, "ırkımızdan duyguları yok etmekle ilgiliydi. Bu da empatları bir sorumluluk haline getiriyordu ama PsyNet Es'ler olmadan hayatta kalamazdı. Sonuç olarak, E tanımı kitaplardan silindi ve zihinlerimiz boğuldu, yeteneklerimiz o kadar acımasız bir kalkan altında ezildi ki yara izleri kaçınılmaz oldu."

Ancak kimse Selenka'yı psişik hasardan basit bir   izikmi   gibi bahseden bir Ok hakkında uyarmamı  tı - bu hasar Dönüşenlerin duyularına yansıyacak kadar derin olsa bile.

Tabii bu hasarla ilgili . Daha büyük olasılıkla, gizli bir Ok yeteneğini gizlemek için ona basit bir cevap veriyordu.

Gizli operasyon timlerine mensup insanlar genellikle - ded    kasının deyimiyle - kovalarından su dökerek dola  mazlardı. Selenka bu atasözünü büyük babasının uydurdu  undan şüpheleniyordu ama büyük babası bu atasözünü tüm sürüye bula  tırdı  ından beri, bu atasözü artık çimentoyla kaplanmıştı.

Ok'a gelince, alfa kurtlar da kovalarından su d  kmezdi.

Kadın cevap vermek için dudaklarını araladığında bile adamın dikkati başının üzerine kaydı. Gözbebekleri parladı, yarı saydam kahverengiye gölgede bırakan bir karanlık denizi.

"Gözlerini kapat," dedi, sözcükler kırılmış ve soğuktu.

Selenka, potansiyel oyun arkadaşları da dahil olmak üzere kimseden emir almazdı.

Ama o daha karşılık veremeden, kollarını vücuduna sımsıkı sararak ona doğru saldırdı. Bir elini başının arkasına koymuş, yüzünü omzunun sert kaslarına bastırıyor, diğer eliyle de beline sarılıyordu.

Göğsünü bir hırıltı doldururken pençelerini çıkardı, keskin uçları adamın karnına saplamaya gitti ... ve tam o sırada sessizliği duydu.

Bozulma

mış.

Delici.

Acı

verici.

Devasa sempozyum salonuna dağılmış üç yüzden fazla insandan hiçbir mırıltı gelmedi. Yapılan ya da gönderilen telsiz çağrılarının belli belirsiz yankıları yok. Yerde topuk ya da bot tıkırtısı yok. Kan dondurucu bir şekilde, Ok'un içini boşaltmak yerine pençeleriyle onu deldi. "Acil karın ameliyatı istemiyorsan bırak." Hırıltılı bir ses çıktı.

Etrafındaki kilidi açarak geriye doğru bir adım attı, avuçlarını havaya kaldırdı.

Sanki bunun anlamı varmış gibi. Bir Psy'nin vücudundaki her kemiği kırsanız bile zihinsel yetenekleriyle sizi alt edebilirlerdi.

Özellikle de o Psy bir Arrow ise.

Ensesindeki tüyler diken diken olurken, koridorun olabildiğince büyük bir bölümünü tararken çevresel görüşüyle onu izlemeye devam etti. *Bozhe moi!* Herkes . *Herkes*. Valentin'i ya da Silver'ı göremiyordu, yani her ne olduysa olmadan önce salonu terk etmiş olmalıydılar, ama iki teğmeni ve Valentin'in iki teğmeni, görüş alanındaki her bir Ok'la birlikte yerdeydi.

"Tehdidi etkisiz hale getirmenin en hızlı yolu buydu."

Bakışlarını, hiçbir duygu ya da düşünce belirtisi göstermeden konuşan *çok* tehlikeli adama çevirdi ve sesi şöyle devam etti

kulaklarına doğru mırıldandı. "Ne tehdidi?" Sesi sert çıkmıştı ama kurdu kan dökmeye hazır değildi, içgüdüleri bilinmeyen bir şeyin onu rahatsız etmesiyle yatışmıştı.

"Yeşil kadife ceketli E." Odanın ortasına doğru başıyla işaret etti.

Selenka bu mesafeden kadında olağandışı bir şey göremiyordu.

"dur," dedi. "Ani hareket yok."

Telekinetik güçlerini Selenkaya karşı kullanmak için hiçbir çaba sarf etmeden, ölümcül bir zarafetle küçük esmerin yüzüstü yattığı yere doğru yürüdü. Selenka'ya bir bakış attıktan sonra yanına çömeldi ve esmer kadını ters çevirmek istediğini işaret etti.

Selenka ellerini büktü, pençeleri hâlâ dışarıdaydı. "Yavaş ve ."

Ok, gücünü göstermeye ihtiyaç duymayan sinsi bir avcı olarak, bilenmiş bir güçten söz eden bir kolaylıkla eylemi gerçekleştirdi.

Empatinin ceketinin düğmeleri çözülmüştü. Ceket açıldığında Selenka'nın gaz bombası olduğunu hemen anladığı bir cihaz ortaya çıktı. Selenka'nın hâlâ ayakta olması, Arrow'un kadını bombayı harekete geçiremeden indirdiği anlamına geliyordu. "Nefes alıyor." Göğsünde yumuşak bir iniş vardı.

"O ve diğerleri sadece baygın," dedi Ok. "Birkaç yaralı kafa ve yanlış düşmüşlerse tek tük kırık kemik var ama ölümden iyidir." Bir açıklama değil ama bir ifade.

Selenka da aynı fikirdeydi. Gazın zararsız olma ihtimali, bir ayının on dakikadan uzun bir süre boyunca uslu durmasıyla hemen hemen aynıydı: koca bir sıfır. "İyi karar." Pençelerini vücuduna geri sokarak elini uzattı ve Es bir yana, psişik ırkın çoğunun temastan kaçınma eğiliminde olduğunu hatırladı.

Sıcak, sert bir el onunkine doğru kaydı.

Temas şok etkisi yarattı, doğrudan çekirdeğine elektrik çarptı.

İşte , onun ruhunun ilkel bir parçasını fısıldadı.

Çevresel görüşünde bir hareket yakaladığında beynindeki gürültüden nefes almaya çalışıyordu. Koridorda yürüyen masum biri de olabilirdi ama kurdu en ufak bir eski ter kokusu alıyordu; buruk ve acı, *korkmuş*. Hiç tepki vermeden

vücudunu Ok'unkine çarparak onu yere serdiğini düşündü.

Ona çarpacak olan mermi çekirdeği sırtının üst kısmını sıyırdı. Mermi, en sevdiği ceketinin yumuşak mavi derisini ve tişörtünün ince pamuğunu delip derisinde bir yarık açtıktan sonra sol taraflarındaki duvara çarpınca, ateş edene doğru gitmek için dönmeye başladı.

Ama Ok bir elini uzattı ve o soğuk ve yansız ses tonuyla, "Gözler," dedi.

Bu sefer onları kapattı.

Hâlâ parıltıyı "görüyordu", göz kapaklarının altında göz kamaştırıcı bir parıltı, ışıltılı bir güzellik.

Kirpiklerini kaldırdığında, önünde dans eden küçük ışıklarla karşılaştı. Saldırgan yere düşmüştü. Selenka kahverengi tenli kadını sabahın erken saatlerinden tanıdı. Başka bir E.

Başları beladaydı.

Bölüm 2

Baskın, yırtıcı Dönüşen dişileri tehlikeli bir türdür. Onları kızdırırsanız ve kötü bir ruh halindeyseler yüzünüzü parçalayacaklardır. Diğer taraftan, eğer sizi sahiplenirlerse, şüpheye yer bırakmayan sahiplenici bir öfkeyle sevilirsiniz. Tabii ki kur yapma aşamasını atlatmanız gerekiyor. Cesaretiniz için sizi selamlıyoruz.

-*Wild Woman* dergisinin Ekim 2078 sayısındaki başyazıdan alıntıdır: "Cilt Ayrıcalıkları, Stil ve İlkel Sofistike"

ETHAN, vücudunu onun vücuduna dayamış, pembe-mor çizgili siyah örgüsü bir omzundan sarkan kadının ince çene çizgisine **baktı** ve *bunun planda olmadığını* düşündü. Herkesi saldırıdan kurtaracak, kadının güvenini kazanacak ve sonra ...

Ve sonra . . .

"İdarecisinin" inançlarına rağmen Ethan bir sonraki eylemine karar vermemişti. Planı herhangi bir siyasi eğilimi olduğu için değil, hain olma fikrinin içinde bir şeyleri ateşleyip ateşlemeyeceğini görmek istediği için kabul etmişti. Tutuşmamıştı. Dünya uzak bir bulanıklık olarak kalmış, bedeni ve zihni etrafındaki diğer tüm canlılardan kopmuştu.

Hedefi *onu korumak* için bedenini ateş hattına sokana kadar başka bir çıkmaz sokak. İçgüdüsel bir hızla tepki veremeyecek kadar iyi eğitilmiş olan adam, düşükleri anda kollarını kıza dolamıştı ve kız Ethan'a nişan almış olan empata doğru hızla ilerlerken yanık et kokusu henüz burnundaydı.

İşte o zaman Selenka'nın sırtının kavrulmuş kırmızısını, çiğ ve kanayan etini gördü.

Artık gri yok, dünya renk ve gürültüyle kanıyor, nabızı boğazında.

O şiddetli telaşla ayağa kalktı ve onun peşinden koştu. Onu yakalayamadı. O bir kurt alfabı ve bir Ok bile güçlü bir kurdun hızına yetişemezdi. Ama fazla uzağa gitmiyordu ve ikinci saldırgana ondan sadece bir iki dakika sonra ulaştı.

Bu ikinci saldırının gerçekleşmemesi gerekiyordu. Ya birileri işleri berbat etmişti ya da işleyicisi Ethan'a güvenmiyordu ve onu satranç tahtasından kaldırmayı içeren bir yedek seçeneğe karar . Ethan'a güvenmemekte haklıydı ama bu kumar 'ın hayatını kurtaran kurda zarar vermişti. *Kabul edilemezdi.*

Selenka saldırganı etkisiz hale getirdi. "Bilinç kaybı ne kadar sürer?"

"Bu sefer daha az güç kullandım, kafasını çarpmadığı sürece herkesle birlikte kendine gelecektir - yaklaşık üç dakika daha." Bu bir tahmindir; yeteneğini kullandığında *herkes* yere düşerken, iyileşme süresi dalgalanıyordu. Birkaçı on dakika içinde sersemlemiş olurken, diğerleri sonraki iki dakika içinde ayağa kalkıyordu.

Selenka dikkatli bir bakıştan sonra, "Başında belirgin bir yara göremiyorum," dedi. "Güzel, bu-"

Büyük ayı alfa içeri koşmadan önce kapılardan bir ses geldi. Valentin Nikolaev'in karanlık gözleri doğrudan Ethan'a, bu durumdaki tek bilinmeyene yöneldi. Ama Selenka hemen ayağa kalkarak Ethan'ın önüne geçti. "Tehdit o değil."

Ethan diğer alfanın cevabındaki derin mırıltıyı duymadı. Selenka'nın başının arkasına ve daha aşağıda yarasına bakıyordu. Ok eğitimcileri ve Ming LeBon'un kendisi tarafından çok daha kötü yaralanmıştı. Ama Selenka kanıyordu çünkü *onun* için kendini ateş hattına atmıştı.

Nefesi ciğerlerine sıkışmış ve cildi sıcacıkken, en yakındaki ilk yardım çantasına gitmek üzere oradan ayrıldı. Salonda birden fazla vardı çünkü yeni eğitim almış Es'lerin bir kısmı aşırı yüklenme ve yığılma eğilimindeydi. Kiti alması çok kısa sürdü ama Selenka'nın yanına döndüğünde salona birkaç kişi daha girmişti.

"Sırtın," dedi, kadının kanının kırmızısı gözünün önünde titreşiyordu. Kadın ona sinirli bir bakış fırlattı ama harap olmuş ceketini silkti,

sonra tişörtünü çıkardı. Altına giydiği mor kenarlı siyah spor sütyeni darbenin etkisiyle hasar görmüştü ama teninin soğuk beyazına dayanacak kadar yapısal bütünlüğü kalmıştı. Valentin Nikolaev ve Silver Mercant'la konuşmaya devam ederken ilk yardım çantasını açarak dezenfektan spreyi çıkardı. "Bu acıtacak."

Verdiği tek yanıt başını sallamak oldu.

Kabul etse de etmese de, dezenfektanı sıkmaya başladığında ona altın gözlü bir bakış fırlatırken nefesini tısladı. İlk konuştuklarında bu gözler koyu kahverengiydi.

Kurdun hırıltılı bakışlarını tuttu, ilkel parlaklığa kapıldı - daha önce hiç bu kadar canlı birinin yakınında bulunmamıştı. Yine de geri adım atacak değildi. Onun önceliği *kızdı*. "Seni uyarmıştım."

Diğerleriyle tartışmasına geri dönmeden önce evcilleştirilmemiş güçle parıldayan bir başka temas anı. Bu tartışmayı görmezden geldi ve ona verdiği zarara odaklandı. Ağır, karanlık bir his ciğerlerini taştan ellerle kavradı. Duygusal bir tepki miydi? Ethan bilmiyordu; tepkisini değerlendirebileceği bir barometresi yoktu.

Sessizlik çökmüş olabilirdi, ırkı hissetmekte özgürdü, ama bunların hiçbirinin yaşadığı soğuk gri yer üzerinde bir etkisi olmamıştı. Ta ki bugüne kadar.

Ethan, Selenka'nın yarasını hiçbir şekilde kabul bulmadı.

Kanıyordu çünkü vücudunu Ethan'la tehlike arasına koymuştu.

Kanı kulaklarına hücum ederken beyni şaşkın bir döngü içinde bunu tekrarlayıp duruyordu. Eğitimcileri onu çocukken dövdüğünde bile kafasının içinde bu çığ gibi büyüyen gürültüyü hissetmemişti. O zamana kadar zaten soğuk bir yerde yaşıyordu, dünyayı bir parçası olmadan gördüğü o yerde.

Darbelerinin gücünü analiz eder, ne kadar ileri gidebileceklerini hesaplar, sonra da vereceği yanıtın stratejisini belirlerdi. Arada sırada, onları daha da hırçınlaşmalarına neden olacak kadar incitmeyi başarırdı. Yine de durmamıştı, içindeki uzak rasyonalite teslim olmanın bedenini ötesine geçen bir şekilde ölmek olduğu konusunda uyarıyordu.

Soğukkanlı hesaplamaları Sessizlik testlerinde mükemmel puanlar almasını sağlamalıydı ama sonuçları her zaman PATOLOJİK OLARAK AYRILMIŞ sözcükleriyle çıkmıştı. Duyguları kendilerinden uzaklaştırmaya kararlı bir ırkta böyle bir sonucun paradoksal doğasına dikkat çekmiş, ardından işlevsel bir birey - ve ölümcül bir Ok - olmasına izin veren buz gibi grilikte var olmaya devam etmişti.

Ming LeBon psikolojik değerlendirmelerin sonuçlarını kesinlikle umursamamıştı.

O zamanlar ekibin başında olan eski Psy Konsey Üyesi Ethan'ın sadece kendisine söyleneni yapmasını, öldür denildiğinde öldürmesini, yarala denildiğinde yaralamasını önemsiyordu. Ethan emirlere uymayı asla sözlü olarak reddetmemişti - Ming ona cinayet işlemesini emrettiği ilk seferde eğitmenleri ve Ming ile konuşmayı bırakmıştı.

Sekiz yaşındaki Ethan işbirliği yapmayı bırakmıştı. Hiçbir şeyde.

İnatçılığı o kadar ağır fiziksel ve psişik cezalarla sonuçlanmıştı ki çocukluğunun uzun bir bölümü boş geçmiş, zihni onu kıracak şeyleri silmişti. Ming bu tür şeylerin soğuk gri yerde yaşayan bir çocuk üzerinde sıfır etkisi olduğunu anladığında bu cezalar sona ermişti.

Ama artık soğuk gitmiş, gri yok olmuştu. Selenka'nın yarasına bakarken Ethan'ın damarları ateş pompalıyordu. Değişkenler hızlı iyileşirdi ama bu kadar derin bir yara bir alfa kurt için bile zaman alırdı ve canı yanmış olmalıydı. "Şifacınız yakınlarda mı?" diye sordu, konuşmayı hiç umursamadan bölerek.

"Hayır." Kaşlarını çatarak ona baktı, gözleri o parlak altın rengindeydi, büyüleyici ve tehlikeliydi. "Daha sonra bakmasını sağlarım. Sadece şuradaki yapışkan maddeyi sürün."

Kadının yaralı bölgeyi de koruyacak bir uyuşturucu jelden bahsettiğini biliyordu. Tüpü almadan önce eldivenlerini taktı ve jeli yaranın üzerine sürerken nazik olmaya özen gösterdi.

Vücudunun sıcaklığı ona karşı titreşiyordu, sanki derisinin altında yaşayan yırtıcı hayvan onun cesaretini test ediyordu. BlackEdge kurtları pek de tatlı ya da vahşi olmalarıyla bilinmezlerdi.

Uyumlu. Ekibin dosyalarına bakmış ve bir not bulmuştu: *Kışkırtılırsa tehlikelidir. Hafife almayın.*

Ona elini uzattığında avucunda oluşan tuhaf kaşıntıya rağmen, dokunuşunu iş gibi tuttu. Bu çaba gerektiriyordu. O ilk temas, beyninin işleyemediği vahşi bir yumrukla hislerini ona doğru itmişti. Belki de uzun, çok uzun zamandır başka birine en çok yaklaştığı an olduğu içindir.

Fiziksel işkencenin Ethan üzerinde hiçbir etkisi olmadığını fark sonra Ming, acımasız zihinsel zincirlere ve ışıksız bir odanın zifiri karanlığına bel bağlamıştı. Ethan uzun süre karanlıkta tek başına yaşamıştı, o kadar uzun süre ki güneşi unutmuştu. Sonsuzluktan sonra onu tekrar gördüğünde gözleri yaşarmıştı.

Ayrıca başka bir canlıyla ten tene temas etmenin ne demek olduğunu unutmuştu, insanların sıcaktan yandığını unutmuştu ... ve bir kadının teninin bu kadar yumuşak olabileceğini hiç bilmiyordu. Kadın bir oktan daha tehlikeli olsa bile. Selenka'nın pençeleri gösteriş için değildi. O daha tepki veremeden bağırsaklarını deşebilirdi.

Onunla temasını kesmesi fiziksel bir tepkiye neden oldu, gücü damarlarında çatırdadı ve kasları gerildi ama yarası artık jel ile kaplanmıştı. Daha az kırmızı görünmüyordu ama acısı çoktan hafiflemeye başlamış olmalıydı. Bu düşünce vücudunda düğümlenen gerginliğe hiçbir şey yapmadı çünkü kız hâlâ yaralıydı. Ve o da bu acıya sebep olmuştu.

Ethan ondan uzaklaşmak için kendini zorlarken çenesi sıkıştı.

O ilk yardım yaparken Değişken askerler her iki saldırganı da salondan çıkarmıştı ve yakındaki bir hastaneden çağrılan sağlık görevlileri yaralıları kontrol ediyordu. Aden de salonda belirmişti, şüphesiz Ethan'ın patlaması sırasında dışarıda olan Oklardan biri tarafından uyarılmıştı.

Ethan mı? Ekibin şu anki liderinin zihinsel imzası soğukkanlı ve kontrollüydü.

Bu aynı zamanda Ethan'ın da karşılık vereceği bir sestir; Aden'i ilk gördüğünde ve diğer adamın yaşça kendisine yakın olduğunu fark ettiğinde bu kararı vermişti. Mantık ona Aden Kai'nin Ming'in evcil işkencecilerinden biri olmasının mümkün olmadığını söylüyordu.

Aden Ethan'a ekipteki değişikliklerle ilgili başka şeyler de anlatmıştı ama Ethan'ın istediği tek bir şey vardı: O zifiri karanlık odaya girip konuşmayan bir çocuğu konuşturmaya çalışan kadın ve erkeklerin isimleri. Grinin içinde bile bu bilginin onun için bir anlamı vardı.

Aden'in sözünü tutmuş ve Ethan'a verileri bulmuş olması da öyle.

Yedi isimden oluşan listeden sadece Ming LeBon hayatta kalmıştı. Ekip istihbaratı, eski Konsey Üyesinin, imparatorluğunu parçalara ayırmadan önce ezmek istiyor gibi görünen Amerikalı bir kurt sürüsü tarafından gizlice avlandığını doğruladığından, Ethan şimdilik kılıçlarını bırakmıştı.

Güce alışkın bir adam olan Ming LeBon'un ölmeden önce her şeyini kaybedecek olması ona buz gibi bir adalet gibi gelmişti. Ancak kurtlar arayışlarında başarısız olurlarsa, Ethan gölgelerin arasında elinde ışıktan bir bıçakla bekliyor olacak ve eski Konsey Üyesini küçük parçalara ayırıp vahşi domuzlara yedirecekti.

Düşüncenin vahşiliği ve kesinliği onu gafil avladı ama sadece bir anlığına. Adene cevap verirken intikamın duygularla daha iyi olacağına karar vererek kara ateşi kucakladı: *Tehdidi gördüm. Onu etkisiz hale getirdim.* Tek dizinin üzerine çökerek kullanılmış eldivenini bir biyolojik tehlike imha torbasına koydu, ardından ilk yardım çantasının geri kalanını karıştırdı. *Ölümcül bir zarar yok.*

Rapor anlaşıldı. Aden'in sesinde Ethan'ın daha önce hiç hissetmediği bir derinlik vardı ama bu derinlik birdenbire Ethan'ın bu açık sözlü ifadenin tam anlamını kaçırdığından emin olmasını sağladı. *Durumunuz nedir?*

Yetenekler yüzde elli şarjla.

Hayır, Ethan. Aden, Ethan başını kaldırana kadar bekledi; takım liderinin koyu renk gözleri odanın diğer ucunda onunkilerle buluştu. *Yaralandın mı?*

Ethan bunun da taktiksel bir bilgi olduğunu fark etti. *Hayır.* Ming'in sessiz silahı her zamanki gibi işlevselliğini koruyordu -tamamen değil, Ethan altı yaşından beri böyle değildi ama işlevseldi. *Başka bir tehdidi etkisiz hale getirmek için bana ihtiyacınız var mı?*

Hayır. Sadece incinmediğinden emin olmak istedim. Aden'in sözlerindeki yabancı derinlik Ethan'ın anlayamadığı tonlardaydı.

Biz bir aileyiz, Ethan. Ve aile birbirini kollar.

Ethan cevap vermedi.

Elinde antiseptik bir mühürle ayağa kalkarak dikkatle açtı; mühür Selenka'nın yarasını şifacısına ulaşana kadar enfeksiyondan koruyacaktı. Selenka'nın çevresindeki her hareketin olduğunu bildiği için sözlü bir uyarıda bulunmadı.

Adam şeffaf mührü yaranın etrafına bastırmaya başladığında kadın kasılmadı, yani uyuşturucu jel işe yarıyor olmalıydı. Yara kapatıldıktan sonra yırtık tişörtünü aldı ama gerilmeden ve muhtemelen yarasını daha da kötüleştirmeden tekrar giyemeyeceğini hemen fark etti. Onun yerine ceketini alıp uzattı. Kadın arkasına bakmadan önce bir kolunu, sonra diğerini ceketin içine soktu.

Fermuarı kapatırken çıkardığı ses hızlı ve netti. "Uyuşma etkisi bir saat içinde kaybolacaktır" dedi. "Sen O zamana kadar şifacınıza ulaşmış olursunuz."

Hem Selenka hem de ayı alfa ona baktı.

Selenka bir kaşını kaldırdı. "Her zaman seni bir lokmada yiyebilecek büyük, korkunç şekil değiştirenleri mi kesiyorsun, *zaichik*?"

Ethan akıcı bir şekilde Rusça ama yine de son kelimeyi doğru çevirdiğinden emin . Çünkü bunun "küçük tavşan" anlamına geldiğini düşünüyordu. Muhtemelen bu bir avcı-av olduğu varsayılan etkileşimiydi.

Bunu bir kenara bırakarak, "Gerekirse," dedi. Ethan korkunun bir duygu olduğunu biliyordu ama aşına olduğu bir duygu değildi. "Kas kütlem göz önüne alındığında, her durumda oldukça iştah açıcı olacağıma inanıyorum."

Ayı güldü, büyük ve yüksek sesle ve Ethan'a neredeyse fiziksel bir şekilde dalga gibi çarpan bir sıcaklıkla, ama Selenka gözlerini kıstı.

"Bunu , Selenka," dedi ayı, teğmenlerinin uyanık olduğu yere gitmek için dönmeden önce.

"Seni izlemeli miyim?" Selenka'nın sorusunda bir kurt hırıltısı vardı ... gözlerinde hiç de saldırgan görünmeyen bir parıltıyla birlikte. "Sen bir tehdit misin?"

"Evet." Hayatı boyunca *onu kurtarmış* olan tek kişiye yalan söylemek söz konusu bile olamazdı. "Bundan sonra konuşmalıyız."

Selenka parmaklarını adamın çenesine kapattı, pençelerini çıkarırken bile temas hafifti. Parıltı gitmiş, yerini ölümcül bir acımasızlık almıştı. "Eğer bana ya da benimkine karşı gerçek bir tehdit oluşturuyorsan, boğazını koparır ve kanını pençelerime ve ağzıma bulaştırarak uzaklaştırırım." Bir pençesini adamın dudaklarına götürdü. "Ama değilsen ... şey, *zaichik*, o zaman oynayacağız."

İçindeki karanlık ısı, yakıcı bir parlaklığa dönüşen bir ateşleme noktasına dönüştü ve dalları bir renk, ısı ve acı dalgasıyla yayıldı. Soğuk yerin kapısı çarparak kapanmadı. Hayır, Selenka'nın gözleri gibi sıvı altın renginde olan ve çerçevenin etrafını saran dallar tarafından içeriden yok edildi. Beynine beyaz acı parçaları saplanırken bile onu inatçı bir odaklanmayla izledi.

Ethan seçmişti.

Mimar

Scarab Sendromu: Düzensiz davranışlar, olası şiddet patlamaları, halüsinasyonlar ve/veya hafıza kaybı ile birlikte psişik yeteneklerde ani artış. Olası tüm vakaları derhal PsyMed SF Echo'dan Dr. Maia Ndiaye'ye yönlendirin.

Konu zaten şiddet içeriyor ve kontrolden çıkmışsa, acil ısınlanma yardımı talep etmek için aşağıda listelenen acil durum kodlarını kullanın.

-PsyMed Central tarafından tıbbi merkezlere gönderilen Kırmızı Kod tıbbi uyarısı dünya çapındaki tesisler (25 Nisan 2083)

Konsorsiyum'un **mimarı**, buluşunun bugüne kadarki başarılarını ve başarısızlıklarını değerlendirdi. Konsorsiyumu dünyayı istikrarsızlaştırmak için kurmuştu, böylece kendisi ve taktiksel hassasiyetle yerleştirdiği kişiler istikrar eksikliğinden faydalanabilecekti.

İyi bir plandı ve belli ölçüde başarıya ulaşmıştı.

Ancak, genel olarak bakıldığında, başarısız olduğunu kabul etmek zorundaydı. Üç ırkın ana unsurları tarafından imzalanan işbirliği anlaşması olan Üçlü Anlaşma'nın oluşumu, parçalanmaya yol açan nifak tohumlarını ekmeyi çok daha zor hale getirmişti. İnsanlar artık birbirleriyle konuşuyor ya da kendi adlarına konuşması için daha büyük bir oyuncuyu çağırıyorlardı.

Hepsi değil, ama yeterince.

PsyNet'teki sorunlar durumu daha da zorlaştırmıştı. Tüm Psy ırkının hayatta kalmak için bel bağladığı psişik dokuyu daha fazla istikrarsızlaştırma riskini göze alamazdı.

PsyNet tarafından sağlanan biofeedback, o bile birkaç dakika içinde ölecekti.

Psişik biyolojinin bir temeliydi.

Psişik ağı tehdit eden her şeyden geri adım atmak zorundaydı - en azından Psy'ların büyük bir kısmının hayatta kalmasını sağlayacak bir çözüm bulana kadar. Soykırım iş için iyi değildi, güç için de iyi değildi.

Tek tük katliamlar kontrolü sağlamaya yardımcı olabilirdi ama yok edilmiş bir dünyayı yönetmeye değer . Güçlü ve operasyonel bir dünyaya hükmetmek istiyordu. Ancak o zaman bir anlamı olurdu. Nihai kontrol başından beri oyunun sonuydu, Konsorsiyum'daki diğerleri onu tahta çıkarmak için piyonlardı.

Mimar sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşünmek ve plan yapmak için geldiği inziva yerinin penceresinden dışarı baktı, ancak ötesindeki pastoral manzaradan hiçbir şey göremedi, bakışları içe döndü. Yeni bir planın, yeni bir stratejinin zamanı gelmişti. Hayatta kalan ve başarılı olanlar başarısızlıklara tutunmazlardı; bu başarısızlıkları hastalıklı uzuvlar gibi kesip atarlardı.

Önce kaynaklarını gözden geçirdi.

hâlâ birtakım güçlü parçalar vardı, kimsenin beklemediği ceplere saklanmış güçlü pozisyonlardaki insanlar. Bu onun sahip olduğu bir yetenektir, eğilip bükülebilecek ve kullanılabilecek kişileri tespit etmek.

Aktif Konsorsiyum operasyonlarına gelince, kritik birkaç tanesinin devam etmesine izin verecek ve ne sonuç vereceklerini görecekti. Ancak çoğunu, operasyonları yürütenlerin çoğuyla birlikte rafa kaldıracaktı. Hayatta kalan piyonlarının hepsi Konsorsiyum'un yön değiştirmesinden memnun olmayacaktı ama bu halledilebilirdi.

Dikkatini masasına ve notlar aldığı veri tabanına verdiğinde sol şakağında donuk bir zonklama hissediyordu. Zonklamayı görmezden geldi; bu küçük bir rahatsızlıktı ve beyin yapısını kurtarmak istiyorsa yapması gereken işler vardı. İlk olarak hedeflerini yeniden gözden geçirmeliydi.

Hâlâ hükmetmek istiyor muydu?

Evet.

Güçlü bir sivil olmak onun doğal hali değildi. Kimi yönetmek istiyordu?

İşte bu, diye düşündü, sandalyesinde tekrar geriye yaslanarak, ilginç bir soruydu. Bir ırk üzerinde hâkimiyet kurmak, üç ırk üzerinde birden hâkimiyet kurmaktan çok farklıydı. İkincisi dünya tarihinde hiç başarılamamıştı.

Bu, Mimar için yeterince değerli bir hedefti. Daha önce eski düşünme biçimlerine takılıp kalmış, sadece küçük, parlak hedeflere yönelmişti. Ancak tüm büyük liderler ve vizyonerler kendi yollarında büyümek zorundaydı. Konsorsiyum fikri, onu gelecek olana hazırlamak için değerli bir basamak olmuştu: dünyanın kontrolünü ele geçirecek ... sonra da onu en büyük mirası olacak şekilde yeniden şekillendirecekti.

Kimse onun adını unutamazdı.

Bölüm 3

İzleyici başarıyla devre dışı bırakıldı.

(Kişisel not: Kararları sen veriyorsun Aden, ama bu konuda emin misin? Hastanın psikolojik profili beni endişelendiriyor.)

-Dr. Edgard Bashir'den Aden Kai'ye (Mart 2083)

OK, son konuşmalarından bu yana Selenka'yı izlemeyi bırakmamıştı.

Rahatsız edici olmalıydı, ama görünüşe göre incelemeye itiraz etmemişti. Adam hem kadının hem de kurdun iştahını kabartıyordu. Özellikle de pençelerini gösterdikten sonra onu bu şekilde izlemeye devam ettiği için... Ya hiç korkmuyordu ya da kendini koruma becerisi sıfır olan bir deliydi.

Çünkü iş oraya gelirse Selenka onun bağırsaklarını deşerdi.

Onu tavşan gibi yiyip bitirme arzusu, yuvadaki yılan olduğunu kanıtlaması halinde misillemeden muaf olduğu anlamına gelmiyordu. Yine de, evet, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Bir erkeğe bu kadar içgüdüsel tepki vermeyeli uzun zaman olmuştu. Çoğu Dönüşen gibi o da ten teması konusunda utangaç değildi; bu tür temaslar hayatın bir parçasıydı ve onun durumunda, kurdunun saldırgan içgüdülerini kontrol etmek için gerekliydi.

Alfa kurtlar pek de utangaç, çekingen tipler

sayılmazdı. Kurdu bu fikir karşısında homurdandı.

Ancak son altı aydır bu kurt, ihtiyacını gidermeyi teklif eden yakın arkadaşlarına bile sırtını . Sadece fiziksel bir şey istemiyordu, insani yanı da öyle. İçinde bir sızıya dönüşen bir ihtiyaç vardı.

"Ah, *cucciola*, içinde öyle bir delik var ki. Dikkatli olmazsan seni yutacak."

Genç bir kızken bir panayır falcısının söylediği sözler.

Eskiden kızgın olan buna gülüp geçmişti ama şimdi dönüştüğü kadın sık sık eşarpları ve etekleriyle örtülü "insan" falcının PsyNet'in dikkatli gözlerinden kaçmış bir F-Psy olup olmadığını merak ediyordu. Çünkü ağır İtalyan aksanı ve gösterişli parıltılı yüzükleriyle Madam Zostra haklıydı.

Selenka *daha fazlasını* istiyordu. Büyükannesi ve büyükbabasının sahip olduğu şeyi. Teğmenleri Alia ve Artem arasında gördüklerini. Tanrılar onu korusun, Valentin'i bile kıskanıyordu. Ayı, her alfanın gurur duyacağı bir eş bulmuştu.

Ok'a karşı hissettiği bu ilkel çekim çok daha ham bir şeydi ama içindeki uyuyan ihtiyacı bir intikamla uyandırmış, ona sadece bir alfa kurt olmadığını hatırlatmıştı.

Erkeklerden hoşlanan bir alfa kurduydı.

Bu ölümcül yabancıyla sıcak, terli ten ayrıcalıkları kulağa mükemmel geliyordu.

Özellikle de ona *zaichik* dediğinde şaşkın şaşkın bakmaya devam ederse.

Dudakları kıpırdadı ama aklındaki şey eğlence ya da ilkel cinsel cazibe değildi. Yirmi beşinci yaş gününden beri sürüsünün lideri olan bir kadının tecrübeli düşüncesi idi. Neden ona bir tehdit olduğunu söylesin ki? İkili oynamak için zekice bir oyun mu? Hayatını kurtararak onun güvenliğini kazanmaya başlamışken bunun pek bir anlamı yoktu.

Bu soruyu daha sonrası için bir kenara bırakarak Valentin, Silver ve Aden Kai'ye katılmak üzere yürüdü. Dördü birlikte bu lanetli etkinliğin güvenlik komitesini oluşturuyorlardı, ancak Aden genellikle kıdemli Oklarından ikisini -Cristabel Rodriguez ve Axl Rye- görevlendiriyordu.

Kaleb Krychek'in Es'e bu salonu teklif etmek dışında sempozyumla ilgili herhangi bir şeyden uzak durmasının nedeni de delegasyonun itici gücüyle aynıydı. "Benim önceliğim PsyNet," demişti Selenka ve Valentin'e, üçü bu konuyu görüşmek üzere bir araya geldiklerinde.

toplanma önerdi. "Herhangi bir büyük kırılmayı, kırılmaya dönüşmeden kontrol altına almalıyım."

Üçlü Anlaşma'yı imzalayanlarla paylaşılan bilgiler sayesinde Selenka, az sayıda sığınmacı dışında tüm Psy'ların hayatta kalmak için PsyNet'e ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Bunun bir tür psişik geri bildirimle ilgisi vardı. Ama bu devasa ağ çöküyordu. İki hafta önce, Laos'un kırsal bir bölgesinde yirmi beş kişi, bulundukları bölgede ağ Kaleb'in bile zamanında onaramayacağı kadar ani bir şekilde çöktüğünde oldukları yerde ölmüştü.

Selenka şimdi Aden'in yüzünde belli belirsiz yorgunluk çizgileri görüyor, parçalanmanın hızlandığını biliyordu. Okların lideri aynı zamanda PsyNet'teki gediklerin kapatılmasında Kaleb'in ortağıydı. "Ağ işler nasıl?" diye sordu odadaki en sessiz alfa olan ama bu yüzden daha az ölümcül olmayan bu adama.

Aden cevap olarak sadece başını salladı.

Ivy Jane Zen bir saniye sonra onlara ulaştı. Yüzünün kemikleri üzerinde güneşten fırçalanmış krem rengi teni gergin ve gözbebekleri irislerinin bakır rengine karşı genişlemiş olan Empatik Kolektif'in başkanı, "Saldırganların Kolektif'in üyeleri olduğunu tespit ettik. İkisi de grup içinde özellikle aktif değil, ancak her ikisi de istikrarlı görünüyor."

Daha kısa boylu, daha kıvrımlı kadın bir elini saçlarının arasında gezdirerek yumuşak siyah bukleleri karıştırdı. "Benim tanımım şiddet içermiyor." Sarsılmış bir ses tonu. "Bunu anlamıyorum."

"Bu tam olarak doğru değil," diye cevap verdi Silver o net, işveli tavrıyla, soğuk sarı saçları sırtından aşağıya doğru bir ışık tabakası gibi iniyordu, tek bir teli bile yerinde değildi ve kendi gücüne olan güveni tartışılmaz bir gerçektir.

Selenka Silver'ı hep sevmişti, diğer kadın Kaleb'in yardımcısı olduğu zamanlardan beri. Son derece akıllı başında ve pragmatik bir telepatın nasıl olup da bir ayıyla çiftleştiğini Selenka asla anlayamayacaktı. Haberi duyduğunda arka arkaya beş votka içmişti.

"Edindiğim bilgilere göre," diye devam Silver, "empatlar kendilerini ve değer verdikleri kişileri savunurken şiddete başvurabiliyorlar."

Selenka kaşlarını çattı. "Her iki E de burada kimi koruduklarını sanıyorlar?" Kollarını kavuşturarak omzunun üzerinden bakmamak ve soluk gözlü Ok'u bakışlarıyla kıstırmamak için mücadele etti. Çünkü ensesinin diken diken oluşuna bakılırsa, adam kesinlikle hâlâ ona bakıyordu. Eğer adam dikkatli olmazsa, kurdu onun ilgisini bir tehdit olarak algılamaya başlayacaktı.

Kınlı pençeleri parmak uçlarına batıyor, kurdu iç derisine doğru kayıyordu.

Paradoksal olarak, aynı vahşi kalp onun geri atmayı reddetmesini son derece çekici buluyordu. Bu, onun ilkel gerçekliğiyle yüzleştğinde ürkecek bir adam değildi. Bırakırsa gözlerinde korku görmeyecekti. Karnındaki karanlık korlar daha da alevlenirken ekledi: "O gaz bombası salondaki herkesi öldürebilirdi - öldürücü olduğunu varsayarsak?"

"Hâlâ test ediliyor," diye gürledi Valentin, gözleri insan kalsa da sesinde ayı vardı. "Aden'in adamları muhtemelen en hızlı sonucu alacaklar ama ben de kendi ekibime bir örnek gönderdim."

Lanet ayı Selenka'nın varoluşundaki *en* sinir bozucu insanlardan biri olabilirdi, geçen gün bulduğu kır saçların kaynağı da oydu ama bazı şeyleri anlıyordu. Bunlardan biri, Selenka'nın Aden Kai ile henüz onun raporunu olduğu gibi kabul etmesine izin verecek bir rahatlık seviyesinde olmadığıydı; evet, Ok Üçlü Anlaşma'yı yaratmıştı ama onun için bir yabancı olarak kalmaya devam ediyordu. Yıllar boyunca sürüsüne çok zarar vermiş psişik bir ırktan gelen bir yabancı.

İtiraf etmek ne kadar acı verici olsa da, bu gibi konularda Valentin'e güveniyordu. Ayılar hakkında söylenebilecek tek bir şey vardı: manipülasyon yapmazlar ya da ince oyunlar oynamazlardı. Her şey apaçık ortadaydı ve bir kez herhangi bir ittifaka karar verdiklerinde, karşı taraf inançlarını bozmadığı sürece buna sadık kalırlardı.

Selenka böyle insanlarla çalışabilirdi. Onu çıldırtırsalar bile.

Çünkü kurtlar da sözlerinden dönmezdi. *Selenka* sözünden dönmezdi.

"Hiçbir cevabım yok." Ivy Jane başını salladı, ince yün kazağının canlı turuncusu bulutların arasında bir güneş ışığı gibi parlıyordu.

salonda asılı kaldı ama sesi şaşkın bir acı taşıyordu. "Sempozyum Es için iyi bir şey. İlk kez büyük bir grup olarak bir araya gelebiliyoruz. Oturumlar ve konuşmalar bilgi paylaşımı, buluşların tartışılması ve yerel gruplarımızın ötesinde dostluklar kurmakla ilgili."

Selenka, E kendini daha iyi hissedene kadar Ivy'ye sarılma dürtüsü ile ona hırlama içgüdüğü arasında sıkışıp kalmıştı. Empatlar genellikle yavrular kadar idealistti, gözlerinde yıldızlar ve insanların doğuştan iyi olduğuna dair bir inanç vardı. Birçoğunun kendini koruma içgüdüğü yoktu. Bu, bir alfayı sırf onları güvende tutmak için hepsini evlat edinmeye itmeye yeterdi.

Okların bunu zaten yapmış olması iyi oldu. Muhtemelen aynı sebepten.

"Ethan'ın burada olması iyi bir şey." Ivy Jane yutkundu. "Başka birinin bu katliamı neredeyse hiç zarar görmeden durdurabileceğini sanmıyorum."

Ethan.

İsmin tadına bakan Selenka uygun olup olmadığına karar veremedi. "Sizinkilerden biri," dedi Aden'e. Aden'in ekibinin bir üyesi olduğu konusunda şüpheleri olduğundan çok, Ok hakkında daha fazla bilgi alıp alamayacağını görmek için.

"Evet." Aden'in ses tonundan başka bir bilgi verilmeyeceği anlaşılıyordu.

Selenka bunun için ona saygı duymak zorundaydı; bir alfa halkını korurdu.

Düşenlerden daha fazlası uyanmaya başladıkça etraflarında kıpırdanmalar oldu. Daha fazla konuşmadan ayrıldılar - iki saldırganla görüşene kadar konuşacak bir şey yoktu - beşi de yardım edebilecekleri yerlere yardım etmek için harekete geçti. Sağlık görevlileri kemikleri kırılan ya da kafasına darbe alan katılımcıları çoktan dışarı çıkarmıştı.

Sersemlemiş E'ye yardım etmek için tam çömelmişti ki ensesindeki tüyler kıpırdandı, burun delikleri parlak ve soğuk bir koku alınca alevlendi. Acımasız bir cinsel çekim olsun ya da olmasın, Ethan'da uymayan bir şeyler vardı.

Pençeleri tenine değiyordu, öyle bir tınlıyordu ki onu yanına çekip anlayana kadar *dinlemek* istiyordu.

Ona ulaştığında, "İki kırık bilek ve bir burkulmuş omuz," dedi. "Büyük bir kafa yaralanması yok." Sesi sanki bir alışveriş listesi okuyormuş gibi geliyordu ama içindeki kurt başını pençelerinin üzerine koyup gözlerini kapattı. Ve onun tam olarak tanımlayamadığı bir şekilde iyi olmadığıнын farkında olmasına rağmen, zihni onun yatakta çıplak ve doygun bir şekilde uzanıp sadece onun konuşmasını dinlediği canlı bir resim çizdi.

Onu fark eden tek kişi de o değildi. Sesini duyan yakınlardaki diğer Dönüşenlerin hepsi başlarını kaldırmış, yüzlerinde takdir dolu bir ifade vardı; özellikle de konuşmacıyı bir an için gördükten sonra.

Selenka onlara gülümsedi.

Akıllı olanlar başka şeylerle ilgilenmeye başladı. İki ayı ona dik dik bakmaya çalıştı ama o bunu bekliyordu ve adamla kadın alçak sesle homurdanarak başlarını eğene kadar gözlerini kırpmadan bakışlarını üzerlerinde tuttu.

Kurdu çok açtı: Ethan onunla oynayacak ya da onu cezalandıracaktı.

O kurdun kürkü yine derisinin iç kısmına sürtünürken, bereketli bir şekilde gerindi, artık bölgesini işaretlediği, iddiasını açıkça ortaya koyduğu için mutluydu. Kendisini bir tehdit olarak tanımlayan ve hasarlı olduğunu söyleyen bu Ok'u daha yakından koklamak istiyordu.

Hepimiz öyle ya da böyle hasarlıyız, Selenushka.

Bu sözleri on dört yaşındaki perişan Selenka'ya söyleyen BlackEdge'in kıdemli şifacısı Oleg'di. O zamanlar yaralı bir çocuktü, şimdi yetişkin bir kadındı ama Oleg'in sözleri hala . Hasar, kişinin hayatı yaşamış ve yol boyunca birkaç darbe almış olmasından başka bir şey ifade etmiyordu.

Yardım ettiği empatın tozunu aldıktan sonra onu yoluna gönderdi ve Ethan'a döndü. Solgun gözleri, kurdunun göğsünde usulca hırlamasına neden olan odaklanmış bir niyetle kendi gözlerine kilitlendi. "Dikkatli ol *zaichik*," diye fısıldadı pençeli parmaklarını Ethan'ın göğsüne dokundurarak. "Ben bir E değilim. Isırırım. Sertçe. Ve bana bir tehdit olduğunu söyledin."

Ok bir adım daha yaklaşıarak pençelerinin üniformasına batmasına izin verdi.

Korku yok. Tereddüt yok.

Göğüsleri gerildi, kalçaları sıkıştı ama Selenka yeşil bir yavru değildi. "Seninle olan ten ayrıcalıkları lezzetli olabilir ama korumaya yemin ettiğim kişiler için bir tehlikeysen bu cazibe seni korumaz." Pençelerini daha da derine batırdı. "Boğazını koparmak üzereyken bu kadar tatlı gelir misin?"

Gözlerini onunkilerden ayırmayan Ok başını eğdi.

Selenka'nın kurdu yüzeye doğru hamle yaptı.

Bölüm 4

Disiplin, Selenushka. *Disiplin*. Zaten düşünmeden saldırmak ya da tepki vermek için fazla güçlü bir kurtsun. Bugün bir öfke nöbetinde neredeyse bir sürü arkadaşının kolunu koparıyordun. Yarın, birinin boğazını pençeleyebilirsin. Disiplinli olursanız, sürü için bir değer olursunuz. Disiplin olmazsa, bir yük olursunuz.

-Alpha Yevgeni Durev'den torunu Selenka'ya (12)

SELENKA, geliştirmesi yıllarını almış olan özdenetimine sıkı sıkıya sarıldı. Tutku ve duygular onun en büyük gücü ve en büyük zayıflığıydı; bir alfa olarak sürüsü, onları böylesine vahşice sevdiği için ona hayrandı ama bunun tersi, gençliğinde onu bir kavgacıya dönüştüren fırtınalı bir mizaçtı.

Blin! Kurdunun bu şekilde neredeyse kontrolünü kaybettiğine inanamıyordu. Fark ettiğinden daha fazla dokunma yoksunluğu çekiyor olmalıydı. Boğazını bir alfa kurda korkusuzca sunan bu Arrow'la ilgilenenecekti ama bunu onun derisinin altında bir düşman olup olmadığını anladıktan ve sempozyumdaki sorumluluklarını yerine getirdikten sonra yapacaktı.

Ethandan uzaklaşarak, ayağa kalkan ama pek de sağlam olmayan E'yi yakaladı. Gözleri bir yavru köpeğinki gibi kocaman ve kurnazca bakan empat, kollarını ona sararken başını Selenka'nın omzuna yasladı. Selenka hiç tereddüt etmeden kendi kollarını iri yapılı erkeğe doladı ve titreyen sırtını okşadı.

Empatlar onda, sürünün itaatkâr üyelerine karşı hissettiği koruyucu içgüdülerin aynısını uyandırıyor. O kadar çaresizlerdi ki.

"İyisin," dedi sert ve güven verici bir ses tonuyla.

Ona daha sıkı sarıldı. Kurt iç çekerek ona sıkıca sarıldı ve saçlarını okşadı; Ethan E'yi uzaklaştırmak istercesine kıpırdandığında gözlerini kıstı. Eğer denerse güzel yüzüne bir pençe darbesi indirecekti. Ama bu Ok'un akli vardı, kollarındaki E nihayet sakinleşip diğer E'lere katılana kadar yerinde kalmaya yetecek kadar akli vardı.

"Sen bir alfa kurdusun." Ethan'ın sesi onun etrafını sarmıştı.
"Alanına böyle bir tecavüze neden izin verdin?"

"Genelde çaresiz Es'leri yemeyiz." Yavruları tekmelemek gibi olurdu. "İyi bir alfa ne zaman sarılacağını ve ne zaman pansuman yapacağını bilir."

Ethan'ın ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu ama "Neden sana mecbur bırakılıyorum?" dedi. Bu zorlamadan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Ellerimi tenine koymak istiyorum, seni tatmak istiyorum."

Başka bir adam bu sözlerle çapkınlık yapıyor ya da şansını deniyor gibi görünebilirdi. Ethan'da ise soğuk, gerçekçi ve yalındı. Adam onu çırılçıplak soymak ve ağzına almak istiyordu ve nedenini anlamıyordu.

Ama o sesle, o süslenmemiş kelimeler ...

Kurdu derisine doğru gerildi. Psy'in değişen zihinleri bu şekilde etkileyemeyeceğini bilmeseydi, telepatik zorlamadan şüphelenebilirdi. "Bazen bedenin istediğini istemesi dışında sana verecek bir cevabım yok."

Gözleri karanlık ve ölümcül bir ihtiyaçla yanarken, "Tartışmamızı şimdi yapmak ister misin? Böylece beni öldürüp öldürmeyeceğinize ya da bu dürtüyü tatmin etmeme izin verip vermeyeceğinize karar verebilirsiniz."

Selenka'nın gözleri tekrar boğazına gitti, üniformasının yakasının siyahına karşı güçlü bir sütun. O kabarık yaka onu kurt dişlerinden koruyamazdı, özellikle de korunmak istemediği zamanlarda. "Hayır. Bunu özel olarak yaparız." Burada çok fazla büyük şekil değiştiren kulak vardı ve Ethan'ın ona söyleyeceği her şey ona özeldi - yoksa Valentin'le birlikteyken söylerdi.

Kurdu onunla daha önce hiç yapmadığı bir şekilde savaşırken göğsünün arkasında bir hırıltı yükseldi. Ethan'ı *istiyordu*, mantığının ve aklın canı cehenneme. Dişlerini sıkarak onu kontrol altına aldı.

karşısındaki Oka bir kez daha baktı. Onu avlamak ister gibi izliyordu ama kadın hiçbir tehdit hissetmiyordu.

Çünkü soğuk Ok en az şu anda hissettiği kadar vahşi görünüyordu.

Bu her neyse, psişik bir manipölasyon girişimi değildi.

Bu o kadar şiddetli bir kimyaydı ki hem bir Ok'un hem de bir alfanın kontrolünü yerle bir etmişti. "Başka bir bahset," diye emretti, sesi sertti. "Bana telekinezi yeteneğinden bahset. Mümkün olduğunca teknik detaylarıyla."

"Teoriye göre mevcut ışığı hareket ettiriyor ve yeniden şekillendiriyorum."

"Bu, ışıksız bir odada yeteneğiniz olmadığı anlamına mı geliyor?"

Üzerine bir durgunluk çöktü. Ve o biliyordu. *Biliyordu*. Işıksız bir odada hayatta kalmıştı ... ve kendini oraya koymamıştı. Çünkü gücü ışıkla bağlantılı olan bir adamı kontrol etmek, o gücün yakıtını ondan esirgemekten daha iyi nasıl olabilirdi?

Kanı kaynarken elini uzattı. "Boş ." Ethan'ı burada, başkalarının duyabileceği bu yerde ifşa etmeyecekti; bazı yaralar özeldir, sadece seçtiğin kişilere gösterilir. "Kaybolmuş gibi görünen başka bir E görüyorum."

Kadın neredeyse onun içine gömülecekti. Bu sırada Ethan yere düşmüş bir empatın ayağa kalkmasına yardım etmek için durdu. Selenka genç kardinalle o günün erken saatlerinde tanışmış, Ethan yanına gelip ona saçındaki renkleri sormuştu. Kendisinininki kafatasına yakın kesilmişti ve bukleleri sıkıydı.

"Saçına çizgiler kazınmış bir çocuk gördüm," demişti daha sonra. "Bunu düşünüyorum. Ivy şu anda benim vasım ve buna izin verdi ama saçlarımın iyileşmesi zaman alacağı için emin olmam gerektiğini söyledi."

Genç kız Ethan'a göz kırptı. "Seni göremiyorum." Sesi titriyordu, abanoz teni her zamanki ışıltısından yoksundu.

"Görüşünü kontrol etmesi için bir sağlık görevlisi çağıracağım."

"Hayır." Genç kız onun kolunu tuttu. "Seni görebiliyorum, ama seni *göremiyorum*. . . Hayır, bekle." Derin bir kaş çatma. "Sen gitmedin. Kaybolmuşsun Solma. Kırık parçaları atma. Sadece yapıştırıcıya ihtiyacın var."

Hareketsiz duran Ethan'ı serbest bırakan E, kolunu sıvazladıktan sonra uzun boyuyla onu kucaklayan Ivy Jane Zen'e doğru ilerledi

ve şakağına bir öpücük kondurdu.

Selenka çocuğun muhtemelen saçmaladığını ve kafasının karışık olduğunu biliyordu ama sözleri vücudundaki küçük tüyleri diken diken etmişti. Özellikle de genç kardinalin doğrudan dünyanın en deneyimli E'si olan Sascha Duncan'ın altında eğitim gördüğünü bildiği için. Genç bir *güçtü*.

Ethan sessiz kaldı, yüz ifadesi buz gibiydi... ve gözleri ondan hiç ayrılmıyordu. Sonra tekrar yalnız kaldı ve adam ona doğru yürüyordu.

Kırık parçaları atmayın.

Kurdu, Ethan'ın gizemine dalmış olmasından faydalandı ve hiçbir mantıklı açıklaması olmayan bir çaresizlikle içine öyle güçlü bir hamle yaptı ki, Ethan ona çarptı, bir eli göğsündeydi ve her ikisinin de havası boşalırken bakışları kilitlendi.

Güçlü elleriyle kadının kalçalarını kavradı ve onu kendine yakın tuttu. Kadının ilkel kalbi adamın paramparça olmuş kalbine uzandı ve soğuk, parlak, paradoksal bir şekilde ışıkla parçalanmış bir karanlık zihninde patladı.

Adamın gözleri kızın önünde karardı, parmakları kızın içine gömüldü. Ama onu dışarı itmeye çalışmadı.

Ve kurdu, sahiplenici ve boyun eğmeyen, iddiasını ortaya koydu, sırayla .

Kalbi gümbürdeyerek ve nefesi kesilerek Ethan'a baktı. Teni ter içindeydi ve nabzının boynunda düzensiz bir ritimle attığını görebiliyordu. İçinde gecenin tadını taşıyan, damarlarını ürperten ve yanlışığ fısıldayan soğuk bir ışık kıpırdadı. Çok pürüzlü, çok kırık, bağ parazitlerle doluydu.

"Bunun gerekiyordu." Boğazını tırmalayan sert sözler.

"Ne?" Gözleri simsiyahtı. "Neden ben-" Başını salladı. "İçimde bir varlık var."

"Çıkmasını istiyor musun?" Eğer istiyorsa, bu sandığından da kötü bir felaketti.

"Bilmiyorum." Kelimeler düzdü. "Ne oldu?"

Sürü arkadaşlarının koridorda yırtıcı hayvan gibi bilincinde olan Selenka, yüzünü ve sesini ayarlamak için mücadele etti.

"Ben," diye mırıldandı, ses telleri daha önce hiç söylemediği bir çığlıktan dolayı çığdı. "O varlık benim. Biz ..." Hırıltısını bastırdı. "Sanki çiftleşmişiz gibi, ama aramızdaki bağ doğru değil." Aralarında ağır bir sis vardı, bulanık ve kalındı ve kurdunun hırlamasına neden olan pürüzlü kenarlarla doluydu. "Seni bir eşin hissetmesi gerektiği gibi hissedemiyorum."

Ethan hareket etmedi, gözünü bile kırpmadı.

Selenka geri adım atarak fiziksel bağı kopardı. "Benden açıklamamı isteme. Çiftleşme bağının bu şekilde yürürlüğe girmesi gerekmiyor - dans etmemiz, birbirimize kur yapmamız, birbirimizi *tanımamız* gerekiyor."

Ethan onun için bir yabancıydı... içine *sığmayan* bir yabancı. Bu bağın feci şekilde yanlış olduğunu bilecek kadar çok çiftleşmişti. Ethan ona kayıp bir yarım gibi uymak yerine, içinde tırtıklı bir karanlığa dönüşmüş ve kurdunun öfkesini artırmıştı.

Yine de kurt dişleri ve pençeleriyle ona sarıldı, sahiplenme ihtiyacı Selenka'nın damarlarında karanlıktı. Onu işaretlemek istiyordu, onu *almak* istiyordu.

"Yakıyorsun," diye bağırdı Ethan, aralarındaki mesafeyi sadece bir santim kalıncaya kadar kapatarak. "Ateş damarlarımı kaynatıyor. Daha fazlasını istiyorum."

Onun çıplak arzusu karşısında nefesini tutamayan Selenka, daha önce hiç yaşamadığı bir arzuyla etrafına bakındı. Gözüne çarpan Margo'ydu, üstegmenin gözlerindeki şok, simsiyah gözbebeklerine kehribar rengini yayıyordu. Selenka'nın en yakın arkadaşı araya hazırды, Ethan'a saldırmaya ve kan akıtmaya hazırды.

Selenka başını hafifçe salladı ve -gergin bir duraksamadan sonra- teğmen arkasını döndü. Diğer sürü arkadaşları da Margo'yu örnek alacaktı. Burada sadece BlackEdge'in en kıdemli insanları gerçekte ne olduğunu anlayabilirdi. Ve hiçbirisi Selenka'nın var olmaması gereken bu bağı çözmesine yardımcı olamazdı.

"Her ne , psişik bir zorlama yüzünden olmadı," dedi Ethan, gözleri hâlâ obsidyen rengindeydi ve vücudu kızın tam karşısında kaslı bir ısı duvarı oluşturuyordu. "Dönüşenlerde böyle bir zorlama mümkün değildir."

Selenka elini sıktı ve bilinçli bir dikkatle bıraktı. "Bu bir Psy olayı değil." Işıkla kırılmış gecesinde bile bu bağ çok ilkel, çok fazla dış ve pençeden oluşan bir şeydi. "Bunu sonra konuşuruz, şu anda düşünemiyorum."

Hırıltı ve memnuniyet, ihtiyaç ve mantık arasında sıkışmış bir halde, uyarıda bulunmadan kazandığı eşine odaklandı. "Nasılsın?" Bu ani yakınlaşma bir Ok için daha da kötü olmalıydı.

"Hâlâ PsyNet'teyim."

Anlamının bulanık beynine nüfuz etmesi bir dakika sürdü. "İyi," dedi, adamın soğuk yıldız ışığı içinde parlıyor ve kırılıyordu. "Dengeli misin?"

"Hayır." Sarsıntılı nefesler, zamanın dışında ve senkronize değil. "İhtiyacım var-" Ona baktı ve neredeyse bu ihtiyacı tanımlayacak kelimeler için savaştığını görebiliyordu.

Onun kelime dağarcığı yoktu, ama onun .

"Govno!" Elinden tutarak onu en yakın kapıdan dışarı çıkardı ve kullanılmayan küçük bir oda bulana kadar koridorda ilerledi. İçeri girdi, kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı, sonra döndü ve onu kapıya doğru itti. "İhtiyacın olan şey bu."

Ensesindeki saçları bir yumrukla kavrayarak başını kendi başına doğru çekti.

Öpücük sadece dudaklar, ıslaklık ve dilin dile kaygan bir şekilde kaymasıydı, kızın göğüsleri adamın göğsüne sertçe bastırılmıştı ve adamın kolları kızın etrafında kilitlenmişti. Bunun teknikle ya da incelikle hiçbir ilgisi yoktu. Bu, her ikisinde de yüksek vites geçişten açılığını anlık olarak yatıştırmaya çalışan bir öpücüktü.

Kılları tenine battığında hırladı ve daha da derin bir öpücük için saçlarını sıkıca kavradı. Adam duruşunu genişleterek ona doğru eğildi, kolları titanyumdan bantlar halinde onun etrafındaydı.

Öpüşmeyi sonlandırdığında ikisi de nefessiz kalmıştı.

Saçları alnına dökülmüş, gözleri kararmış bir halde, "Daha fazla." dedi. "Hayır." O hormon delisi bir çocuk değildi; o Selenka'ydı.

Durev, BlackEdge'in Alfa'sı ve yapacak bir işi vardı.

Genç bir askerken eğitmenlerinden öğrendiği bir tekniği kullanarak Ethan'ın elinden kurtuldu.

Elinin tersiyle ağzını kapattı. "Oraya geri dönmeli ve söz verdiğim şeyi yapmalıyım. Devam edebilir misin?"

Ethan uzun bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. "Nasıl bölümlere ayıracağımı biliyorum." Onun önünde, gözleri siyahtan o çarpıcı soluk gölgeye dönüşmeye başladı. Kepenkler indi, yüzündeki gerginlik çizgileri silindi.

İçinde, ışığın soğuk kırılmaları yoğunlaştı.

Kurdu hırladı, o garip kırık sisi bir kenara atmak istiyordu, çünkü arkasında eşi yatıyordu. Ethan'ın aksine, bir şeyleri öylece silip atamazdı. Kurdu tenine yakın geziniyordu, gözleri hayvanınkiler gibiydi. Yırtıcı hayvanın görüşüyle her şey daha keskindi, duyuları artmıştı.

Ama her ne kadar vahşi görünse de Ethan, Selenka'nın kapıyı açabilmesi için kenara çekilse de, onu kontrol altına alınmış ama fethedilmemiş bir arzuyla izliyordu. İkisi sessizlik içinde sempozyum salonuna geri döndüler ve Selenka özellikle Dönüşenlerin onların yokluğunu fark edeceğini bilse de, sahne hemen hemen aynıydı.

Gideli bir, en fazla iki dakikadan fazla olmamıştı.

Ama kurdu yatıştırmak, sahiplenme içgüdülerini artık şiddet tehlikesi yaşamayacağı bir noktaya getirmek için yeterince uzun zaman geçmişti. Ethan'a duyduğu arzu hâlâ içinde vahşi bir şey gibi kabarıyordu. Bu normal değildi. Bununla ilgili *hiçbir* şey normal değildi. İlk görüşte çiftleşme, Margo'nun bağımlısı olduğu gündüz pembe dizilerinde sergilenen türden bir şeydi. Fantezi ve aşk romanlarının konusuuydu.

Gerçek hayat değildi.

Ancak gerçek, Selenka'nın kanında soğuk bir şarkı söylüyordu.

"Tenin çok yumuşak." Ethan'dan tınısız sözler, gözleri boynuna sabitlenmişti ama vücudundaki her küçük tüyü kaldırdılar.

Onun da aynı dokunma dürtüsüyle savaştığını fark edince nefesini içine çekerek dişlerini sıktı. "Yalnız kalana kadar olmaz." Onun için bir tehdit olduğunu itiraf etmesine gelince, aralarındaki tuhaf çiftleşme bu işi bozmuştu.

Dostlar birbirlerine ihanet etmez. Bu taşta kazınmış bir gerçektir. Yine de onun eşi tamamen yabancıydı.

Ona karşı bir başka ilkel dalgalanma, görüş alanının hemen dışında yükselen devasa bir dalga hissi, soğuk ve mavi ateşten bir şey, ölüm ve

Işık. Nefesini içine çekti ve *onun* duygularının geri tepmesini yakaladığını fark etti. "Sen doğuştan Ok değilsin. çok fazla vahşi enerji var." Garip bir şekilde ilkel aç, ölümcül bir enerji.

Konuşurken nefesi kızın yüzüne geliyordu, birbirlerine yakın durmalarına rağmen kız hareket ettiğinin farkında değildi. "Bir olay ışığı bir silah olarak kullanma yeteneğimi tetiklediğinde Sessizlik'in birinci seviyesini zar zor atlatmış bir çocuktum."

Sessizlik.

Psy ırkının, dünya Psy'ların duyguları olmadan doğduklarına inanmaya başlayana kadar, gençlerini duygulardan arındırmak için kullandığı gizli program. Psişik ırk ancak Sessizliğin çöküşünden sonra bu konu hakkında konuşmaya başlamıştı ve şimdi bile çoğu tereddüt ediyordu.

"O sırada sana ne yapıyordu?" diye sordu, sesi alçak bir hırıltıyla çıkıyordu, bir çocuğu saldırmaya iten şeyin dehşet olması gerektiğini biliyordu.

"Parmaklar beynimde," dedi, sesi mesafeliydi. "Zihnimi yola getirmeye çalışıyorum. Sessizlik değerlendirmelerinde sürekli başarısız oluyordum ve ailem bundan hiç memnun değildi."

Göğsü guruldayan Selenka, elinin bir kez daha onun saçlarında olduğunu fark etti. "Sen hiçbir şeyde başarısız olmadın. Ailen seni yüzüstü bıraktı." Bir alfanın görevi bir yavruyu korumaktı, o yavrunun zihninin ihlal edilmesine izin vermek değil. "Sana yaptıkları için onları paramparça edeceğim, sonra da kalplerini yiyeceğim." Bu kasıtlı bir , bu sonuncusu öfke ya da tiksinti uyandırma girişimiydi. Onları birbirlerinden uzaklaştıracak ve düşünmesine izin verecek *herhangi bir şey*.

Ama arkadaşı, "Daha ne kadar sürecek?" dedi, nefesi sertti ve gözlerinin kenarları kararmaya başlamıştı.

Bölüm 5

Çocuk ciddi psikolojik travma belirtileri gösteriyor. Akıl sağlığı kurtarılamayabilir - en iyi ihtimalle, kullanılıncaya kadar kontrol altında tutulması gereken kör bir silah olabilir.

-Dr. Johannes Marr, kıdemli Arrow sağlık görevlisi, tarafından
Meclis Üyesi Ming LeBon (2062)

ETHAN ne olduğunu **bilmiyordu**, damarlarındaki uzaylı sıcaklığını anlamıyordu. *Canını yakıyordu* ama bu acıdan zevk alıyordu. Tıpkı zihninde bir gölge olan, dişlerini ve pençelerini açmış ilkel varlığa yaptığı gibi. onunla Selenka arasına girmeye çalışırsa, gücünü hiç çekinmeden kullanacaktı.

Artık onun kızıydı. Çiftleşme böyle .

"Devam et." Eşi hırıltılı bir emir verdi. "Yoksa kurdumu şiddete itersin."

Ethan içini kavuran ateşi bastırmak istemiyordu ama sisin içinde bile bir şeyler öğrenmişti. Aden ile Zaira'yı, Vasic ile Ivy Jane'i, Abbot ile Jaya'yı izlemişti. Eşlerin birbirlerini desteklediğini, temelleri yıkmadıklarını ama inşa ettiklerini anlamıştı. Ethan'ın eşi bir alfa kurttu ve şu anda bir operasyonun ortasındaydı.

Çocukken aldığı acımasız eğitime yaslandı ve bunu zihnindeki kontrol mekanizmalarını yavaşça, metodik olarak yeniden inşa ederek eşine yardımcı olmak için kullandı. Selenka'ya olan dürtüsü olan koyu kırmızı alev, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen güçlü ve içgüdüsel bir şekilde karnını yakmaya devam ediyordu ama tekrar düşünebiliyordu.

"Dengeleniyorum," dedi ona, ama -en derin düzeyde- bu bir yalandı. Özü uzun zamandır stabil değildi. Ama bugün için, bu kez, yeniden işlevseldi.

Selenka'nın gözleri onu incelerken yarı altın, yarı kahverengiydi. "Hissedebiliyorum, buz ateşin üzerinde sürünüyor." Ses tonunda bir hırıltı vardı. "Çoğu Ok bunu yapabilir mi? Böyle şiddetli bir şoktan sonra duygularını kapatabilir mi?"

Hiçbir şeyi kapatmamıştı; soğukkanlı bir kontrol yapısının arkasına zar zor hapsetmişti. "Ben normal değilim," dedi ona, çünkü eşine yalan söyleyemezdi. "Başka bir Arrow'un nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

Selenka'nın çenesi gerildi, dudaklarından çıkan kelimeler sertti. "Ailen sana bunu mu öğretti? Normal olmadığını mı?"

Ethan normal olmadığını *biliyordu*; bunu hep biliyordu ama artık gerçek kaçınılmazdı. Beyninde derinden derine yanlış giden bir şeyler vardı. "Gece ailesinin en büyük oğlu olarak tam bir hayal kırıklığıydım." Ölmüş ailesinden bahsederken hiçbir şey hissetmedi, anıları Selenka'nın yakıcı alevinin bile yok edemediği kalıcı bir uyuşukluktu.

Bu ateşin onu yakıp kül edip etmeyeceğini merak etti.

Ethan irkilmedi; soğuk karanlıkta yalnız kalmaktansa onun sıcaklığıyla haşlanarak ölmeyi ederci. "Sanırım beni istenmeyen bir hayvan gibi uyutabilselerdi, uyuturlardı. Ama sorunlarım ortaya çıktığında, kolayca ortadan kaybolamayacak kadar yaşlanmışım. Bu yüzden zihnimi kırmaya ve beni başka bir Ethan yapmaya çalıştılar."

Selenka'nın dudaklarından dökülen kelimeler . Sonra dudaklarını onunkilere bastırarak beynine kısa devre yaptırdı ve kontrol edebildiği her şeyi silmekle tehdit etti. Sonrasında geri adım atarak, göğsü kabarak, "Bunu yapmamalıydım ama üzgün değilim," dedi. Her kelimeyi öfke kaplıyordu ama bu öfke ona yönelik değildi. "Sen kendi işini yap, ben de kendi işimi yapayım ve bu iş bittiğinde ailenin hayatta kalma şansı hakkında konuşuruz."

Teni elektrikliydi ve parmak uçları ışıkla çevriliydi, başını salladı. Ve koridorun temizlenmesine yardım edene kadar on dakika daha konuşmadı.

Sonra Selenka'ya geri kalanını anlattı. "Ailem hayatta değil." Göz kapaklarının arkasında bir ışık parladı, bir çılgılığın anısı neredeyse başlamadan kesildi. "Altı babamı, annemi, büyükbabamı ve amcamı öldürdüm. Yetiştirilmemde rol oynayan tüm yetişkinleri. Ayrıca beynimin içinde kazı yapan telepatı da öldürdüm."

Ethan, gücünün zihnini korumak için umutsuz bir girişimde bulunduğu o andan önce kim olduğunu düşünmeye çalıştı ama hatırlayamadı. Uyuşma o zaman başlamış, bir zamanlar var olan her şeyi silmişti. "İşte o zaman hasar gördüm." Ruhunun bir kısmı yok olmuştu.

Selenka omuz silkti. "Güzel. Bir yavruya zarar vermeyeceklerini bilmeleri gerekirdi." Birine bakmak için yana kayarken ışık elmacık kemiğine takıldı.

Ethan'ın parmakları avuçlarının içinde kıvrıldı, derisi gerildi. Kızın sahiplendiği dudaklar yanıyordu. Adam ışıkla öldürüyordu ama kadın ışığın içinde yaşıyordu ve adam yavaş yavaş, amansızca çıldırana kadar, onunla birlikte ışığa şans verecekti.

"Bir süreliğine ortadan kaybolmam gerekiyor." Gözlerinde bir kez daha altın rengi bir kenar, sonraki sözleri bir vaat -ya da bir tehdit. "Daha sonra seni bulacağım."

"Bekliyor olacağım." Ethan seçimini yapmış, sadakatini seçmişti.

-

SELENKA Valentin'in gösterdiği yöne doğru yürüdü.

Zihninin kurtların uluduğu bir yer olması, bedeninin arzuyla pençeleşmesi önemli değildi; sürüsünün güvenliği her şeyden önce geliyordu. Sempozyum saldırıları onun şehrinde gerçekleşmişti; bu da durumu onun halletmesi gereken bir sorun haline getiriyordu.

Alfa olmak bir pozisyondan daha fazlasıdır. Bir sorumluluktan daha fazlasıdır. Bu bir keyif ve ağırlıktır ve sizin kim olduğunuzdur.

Bomboş olan dış koridorda Margo'ya rastladığında büyükbabasının sözleri hâlâ beyninde çınliyordu - en yakın arkadaşı ondan sekmişti, Selenka çok hızlı hareket ediyordu. Bilinçli olarak kabul ettiğinden çok daha fazla sarsılmış olduğunu fark ederek

yarım dakika boyunca eğildi, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve sertçe nefes verdi.

Başı çınladı, damarları soğuk gece tarafından öpüldü.

Orta boylu, Selenka'nın gençken imrendiği iri göğüslü, kaslı ve evrendeki en kalın, en ipeksi sarı saçlara sahip olan Margo, "Vay canına," dedi.

"Evet," diye onayladı Selenka. "Vay be."

"Bay Uzun, Tehlikeli ve İçin İçin Yanan'la daha önce tanıştın mı?" Margo elini Selenka'nın omzuna koydu, bu temas sürü arkadaşları arasında içgüdüsel oldu. "Böyle atıştırmalıkları saklamak kız arkadaş kurallarının ciddi bir ihlalidir."

Onu dinlerken, Margo'nun Selenka'nın güvenlik uzmanı olduğunu ve ayıların bile onunla kavga etmeyecek kadar ölümcül olduğunu asla bilemezsiniz. Saldırgan ve çoğu zaman agresif olan bu yaratıklar Margo'yu rahat bırakmıyor ve gece dışarı çıktığında ona sürekli içki ve umut dolu bakışlar gönderiyorlardı. Son seferinde Margo, kendisine kokteyl gönderen bir metre boyundaki ayı askerle dans etmeye tenezzül etmişti.

Diğer kadın korkmuş ama memnun görünüyordu. Ethan Selenka'dan korkmuyordu. Bir saniye bile.

İkel bir tatmin dalgasıyla tam boyuna yükselen kurt, eş seçiminde kendini beğenmiş Selenka başını salladı. "Bu olay olmadan önce onunla neredeyse hiç konuşmamıştım." Gerçi fiziksel çekim hiçbir zaman söz konusu olmamıştı. Karnının derinliklerinde, en ufak bir teşvikle onu içine çekmeye hazır, sıcak ve karanlık bir kor parlıyordu.

Eşyle birlikte soyunmak sorun olmayacaktı. Margo'nun gözleri büyüdü, elleri ağzına gitti. "*O Bozhe!*

Kum Saati Yaşıyor'daki Chantelle ve Ridge gibisiniz!" Selenka inledi. "Kes şunu."

Ama granit gibi sert güvenlik uzmanı, mavi gözleri ıslı ıslı, iş botlu ayaklarının üzerinde dans ediyordu. "Yapamam! Gerçek hayatta ilk görüşte çiftleşme mi?! Tüm fan-forum arkadaşlarım *ölecek!*"

Selenka gözlerini kısarak parmağıyla en yakın arkadaşını işaret etti ve ancak o zaman küçük Zhanna'nın tırnaklarını büyük gözlü karikatür kedilerin minik çıkartmalarıyla süslediğini hatırladı. "Bunun forumla hiçbir ilgisi yok."

"Peki, oyunbozan." Margo'nun gülümsemesi hiç azalmadı. "Farklı hissediyor musun?"

"Evet. O artık benim içimde yaşıyor." Margo'ya açıklayamadığı şey, çiftleşmeye bağlı yanlışlık hissiydi, duyamadığı ama hissedebildiği parazitti - sanki bağ biraz zamanın dışına çıkmış gibi. "Daha sonra konuşuruz. Gidip saldırganlarla ilgilenmem gerekiyor."

Margo göz açıp kapayıncaya kadar pembe dizi bağımlısından acımasız bir güvenlik uzmanına dönüştü. "O bölgenin güvenli olduğundan emin oldum. Ayrıca herkeste silah olup olmadığını kontrol ettik ve silahı olanların güvenlik ekibinin bir parçası olduğunu doğruladık. Salon ve çevresi güvenli."

"Es'lere otellerine kadar eşlik edecek yeterince adamınız var mı?"

"Ayılarla birlikte" -gözlerini devirerek- "Oklar ve şu ekip iyi olacağız. Siz ana meseleyle ilgilenirken ben de tüm çevre birimleri ile ilgileneceğim."

"Teşekkürler, Margo." Selenka yanlarından geçerken arkadaşına bilerek sürtündü; bir paketin dokunuşuna ihtiyacı vardı.

Margo koridorun yarısına gelene kadar bekledi ve sadece Selenka'nın kurt kulaklarının bir sesle fısıldadı: "Ridge'inle konuşacağım."

Margo'ya ters ters bakmak sadece arkadaşının kararlılığını artıracığından, Selenka Ethan'a iyi şanslar dilemekle yetindi. Margo bir taştan bile gözyaşı çıkarabilirdi. Selenka'nın Ok'undan ne çıkaracağını görmek ilginç olacaktı. Çünkü çiftleşmeleri nasıl gerçekleşmiş olursa olsun ve sis, parazit ya da her neyse onu bozan, o artık onundu.

Hasarlı. Normal değil.

Eli sert bir yumruğa kilitlendi ve zorla açmak zorunda kaldı. Bir çocuğa, çocuğun kendini savunmak için öldürmek zorunda kalacağı kadar gaddarca davranan hiç kimseye sempati duymuyordu. Ve şimdi o çocuk, kendisinden kırık dökük ve değeri -eğer varsa- şüpheli bir nesneymiş gibi bahseden tehlikeli, güzel bir adamdı.

Selenka köşeyi dönerken hırıltısını bastırdı.

Onun geldiğini duyunca durakladığı anlaşılan Valentin iki kaşını birden kaldırdı. "Eğer ruh halin buysa, arkadaşına acıyorum," dedi. "O ne yaptı?"

Blin! Elbette başka bir alfa olanları anlamış olmalıydı. "Ben sürüme haber verene kadar kimseye bir şey söylemeyin," diye hırladı.

"Benim ne olduğumu sanıyorsun?" Valentin homurdanarak karşılık verdi. "Sır saklayabilirim. Silver'dan hariç." Sırıttı, EmNet'in yöneticisini eşi olarak seçtiği için kendinden son derece memnundu.

Eğer kurdu bu kadar sert karşılık vermeseydi Selenka bunu katlanılmaz bulacaktı. "Benim eşim bir Ok."

"Silver onu alabilir."

"Rüyada görürsün."

Birlikte geniş sempozyum merkezinin doğru alanına ulaştılar. İki saldırgan farklı toplantı odalarına yerleştirilmişti. Her iki oda da içerideydi, dışarıya açılan pencereleri yoktu ve sadece tek bir kapıları vardı. Her kapı bir çift tarafından korunuyordu: bir Ok ve bir Dönüşen.

Aşırıya kaçmak gibi görünebilir, ancak Psy onların zihinleriydi - bu şekilde, ekibin Ok üyesi herhangi bir psişik saldırıyı savuştururken, bir Dönüşen'in güçlü zihinsel kalkanı odaya girip tehdidi fiziksel olarak etkisiz hale getirebilecekleri anlamına geliyordu.

Aden, Silver ve Ivy çoktan odaların dışındaki yerlerini almışlardı.

İlk konuşan Aden oldu. "İkisini ekipler halinde sorgulamamız gerekecek."

"Bir E ve bir diğeri," dedi Ivy hemen. "Emilie ve Natalia'nın kayıtlarına yakından baktım - her ikisi de dışarıdan istikrarlı görünse de, Kolektif'in iç psikoloji ekibi gizli bir psikolojik kırılma unsuru olduğunu fark etti. Sanki sallantılı temeller üzerinde duruyorlarmış gibi.

"Kimse gereksiz yere endişelenmedi, çünkü bu uyanan empatlar için alışılmadık bir durum değil - ayaklarını bulmaları zaman alabilir" diye ekledi. "Kolektif onlara ekstra danışmanlık önerdi ama elbette karar onlarını. Görünüşe göre ikisi de teklifi kabul etmedi." Omuzlarını dikleştirdi ve bir anda nazik, sıcakkanlı bir E olmaktan çıkıp Empatik Kolektif'in başkanı Ivy Jane Zen oldu.

Halkı için savaşmaya istekli bir alfa.

Ancak bu durumda kaslarını esnetmesine gerek kalmadı; Oklar ağırlıklarını empatların arkasına koymuştu ve Aden, "Burada uzman olan sizsiniz," dedi.

Derin bir nefes alan Ivy etrafına bakındı. Bakışları yerine oturduğunda, Selenka'nın üzerindeydi. "Sen benimle gel. Aden, sen Natalia'yı al, sana eşlik etmesi için Jaya'yla temasa geçtim."

"Neyim var benim?" Valentin kollarını göğsünde kavuşturmuş, suratını asık bir şekilde asmıştı. "Es'leriniz beni seviyor. Az önce en az on tanesine sarıldım."

Ivy sinirli bir ayıyı sakinleştirmek için tasarlanmış bir ses tonuyla, "Cüssen daha küçük bir alanda gözünü korkutabilir," dedi. "Sen ve Silver'ın hiçbir şeyi kaçırmamanız için telefon bağlantısını bırakacağım."

"Ne tür sorular soracağınızı bilmeniz gerekiyorsa," dedi Silver, "benim stratejik bir beynim var."

Bu hafif bir ifade oldu. Selenka, Kaleb'in eski yardımcısının havaya girdiğinde dünyayı ele geçirebileceğinden oldukça emindi. Kaleb'in yaver seçimi aslında Selenka'nın onunla çalışmayı seçmesinin önemli bir nedeniydi; adam korkmak yerine ona saygı duyuyordu.

Silver'ın megalomanyaklaşmak yerine dünya çapında Acil Müdahale Ağı'nı yönetmeye karar vermesi iyi olmuştu, yoksa hepsinin başı belaya girerdi. Elbette, bir ayıyla çiftleşmeyi de seçmişti, bu yüzden belki de zekayla karışık biraz çılgınlık vardı.

Gerçi Valentin'in ona kur yapması, şekil değiştirenler söz konusu olduğunda gezegendeki en iyi reality şovdu; öyle ki Selenka, ayı alfayı sürekli olarak Moskova'nın kurt yarısına, yani Gümüş'ün yaşadığı yere geldiği için uyarma zahmetine bile girmemişti. Margo ve Selenka'nın meraklı sürüsünün geri kalanı, eğlencelerini sona erdirdiği için onu asla affetmeyecekti.

Ama şimdi, Selenka midesinin bulandığını fark etti, reality şov *onun* olacaktı. Valentin şu anda çok kibar davranıyordu ama yalnız kaldığında muhtemelen gülerken yere düşecekti. Selenka onu suçlayamazdı. Sabun operası olmayan hangi alfa daha yeni tanıştığı bir adamla çiftleşirdi ki? Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği bir adamla?

Govno! Bir *ayıdan* bile daha düşüncesiz bir şey yapmıştı. Bunu asla unutamayacaktı.

"Aklına yardımcı olabilecek bir şey gelirse bana telepat gönder," dedi Ivy Silver'a. Gözlerinin altında koyu mor gölgeler oluşmaya başlamıştı bile. "Ben

E olmanın bana avantaj sağlayacağını umuyorum ama bu normal bir durum değil."

Silver'ın buz gibi sarı saçları başını sallarken ışıktaki parlıyordu. "Çok gerekli olmadıkça araya girmeyeceğim."

Ivy Valentin'in telefonunu aradı, o cevap verince de kendi telefonunu cebine koydu; küçük, pembe altın renkli cihaz odadaki tüm konuşmaları alıyordu. Soldaki kapıya doğru ilerlerken Ivy Selenka'ya, "Tam adı Emilie Onruang," dedi. "Eğitimi tamamladıktan sonra tamamen kendi unvanının dışında çalışmayı seçen bir Gradient 6.3 E. Petek'te çalışıyor ama onun dışında empatisini kullanmıyor."

Selenka bir yeteneğe sahip olup da onu kullanmamayı hayal bile edemezdi; bu bir kurdun pençelerini kullanmaması gibi bir şey olurdu. "Bu olağan mı?"

"Hayır. Ama bilinmeyen bir şey değil - Es'lerin yaklaşık yüzde beşi empatik yeteneklerini kullanmamayı tercih ediyor." Ivy bir nefes verdi. "Ayrıca çok sayıda keşfedilmemiş Es olduğuna inanıyoruz. Benim hissim bazılarının bilinçli olarak saklandığı yönünde - belki korkudan, belki de bir ömür boyu Sessizlikten sonra duygularla uğraşma fikri ürkütücü geldiği için."

Selenka'nın şekil değiştiren beyni ikincisini kavrayamıyordu; duygu, şekil değiştiren sürüsünün ve tüm sürü yapısının kalbinde yer alan ilkel bağın can damarıydı. Bu bağ şimdi Selenka'nın içinde pürüzlü ve soğuk mavi bir alevle yanıyordu. Çiftleşmişti. Ve eşi, duygu akışına kendi duygularını besleyen saplantılı bir açlıkla tepki veren, eğitilmiş ve bilenmiş bir Ok'tu.

Pek çok Psy'nin aksine, buna karşı zihinsel bir engeli yokmuş gibi görünüyordu.

Ben normal değilim.

Bu sözler onu öfkelenlendirmiş olsa da, kritik bir gerçeği içeriyordu: eşi onun tahmin edebileceği şekilde yanıt vermiyordu.

Ethan hiç tanınmayan biriydi.

Bölüm 6

Bir alfanın en büyük gücü kalbidir. Seninkine güven, Selenushka.

-Yevgeni Durev'den Selenka Durev'e (2077)

Derme çatma bekleme odasının kapısına **ulaşan** Selenka, Ivy Jane'in önünden içeri süzüldü. Diğer kadın empatik bir alfa olabilirdi ama onun varsayılan modu merhametti ve bu odadaki kişi zaten şiddete meyilli olduğunu göstermişti.

Sonra Selenka esirle göz göze geldi. O anda Emilie Onruang'ı harekete geçiren her neyse, onun yok olduğunu anladı. Bir yüzücünün zarif yapısına sahip olan kadın, gözyaşları yüzünün soluk kahverengisinden aşağı süzülürken omuzları çökmüş bir şekilde oturuyordu, elleri masanın üzerinde kenetlenmişti. Gözleri şişmiş, akları kan çanağına dönmüştü. Yüzünde tamamen kaybolmuş bir ifadeyle Ivy'ye baktı, kötü bir şey yapmış ve şimdi ne yapacağını bilmeyen bir yavru.

Selenka Emilie'yle ilgili her şeyi çoktan öğrenmişti, bu yüzden Ivy'nin ona doğru gitmesine izin verirken, Emilie'nin düşmanca bir hareket yapması halinde anında müdahale edebilecek kadar yakınında olduğundan emin oldu. Psişik bir saldırıdan endişe etmiyordu; Oklar şimdiye kadar onu PsyNet'te takip etmiş ve herhangi bir tehdide anında tepki vermiş olacaktı.

Emilie'nin böyle bir müdahaleden sağ çıkması pek mümkün değildi.

"Emilie." Ivy hıçkıran kadını şefkatli bir kucağa sarıp onu sallarken yumuşak bir ses, endişe ve üzüntü dolu bir yüz.

Emilie'nin hıçkırıkları Selenka'nın içindeki kurt derisini gerene kadar şiddetlendi. Bu kadın sürüden değildi, Selenka'yı *öldürmeye* çalışmıştı ama Selenka'yı baskın bir kurt yapan şeylerden biri de daha zayıf ya da yaralı olanlarla ilgilenme arzusuydu. Emilie'nin ıstırabı içgüdüleri için kara tahtaya çakılmış çiviler gibiydi.

Uzun zaman aldı ama Ivy sonunda diğer E'yi sakinleştirmeyi başardı. Gardını hiç düşürmeyen Selenka, Ivy'nin doğrudan Emilie'nin önüne oturabilmesi için bir sandalye çekti. Hızlı bir teşekkür bakışından sonra Ivy diğer kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı, bakışları Emilie'nin şiş gözlerine kilitlendi. "Konuş benimle." Bu bir emir değil, bir ricaydı. "Duygularımı hissedebiliyorsun; kafamın karışık ve üzgün olduğunu biliyorsun, kızgın değil."

Emilie, Silver'ın ağlama krizinin sonlarına doğru odaya getirdiği çay bardağına dönmeden önce kesik kesik bir hareketle başını salladı. Bir eli Ivy'ninkinin etrafında kansız bir şekilde kenetlenmişti, diğer eliyle yalıtımlı fincanı aldı ve fısıldamadan önce çaya sıkıca sarıldı, "Acıyor."

"Ne var, tatlım?"

"Yaşamak." Ivy'ninkine benzemeyen yumuşak bir aksanın çıkardığı kırık bir ses. "Acıyor."

Ivy, Emilie'nin saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti ve gözyaşları nedeniyle yanaklarına yapışmış saç tellerini nazikçe çekti. "Dışarıda olmak Sessizlik?"

Emilie hafifçe ileri geri sallanmaya başladı. "Daha önce de canım yanıyordu. Sanki kafam patlayacakmış gibi."

"Bu sessizlik senin empatik yeteneklerini eziyordu." Ivy, Emilie'nin elini tutmaya devam etti ve empatik gücünü Selenka'ya odaklamıyor olsa da, ona bu kadar yakın olup sıcak bir kabullenmenin kucaklamasını hissetmemek imkansızdı.

Şifacılar. Selenka'nın kurdu sevecen bir şaşkınlıkla başını salladı. İşte bu yüzden, savaşta bile, Dönüşen alfalar asla şifacılarının düşman yaralılarına yardım etmesini engellemeye çalışmazdı. Bu bir leopardan beneklerini değiştirmesini istemek gibi bir şey olurdu: imkânsız.

"Şimdi ne acıyor?" Ivy sordu. "Başkalarının duyguları mı?"

"Evet. Ve ." Emilie gözlerini sıkıca kapattı. "Kendimi iyi hissetmiyorum. *Asla.*"

Selenka'nın koruyucu içgüdüleri genç kadının çaresizliği karşısında yeniden hırladı. Bu kadarı yeterdi; artık canına tak etmişti. Bu düşünceyle Emilieyle arasındaki mesafeyi kapattı, empat herhangi bir korku belirtisi gösterdiği anda durmaya hazırды. Ama Selenka elini omzuna koyduğunda Emilie'nin gözleri suyla doldu.

"Özür dilerim." Titrek, fısıltılı kelimeler. "Sadece herkesin acı çekmemesini istedim. Gaz kimsenin acı çekmesine neden olmazdı."

Selenka'nın beyni saatte yüz mil hızla çalışıyordu ama bilinçli bir nezaketle konuştu. "Neydi o?"

Emilie başını kaldırdı, bakışları kurnaz değildi. "Gaz mı?" Yükselen bir tonlama, Selenka'nın onaylamasını isteyen bir soru. "Hepimizi sonsuza dek uyuturdu."

"Uyku gazı mı?" Selenka sordu.

"Evet." Kocaman bir gülümseme.

"Uyku gazı."

Selenka belirsiz cevaptan tatmin olmuş gibi başını salladı. " mı?"

"Yapmak mı? Hayır, yapamam-" Emilie bir yudum hava çekti, dişleri alt dudağına battı. "Evet, başardım. Başardım."

"Emilie." Ivy'nin ses tonu azarlayıcıydı ama empat arkadaşına yansıttığı sıcaklık ve bağışlayıcılık konusunda hiçbir değişiklik yapmadı. "Duygularını hissedebiliyorum. Kalkanın düştü."

Emilie hıçkırarak nefes alırken yere baktı, çay hâlâ göğsünde duruyordu. Başka bir şey söylemeyince Selenka tekrar omzunu sıktı. "Güvendesin. Kimseye zarar vermedin." Emilie psikolojik olarak dengesiz olabilirdi ama şiddetin onun doğasında olmadığı apaçık ortadaydı.

Selenka'nın deduşkasının da dediği gibi, bu E kulaklarına erişte asmıyordu. Acısı gerçektir, tıpkı yaşadığı şok ve kendi acıları olduğuna inandığı şeyi sona erdirerek başkalarına yardım etme arzusu gibi.

Selenka'nın E'ye sürüsünün yakınında bir yerde güveneceğinden değil. Emilie'nin yoğun terapiye ve birden fazla uzman artık intihara meyilli olmadığından emin olana kadar sürekli gözetime ihtiyacı vardı. Şimdilik hem kendisi hem de başkaları için bir tehdit olmaya devam ediyordu. "Anlat bana." Selenka bu kez sesine bir alfa itkisi kattı.

Emilie buruştu. "PsyNet'te tanıştığım bir adamdı." Başı düştü, saçları yanaklarına hilal şeklinde takıldı. "Çok nazikti."

Çok konuştuk ve ona nasıl acı çektiğimi anlattım, o da ... Bir süre sonra beni anladı. Acıyı kendim ve başkaları için dindirebileceğimi, bunun yapılacak en nazik şey olacağını söyledi."

Selenka'nın pençeleri derisinin iç kısımlarına batarken aynı anda Ivy Jane'in göz bebekleri dışarıya doğru parladı, ağzını beyaz çizgiler çevreledi. Birisi incinmiş, kırılmış bir E'yi almış ve ona yardım etmek yerine onu bir suikastçı olarak yetiştirmişti. Emilie bunu hissedebilecek kadar işlevsel olabileceği için öfkesini yatıştıran Selenka, diğer kadının saçlarını okşadı; saç telleri dokunuşunun altında kaygan ve kalındı.

Islak gözleri ve titreyen dudaklarıyla başını kaldıran empat küçük bir hareket yaptı.

Selenka aralarındaki küçük boşluğu kapatır kapatmaz Emilie ona doğru eğildi ve Ivy'nin elini ölümüne kavramaya devam etti. Güvendiği bir kişi tarafından istismar edilen bu şifacıya karşı içinde hiçbir öfke duymayan Selenka, benzer bir durumdaki itaatkâr bir sürü arkadaşına kullanacağı teselli sözcüklerini mırıldandı.

Selenka ancak E'nin titremesi durduğunda, gözleri ağır ama kuru bir şekilde Ivy'ye başını sallayarak, "Emilie, gitme vakti geldi," dedi.

O sırada çayını bir kenara bırakmış olan Emilie tereddüt etmeden ayağa kalktı, onay için önce Ivy'ye, sonra Selenka'ya bakarken gözleri kocaman olmuştu. Selenka empatın şakağına bir öpücük kondururken Ivy, "Çok iyi Emilie, gerçekten iyi gidiyorsun," diye mırıldandı.

Bir kurt için dokunmak, kelimelerden daha çok şey ifade ederdi.

Odanın dışında siyah saçlı, mavi gözlü bir Ok bekliyordu. "Abbot."

Ivy'nin sesi yumuşaktı, eli Emilie'ninkini tutuyordu. "Biz hazır."

Arrow bir saniye sonra Ivy ve Emilie ile birlikte ışınladı. "Yardım alacak mı?" Valentin'in kare yüzünde aynı öfke vardı Selenka'nın içinde fokurdayan ayı ve kurt, Emilie'nin güveninin ihlal edilmesinin çirkinliği konusunda mükemmel bir uyum içindeydi.

"Evet. Ivy'nin adamlarından biri." Tıpkı Ethan'ın artık Selenka'nın olduğu gibi. Dünyadaki herkesten *daha çok* onun olmalıydı ama aralarındaki o sessiz durağanlık, bulanıklık ve kopukluk devam ediyordu.

Bölüm 7

Loulou27: İlk görüşte çiftleşme çok sahte.

Biliyorum, değil mi? Yazarlar hiç araştırma yapıyor mu? MagsW:

Bence romantik. Sanki ruhları birbirleri için yaratılmış gibi.

Loulou27: Bakalım ilk kez yere havlu bıraktığında ne olacak.

O milyarder bir kurt. Havlu almak sorun değil. RidgesGirl: Mags .

Ama kahretsin, şimdi Ridge'i havluyla hayal ediyorum, göğsünde su boncukları var.

Bayıldım.

-Forum: *Kum Saatinin Gerçek Hayranları Yaşıyor*

İYİ. Bir yavruya zarar vermemeleri gerektiğini bilmeleri gerekirdi.

Selenka ondan uzaklaşıp sempozyum salonunun çıkışına doğru ilerlerken Ethan'ın kafasında Selenka'nın acımasız sözleri çınlıyordu. İlkel zarafeti hipnotize ediciydi. Ona Ok arkadaşı Zaira'yı hatırlatıyordu. Zaira da kendinden emin ve kendini koruyamayanları korumaya kendini adanmıştı. Hasarlı Oklar Zaira'ya doğru yöneldi.

En .

Bugüne kadar Ethan kimseye yakınlık duymamıştı. Ming'in işkencecileri Ethan'ı içten dışa doğru metodik bir şekilde yok etmeye çalıştıklarında Aden'in de kendisi gibi bir çocuk olduğunu bilmesine rağmen, Ok liderine güvenmeyi kendine yedirememişti. Aden'e karşı bir şey değildi bu.

Ethan kimseye güvenmezdi.

Selenka hariç. Onun hayatını kurtarmıştı. O artık onun hayatıydı.

Bir yanı böylesine saplantılı bir bağıllığın onun eylemlerine karşı mantıklı ya da sağlıklı bir tepki olmadığını savunmaya çalışıyordu ama Ethan uzun zamandır kendini akli başında biri olarak görmüyordu. Rasyonellik onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu ilkel dürtü ve ihtiyaç dünyasında yaşamayı, hiçbir şey hissetmediği o hissiz gri dünyada yaşamaya tercih ederdi.

Ölümcül kurt altını artık varlığının rengiydi.

Selenka kaybolduktan kısa bir süre sonra çoğunlukla boş olan salona giren kadın da aynı tehlikeyi taşıyordu. Saçları parlak sarı buklelerden oluşuyordu, boyu beş-altı civarındaydı, dudakları dolgundu ve vücudu aldatıcı bir şekilde yumuşak ve kıvrımlı görünüyordu. Aldatıcı çünkü hiç kimse kemiklerinde önemli miktarda kas ve yoğun dövüş eğitimi olmadan bu kadar yumuşak hareket edemezdi.

Tehdit değerlendirmesi: kırmızı.

Tüm bunları not ederken aynı zamanda onun insan olmadığını da fark etti.

Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama . Ethan *her zaman* biliyordum.

Puslu bir maviye çalan gözleri o anda ona dikildi. İfadesi adını koyamadığı bir şekilde değişerek, yankılanan alanı geçip onunla yüzleşti. "Adının Ethan olduğunu duydum."

Ethan hafifçe başını sallamak dışında cevap vermedi.

"Margo Lucenko," dedi, omuzları gevşemiş ve ayakları hafifçe ayrılmıştı. "Selenka'nın kıdemli teğmenlerinden biri."

Dikkati keskinleşti. "Buraya beni uyarmaya mı geldin?" Eğer öyleyse, başarısız olacaktı. Ethan seçimini yapmıştı ve yerinden kıpırdamaya niyeti yoktu. Selenka ona karşı karar verirse, boğazını parçalayabilirdi. Zamanı dolmadan onu terk etmesinin tek yolu buydu.

Margo'nun dudaklarında bir çekiştirme. "Gezegendeki hiç kimse eşleri birbirlerine karşı uyaramaz," dedi, sesinde o kadar çok eğlence vardı ki, o bile bunu anlamakta zorlanmadı. "Hayır, güzelim. Buraya Selenka'nın kurdunun milyonlarca kişi arasından seni seçmesine neden olan özelliğin ne olduğunu keşfetmeye geldim."

Ethan'ın ona verecek bir cevabı yoktu.

Kollarını kavuşturan Margo başını hafifçe yana eğdi. "Vücudun ve görünüşün var. Ve bir Ok olduğun için Selenka'nın kalibresindeki bir alfa kurtla başa baş mücadele edebilirsin.

ve canlı çık." Elini kaldırarak bir parmağıyla alt dudağına dokundu, tırnakları parlak bir pembeyle parlatılmıştı. "Ama duygular . . işte ilginç olan kısım bu."

Ethan yine sessiz kaldı, çünkü içinde onu Selenka'yı bulmaya, fiziksel temas kurmaya ve onu *hatırladığından* emin olmaya iten amansız bir baskı vardı. İnsanlar Ethan'ı unutmayı severdi. Onu zifiri karanlık odalara kapatır ve varlığını görmezden gelirlerdi. Dostlar bunu yapmaz, dedi kendi kendine ama baskı durmadı.

"Fazla konuşmuyorsun, değil mi? Sen tam bir Sırtsın." Ne İngilizcede ne de Rusçada bir anlam ifade etmeyen bu cümlelerin ardından ellerini kalçalarına götüren Margo Lucenko konuşmaya devam etti. "Bakın, Selenka'yı seviyorum. İlk görüşte çiftleşme olayını göz önüne alırsak, onu nasıl mutlu edeceğini bilmiyorsan bana sor. Seni uyarmaktansa tavsiye vermeyi tercih ."

Ethan'ın beklemediği tek şey buydu ve ani dikkati kafatasının içindeki kreşendoyu kırdı. "Teklifin için minnettarım." Doğru bir ifadeydi. O bu arenada bir acemiydi, Selenka ise açgözlü elleriyle tutmaya niyetlendiği bir ödüldü.

Hayır, ödül değil.

O bir alfa kurttu, sahip olunabilecek ya da ele geçirilebilecek bir nesne ya da varlık değildi. Onu elinde tutmak için, onunla birlikte olmak istemesini sağlamalıydı. Tek avantajı çiftleşme bağıydı - hatta zihinsel durumu yüzünden PsyNet'te görünmeyecek kadar kötü hasar görmüş bir çiftleşme bağı.

Ağa baktığında Ethan'ın hiç kimseyle bağlantısı yoktu, karanlıkta tek başına siyah bir yıldızdı. Empatik Petek bile ona ulaşamıyordu. Aden ona defalarca, bağlantı ince ve zayıf olsa bile kendisini bir empatiye bağlamasının ne kadar önemli olduğunu, bu bağlantının zihnini dağılmakta olan PsyNet'in tahribatından korumaya yardımcı olacağını söylemişti ama Ethan kimseye bağlanmak istememişti.

Ta ki bir alfa kurt ona çarpıp hayatını kurtarana ve onu dünyadan uzak ve ayrı tutan donuk hiçliğe bir örs saplayana kadar. Hâlâ başka kimseye bağlanmak istemiyordu. Sadece ona. Eşine.

Margo onun önünde gözlerini kısmıştı. "Seni okumak zor, ama ne olursa olsun genellikle hakimiyeti ele alabiliyorum. ile sen . ."

"Yardım edemem. Ben Dönüşen değilim."

"Hmm." Margo kaşlarını çatarak saatine baktı. "Şehirdeki mekanik sınıfından birkaç çocuğu almam gerekiyor. Gitsem iyi olacak, sonra konuşuruz."

"Ridge nedir?" Ethan, o arkasını dönmeden önce sordu.

Gülümsemesi birdenbire ısıllı ısıllı oldu. "Sorduğuna çok sevindim." Ellerini birbirine bastırdı. "Ridge bir erkek." Son kelimeyi uzun uzun iç çekerek söyledi. "Bir dahaki sefere boş bir ya da üç saatiniz olduğunda sizi tanıştıracayım. Ya da bekleyemezseniz *Kum Saati Yaşıyor'a* bir göz atın. İkinci sezon sizin için özellikle ilginç olacak-ilk görüşte çiftleşme hikayesi orada başlıyor."

Parmaklarını şıklattı. "Ve biliyor musun? *Vahşi Kadın*'ın birkaç özel baskısını okumalısın. Sana bir liste gönderirim." Teğmen çıkarken veda etmek için parmaklarını oynattı ama yarı yolda durup Nerida'yla konuştuğunu gördü. Telekinetik ve Margo birbirlerini iyi tanıyor gibiydiler ve Nerida Margo'nun gözlerini işaret . Muhtemelen göz kapaklarının tozunu alan parlak parçacıkları sormak için.

Ethan, Selenka'nın göz kapaklarında da renk görmüştü, sadece ışığı yakalayan soluk bir mor Tırnakları da boyanmıştı ve çok büyük gözlü kedi resimleriyle süslenmişti. Ethan bir süredir bu kedileri düşünüyordu ve buluştuklarında Selenka'ya bu kedileri sormaya karar verdi.

"Son güvenlik taraması tamamlandı," diye anons etti Axl üç dakika sonra, iri vücudu odanın ortasındaydı ve açık kahverengi saçları kafatasına o kadar kısa tutulmuştu ki hiç hareket etmiyordu.

Ethan'omurgası gerildi, gölge ışığının yakıcı parıltısı parmak uçlarını kapladı. Parmaklarını içe doğru kıvrırmak için bilinçli bir irade kullanmak zorunda kaldı. Çünkü kırk üç yaşındaki Axl, Ethan'ın Ming'den kaçmadan önce gördüğü ekibin şu anki tek üyesiydi. Ethan kameranın görüş alanının dışında otururken Ming ile kıdemli Arrow arasında geçen bir konuşma iletişim ekranındaydı.

Ethan Axl'ı öldürmeye çalıştığında Aden, "Axl benim," demişti; takım liderinin elmacık kemikleri zeytin rengi tenini keskin bir şekilde kesmiş, Ethan'ı zarar vermeden ya da psişik bir saldırı olmadan yere sermek için harcadığı çabadan dolayı nefesi sertleşmişti. "O her zaman benim oldu, Ming'in kampında gözlere ve kulaklara ihtiyacım vardı. Ama Ethan, senin hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

Takım lideri Ethan'ın gözlerinin içine bakmış, sanki bu bilgiyi onun beynine kazımişti. "Tespit edebildiğimiz kadarıyla, Axl Ming'in yakın çevresine davet edilecek kadar yaşlı ve kıdemli olduğunda, Ming seninle ilgili tüm bilgileri sadece dört Ok ve iki sağlık görevlisinden izole etmişti."

Ethan kıdemli sıhhiyeciyi ve Oklardan ikisini öldürmüştü. Aden'in adamları, bu ikisi liderlik darbesinden aylar sonra Ok karargâhına girmeye çalıştıklarında iki kişiyi daha öldürmüştü. Altıncısı -Dr. Johannes Marr'ın ikinci adamı Dr. Rebekah Patel- daha yeni ölü bulunmuştu, boğazı sanki büyük bir vahşi hayvan tarafından parçalanmıştı. Ming'in artık tek bir uzun vadeli dalkavuşu bile yoktu.

Axl'ın masmavi gözleri Ethan'ın kilerle buluştu ve bu gözlerde Ethan'ın öldürücü öfkesinin bilgisi vardı. Ethan, Aden'in yalan söylemediğini biliyordu -Axl, çocuk Ethan'ın yanına hiç yaklaşmamış, ona elini bile sürmemişti ve Ming, Ethan'ı asla telsize maruz bırakmamaya dikkat etmişti- ama Axl'ın yüzü onun hapishanesi olan sığınakla bağlantılıydı ve Ethan o sığınakın tüm izlerini yerle bir etmek istiyordu.

Axl teması kesmek yerine tam karşısında durmak için yürüdü. "Seni görmeliydim," dedi derin ama sessiz bir sesle. "Senden on beş yaş büyüğüm ve yetişkin olduğum andan itibaren ekibe getirilen çocukları korumak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim. Sana verdiğim bu sözü tutmadım."

Ethan diğer adama baktı, Axl'ın gözlerinin kenarlarındaki ince çizgileri gördü ve çenesinin sol tarafını ikiye bölen hassas kırmızı kesiği fark etti. Abbot Ethan'a ekibin sivil teknoloji uzmanı Tamar'ın Axl'a top haline getirilmiş bir kâğıt parçası fırlattığını ve bunun bir kâğıt kesiği olduğunu söylemişti. Ancak Ethan, Cristabel ve Aden'in konuşmalarını da duymuştu ve Cris, Axl'ın Tamar'la tartışırken dikkati dağılmışken bir kapıya çarptığını düşündü. Bu arada Amin, Axl'ın

Axl'in Tamar'ın kabarık terliklerinden birine basıp düştüğünü ve bu yüzden huysuzlandığını söyledi.

Ethan bu bilgiyi Axl'a duyduğu öfkeyi hiçbir şekilde değiştirmeden özümsemişti. Ama bugün . . . Axl'in ifadesi kendi neslinden bir Arrow'un olabileceği kadar açıktı ve yüzünde bir pişmanlık izi vardı. Bu duygu Ethan'ı kesti, duyuları artık uyuşuk ve kör değil, keskin, parlak ve vahşice güçlüydü.

Gölge ışığını tekrar içine çekerek, "Seni o yerde gördüm. Her zaman oraya bağlı kalacaksın." Kelimeler sert ve sert çıktı. "Bunu değiştiremem." Ne bugün, ne yarın, ne de ondan sonraki gün. Eğer bu gerçekleşecekse, Ethan'ın sahip olduğundan çok daha fazla yarına ihtiyacı olacaktı.

Axl onunla tartışmadı, sadece şöyle dedi: "Aramızda ne olursa olsun, bil ki ben senin ailenin bir parçasıyım. Bana ihtiyacın olursa, yanında olacağım."

Ethan daha fazla konuşmadı, her şeyin yoğunluğu çok fazlaydı. Axl'in yanından başını sallayarak ayrıldı ve gece boyunca nöbet tutmayan Okların arasına katıldı. Sessiz kaldı ve devam etmekte olan konuşmalara katılmak için hiçbir çaba göstermedi. Takım arkadaşları bunda olağandışı bir şey bulmayacaktı.

Sessizlik'te uzun süre kalan Oklar'ın yalnızlığa eğilimli olması beklenirdi. Ethan'ın sadece yirmi sekiz yaşında olması bunu değiştirmiyordu. Eğitimcileri tarafından acımasızca dövülmüş, sonra da takım arkadaşı olabilecek kişilerden tecrit edilmişti. Ethan kimseyle bağ kurmamıştı, etrafındaki tek insan onu inciten ya da kafese kapatan yetişkinler olmuştu.

Bunun tek nedeni düzensiz ve işbirliğine yanaşmayan biri olması değil, aynı zamanda yeteneklerinin kaotik doğasıydı. Ming'in, zihninin etrafına koruma duvarları örerken ona yakın olması gerekiyordu. Belki de plan, Ethan'ı kendi kalkanlarından sorumlu olduğunda ve artık kazara onları öldürme tehlikesi olmadığına yaşlılarıyla tanıştırmaktı, ama o zamana kadar Ming, Ethan'ın tamamen akli başında olmadığını biliyordu.

Tasmasından kurtulamayacak kadar sağı solu belli olmayan biriydi.

Elbette, psişik korumaları yarma konusunda yetenekli bir savaş telepatı olan Ming'in, ağır hasar görmüş bir çocuğu istediğini yapmaya zorlamak için pek çok yolu vardı.

Ethan o noktada bir otomata, Ming tarafından kontrol edilen bir kuklaya dönüşmüştü.

Sonunda neredeyse katatonik durumundan çıkmaya başladığında, tam olarak normal değildi ama tekrar tekrar katil yapılmasına karşı koyacak kadar farkındaydı.

Eli seğıirdi, göğsünün Ming'in en sevdiği doktorun etiketi yerleştirdiğı kısmına doğru kalkmak istedi. Dr. Johannes Marr Ethan'ın ilk bilinçli cinayeti idi. Bu kararı soğukkanlı ve klinik bir şekilde vermişti; eğitmenler onu robotik bir ölüm makinesine dönüştürmek için yıllardır zihnine maliyet-fayda oranlarını ve soğuk hesaplamaları işliyorlardı. Başarmışlardı da... Ethan'ın kendi hedeflerini seçmesi dışında.

Bir çocuğun göğsüne ölüm cihazı yerleştirmenin çocuğa hiçbir faydası olamazdı. Ethan o ana kadar on yıl ya da daha uzun bir süre başka bir çocuk görmemiş olsa da, doktorun Ethan'da başarılı olması halinde etiketi başka küçük bedenlere de yerleştireceğine dair belli belirsiz bir his vardı içinde.

Bu da doktoru etkisiz hale getirilmesi gereken bir tehdit haline getiriyordu. Ethan öyle sabırlı bir sessizlikle izlemiş ve beklemişti ki Ming ve Ethan'ın eğitmenleri sonunda Ethan'ın tasmaını çözdüklerine inanmaya başlamışlardı.

Tek ihtiyacı olan, muhafızlarının bir anlık dikkatsizliğıydi... ve Dr. Marr'ın boynunu kırmıştı. Ethan'ın eğitmenleriyle işbirliğı yapmaması, ona zorla öğrettikleri her ölümcül beceriyi öğrenmediğı anlamına gelmiyordu. Doktorun hayatına o kadar etkili bir sessizlikle son vermişti ki, doktorun ağır bedeni tıbbi aletlerin bulunduğu tepsinin üzerine devrilene kadar gardiyanlar bunu fark etmemişti bile.

Ming bundan sonra hesaplama eğitimini durdurmuştu. Ethan bayıltılıp duyuşal yoksunluk tankına konulduktan sonra "Sen kuduz bir köpeksin," demişti, dünyası ışıktan, sesten, dokunuştan ya da hayatta olduğunu gösteren herhangi bir şeyden yoksundu.

Ekibin eski lideri, "Seni sadece işime yaradığında tasmandan kurtaracağım," diye eklemişti. "Marr'ın son psikiyatri raporuna göre, zihinsel uyarım olmadan tamamen çıldıracaksın, bu nedenle

ceza dönemi, ancak özgürce dolaşıp bu bilgiyi kullanabileceğiniz bir dünya göremiyorum."

Salonun kapısından özgürce çıkarken Ethan'ın içinde vahşi bir sıcaklık filizlendi. Çünkü ona dokunmak, onu öpmek isteyen bir alfa kurtla çiftleşmişti, hem de ağır hasarlı olduğunu ve hiç de normal olmadığını bile bile - Ming şu anda hayatta kalmak için savaşıırken, gücü elinden kayıp giderken.

Aden, Ethan'a Ming'in düşüşünü anlatırken bir noktaya dikkat çekmişti. "Bir kurt alfasını kendine düşman etti," demişti. "Kurtlar avlarını acımasızca ve alfa avı olarak işaretledi. Artık Ming için endişelenmemize gerek yok."

Ethan'ın içindeki kurt kıpırdandı, bu yabancı ama hoş bir duyguydu. Ming'in hayatını mahveden bu sinsi avı Selenka'ya anlatacak; bunun onu eğlendireceğinden neredeyse emindi. Marr etiketine gelince, Dr. Edgard Bashir onu bir ay önce devre dışı bırakmıştı.

"Çıkarılamayacak kadar gömülü," demişti doktor. "Ama kritik bağlantıları koparabilirim, böylece bir daha asla aktif hale gelemez."

Dr. Marr'ın ölümü yeni başlayan etiket programını sona erdirdiği için, hem Dr. Bashir hem de Aden etiketin bir izleme cihazından başka bir şey olmadığına inanıyordu. Ethan onlara bunun öldürmek için ayarlanabilen bir işkence aracı olduğunu hiç söylememişti. Aden ekibi devraldıktan sonra sığınaktan ayrılırken Ming'in sinir-acı jeneratörünü defalarca çalıştırdığını da paylaşmamıştı.

Altı ay önce Ethan'ın zihninin kontrolünü kaybetmiş olan Ming, Ethan'ı ancak ağır ilaçlar kullanarak zapt edebilmişti. Telepatik yeteneklerini kuduz köpeğini öldürmek için kullanamayacak kadar bitkin ya da yorgun olan Ming, bunun yerine künyeyi kullanmayı denemişti. Ancak bir insana karşı böyle bir aracı yeterince kullanırsanız, bağışıklık kazandığı çıktı.

Ayrıca vücudunda ilaçları etkisiz hale getiren bir reaksiyona neden olduğu da ortaya çıktı. Sabırsız Ming, sığınakta kalan son iki Ok'u Ethan'ın işini bitirmeleri için gönderdiğinde, acı çeken bir yaratıktı ama bilinci tamamen yerindeydi. Kapıyı açmışlar ... ve koridordaki ışığı kapatmayı unutmuşlardı.

Bölüm 8

Bu gece kart oyunu mu var?

E: Nasıl kart oynanacağını

bilmiyorum. A: Sana öğretebilirim.

-Abbot Storm ve Ethan Night arasındaki mesaj akışı
(yirmi yedi gün önce)

"ETHAN."

Başını sola, konuşan Ok'a doğru çevirdi. "Nerida."

Telekinetik ufak tefek bir yapıya sahipti; savaş botlarının içinde beş-dört yaşlarında ve muhtemelen yüz kilonun altında bir ağırlığa sahipti. Teni Ethan'a ekipten bazılarının içmeye alıştığı sütü kahveyi hatırlatan bir tondaydı ve iri gözleri delici yeşilimsi bir elaydı.

Siyah saçlarının kısa, tüylü başlığı yeniydi; iki hafta önce Ivy Jane Zen ile dışarı çıkana kadar saçlarını örmüştü. Saçlarının büyük bir kısmı olmadan dönmüştü ve bu değişiklik Arrow HQ'da bir vızıltıya neden oldu.

Ethan o sırada çok fazla dikkat etmemişti ama şimdi kesiğin hem gözlerini hem de yüzünün ince kemiklerini vurguladığını görüyordu. Son zamanlarda verdiği kilolardan dolayı elmacık kemikleri cildine göre çok sivriydi ama yüzü artık başka bir Ok'un aldığı büyük bir yaradan sonra oluşan gerginlikle çizgiler halinde sıkışmamıştı. Ve Ethan ilk kez Nerida'nın neden böyle tepki vermiş olabileceğini anladı.

Onu daha uzun boylu, daha yaşı Yuri'yle görmüştü ama aralarındaki etkileşimin önemi bugüne kadar gözünden kaçmıştı - çünkü tıpkı Nerida'nın Yuri'ye yaptığı gibi Selenka'ya çok yakın durmayı seviyordu. "Yuri nasıl?" diye sordu, başka neleri kaçırdığını ya da anlamadığını merak ederek.

"Hafif görev." Nerida'nın çenesi gerildi. "Çoğunlukla DarkRiver/SnowDancer bölgesindeki empatik yerleşkede, ama yarın burada başlaması planlanıyor - bunun da hafif görev olması gerekiyordu."

"Ekibin başka bir üyesine mi devrediyor?"

"Hayır. Tıbbi izni var ve tamamen yeterli olduğu konusunda ısrar ediyor." "Yuri çok deneyimli ve eğer tıbbi izni varsa, o zaman zamanı gelmiş olabilir," dedi Ethan, çünkü bu, paylaştığı bilgiye verilen normal, itiraz edilemez bir tepkiydi. Normal insan davranışlarından uzak dursa bile onları taklit etmeyi uzun zaman önce öğrenmişti.

Tabii ki bu, bunu kimden öğrendiği sorusunu gündeme getirdi.

Vasic'le çiftleşmesi ve bunun sonucunda ekiple kurduğu derin bağ nedeniyle Ethan'ın geçmişinden haberdar olan Ivy Jane Zen, onun ne algılayabilen birkaç kişiden biriydi. Ethan takım arkadaşlarına kıyasla fazla konuşmasa da, Empatik Kolektif'in başkanının onun insanların duymak istediklerini yankılamakta ne kadar iyi olduğunu anlaması çok kısa sürmüştü.

"Ben buna hayatta kalma mekanizması derdim ama içimde Ming'e duymak istediklerini söylemediğine dair güçlü bir his var," diye mırıldandı Ivy son konuşmalarında, kaşları çatık ve bakışları niyetliydi. "Sende bir şeyler var Ethan.."

Sessiz kalmıştı ama onun ne hissetmiş olabileceğini biliyordu: zihninin arkasındaki sessizlikte fısıldayan delilik damarı. Ivy bir empattı, hem de çok güçlü bir empat. Artık saklanamayacak hale gelene kadar gerçeği gizlemek için diktiği ağır kalkanlara rağmen bunu anlaması şaşırtıcı değildi.

Sıradan insanlar onunla ne yapacaklarını bilemezlerdi ama ekip bir kardeşlikti. Bu kardeşlik Ethan'ın öldürülmesinden dakikalar sonra Ethan'ın hapishanesi olan gizli sığınağa girmişti.

Ming'in iki sadık adamıyla birlikte hücrelerinden çıktı ve ağır silahlarla donanmış mavi gözlü bir Ok ile yüz yüze geldi.

"Kimliğini tespit et," diye bir emir geldi.

Ethan, acısı sinirlerini devam ederken diğer adamı öldürmeyi düşünmüştü... ama beyninin küçük, işlevsel bir kısmı Abbot'un genç olduğu gerçeğini . Yirmili yaşlarında. Sığınakta tutulduğu zamandan beri Ethan sadece kendisinden en az on buçuk yaş büyük Oklar görmüştü. Abbot tanıştığı ilk akranıydı.

O da "Ethan Night, Arrow, seri numarası Tk493b" dedi.

"Bir telekinetik mi?" Abbot silahını ondan hiç çekmemişti ama ses tonu değişmişti. "Seni neden tanımıyorum? Ekipteki hepimizi tanıyorum."

Biz.

Ethan ilk kez bir gruba dahil olmuştu. Belki de bu yüzden saf gerçeği söylemişti. "Çünkü burası bir kafes ve ben de bu kafesin içine konmak için yaratılmış bir hayvanım."

Abbot onu Aden'e götürmüştü ve Aden Ming'in gizli dosyalarında her ne bulduysa, ekibin yeni liderinin Ethan'ı kendisinden biri olarak kabul etmesine yol açmıştı. Sonra Abbot, Vasic, Nerida ve ekipteki diğer tüm telekinetikler, garip olmasına, saatlerce konuşmamasına ve nesneleri hareket ettirebilen ya da ışınlanabilen bir Tk olmamasına rağmen sanal masalarında ona yer açmışlardı.

Şimdi Nerida, "Yarın benim vardiyamı alabileceğini umuyordum," dedi. Yüzünü buruşturarak omuzlarını yeniden düzeltti. "Her durumda soğukkanlı olacağına güveniyorum, özellikle de bu Es'lerin yanında. Yeni eğitim alanların çoğu duygularını sızdırma eğilimindedir."

Ethan Selenka'yı, onun damarlarındaki yakıcı ateşini düşündü ama "Bunu yapabilirim," dedi. Hiçbir alfa kurt meşgul olmaktan başka bir şey yapamazdı; boş saatlerini doldurması daha iyiydi yoksa onun her hareketini takip etme, onu ateşli gözlerle ve daha ateşli bir ihtiyaçla izleme saplantısına teslim olacaktı.

Böyle bir davranışın eşiyle arasındaki bağı zedeleyeceğini bilmek için yırtıcı Dönüşenler konusunda uzman olması gerekmiyordu; Selenka Durev kimsenin avı değildi, Ok eşinin bile. "Başka bir nişanınız mı var?"

"Hayır." Nerida omzuna öyle ince kemikler üzerine inşa edilmiş bir elle dokundu ki, ona bakan hiç kimse kendisinden üç kat büyük saldırganları savurabileceğini düşünemezdi. "Eski yaram yeniden nüksetti. Doktor tedavi için gitmemi istiyor ve bu durum kontrol altına alınınca dünya bir süredir olmadığı kadar sakinleşince . . ."

"Evet, zamanlama mükemmel." Son zamanlarda Konsorsiyum şiddetli saldırılarını ve suikast girişimlerini . Bu yavaşlama, güce aç grubun dağılmanın eşiğinde olduğuna inananların sayısını artırmıştı.

Ethan o insanlardan biri değildi. "Teşekkür . Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Merak, midesine parıltılı çivili bir top gibi saplandı. "Neden sen ve diğerleri beni kabul ediyorsunuz?" Bu daha önce hiç sormadığı bir soruydu.

"Çünkü hepimiz bir zamanlar yalnız ve tehlikeli çocuklardık." Nerida sol koluna sarılı mobil iletişim cihazındaki bir mesajı kontrol etti. "Bir Ok'un başka bir Ok'tan beklediği tek şey sadakattir ve sen bize sadık kaldın." Bir kalp atışı sonra gitmişti, ışınlanma yetenekleri güçlüydü.

Bize sadık kaldınız.

Bir gerçek. Müstakbel amirinin teklifini kabul ettiğinde bile ekibe ihanet etmek gibi bir niyeti yoktu.

Dışarıda hava ona karşı serindi, yaz güneşi henüz tam gücünü göstermemişti. Moskova'nın güneş ışığı altındaki renkleri, birbirine karışmış kokular, insan ve kuş sesleriyle aynı anda yüzüne çarptı.

Ethan nefesini içine çekerek içgüdüsel bir kendini savunmayla duyu alımını azalttı. Duyguların uğultusundan sıyrılıp kalkanlarının işe yaramadığını fark etmesi için beş dakika boyunca yoğun bir şekilde odaklanması gerekti - hayır, sorun o kadar uzun süre gri renkte yaşamış olmasıydı ki renkli bir dünyaya alışkın değildi.

Görmediği, bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Mesela alfa kurt eşini nasıl tatmin edeceği, böylece onunla birlikte olmak isteyeceği gibi. Değişkenler doğaları gereği dokunsaldı... yine de Ethan, Selenka bir öpücük için başını aşağı çekene kadar başka bir canlıya herhangi bir samimiyetle dokunmamıştı.

Onun için savaşacak hiçbir silahı yoktu.

Bu düşünce Abbot'a uzanmasına neden oldu, bu hareket düşüncesizceydi. *Moskova'da mısın?*

Evet. Merkeze geri dönmek için araca ihtiyacınız var mı? Hayır, bir sorum var.

? Yüz yüze konuşabiliriz.

Ethan ona yerini söyledi ve Abbot iki dakika sonra köşeyi döndü. Ethan'ın ilk fark ettiği şey üniforma ceketinin yakasındaki pembe işaret oldu.

Abbot onun bakışlarını yakalayıp yere baktı ve yüzü bir parça yumuşadı. "Jaya'nın ruju."

Selenka bugün dudaklarına renk sürmemişti ama sürse ve yakasına bulaşırsa Ethan'ın umurunda olmazdı. Onun işaretini üzerinde görmek *istiyordu*, Abbot gibi olmak ve yüzünde o tatmin olmuş, sahiplenici ifadeyi görmek *istiyordu*.

Abbot kısmi bir gövde dönüşü yaparak vücudunu esnetti ve "Ne sormak istiyordun?" diye sordu.

"Bir kadını ne mutlu eder?"

Abbot ellerini kalçalarına koydu, başı biraz aşağı eğikti. Başını kaldırdığında, parlak gözlerinde Ethan'ın neredeyse hissedebileceği bir sıcaklık vardı. "Ben de bir keresinde aynı soruyu sormuştum. Sadece Jaya'ya sormuştum."

Ethan dikkatle dinledi; doğrudan kaynağından alınacak bir cevap çok değerli olabilirdi. "Ne söyledi?"

"Her kadın farklıdır, önemli olan dinlemektir. Eğer dikkatinizi verirsiniz size ne istediğini söyleyecektir."

Ethan, Selenka'ya yaklaştığında kafasında oluşan çılgınlığı, içinde mantıktan eser kalmayan yiyici bir canavara dönüşmesini düşündü. Şimdi bile onun dudaklarının kaygan ve ıslak olduğunu, dişlerinin onu ısırıldığını düşününce nabızı hızlanıyor, vücudu sertleşiyor ve geriliyordu. "Onun yanında bu kadar mantıklı olabileceğimden emin değilim."

"Endişelenmeyin. Bir el kitabı var - yakın fiziksel etkileşim hakkında bilgilerle başladı, ancak şimdi duygusal bağ ve bunun nasıl besleneceği büyüyen bir bölümü var." Abbot eldivenine dokundu. "Sana göndermek için not alıyorum. Kişisel elektronik kasamda saklıyorum."

Ethan diğerk Ok arkadaşına baktı. "Kılavuzu kim hazırladı?" "Başka bir Ok - ama hepimiz öğrendikçe ona eklemeler yapıyoruz." Abbot elinde

Ethan'ın bakışları. "Jaya'yla ilk tanıştığımda kur yapma hakkında hiçbir şey bilmiyordum, sadece onu güvende tutmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Hiçbirimiz uzman değiliz Ethan. Hepimiz tökezleriz."

Dışarıda sallantılı bir zeminde ayaklarını bulmaya çalışan tek kişinin kendisi olmaması, tahmin ettiğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu. "Sana borçluyum." Bu konuşmadan çok daha fazlası için; Abbot'un ona ulaşmaya çalıştığı onca zamanı ancak şimdi, kurt pençelerinin parçaladığı siste görebiliyordu.

Ethan'ın elinin tersiyle iten Abbot, "Dostlukta borç yoktur," dedi. Durakladı. "Gidip bir şeyler almam gerekiyor. Sonra konuşuruz."

Ethan on dakika sonra zihninde bir ping hissettiğinde hâlâ diğerk Arrow'un sözlerini sindirmeye çalışıyordu, PsyNet bağlantısı için bir talep.

Onun "işleyicisi".

Ethan cevap vermekte acele etmedi ve bu arayı saldırı planını düşünmek için kullandı. Konsorsiyum'un, ilk etapta ona yaklaşımlarına neden olan bilgiye sahip olduğu açıktı. Ethan'ın tahmin etmesi gerekirse, Ming'in hayatta kalan son sadık grubunun, onun vahşi ölümünden önce gevşek bir dile sahip olduğunu söyleyebilirdi.

Konsorsiyumun onu manipölasyon için uygun gördüğüne şüphe yoktu.

İşleyicisi, ellerini vahşi bir köpeğe uzattıklarını çok geç fark etmişti. Bu yüzden sürpriz ikinci saldırganı ayarlamışlardı ama onu ortadan kaldırma girişimleri Selenka'yı ateş hattına sokmuştu.

Selenka *hiçbir zaman* fiziksel hasar almak için yaratılmamıştı.

Siyah buz, yoluna çıkan herkesi yakacak kadar soğuk bir şekilde duyularının üzerinde geziniyordu. Konsorsiyum, eşi olan güçlü, güzel ve tehlikeli kadına zarar vererek Ethan Night'ı düşman edinmişti ve Ethan bunu asla affetmedi ya da unutmadı.

"Evet," dedi sonunda, Operatör C ile birlikte bu tür toplantılar için kullandıkları özel psişik kasaya girdikten sonra. Konsorsiyum işleyicisiyle gerçek hayatta hiç karşılaşmamıştı ama karşısındaki zihin güçlü kristalleşmişti. Yüksek bir Gradyan'dı ama kurnazlık konusunda eğitimli değildi, inandığı kadar anonim olmadığına dair yeterince bilgi vermişti.

"Her şey plana uygun gitti mi?" diye sordu diğer adam, cinsiyetinin kaymasına izin verdiği şeylerden biriydi.

"İkinci bir saldırgan vardı, beni hedef alan bir saldırgan."

"Şüpheli üzerine çekmemek için onu da eklemeye karar verdik." "Öldürmek için ateş ediyordu."

"Reflekslerine güveniyorduk ve o bir E. En iyi atış değil."

Ethan içinde bir hırıltı hissetti, eşinin zayıf, statik olarak kırılmış varlığı olan gölge kurttan doğmuştu. Konsorsiyum onun saf olduğu kadar zihinsel olarak da yetersiz olduğuna mı inanıyordu?

"Alfa sana güveniyor mu?" Operatör C sordu.

"Bunun için çok erken. Ama bir bağlantı kurduk." Bu bağlantı Ethan'ın Operatif C'nin işini bitirene kadar bu ikili oyunu sürdüreceği ve Konsorsiyum'dan bir parça daha koparacağı anlamına geliyordu.

Grup bir daha asla gizli anlaşma için bir Ok'a bakmamayı öğrenecekti.

"Konuştuğumuz gibi çalışacağım." Her zamanki gibi tarafsız görünmek için ciddi bir çaba sarf etmek zorundaydı çünkü içindeki kurt hırlamaya başlamıştı. "Karışmayın."

"Bizi bilgilendirmeye devam edin."

"Yapabildiğim zaman." Kendisini kontrol edebileceğini düşünen ve eşinin yaralanmasına karışmış olan o zihne saldırma dürtüsüne teslim olmadan önce PsyNet'ten çıktı. Operatif C sadece daha büyük bir kötücüllüğün belirtisiydi ve çekirdeğe giden bir kanal görevi görebilirdi.

Ancak akıl ve mantık ne olursa olsun, kara buz büyümeye devam etti.

Yapıp yapamayacağını görmek için o soğuk yere geri adım atmaya çalıştığında, orayı yok olmuş, varlığından silinmiş buldu. Olduğu yerde, pençelerin oluşturduğu oluklarda yanan kırmızı alev dalları parlıyordu.

Delilik, beyninin teklemesi ... ama bu güzel bir delilikti.

Çılgınlığın ötesinde, kalkanları sağlam durdu ve içindeki çok daha ölümcül gücü geri tuttu.

Sempozyum salonunun dış duvarına yaslanarak alanı inceledi. Ağaçlar ve bahçeler yeşilin içinde parıldıyordu.

İnsanlar Ethan'ın daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde hayatlarına devam ederken, güneş ışığı ve gölgeler patikalara vuruyordu.

"Woof."

Ethan kendisine doğru yaklaşan, tüyleri dökülmüş, vücudu o kadar inceydi ki göğüs kafesi derisine yapışmıştı. "Hiç yiyeceğim yok."

Kuyruğunu sallayan ve dilini çıkararak oflayan başıboş hayvan Ethan'ın yanına oturdu. Ethan onu görmezden gelmeye karar verdi ama gözleri yaratığın kaburgalarına takıldı. Ethan işkencenin en kötü dönemlerinde bu kadar sıksa olmuştu. Siyah buz çatlamış, koyu kırmızı korlarla yarılmıştı.

Köpeğe "Burada kal," dedi ve sempozyum merkezine geri döndü.

Onu kapıya kadar takip etti, sonra içeri girdiğinde başını eğdi. Ethan döndüğünde yaratığın orada olacağını sanmıyordu ama yaratık yerde yatıyordu, kuyruğu düzdü ve Ethan'ı hissettiği anda gürültülü bir heyecanla havaya kalktı.

"Aşağı." Ethan içerideki malzemelerden topladığı yiyecekleri vermeden önce hayvanın sakinleşmesini bekledi.

Ethan'ın yiyeceğe erişimi varken aç kalması için hiçbir neden yoktu.

Başıboş yemek yerken Ethan duvara yaslandı ve Selenka'yı, onun öpücüğünü, vücudundaki ellerini ve ensesindeki pençelerini, ilkel yoğunluğuyla onu nasıl kavurduğunu düşündü. Ethan yanmak istiyordu. Yetişkin hayatında ilk kez bir şey *istediğini* hatırlıyordu ama Selenka'yı istiyordu.

Şakaklarına saplanan acıya bir başın bacağına çarpması eşlik etti. Köpek, onun dikkatini çekmek istiyordu. Acıya alışkın olan adam uyuz yaratığa baktı. "Benim tarafımdan kurtarılmayı bekleme," diye uyardı.

"Ben öldürürüm. Korumam."

O bir canavardı, eğitilmiş ve yetiştirilmişti. Ama artık Selenka'nın canavarıydı.

Bölüm 9

Bugüne kadar kaydedilen şüpheli Scarab Sendromu vakaları: 32

Teyit edilmiş vaka: 3

Hariç tutulan vakalar: 18

Grubun geri kalanının durumunu tespit etmek için testler devam etmektedir. Sevkler hızlanıyor, bu nedenle daha fazla doğrulanmış vaka olasılığı kesin. Hasta Sıfır ve bu ekibe bağlı birincil empat olan Memory Aven-Rose yardımcı oluyor.

-Dr. Maia Ndiaye'den Psy İktidar Koalisyonuna Rapor,
PsyMed SF Echo

EZRA çantasını salondaki koltuğa bıraktı ve gözlerini kapattı. Bütün gün onu rahatsız eden hafif baş ağrısı, istenmeyen bir koku gibi devam ediyordu ama en azından daha fazla artmamıştı.

Garip olan şey, telepatik güçlerinin yoğun bir şekilde daha güçlü ve keskin hissetmesiydi. Sanki bir gün içinde üç ya da dört kademe atlamıştı ve artık kıtalar arası telepati yapabiliyordu.

Haleler nesneleri çevreliyordu, ışığın renk kırılmaları.

İnleyerek, elinde ilaç olup olmadığına bakmaya gitti. Aynı zamanda kendine, yazması gereken bir sınav kâğıdı olan bir fizik öğretmeni olduğunu hatırlattı. Migrenin neden olduğu büyüklük sanrıları ve Gradient seviyesindeki imkansız artışlarla dikkatinin dağılmasına gerek yoktu.

Aynı zamanda iyi bir işi ve öğrencilerinden aldığı mükemmel geribildirim puanları ile saygın bir Gradient 6.9 telepatı, hem Psy hem de

Aksi takdirde. Sadece bu da değil; yeni toplum PsyMed tesisi tarafından yrtlen Sessizlik sonrası iyileşme programının bir parçasıydı ve duyguları tanımayı ve onlarla başa çıkmayı öğreniyordu. Görnşeye göre doğal olarak sessiz duygulara meyilliydi, ancak kesinlikle onları deneyimlemeye başlıyordu.

Bugün, sırf başka bir ğretim üyesiyle daha fazla vakit geçirmek istediği için tesis kütüphanesinde gereğinden yarım saat fazla zaman geçirmişti. Muhtemel yeni arkadaşı da onun varlığından hoşlanmamış gibi görünmüyordu.

Hayat .

Bölüm 10

Ethan ekibime katmak için mükemmel bir adam olurdu. Yetenekleri, kontrolden çıkmış bireyleri uykuya itmek için zarar vermeyen bir yol sağlar.

O hazır değil. Bizimle neredeyse hiç iletişim kurmuyor. Ethan'a göre biz onun için diğer yabancılardan daha fazla insan değiliz. Onu hayal kırıklığına uğrattım Vasic.

O buraya getirildiğinde sen daha çocuktun. Axl bile onun varlığından haberdar değildi ve o Ming'e en yakın ajanımızdı.

Bunun mantığı önemli değil. Kırık bir Arrow görüyorum ve onun kurmaya çalıştığımız aileden uzaklaştığını hissediyorum. Ethan anlayamadığım bir şekilde yalnız.

-Vasic Zen ve Aden Kai arasındaki konuşma (üç aylar önce)

"Natalia ile **nasıl** gitti?" Selenka, Ivy Jane ve Emilie mavi gözlü Ok'la birlikte ısınlandıktan sonra Valentin'e sordu.

Ayı alfa cevap veremeden Aden diğer odadan çıktı. "Nerida'yı çağırdım ve Jaya ile Natalia'yı değerlendirmeleri için doğruca bir ruh sağlığı kliniğine ısınlamasını istedim; sözel ve fiziksel patlamalara varacak kadar agresifti ve hiçbir suçluluk ya da üzüntü duygusu yoktu."

Silver yüksek topuklu bir ayağını yere vurdu, şık gri etekli takım elbisesi günün olaylarına rağmen lekesizdi. "Bu pek de empatik bir davranış biçimi gibi görünmüyor."

Diğer kadın bilirdi. Silver'ın kardeşi bir empattı. Selenka'nın bu iyi saklanmış gerçeği öğrenmesinin tek nedeni, bir ay önce İcra'nın Arwen Mercant'ı tutuklamış olmasıydı

Çok iyi vakit geçiren ayların yanında ve lanet aylar üç kurdunu da bu karmaşanın içine çekmeyi başarmıştı.

Valentin'in hakkını yemeyelim, bu olayda Valentin aylarını kamçılarmıştı. "Eğlence var," diye gürlemişti, "ve anarşi var. Ben aksini söyleyene kadar *hepiniz* Denhome'da kalacaksınız. Bira yok."

Yaramazların oturduğu hücreyi korku dolu nefesler doldururken, Selenka kendini hücrede ayı ya da kurt olmayan ve alfa kalbinde şifacılarla aynı koruyucu içgüdüleri uyandıran tek kişiyi izlerken bulmuştu. Onu Silver'ın kardeşi olarak teşhis etmiş ve bir sağlık görevlisi olması gerektiğini düşünmüştü. Sonra bu sempozyuma geldi, tüm bu Es'lerle tanıştı ve gerçeği fark etti.

Cilalı ve sofistike erkeğin o hücrede ne yaptığına gelince, görünüşe göre berbat bir erkek zevki vardı. O kadar berbattı ki, tasarımcı gömleğinin yırtılmış ve şık kesimli saçlarının dağılmış olmasını bile umursamıyor gibiydi. Hayır, orada yüzünde hülyalı bir gülümsemeyle oturmuş, başını Valentin'in klanındaki en belalı aylardan birinin omzuna yaslamıştı.

Deduşkasının Selenka'ya ilk karşılıksız aşkı vesilesiyle söylediği gibi: *Aşk acımasızdır, bir keçiye bile aşık olabilirsin. Yarı keçi çocuklarınız olduğunu düşünün. Ulumak yerine miyavlardı.*

Görünüşe göre zavallı tüccarların aylara kanmak gibi bir alışkanlığı varmış.

Sarhoş sürü arkadaşlarını uyumaları için hapisshanede bırakmadan önce klanları için dua etmişti. Ayı horultularının yankılandığı küçük bir alanda bir gece hayatta kalmak, üçünün de bir daha asla kendilerine eğlenceli vakit geçireceğini söyleyen bir ayıya güvenmemeye yemin etmesine neden olmuştu.

Şimdi bir omzunu duvara yasladı ve kollarını kavuşturdu. "Ben Silver'a katılıyorum. Empatlar yanlışlıkla bir böceğin üzerine basarlarsa ürkerler. Diğer hissedebilen varlıkları öldürmek ise bir üst seviye."

Aden onun koridorun diğer tarafındaki pozisyonunu yankıladı, ama ona eşini hatırlatan savaşı bir gerginlikle. Soğuk gece ve sivri parçalar ve *onunkiler*. Gözlerini yarı kaydıran ani bir sahiplenme öfkesine kapılan kadın, Aden'in cevabını neredeyse kaçırıyordu. "Natalia benim hislerime göre dengesiz değildi ama ben uzman değilim. Görünüşe göre Sessizlik altında aşırı fiziksel şiddete maruz kalmış."

Selenka'nın dudağı kıvrıldı. Bir kurt sürüsünde istismara uğrayan itaatkârlar genellikle başkaldırmazdı ama başkaldırdıklarında da sonuçları felaket olurdu. Sağlıklı bir sürüde, herhangi bir istismar belirtisi o noktaya gelmeden çok önce fark edilirdi. Ama PsyNet yüzyılı aşkın bir süredir empatlar için sağlıklı bir yer olmamıştı. "Kızgın."

"Daha önce hiçbir empatta görmediğim bir şekilde. Empatik Kolektif psikolojik profilinde, danışmanlık almasının şiddetle tavsiye edildiği bir öfke sorunu tespit edilmiş olsa da, hiç kimsenin şiddet konusunda endişelenmesi için bir neden yoktu."

"Empatları tanıdığımızı düşünüyoruz," dedi Silver, "ama onlar yeni bir tanımlama da olabilir, o kadar çok bilgi kayboldu ki. Alice Eldridge gibi tek bir uzmanımız var ve ondan bütün bir unvanın her yönünü bilmesini bekleyemeyiz."

Aden başını salladı. "Ivy Alice'le konuşmayı planlıyor, bakalım Natalia'nın davranışları hakkında bir fikri var mı?"

"Bana yeterince basit görünüyor." Selenka omuz silkti. "Pençesi tuzağa yakalanmış bir yaratık kaçmak için pençesini kemirir ve acıdan çılgına dönmüş yaralı bir hayvan yanına yaklaşan her eli ısırır."

Valentin'in yüzü gök gürültüsü gibiydi ama söylediği sözler sakindi. "İkisinin aynı anda saldırmaya karar vermesi garip." Telepat kendini onun yanına hizaladığında, Silver'ın bedenine doğru eğildi.

"Sempozyumu büyük bir sıçrama yapmak için hedef almalarını anlayabiliyorum, ama aynı anda iki tane mi? Tesadüf değil."

"Katılıyorum," dedi Aden. "Ancak ikisi arasında herhangi bir bağ varmış gibi görünmüyor. Emilie'yi sorduğumuzda Natalia'nın kafası gerçekten karışmış gibiydi; tek amacı atışı yapmaktı."

Selenka'nın kurdu derisinin içinde geziniyordu. "Ethan'ı hedef alıyordu," dedi. "Neden? Ona zarar mı verdi?" Bu soruyu sormak bile midesinin bulanmasına ve ağzının ihanetin tadıyla dolmasına neden oldu.

Aden başını salladı. "Onunla hiç tanışmamış ama güvenilir bir kaynaktan -kimliğini açıklamayı reddettiği bir kaynaktan- yıllar boyunca başka kurbanlara karşı benzer eylemlerden suçlu olduğunu duymuş."

Selenka'nın pençeleri derisinin iç kısımlarını kadar zorluyordu ki, dişlerini sıkarak pençelerin kendi vücudunu kesip oymasını engellemek zorunda kaldı. Bir sonraki mantıklı soruyu sorabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Sessizliği bozan Valentin oldu. "Şans Natalia'nın verdiği bilgi doğru mu?"

"Sıfırdan az."

"Erkeğine güvendiğini biliyorum." Silver'ın net sesi, saçmalıkları bıçak gibi kesen jilet keskinliğindeki yeteneği. "Ama yıllarca günün yirmi dört saati nerede olduğunu garanti edemezsiniz."

Aden "Aslında " demeden önce bir an tereddüt etti. Selenka'nın kurdu dişlerini gösterdi, görüşü keskin ve yırtıcıydı. "Onu etiketlediniz mi?" Kafesteki bir hayvan gibi, özgürlüğü sadece bir yanılsamadır.

"İnsanları sığır gibi etiketlemeye inanmıyorum." Aden'in sesi hiç yükselmedi, tonu sabitti ama öfkesi ona karşı soğuk bir rüzgâr gibiydi. "Ming LeBon'un farklı fikirleri vardı."

"Söylentilere göre uyuşturucu tasmaları ne olacak?" Valentin bir kolunu beline dolayıp onu sahiplenici bir şekilde göğsüne yaslarlarken, Silver sordu.

Dönüşen ayları anlamayanlar ve Valentin'i tanımayanlar için bu, bir erkeğin bir kadın üzerinde hak iddia etmesinden başka bir şey gibi görünmeyecekti. Selenka gerçeğin çok daha karmaşık olduğunu biliyordu -Valentin bir erkeğin bu şekilde tasmalanması fikrine gerçekten ama gerçekten çok kızmıştı ve sinirini yatıştırmak için eşine sarılıyordu.

Aylar nadiren kendilerini kaybederlerdi ama -bölgesel bir çatışmayla ilgisi olmadığı sürece- Selenka kurtlarının, böyle bir şey olması halinde kürklü şekil değiştirenlere uzak durmaları gerektiğini bildiklerinden emin olmuştu. Valentin'in boyutlarında öfkeli bir ayıyı ani bir kavgada alt etmek için üç kurt gerekirdi ve hepsi de kırık kemikler ve paramparça dişlerle dışarı çıkardı.

Kurt öfkesi daha sessiz, daha sert, daha ölümcül bir şeydi. Kurtlar odaları darmadağın etmez ve düşüncesizce dışarı fırlamazdı. Kurtlar plan yapardı. *Selenka* plan yaptı. Valentin'e saldırmak isteseydi, atacağı her adımı düşünürdü.

ve çenesini boğazına kapattığında, tam olarak şahdamarı ve şahdamarının üzerinde olacaktı.

O soğuk öfke şimdi duyularını , Aden, "İlaç tasmaı kusursuz değildi. Özellikle de inanılmaz derecede nadir yeteneklere sahip olanlar üzerindeki etkisini bilmenin bir yolu yoktu. Ethan gibi biri yok. Ming onu mahvetme riskini almazdı."

Selenka, harabenin farklı anlamları olabileceğini düşündü.

Psişik dengemi etkileyecek şekilde kalıcı olarak hasar gördüm.

"Paylaşacağım şey son derece gizli," dedi Aden, beyaz çizgiler ağzını çevreleyerek. "Bunu yapmamın tek nedeni Ethan hakkında hiçbir şüphenizin olmaması. Bu bilgi başkalarıyla paylaşamaz."

"Başkalarının güvenliğiyle ilgili olmadığı sürece, bunu paylaşmamız için bir neden yok."

Aden devam etmeden önce Valentin ve Selenka'nın Silver'ın sözlerini başlarıyla onaylamalarını bekledi. "Ming Ethan'ı etiketledi. Dr. Edgard Bashir Ethan'ın organlarına zarar vermeden bunu yapmanın bir yolunu bulduktan sonra üç ay önce o etiketi devre dışı bıraktı." Düz, sert kelimeler. "Cihaz çocukken içine yerleştirilmiş ve o zamandan bu yana geçen sürede kalbinin etrafında dallar oluşturmuş. Çıkarılamıyor ama öldü."

Selenka'nın hırıltısı duvarlarda yankılandı. Bu şekilde, yaptığınız hiçbir şey özel kalmayana kadar izlenme fikri onu çıldırtabilirdi. Ethan'ın bir akıl hastanesine kapatılmamış olması onun gücünün bir göstergesiydi, arkadaşı olan tehlikeli muammanın bir başka parçasıydı.

"Söz konusu zamanlarda Ethan'ın Ming'in gizli bir uydu üssü olarak kullandığı bir sığınağın derinliklerinde kilit altında olduğunu teyit edebildim."

Selenka'nın pençeleri parmaklarından dışarı çıkarken, içinde Ethan'ın soğuk gecesi kırık parçalarla büküldü. Pençeler ceketinde delikler açarken irkilmedi bile; hem kadın hem de kurt intikam için yanıp tutuşuyordu. "Ona kimin ateş ettiğini E'ye söyledin mi?"

Başını salladı. "Mantıklı düşünemeyecek kadar haklı bir intikam duygusuna kapılmış."

"İlginç bulduğum şey," diye mırıldandı Silver elini eşinin karnına dayadığı elinin üzerine koyarken, "birinin nasıl olup da iki empatı bir saldırıya yönlendirebildiği. Sebebini anlayamıyorum. Eğer empatlar düşerse, Petek de düşer ve varsayılan olarak PsyNet de. Konsorsiyum bile PsyNet'in başarısız olduğunu görmek istemez."

"Bunların hiçbiri mantıklı değil." Aden bileğindeki şık siyah iletişim cihazına baktı. "Hem Natalia hem de Emilie tıbbi inceleme altında ve şu an için daha fazla sorgulanmaları mümkün değil. Bununla birlikte, adamlarımı telepatik olmayan kanallar üzerinden gerçekleştiren iletişimlerini takip etmeleri için görevlendireceğim."

Selenka Ethan'ı takip etti, onun kokusu kurduna parıldayan bir iplik gibi geliyordu. Güzel ve tehlikeli arkadaşı, ana kapının yanındaki dış duvara yaslanmış, ayaklarının dibinde kuyruğunu sallayan bir sokak köpeği duruyordu.

Solgun gözleri kilitlendi.

"Şifacını görmem gerek," dedi, onun varlığında herhangi bir gözdağı hissettiğini belli etmeden. Uyarılma hissi içini yalayıp geçti ama inatçı arkadaşı sözünü bitirmemişti. "Jeldeki uyuşturucunun etkisi çoktan geçmiştir."

Kurdu onun ses tonundaki talep karşısında üst dudağını kıvırdı ama istemeye istemeye de olsa haklı olduğunu kabul etti. Sırtı ağrıyordu. "Evet. Az önce ona mesaj attım. Zaten sürünün şehir merkezinde, onunla orada buluşacağız." Şimdi titreyen ama Ethan'ın yanından ayrılmayan köpeğe baktı. "Bu senin köpeğin mi?"

Ethan umutlu, korkmuş ve sadık hayvana baktı. "Görünüşe göre eşit derecede zarar görmüşüz." Yaratık onlarla birlikte yürürken onu uzaklaştırmaya çalışmadı... vücudu sürekli titriyordu.

Cesaretinden etkilenererek hayvanın gözlerini yakaladı. Hayvan dondu kaldı.

Çömelmedi - bu sadece kafasını karıştırırdı. Sadece eğildi ve başını okşadı. "Seni yemeyeceğim." Köpek bir kurdun, onu parçalara ayırabilecek bir yırtıcının yanında durduğunu biliyordu.

Ethan geri çekildikten sonra hiçbir şey söylemedi ama yeni hayvanı kuyruğunu bir metronom gibi sallıyordu. Bakışlarını tekrar Ethan'ın boğazına, kordonların gücüne, nabzının sabit atışına çekti.

... ve hareket ettiğini fark etmeden önce dişlerini onun etine geçirmişti.

Bir hırıltı göğsünü doldurdu, onun kokusu kanına işlemişti. Ve az önce ısırıldığı ölümcül Ok kendini savunmak için parmağını bile kıpırdatmadı. Sadece elini kalçasına koydu ve onu vücudunun kaslı gücüne yakın tuttu.

Hırıltısı alçak bir gümbürtüye dönüştü, ısırığını bıraktı, sonra dilini adamın derisindeki girintinin üzerinde yaladı -kontROLSÜZLÜĞÜNE RAĞMEN dikkatli davranmış, deriyi kırmamıştı.

Nefes alış veriş değişti. Keskin nefes alış veriş onu sarsarak uzaklaştırdı.

O ne halt ediyordu? Daha saatler önce tanıştığı bir adamı *ısırmıştı* . . ve onu işaretlediğini görmekten çok ama çok memnundu. Şu anda bile parmaklarını işaretin üzerinde gezdirmekten kendini alamıyordu. "Bu normal değil." Sesi boğuk çıkmıştı.

Ethan gözünü kırpmadan ona baktı. "Ben hiçbir zaman normal olmadım. Ama artık benim eşimsin ve bundan vazgeçmeyeceğim."

Selenka'nın bu adamın kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama onun eşi olduğu su götürmezdi. Pürüzlü, soğuk ve ince bir şekilde uyumsuz olan bağ kanında uğulduyor, kurdu ten ayrıcalıklarını arzuluyordu. Ama aralarındaki bağdaki uyumsuzluk içgüdülerini keskinleştirdi ve ona "Bana neden bir tehdit olduğunu anlat," diyecek netliği verdi.

Ethan'ın gözbebekleri, irisleri obsidyen rengine dönüşene kadar dışa doğru yayıldı.

Hasta Sıfır

Mevcut psişik okumalarınız endişe kaynağıdır.

-Dr. Maia Ndiaye, PsyMed SF Echo, CEO Pax Marshall'a,
Marshall Grubu

HASTA SIFIR.

Dr. Ndiaye ve Scarab ekibindeki diğerleri ona böyle sesleniyordu.

Anonimliğini korumak içindi ama aynı zamanda doğru olduğu içindi. Sessizlik sonrası dünyada bilinen ilk Bokböceği Sendromu vakasıydı, akıl sağlığına iki ince iple bağlı güçlü bir adamdı.

Bir hasta olduğu kadar eşsiz bir empatiyle ara sıra temas kuruyordu.

Ve ikiziyle arasında Silence'ın bile kıramadığı bir bağ vardı. Onu pek çok yönden hayal kırıklığına uğratmış olmasına rağmen onun için endişeleniyordu.

"Gözlerinde o bakış var," dedi Theo şimdi, binanın bütün bir katını kaplayan bu geniş dairede kendisine ait olan süitin kapısında eğilerek.

Pax uzun süre boyunca onu önemsiz kılarak korumuştı.

O günler geride kalmıştı. Artık ailenin reisi oydu ve onu, aileleri olan kısır politika ve güç oyununda *asla* av olamayacağını açıkça belirterek koruyordu - onun peşinden gelen herkes kendisini onun hedef tahtasına koymuş olacaktı.

Ve Pax merhametiyle tanınan bir adam değildi.

Yine de kafasında Scarab , gelecek için de plan yapmıştı.

Ona ne olursa olsun, ikizi bir daha asla

Koruma. Para pek çok şeyi satın alabilirdi; buna her zaman kırık çiftin iyi yarısı olmuş bir kardeşin güvenliği de dahildi.

"Ne bakışı?" Döndü, elleri ceplerindeydi ve takım elbise ceketinin düğmeleri açıktı. "Durduğun yerden gözlerimi bile göremezsın."

"Hissediyorum." Sessiz, yoğun kelimeler. "Güç seni çağırıyor."

Bu hep böyleydi ve hep böyle olacaktı, bildiği her şeyin ötesinde bir siren şarkısı fısıldıyordu. "Bu delilik," dedi. "Akıl sağlığını güce değişmem."

Odasına çekilip kapıyı kapatmadan önce uzun bir süre gök mavisi gözleriyle ona baktı. Adamın gördüğü son şey, saçlarının altın tellerinde parıldayan güneş ışığıydı.

Onun ikiziydi ama uzun zamandır birbirlerine tam anlamıyla bağlanmamışlardı. Yine de onun düşmesine izin vermezdi.

Hasta Sıfır'ın dünyayı terörize etmesine izin verilemezdi.

Sirenler ne kadar tatlı şarkı söylerse söylesin.

Bölüm 11

Keskin bir bıçak
derinlere saplanır
Karda kanlı damlacıklar

"Aşk Şarkısı" - Adina Mercant, şair (d. 1832, ö. 1901)

ETHAN hayatını ve Selenka'yla çiftleşmesini tehlikeye atmak üzere olduğunu **biliyordu**. Yalan söylemenin ve plandaki suç ortaklığını azaltmanın cazibesi aklının bir köşesinde fısıldıyordu ama içini tırmalayan pençeler bir uyarıydı; yalan söylemek, aralarındaki bağı daha emekleme aşamasındayken zehirlemek demekti.

Gerçeği söylemek zorundaydı ve eğer eşi bunun için boğazını parçalamayı seçerse, öyle olsun. "Gaz saldırısı bir tuzaktı," dedi ve kurdun gözlerine girdiğini gördü. "Seni kurtarmam gerekiyordu."

Havayı dolduran hırıltı, yanındaki köpeğin donup kalmasına neden olan bastırılmış bir öfkeydi. "Neden?"

"Böylece bana güvenmeye daha meyilli olacaktınız ve ben de güveninizi daha derinden kazanabilecektim. Amaçları benim aracılığımla seni kontrol etmektir."

Selenka'nın tepkisi beklediği gibi olmadı. Altın rengi gözleriyle uzun bir süre ona baktıktan sonra vahşi bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Bunu hangi *mudak* düşündü?"

"Kendisine Operatif C diyor ve Konsorsiyum'un bir parçası." Dengesi bozulan ve kızın tepkisinin ne anlama geldiğinden emin olamayan Ethan inatla doğruyu söylemeye devam etti. "Kimliğinin bir kısmının izini bulmayı başardım -bilgisayar dağıtımında çalışıyor- ama henüz adını bilmiyorum."

Selenka onun çenesini kavradı. "Neden Oklar'ın temsil ettiği her şeye ihanet etmeye ve travma geçirmiş empatları kendi çıkarları için kullanacak bir adamla aynı safta yer almaya karar verdin?"

Ethan bir kez daha bu olaydaki rolünü küçümseme dürtüsüne karşı koydu. "Bana geldiğinde hiçbir şey hissetmedim, hiçbir şeyin nüfuz edemediği gri bir sisin ardına hapsolmuştum. Bir hain olmanın içimde bir kıvılcım uyandırıp uyandırmayacağını merak ettim." Ne kadar garip, açıklanamaz bir karardı ama yine de o zaman ve mekânda anlamlıydı. "Kendimi savunmak için bir şey söyleyeceğim."

Selenka bir kaşını kaldırdı.

"Empatları kullanacağını bilmiyordum." Başka bir hissedebilen varlığın çarpıtılması ve kullanılması anlamına gelen bir şeyi asla kabul etmezdi. "Empatların şiddete itilemeyeceğine ve saldırganın Konsorsiyum sempatzanı bir güvenlik ekibi üyesi olacağına inanıyordum."

Kavrayışı sıkılaştıran Selenka tekrar hırladı. "Ya çiftleşmemiş olsaydık? Bunu yapar mıydın?"

"Kan aktığı anda tüm operasyon iptal oldu." Ethan soğuk öfkesinden beslenerek kalkanlarına doğru kaban karanlık gücü geri itti. "Bu konuda çok nettim; kan dökülmeyecekti." Hayatı boyunca bir katil olmaya zorlanmıştı; eğer tekrar öldürürse, bu kendi tercihi olacaktı, manipüle edildiği için değil.

Selenka ikiz dürtüler arasında sıkışıp kalmıştı: böylesine haince bir adım attığı için eşini ısırarak ve ona sınırsız sarılmak... Çünkü bir çocuğun kendisi ile dünya arasında yetişkinliğe kadar sürecek bir "gri sis" yaratmasına neden olacak acı miktarı dehşet verici bir şeydi.

Yangın çıkaran öfke ikisini de yakıp kül edebilirdi, ama o burada durmuş, her şeyi ortaya döküyor ve bu işe karıştığını saklamaya çalışmıyordu. "Bunun işe yaramayacağını farkında mısın?" Bir alfanın kararlarını etkileyecek kadar derin bir güvenin oluşması uzun zaman alır.

"değildi," dedi Ethan açıkça. "Planın kendisine hiç yatırım yapmadım. İstediğim tek şey, bunun uyuşukluğu silip silmeyeceğini bilmektir." Gece yarısı gözleri karanlıkta çalkalanıyor. "Beni öldürürlerse Aden'e gitmek için zaman ayarlı bir iletişim kurdum."

Operatör C. Sonrasında saati durdurmadım, bu yüzden Aden bilgiyi bir sonraki dakika içinde alacak."

Gerçekten de eşi tam bir muammaydı. "Olası gambiti Trinity'deki diğer kişilerle paylaşmam gerekecek." Ethan'ın kimliğini gizleyecek olsa da, o artık onun eşiydi, korumak ya da bir canavarsa yok etmek onun göreviydi. Bu, dominantlar arasındaki çiftleşmenin getirdiği acımasız bir gerçektir.

Bazıları, eşleri şeytana dönüşse ya da insan benliğini unutan kana susamış bir haydut olsa bile bunu yapamazdı. Bu durumda, sorunla ilgilenen alfabeydi. Ama bir alfa olduğunuzda, eşinizin sorumluluğu tamamen sizin ellerinizdeydi.

Selenka bu başkasına devretmezdi.

Eğer Ethan canavarlaşırsa, kurdunu parçalayacak olsa bile onu bitirecek kişi o olacaktı.

Ethan, "Operatif C'nin bunu bir test olarak yürüttüğünü bilmelisiniz," dedi. "Olağanüstü başarısızlığı bundan sonraki girişimleri durduracaktır."

Çünkü Ethan'ın BlackEdge'e sızması yerine BlackEdge Ethan'ı çalmıştı. Wolf her şeye rağmen bu konuda hâlâ kendini beğenmişken, Aden sempozyum salonundan çıkıp onlara doğru ilerlerken Selenka onun çenesini serbest bıraktı.

Ethan'ın köpeği, Ethan kararlı bir şekilde "Hayır" diyene kadar ekibin liderine hırladı.

Bunu izleyen etkileşim Selenka'nın büyüleyici bulduğu bir etkileşimdi, dışa vuran çok az duygu vardı - yine de ağır, karanlık unsurlardan oluşan bir kadro alttan alta hareket ediyordu. Ekibin lideri, "Eğer Operatör C'nin sizin ilticanızdan haberi yoksa, ona haber vermeyin," dedi. "Konsorsiyum'daki daha büyük oyunculara ulaşmak için onu kullanabiliriz."

Ethan başını eğdi, gözleri tekrar soluk rengine dönmüştü. "Senden özür dilerim, Aden. Bunu yaptığımda takım üzerindeki etkisini düşünmemiştim. Asla itibarınızı zedelemek gibi bir niyetim yoktu."

Aden Kai yukarı bakmadan önce uzun bir süre yere baktı. "Seni hayal kırıklığına uğrattım Ethan. Hepimiz seni hayal kırıklığına uğrattık. İntikam almak istemen anlaşılabilir bir şey."

Selenka, Ethan'ın kafa karışıklığını aralarındaki karmaşık bağdan bile hissediyordu. "İntikam almak istemedi," dedi Aden'e. "Bu konuda bana güven."

Aden'in karşılık veren bakışları hızla kaşlarını çatarak ondan Ethan'a döndü ve Ethan'ın boynundaki ısırık izine odaklandı. "Anlıyorum," dedi. "O halde, bu Konsorsiyum oyununu diğer alfalarla paylaşırken Ok bağlantısından bahsetmemeni rica edebilir miyim? Dönüşenler ve Oklar arasındaki güvensizlik yarardan çok zarara yol açacaktır."

Selenka da çoktan aynı sonuca varmıştı. "Merak etmeyin. Konsorsiyuma istediklerini vermeyeceğim." Bölünme, güvensizlik, parçalanma, Konsorsiyum'un amacı buydu. "Özellikle de böyle aptalca bir plan yüzünden." Sanki alfa şekil değiştirenler, tüm sürülerini omuzlarında taşıırken tek bir kişi tarafından manevra ve yönlendirilecek çocuklarmış gibi.

Ethan Aden'e, "İstersen beni reddedebilirsin," dedi.

Aden'in yanıtı kesindi. "Asla. Sen bizden birisin Ethan ve her zaman öyle kalacaksın."

"Bana her zaman güvenmeyecek misin?"

"Selenka boğazını parçalamadıysa bize doğruyu söylemişsin demektir," dedi Ok lideri sessizce. "Bir eş ihanetin kokusunu alabilir."

Selenka'nın gülümsemesi vahşiydi. Çünkü Aden haklıydı. Ethan'la arasındaki bağın durağanlığı bile onun gerçeğini kendisinden saklayamıyordu; eşi yoğun, tehlikeli ve bir bıçak kadar dürüsttü. "Diğerlerini mucizevi kurtarmalar ve benzeri yollarla güvenlerini kazanmaya yönelik olası bir plan konusunda uyarmak dışında," dedi, "bu artık Ethan ve benim aramdaki özel bir mesele."

"Kabul edildi." Aden geri adım attı ama gitmedi. "Şunu unutma Ethan, sen bir Arrow'sun. Seni yıllarca hayal kırıklığına uğratmış olabiliriz ama bir daha asla bunu yapmayacağız. Bizi ara ve biz de gelelim."

Selenka, takım lideri binanın içine dönene kadar sessizliğini korudu. Sonra Ethan'ın çenesini kavradı ve onu tamamen dilli ve sahiplenici bir öpücük için aşağı çekti. Sonrasında Ethan ağır ağır nefes alıyordu, dudakları ıslaktı ve öpücüğün şiddetinden dolayı biraz şişmişti. "Bana ya da benimkine hiç ihanet edecek misin?" diye sordu.

Cevap o kadar şiddetli bir bağıllık fırtınasıydı ki, aralarındaki bağıın parazitlerine ve sivri uçlarına rağmen ortaya çıktı. "Hayır," dedi adam, kadının başı cevabın gücüyle çınlarken. "Ben her yönden seninim. Bana sahipsin."

Selenka'nın kurdu sevinçle hırladı ama insan yarısı mücadele etti. Ona bağıllığını bildirdiği için değil -çiftleşme bağı çok güçlüydü- ama bağıın sınırları olmadığı için. "Ben senin için bir yabancıyım," dedi, onun tadı hâlâ ağızındaydı. "Seni kan dökmek için kullanacağımdan korkmuyor musun?"

"Senin için yapacağım." Tereddüt yok, göz kırpmak yok.

Ethan bir seçim yapmıştı ve eğer seçtiği eş onu kırılsana kadar kullanmak isterse, bunun olmasına izin verecekti. Başka bir yol bilmiyordu, gri sis dışında hiçbir güvenlik önlemi yoktu ve asla buna geri dönmeyecekti.

Selenka'nın yanıtı bir hırlama ve onu haşlayan bir öpücük daha oldu. "Seninle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok." Bu bir hırıltıydı.

Ethan kelimeleri daha fazla tutamayarak, "Sonra yap," dedi. "Sırtındaki yaranın bakıma ihtiyacı var." Ona Operatif C'den bahsetmeye başladığından beri bu yara konusunda onu zorlama dürtüsüyle savaşıyordu. "İstersen daha sonra boğazımı parçalayabilirsin." Ona karşı koymayacağını açıkça göstermek için başını yana doğru eğdi.

Bir hırıltı daha havaya yükseldi, izi yalarken sıcak nefesi tenine değdi. "Yakında ten ayrıcalıklarını paylaşmamız gerekecek, yoksa kurdum seni sokakta çırılçıplak soyacak."

Ethan, "Şifacıyı gördükten sonra," diye ısrar etti.

Selenka'nın kahkahası sinirliydi. "Gel o zaman dostum, gidip şu işi yapalım."

Kısa yürüyüşü biraz sakinleşmek ve kafasını toparlamak için kullandı. Ancak tensel ayrıcalıklar için duyduğu dürtü ölmüyordu. Kurdu, eşiyle olan fiziksel bağıını derinleştirmesi konusunda ısrarcıydı, bu ısrar o kadar çılgıncaydı ki düşünmesini zorlaştırıyordu.

Gölgelerle kaplı dar bir geçitten geçerken boğazından kısık bir sesle hırladı ve gerçek olup olmadığına bakılmaksızın

Ethan'ı duvara doğru itti. "Deri ayrıcalıkları, evet mi hayır mı?"

"Bu seninle ten teması anlamına mı geliyor?" Adam konuşurken gözleri kararıyor, nefes alış veriş hızlanıyordu.

"Evet."

"Evet," diye o kadar hızlı cevap verdi ki, cevabı üzerine yuvarlandı.

"*Evet.*" Ham, süslenmemiş ihtiyaç.

Kız elini ensesinde dolaştırırken ona uzandı, ardından gelen öpücük o kadar ilkeldi ki kız kurdundan gelen derin bir ses çıkardı. Geri çekilmek yerine elini saçlarına götürdü ve öpücüğünü derinleştirirken onu tuttu... hareketlerini yankılamadan önce.

Arrow çabuk öğrenen biriydi.

Bu düşünce beyinde bir başka düşünceyi ateşledi.

Dudaklarını onunkilerden ayırarak, "Bakire misin?" diye sordu. Sessizliğin Altındaki Psy ten ayrıcalıklarına düşkün değildi; bu herkesçe bilinen bir gerçek değildi ama mevcut bilgilere bakarsanız bunu görebilirdiniz.

İnsanlarının duygularını yok etmeye dayalı bir toplum cinsel teması pek sevmezdi; bir sevgiliyle sarmaş dolaşken, bu duygu başka hiçbir duygunun dokunmadığı tensel bir zevk olsa bile, bağımsız kalmak çok zordu.

"Evet," dedi Ethan ve onu tekrar öptü.

Selenka inledi ve alt dudağını ısırdı ama Ok geri çekilmedi. Elleri adamın ceketine gitti ve o daha düşünmeden ceketin ön kapağını açtı. Altında bir şey olduğunu fark edince hırlayarak pençelerini ceketini yırtmak için kullandı ... ve avuçlarını gergin kasların üzerindeki sıcak deriye bastırdı.

Ethan göğsünden derin bir ses çıkardı ve onun dokunuşuna doğru itildi, her iki eli de şimdi onun saçlarına dolanmıştı ve uyarılmışlığı ona karşı sertleşmişti. Öpüşmeyi keserek ağzını boğazında gezdirdi ve bu sırada ısırık izinin üzerini yaladı. Adam ürperdi, güçlü bedeni onun dokunuşunun kölesi olmuştu.

Cehennem gibi erotikti.

Ceketinin fermuarını açarak adamın ellerinden birini aldı ve göğsüne koydu. Sütyeninin içinden bile, bu temas omurgasını dikletti.

Sonra Arrow başını eğdi ve dolgun üst kıvrımı öptü, tüm dili ve ıslaklığıyla ve onu yere itmek ve her ikisi de yıldızları görecektik kadar sert boşalana kadar ona binmek istedi.

Ama vahşi ihtiyacın altında güçlü bir şefkat vardı.

İkisinin de biraz stres atmaya ihtiyacı vardı ama ilk seferinin Moskova'nın ara sokaklarında çılgınca bir çiftleşme olmasına izin vermeyecekti. Sahiplenici şefkat, kurdunun garip bir şekilde şiddetli olan ihtiyacını bile yatıştırmaya yetmişti; bu şefkatin, ölümcül suikastçılardan oluşan bir ekibin parçası olan bir adama yöneltilmesi yanlış hissettirmeliydi, ama bu konuda acemi idi.

Bir başka öpücük için başını tekrar yukarı çekerken bile, elini göğsünde nazik bir okşayışla gezdiriyordu. Nefes almak için öpüşmeye ara verdiklerinde onun boğazını sıkarak, "Bunu daha sonra, birbirimizin tadına bakabildiğimiz zaman bitiririz," dedi.

Eli kızın belindeydi, ten tene temas ediyordu ve onu bırakmadan önce bir an için sıktı. "Rıza önemlidir," dedi, sanki ezberlenmiş bir ifadeyi tekrarlıyormuş gibi.

Selenka tırnaklarını onun göğsünde gezdirdi. "Bu doğru. Sana kim öğretti?"

"Ekibe sosyal olarak nasıl etkileşimde bulunacakları konusunda dersler veren bir empat." Kaba kelimeler, düzensiz nefes alıp veriyor. "Ama onun dersinden önce rıza ile ilgili olanı biliyordum."

Çünkü gösterme ya da reddetme hakkı ondan defalarca çalınmıştı.

Hırıltısını bastırarak, geri çekilip ceketinin fermuarını çekmeden önce adamın göğsüne nazik bir öpücük kondurdu - santim santim örtülürken adamın sıcak gözlerinin teninde olduğunun farkındaydı ve onu düzgün bir şekilde zevkle tanıştırmaya bu kadar kararlı olmasaydı, o anda üzerine atlayabilirdi.

"Tişört için özür dilerim," dedi siyah kumaşı ne hale görünce.

Yere baktı. "Bende daha fazlası var. Kıyafetlerimi korumak yerine bana dokunmanı tercih ederim."

İçine kurt gibi bir sevgi dalgası yayılan Selenka, ceketinin yanlarını birleştirdi ve önünü kapatmaya başladı.

yırtık tişört. Onun dokunuşu altında hareketsiz kaldı. "Yaptığım şey bizi zehirleyecek mi?"

İhtiyaç artık zihnini bulandırmıyordu, Selenka konsantrasyonla keskinleşen o solgun gözlere baktı ... ve bir karar verdi. "Benimle tanışmadan önce bir Konsorsiyum planına katılmayı seçtin. İlişkimiz ilk konuştuğumuz andan itibaren başladı ve şimdi ne bana ne de benimkine ihanet etmeyeceğini söyledin."

"Yapmayacağım." Anlaşma o kadar olumluydu ki, çiftleşme bağına bir yumruk gibiydi.

Bana sahipsin.

Bu ifadeden hâlâ rahatsız olan Selenka, aynı zamanda bunun kendisine olan mutlak bağlılığı olduğunu da gördü. "Geçmişte ne kadar geriye gidilirse gidilsin, bazı seçimler affedilemez."

Ceketiyle işini bitirince bir adım geri çekildi. "Ancak bazı seçimler, şans verilirse düzelterebileceğimiz yanlış adımlardır. Bu senin başkalarının senden beklediğinden daha iyi olman için bir şans Ethan. Daha iyi bir adam, takım arkadaşların için daha iyi bir arkadaş ve benim diyebileceğim gurur duyacağım bir adam." O artık onun eşiydi ve onun için savaşmaktan başka bir şey yapamazdı - özellikle de kendi şeytanlarına karşı.

"Şimdi gurur duymuyor musun?"

Selenka kurdunun kendini beğenmişliğini düşündü, Ethan'ın geçmişindeki karanlığın karşısına koydu ve gerçeğin her iki tarafına da ihtiyacı olduğunu biliyordu. "En ilkel yanım senin gücünle ve ölümcül olmanla gurur duyuyor." O baskın bir kurttu ve böyle şeyler onun için önemliydi. "Ama geri kalan yanım için sen bir yabancısın. Senin kalbini henüz tanımıyorum ve bir bağı gerçek bir çiftleşmeye dönüştüren şey de kalptir."

Ethan'ın solgun gözleri, başka bir kadını dehşete düşürebilecek yoğun bir sahiplenmeyle onu içine çekti. "Kalbimin de normal olması pek olası değil."

Kendisine bakışının nasıl çarpıtıldığına dair duyduğu öfkeyle yüreği yeniden buz kesen Selenka, pençelerini adamın çenesinde gezdirdi. "O zaman bana sivri uçlarını ve kırık parçalarını, saplantını ve ihtiyacını göster. Bana kendini göster."

Bölüm 12

Babanın tavsiyesine uymayacağına göre, bunu alfandan gelen bir ferman olarak kabul et. Yavrun artık Lada ve benimle yaşayacak.
-Alpha Yevgeni Durev'den Kiev Durev'e (2062)

OLEG'İN ARACI BlackEdge'i şehir merkezinin önüne park edilmişti, beyaz saçlı kıdemli şifacı ön kapının hemen yanında duruyordu. Görüldüğü anda üzerine atladı. "Sana ne oldu?" diye sordu, sanki sürüdeki en baskın kurt değil de doğumuna yardım ettiği bir çocukmuş gibi onu etrafında döndürerek.

Altmış yaşında, teni tik ağacı kadar koyu, gözleri yumuşak kahverengi olan Oleg, Selenka'nın alfa olduğu zamandan daha uzun süredir şifacılık yapıyordu. Doğası gereği nazik bir kurt olan Oleg, halkından biri yaralandığında çılgına dönerdi. Selenka onu rahat bırakmayı öğrenmişti, kurdunun şifacıya olan sevgisi kanında bir gülümsemeydi; Oleg onun yarasını gördükten ve bununla başa çıkmak için gerekli adımları attıktan sonra sakinleşirdi.

Yaşlı adam ona ilk uzandığında Ethan'ın ani ölümcül hareketsizliğini hissetmiş, hemen gözlerine takılmış ve kaşlarını çatarak onu uyarmıştı. *Kimse* bir şifacıya şiddetle dokunamazdı. Havada gerginlik uğuldamaya devam etti, içindeki buz ateşle çatladı ama Ethan Oleg'in yoluna çıkmaya kalkışmadı.

Karışık kürk yerleşti.

Ethan'ın söylediği ya da yaptığı hiçbir şey iktidar sahibi kadınlara saygı duymadığını göstermese de, bir yanı başka bir tepkiye hazırды. Bu onun uğraşması gereken kendi bokuydu, kendi açık yarasıydı.

"İçeri gir, Selya." Oleg onu içeri çekti, isminin sürü arkadaşları tarafından en sık kullanılan versiyonunu kullandı; Selenka'nın annesi kızı için geleneksel bir Rus ismi seçmemişti, bunun yerine sevdiği bir şarkıcının ismini tercih etmişti, ancak günlük hayatta küçültme kullanma geleneği söz konusu olduğunda bu bir engel teşkil etmemişti.

Annesi için bebekken Selenochka'ydı. Sürü arkadaşları ve dostları için Selya'ydı. Büyükannesi ve büyükbabası için -ve çoğu zaman Oleg için- Selenuşka'ydı. Ve hala konuşmayı öğrenmekte olan yavrular için, bir araya getirebildikleri hecelerin kombinasyonuydu.

"Sen de gelebilirsin," dedi Oleg Ethan'a, "ama köpek banyo yapana kadar kapının hemen içinde kalacak."

"Kal." Ethan'ın ses tonu kesindi.

Selenka, Oleg'i karargâhın içindeki küçük revire kadar takip ederken başıboş hayvan yerine oturdu.

Ceketini çekine çekine çıkardıktan sonra -çünkü artık ilkel cinsel çekiciliğe kapılmadığı için yarası canını *acıtıyordu*- muayene masasına atladı ve Oleg arkasına geçip yarayı açıp incelerken bacaklarını kenara sarkıtarak oturdu.

Onları takip eden Ethan, kapının yanında dikkatli bir pozisyon aldı.

Solgun gözleri onunkileri buldu.

Ve kurdu derisine saldırdı, dışarı çıkmak istiyordu, onu istiyordu.

Şifacı işine devam etmeden önce Oleg'in elleri kızın teninde bir an duraksadı. Değişken olmanın sıkıntısı buydu; sürü arkadaşları her türlü şeyin kokusunu alabiliyordu. Oleg'in kapının önünde sessizce duran adama verdiği keskin ve şehvetli tepkinin kokusunu almış olması, bu tepkinin sandığından daha da güçlü olduğu anlamına geliyordu.

Oleg meraklı olmaktan başka bir şey yapmazdı. Uyarılma ve ten ayrıcalıkları utanılacak bir şey değil, hayatın neşeli bir parçasıydı. Selenka bile, kanında olabilecek disiplinsizliğin sürekli farkında olmasına rağmen, sınır tanımayan ten ayrıcalıklarını hiçbir zaman olumsuz bir şey olarak görmemişti. Onun sorunu her zaman etkilendiği ve kırmayacağı birini bulmak olmuştu.

Ama şimdi eş olarak bir Ok'u vardı. Birçok yönden yabancı olmasına rağmen, onun hakkında birkaç kritik gerçeği biliyordu. Bunlardan biri, Ok derisinin ötesinde, daha zayıf olanlara karşı empati duyma kapasitesine sahip bir koruyucu olduğuydu. Ethan bunu bu şekilde görmeyebilirdi ama adam daha yeni pire ısırılmış bir sokak hayvanını evlat edinmişti.

Dudakları hafifçe kıvrıldı.

Evet, bu karmaşık yabancıyı yatağında istiyordu, onu daha önce paylaştıklarından daha yavaş ve daha derin bir zevkle tanıştırmak için sabırsızlanıyordu. İçgüdülerini kontrol altında tutacak ve onu daha sonra ayartacaktı.

"Herhangi bir yara aldın mı?" Oleg, Slenka üzerinde çalışmaya devam ederken Ethan'a sordu. "Üzerinde kan kokusu alamıyorum ama her yara kan kaybına neden olmaz."

"Ben yaralanmadım." Dümdüz, tınısız, samimiyet kurma ya da dostça görünme çabası yok.

Ancak Oleg, bu kadar kolay kadar çok hırçın dominantla mücadele etmişti. "Güvenlik konusunda yardımcı olan sürümüzden biri, yıldızlar görmesine neden olan ışıklar hakkında mırıldanarak geldi. Görünüşe göre o sizmişsiniz?"

Slenka eşinin neyi açıklayıp açıklamayacağını merak ediyordu.

"Ben nesneleri hareket ettiremeyen bir telekineticim. Benim gücüm

fotonlar-ışık parçacıkları." Ethan'ın gözleri Oleg'de değil Slenka'daydı, solgunluğundaki konsantrasyon gücü, arkadaşının onun çekingenliğini takdir etmediğini söyleyen şehvetli bir meydan okumaydı. "Herkesin bildiği kadarıyla, bu parçacıkları ya manipüle ediyorum ya da odaklıyorum. Tıpkı bir camın ışığı odaklamasına benzer."

"Hmm," dedi Oleg. "Işığın ölümcül olduğunu hiç düşünmemiştim, ama tabii ki bir lazer ışıktan başka nedir ki?"

Slenka, Ethan'ın içinde neden bu kadar çok parçanın olduğunu fark edince durdu. Anladığını sanmıştı ama tam olarak kavrayamamıştı. Kendini bir *silah* olarak görüyordu. Eğitimcileri tarafından öldürmeye ve tekrar öldürmeye zorlanan . Bu, kendisini yetim bırakan bir nefsi müdafaa saldırısıyla zaten travma geçirmiş bir çocuğa ne yapardı?

Eşi uzun zaman önce kırık parçalara ayrılmıştı, her bir parçanın kenarları kanla kaplıydı.

"Resmi bir alt görevim yok." Ethan Selenka'ya bakmaya devam etti, ona karşı duyduğu dürtü gizlenemezdi. "Ekibin listesinde atipik bir Tk olarak , ancak Aden bana bir vücuttaki hücreleri hareket ettirebilen Tk'larla aynı mikro seviyelerde çalışıyor gibi göründüğümü söyledi."

Selenka'nın telefonu cevap vermeye gittiğinde bir uyarı ile çaldı. Bu deseni Gregori'ye verdiği desen olarak tanıyarak telefonu cebinden çıkardı ve mesajı okudu. "Nat'in dükkânına grafiti yapılmış." Gözleri kısıldı. "Gregori aynı yerde Blaise'in kurtlarından birinin kokusunu almış."

Oleg, elleri sıcak ve nazik bir şekilde kıza dokunurken dudak büktü. "Bu genç kurtlar bir sürünün dışında olamayacak kadar güçlü ve tehlikeliler.

-Blaise de baskın bir kurt olabilir ama alfa değil. Teğmeni de öyle. Onun adı ne? Nomani, hepsi bu. İkisi de liderlik edecek kadar baskın değil."

"Hmm." Sorunlu ve potansiyel olarak riskli kurulum, Selenka'nın, teğmeni Emanuel'in Haven'ın Müritlerinin kendi bölgesinin sınırında dükkân izin verilmesi yönündeki tutkulu ricasını kabul etmesinin nedenlerinden biriydi.

Emanuel bir zamanlar asi bir gençti ama: "Arkamda beni önemseyen bir grup vardı. Bu gençler karizmatik bir şarlatana bağlanmışlarsa buna sahip değiller. Çok geç olmadan ve o *mudakla* olan ilişkileri onları sonsuza dek saptırmadan önce onlara yardım etmeliyiz."

Teğmeninin Blaise'e karşı güçlü hisleri olduğunu söylemek çok kalırdı. Selenka, Müritlerin "ruhani liderinin", on dokuz ila yirmi bir yaşlarındaki dört kurdu sürülerini terk edip cemaatinin bir parçası olmaları için büyüleyen sümüklü bir piç olduğu konusunda hemfikirdi.

Dörtlü güçlüydü ve giderek güçleniyordu. Bu hâkimiyet seviyesinde sadece iki seçenekleri vardı: yalnız kalmak ya da bir sürünün parçası olmak. Hiyerarşik bir sürü yapısı *olmadan* bir grup halinde dolaşmak sadece kan dökülmesine yol açardı. Hem kendi aralarında hem de yollarını kesecek kadar talihsiz olan diğerlerine karşı.

Oleg'in de belirttiği gibi, Blaise onları daha uzun süre kontrol edebilecek kadar güçlü değildi. Elbette onlar BlackEdge kurtları değildi ve

Selenka'nın Emanuel'in talebini reddetmeye hakkı vardı ama bu, sorunu başka bir sürünün üzerine yıkmak olurdu - muhtemelen BlackEdge kadar güçlü olmayan ve dolayısıyla bu dört kurdun kargaşaya neden olmamasını sağlayacak kapasitede olmayan bir sürü. Çünkü doğru gözetim olmadan, Dönüşenlerin insanlarla ve Psy'larla olan ilişkilerine onarılamaz zararlar verebilirlerdi.

Kontrolden çıkmış bir kurdun tek bir vahşi saldırısı yeterliydi.

Blaise'in yanında bir grup insan, yırtıcı olmayan Dönüşenler ve Psy da vardı. Kurtlarda olduğu gibi, onlar da Blaise'in kölesiydi. Bu yüzden Selenka dört kurdu BlackEdge'e katılmaya davet etmemişti; aralarına küskün casusları davet etmek istemiyordu. Eğer dört kurttan biri iltica etmek isterse, sürüye yeniden katılmak isteyen yalnız kurtlardan çok daha zorlu bir sınavdan geçmesi gerekecekti.

Blaise "sürüsünün" Selenka'nın topraklarında "azami özenle" davranmasını sağlayacağına söz vermişti. Bu söz Selenka'nın beklediğinden de hızlı bir şekilde yerine getirilmiyordu. "Zavallı Emanuel," diye mırıldandı. "Çok hayal kırıklığına uğrayacak-" Uğultulu bir acı, içindeki burkulma o kadar şiddetliydi ki, kelimelerle ifade edemiyordu. Ama acısı vücudundaki her hücrede yankılanmasına rağmen hareket etmeye başlamıştı bile.

Ona bir kan bağıyla bağlı olan Oleg de aynı anda sendeledi.

"Tehdit nedir?" Ethan'ın gözleri obsidyen rengindeydi, içindeki buz ise buz gibi bir cehennemdi.

Selenka kapıdan koşarak çıkarken harap olmuş ceketini üzerine geçirmiş, sadece hasarlı spor sütyenini giymişti. "Adamlarımdan biri yaralandı." Emanuel'le arasındaki alfa-teğmen bağı kanlı bir vahşetle kopmuştu ama cesedini görene kadar kaybın kesinliğini kabullenememişti.

Oleg araca en son binen kişiydi ama onu bekledi çünkü bir şifacıya ihtiyaçları olacaktı. Ethan'ın köpeği şifacıdan bir saniye önce arkaya atladı. Selenka başka bir şey söylemeden gaza bastı ve hiçbir insanın bir hıza ulaştı. Emanuel'in düştüğü yeri tam olarak bilmiyordu ama

O şok edici kayıp anında, aracını sürünün yoğun bir şekilde korunan yeşil kalbine doğru yönlendirecek kadar hissetmişti.

Arabayla yola çıktıktan birkaç dakika sonra telefonu çaldı, sesi babasına verdiği sestti. Bugün onun dramına ayıracak vakti yoktu ama bir şey arabanın sistemini kullanarak cevap vermesini sağladı. "Ne?" Bu bir hırıltıydı, kurdu derisine o kadar yakındı ki kelimeleri zar zor oluşturabiliyordu.

"Emanuel, o yaralı." Babasının sesi telaşlıydı. "Çok fazla kan var."

Selenka Ethan'ın buzuna doğru eğildi. "Koordinatlar." Kiev Durev'in tam konumu iletmesi iki denemesini aldı.

Selenka artık çok geç olduğunu bilse de, yine de katıksız bir öfkeyle arabayı sürdü. Aracı sürünün orman evinin yoğun yeşilliğinde uzağa savurarak durdurduktan sonra araçtan koşmaya başladı. Bir alfa, sürünün çok ağır yaralı bir üyesine bile yeterince hızlı ulaşırsa, genellikle onu elinde tutabilirdi.

Oleg onu kokusundan takip ederdi.

Ethan'a gelince, onu bilmediği bir bölgede terk ediyordu ama adam bir Ok'tu ve ona teğmenlerinden daha derinden bağlıydı.

Onu bulacaktı.

Acı damarlarında yankılanırken, kayıp bir uzvun ıstırapı ruhunda zonklarken alfa kalbi onu koşmaya itti. Ama dünyayı bulanıklaştıran bir hızla koşmasına rağmen, Emanuel ona ulaştığında gitmişti. Sürünün başka bir üyesinin kucağında yere yığılmış yatıyordu ve özel dikim gömleği ve pantolonu kan içindeydi.

"Kan kokusunu aldığımında olabildiğince hızlı koştum," dedi babası, keçi sakalının sivri ucu titremesinin boyutuyla birlikte titriyordu. "Yardım etmeye çalıştım." Adem elması sallanıyordu. "Ama onu tutamadım."

Selenka bunu yapma umudu olmadığını biliyordu; Emanuel kalbine isabet etmiş gibi görünen bir kurşunla muhtemelen bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ölmüştü. Yoksa teğmeniyle olan bağlantısı aracılığıyla bir uyarı hissedebilirdi. Her şeye rağmen kanlı bedeninin yanında dizlerinin üzerine çökerek onu kendine doğru çekti ve

ona hayatı geri verdi. Ama bir alfanın gücü bile ölüleri hayata döndüremezdi.

Istırap onu ikiye böldü.

Kum sarısı saçları ve oyuncu yeşil gözleriyle Emanuel henüz kırk dört yaşındaydı ve hayatının baharında bir kurttu. Henüz bir eş bulamamıştı ama ona her yaklaştığında utangaç bir şekilde kızaran tatlı, itaatkâr bir kurda kur yapıyordu. Daha nazik bir baskın olan, hırlamak kadar kolayca gülen bu kurt, sürü arkadaşları tarafından seviliyordu ve alfası tarafından da çok değer görüyordu.

Selenka, yaşlandıkça ve sürüdeki rolüne alıştıkça onun sakin ve eğlendirici varlığının yanında olmasını bekliyordu. Emanuel - asla Manny ya da hayranlık *duyduğu büyükbabasını* onurlandıran bir ismin başka bir kısaltması değil - gelecekteki çocuklarının fahri amcası, her ikisi de "huysuz yaşlı aksakallar" olana kadar onun arkadaşı olacaktı. Ama ağlamadı. Bir alfa ağlayamazdı. İşi bitene kadar ağlamazdı.

"Bir şey gördün mü ya da kokusunu aldın mı?" diye sordu babasına; şu anda kokusunu alabildiği tek şey Emanuel'in kanıydı, her nefesi soğuk demirle doluydu.

"Sanırım bir araç sesi duydum, belki de bir jet motosikleti." Titreyen elini açık kahverengi saçlarının düzgünce kesilmiş tellerinin arasından geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, pek dikkat etmedim. Daha çok Emanuel için endişelendim. Hâlâ hayatta olabileceğini düşündüm."

Bağın kopma şeklinden bağımsız olarak Selenka'nın ilk tepkisi bu olduğu için, arkadaşı ve teğmeninin bedenini kendisine daha da yaklaştırdı ve başını salladı.

"Ben de bir silah buldum." Kiev silahı kana bulanmış yere koymadan önce havaya kaldırdı. "Onu gerektiğini, kanıtları kirleteceğimi biliyorum ama doğru düşünemiyordum." Ormanın zeminine oturup avuçlarındaki kurumuş kana baktı. "Belki biri geri gelir diye düşündüm."

Selenka, Emanuel'in çoktan soğumuş bedenini kollarında tutarken kanıtlar konusunda endişelenmiyordu. Acı çeken kurdu, bölgelerinde yankılanan bir ulumayla başını geriye attı. Kurtlardan sonra diğer kurtlar da bu yas çılgılığına katıldı ve hüznün yayıldı. Yakında tüm sürü birini kaybettiklerini öğrenecekti.

Oleg bu ulumanın hemen ardından, kurt formunda, tıbbi çantası vücuduna bağlı olarak geldi.

Ethan, diye düşündü. Ethan kayışları hazırlamış olmalı.

Şifacı da onunla birlikte ağladı.

Az sonra ağaçlardan bir ses daha geldi, eşi onu takip etmişti. Aynı babasının kafası yukarı kalktı, gözleri kurt altınıydı ve kırmızı ile çevrelenmişti. Kiev Durev Dönüşenlerin yaşam tarzından "ilkel" ve "medeniyetsiz" diye yakınıyor olabilirdi ama o da bir kurttu pek de zayıf sayılmazdı.

Selenka, o daha silaha uzanamadan silahı elinden tekmeyle aldı.

Çenesi sertleşti, gözleri parladı. Ama Selenka babasının hem öfkesine hem de öfkelerini gizleme konusundaki disiplinsizliğine alışkındı. Uzun bir pratiğin verdiği rahatlıkla, Emanuel'in saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen aramızdaki en iyilerden biriydin," diye mırıldandı. "Seni her zaman hatırlayacağım."

BlackEdge iktidara geldiğinden beri şanslıydı, çok şanslıydı. Kayıplar olmuştu, evet, ama çoğu zamanın doğal etkisiyle ya da kazalarda. Halkından hiçbiri bu tür bir şiddet olayında ölmemişti. Kaybettiği her bir üyeyi kalbinde taşıyordu.

Ama Emanuel. . . Onun yokluğu bu kalpte bir boşluk bırakacaktı.

Ethan onun yanında dizlerinin üzerine çökerek bir elini ensesine koydu. Eşinin siyah buzu, içindeki çalkantılı mavi ateş, uluma ve acı fırtınasında onu sabit tutuyordu; hissi buz gibi bir sakinlik, yıldızsız bir geceydi. Sanki onun soğuğa, buza ihtiyacı olduğunu biliyordu. Yoksa öfkesi ve kederi onu bütünüyle yutacaktı.

Birisi onun bölgesine girmiş ve kendisinden birine zarar vermişti. Selenka o kişiden hesap sorulana kadar durmayacaktı. Onları dünyanın öbür ucuna kadar avlayacak, kanlar içinde ve paramparça bırakacaktı.

Bölüm 13

Güçlü bir sürü, aile ve sadakat çekirdeği üzerine inşa edilir.

-Ilyarion Chernyshevsky'nin (18) bir okul denemesinden alıntı,
BlackEdge paketi

ETHAN tüm bu olanlar boyunca Selenka'nın **yanında kaldı**. Selenka'nın arkasındaki ağaçların arasından ilk çıktığında gördüğü tek şey kandı. Işık parmak uçlarını kaplamış, ölümcül içgüdüleri onun karşısında oturan adama odaklanmıştı. Bir saniye sonra beyni o erkeksi yüzdeki tanıdık gözleri fark etmiş ve Selenka'nın tüm kanın kaynağı olan cesedi tuttuğunu anlamıştı.

Kadının kederi, ölümlle çevrili küçük bir çocuğun anılarını tetikleyen bir duygu olarak içine bıçak gibi saplanıyordu. O kapıyı kapatarak, çünkü o yolda delilik yatıyordu, değişenlere özgü bir şey olduğunu bildiği şekilde rahatlatmak için ten teması kurmuştu. Kız ona doğru eğilmemişti ama dokunuşundan da kurtulamamıştı.

Etraflarındaki ağaçlardan daha fazla kurdun dökülmesi birkaç dakika sürdü - bazıları insan, bazıları kurt formundaydı.

Ölü sürü arkadaşını nazikçe yere bırakarak ayağa kalktı. "Gregori, Ivo," dedi, altın sarısı tenine karşı sarı sakalı olan iri bir adamla ve sakallı olandan birkaç yaş daha genç görünen ince siyah bir erkekle konuşarak. "Emanuel'i eve götür."

Yüzleri kayıp çizgileriyle oyulmuş bu iki kişi öne çıktı. Gregori dediği kişi Ethan'ın varlığını başıyla onayladı,

O ve genç adam yere düşen sürü arkadaşlarının cesedini almak için eğilmeden önce.

Ethan adli tıp açısından cesedi olduğu yerde bırakmaları gerektiğine işaret etmedi. Burası bir Dönüşen mekânıydı ve bunlar da Dönüşen kurallarıydı. Avlarını takip etmenin başka yolları olduğunu biliyordu.

"Margo ve Kostya hariç geri kalanınız yerinizde kalın. Emanuel'e bunu yapan kişinin izini bulmaya çalışacağız." Başını Ethan'a doğru çevirdi. "O Ok gözlerin herhangi bir ipucu aramasını istiyorum."

Margo Lucenko bölgeyi yavaşça turlamaya başladığında onu takip etti. Margo Lucenko ve şekil değiştiren bir kurt aynı anda farklı yönlere doğru uzaklaştı ama sonunda üç kurt da aynı noktaya geldi ve aynı yöne doğru yürümeye başladı. Çok uzaklaşmadan, Ethan'ın gözünde oraya bir jetsikletin park edildiğinin açık bir kanıtı olan, bozulmuş bir toprak parçasına ulaştılar. Etraflarındaki orman kalıntılarını püskürterek aceleyle havalanmıştı.

Çömeldi. "Net lastik izi yok." Aracın markasını takip etmenin bir yolu yok.

Dördü de patikayı, ormanın dışına çıkan düzgün bir patikada kaybolana kadar takip etti.

"Döndüğümde gözetleme ekibiyle konuşacağım." Margo'nun sesinde o günkü neşeden eser yoktu, gözleri sertti. "Bakalım kameralarımız bir şey yakalamış mı?"

Ethan konumu düşündü. "Bir gözetleme uydusuna erişiminiz var mı?"

Üç çift kurt gözü ona dikildi ama konuşan Slenka oldu. "Bir uydu satın alma sürecindeyiz ama henüz bir uydumuz yok."

"Başka bir uydunun işe yarar bir görüntü yakalamış olması mümkün. Arrow teknisyenlerinden bir göz atmalarını isteyebilirim." Ethan asla yardım istemezdi ama Slenka için ne yapardı.

"Sor." Slenka'nın sesinde alçak bir hırıltı vardı. "Bu bölgedeki herkesle bizi gözetlemeyeceklerine ve uydularımız varken bizim de onları gözetlemeyeceğimize dair anlaşmalarımız var ama elinde görüntü olan varsa bilmek istiyorum."

Ethan mobil telsizini kullanarak bir öncelik talebi gönderdiğinde bile elini yumruk yaptı, omuzları kaskatı kesilmişti. "Gidip sürüme bakmam gerekiyor. Margo, Kostya."

Kurt sessiz bir niyet ifadesiyle bedenini Selenka'nın bacağına yaslarken Margo, "Bunun üzerinde kalacağız," diye söz verdi.

Ethan'ın içindeki delilik Selenka'nın yanında kalması gerektiğini, Selenka'nın ona ihtiyacı olduğunu fısıldıyordu. Bir kurt alfası hakkında düşünmek küstahça bir şeydi ama yine de bu dürtü kaybolmuyordu.

Gözlerinin Margo'nun gözleriyle buluşması tamamen tesadüftü.

Ağzından kaçırdı,

Ona iyi bak.

Ethan'ın yönlendirilmeye ihtiyacı yoktu ama yine de başını hafifçe eğdi. Margo sadakatının Selenka'ya ait olduğunu açıkça belirtmişti ve sırf bu yüzden bile Ethan onu dinlemeye yatkındı.

Arkadaşıyla birlikte açıklığa döndüğünde, şimdi bir adli tıp ekibine benzeyen bir şeyin olduğunu gördü. İçlerinden biri silahı poşetliyordu. Selenka'nın babası olması gereken adam kanlı giysilerini silkeleyip silahı bir diğeri kayıtsız ve sessiz duruyordu. "Bu Emanuel'in kanı," diye homurdandı, sesi kısık ve öfkeliydi. "Onu tutmaktan başka ne yapmamı bekliyordun?"

"Adli tıbbın kanıtları kontrol etmesi gerekiyor," dedi Selenka, kendi ses tonu kısıktı. "Kıyafetinizde bizi katile götürebilecek kanıtlar olabilir."

"Ben senin babanım ve kadrolu bir profesörüm. Saygıyı hak ediyorum."

Selenka kısaca, "Bunun için zamanım yok," diye cevap verdi.

"Doktora yapacak kadar zeki bir adam adli tıbbın gerekliliğini anlayacak kadar da zeki olmalıdır."

Yaşlı adamın gözlerinde parlayan ateş Ethan'ın onu gelecekteki bir tehdit olarak sınıflandırmasına neden oldu. Erkek, kızına bir alfa kurdun davranması gerektiği gibi davranmıyordu. Selenka, muhtemelen ailevi bağları nedeniyle onun hiyerarşiyi izin veriyordu ama Ethan'ın böyle bir bağı yoktu. Adamı izleyecek ve Selenka için bir tehdit olduğunu kanıtlarsa işini bitirecekti.

Katil olmaktan hiç hoşlanmamıştı ama o anda, korumak için öldürmekle hiçbir sorunu olmadığını keşfetti.

Margo'nun yanında durmak için hareket etti, güvenlik uzmanı Selenka'nın Kostya adını verdiği kurt olmadan bölgeye dönmüştü.

"Onunla bu şekilde konuşmasına neden izin veriyorsunuz?"

Margo'nun ses tonunda insani olmayan bir gerginlik vardı: "Kiev onun babası. Boynunu sıkmak istesek bile ona dokunamayız."

"Aile bağı hiyerarşiden üstün mü?" Ethan'ın veriye ihtiyacı vardı, neyin kabul edilebilir olup neyin olmadığını bilmesi gerekiyordu.

"Bazı durumlarda," diye mırıldandı Margo kollarını göğsünde kavuşturmadan önce. "Gerçek şu ki, bu genellikle hiç gündeme gelmez - pek çok baba alfa kızına böyle davranmaz. Kiev A sınıfı bir *mudak*."

O anda açıklıkta bir hırıltı duyuldu ve bu Selenka'nın boğazından geldi. "*Yeter*," dedi, ses tonunda bir güç yumağı vardı.

Ethan bunu hissetti ama etrafını sarmak yerine içinden geçti. Ama açıklıktaki diğer *tüm* kurtlar irkildi. Ancak onun öfkesi babasına odaklanmıştı. "İçimizden birini kaybetmişken senin büyükmene ayıracak vaktim yok. Şımarık bir çocuk gibi değil, lanet bir yaşlı gibi davran."

Babasının yüzü buz kesti ama çenesini kapattı ve daha fazla tartışmadan botlarını çıkarmak için eğildi.

Ethan şiddet uygulama dürtüsünü bastırmak için parmaklarını avucunun içine kapadı ve aynı zamanda parçalanmakta olan kalkanlarını kontrol etti. Zihnindeki gerilme, muazzam güç vaatleriyle onu baştan çıkararak bu kalkanları dışarı doğru itmeye devam etti. Baştan çıkarıcı sözleri başka bir kalkan seviyesiyle susturdu çünkü onu dinlediği ve serbest bıraktığı anda deliliğe doğru inişi başlamıştı.

Bokböceği Sendromu'nun tedavisi yoktu.

Bölüm 14

Bir alfanın sözü kanundur
Bir alfanın kalbi sürüdür
Bir alfanın gözyaşları görülmez
Alfa benim, hayatım senin

-Anonim'in "Alfa" şiirinden

SELENKA açıklıktan ayrıldığında ilk öfke ve hiddet patlamasını **geçmişti**. Margo ve bir grup kıdemli askeri adli tıp ekibini korumaları için bırakarak ve Gregori'nin sınırlarındaki devriyeleri çoktan artırmış olacağını bilerek Ethan'a baktı.

Adamın bağlılığının neredeyse rahatsız edici yoğunluğu, kadının içinde pençeli bir canavara dönüşmüştü.

Bu Ok onun için her şeyi yapardı. Ancak ona zarar veren hiç kimsenin güvenliğini garanti edemezdi. Babası ağzını açtığında damarlarının buzla kaplandığını, derisinin çatırdadığını hissetmişti. O ve Ethan, Ethan'ın kendisine karşı çıkan herkesi neden zoplayamayacağını konuşmak zorunda kalacaklardı.

İçindeki kurt omuz silkti; hayvani yanı uzun zaman önce Kiev Durev'den bir şey beklemekten vazgeçmişti ve Ethan Kiev'i tahtadan silmeye karar verse bile umursayacağından emin değildi.

O alandan uzaklaşırken arkadaşı da ona ayak uydurdu. Ethan'ın emirleri üzerine alanın kenarında titreyerek oturan köpeği, Ethan'ın takip et komutunu vermesini bekledikten sonra ayağa kalkıp peşlerinden gitti. Ethan'ın, köpeğin onu bu kadar çabuk alfa olarak kabul etmesinin kendisi hakkında ne söylediğinin farkında olup olmadığını merak etti

Sürü arkadaşlarının ona ikinci ve üçüncü kez bakmalarının nedeni de buydu.

Ona ve Ethan'a bu kadar yakinken, alfalarının çiftleştikleri kurtları için çok açıktı. Ethan'ın hâkimiyetinin farkına varması daha uzun sürdü çünkü bu sessiz bir şeydi. Hırıltılı bir hırıltıdan ziyade karanlıkta bir stileto. Görünürde hiçbir neden yokken ensenizdeki tüyleri diken diken edecek kadar ölümcüldü.

"Emanuel sürünüz için önemli miydi?" Ethan yaklaşık yirmi dakika sonra sordu. "Senin için mi?"

"Sürümün her üyesi benim için önemlidir." Kelimeler keskin, tırtıklı çıktı.

Ama Ethan irkilmedi. "Her grupta bazı insanlar her zaman daha değerlidir," diye sessizce cevap verdi. "Ben takımın çeperindeyim. Benim kaybım Aden'i sakat bırakmaz. Ancak Vasic'i kaybederse, bunun etkisi önemli ve uzun vadeli olur."

Selenka tersledi.

Bir eliyle saçlarını kavradığı adamın başını kendine doğru çekerek ağzını onunkinin üzerine . Öpücük şiddetin sınırındaydı ama adam geri çekilmedi. Hayır, kollarını ona doladı ve başka kimseye izin vermeyeceği bir şekilde ona sarıldı.

Sürüsündeki diğer *herkesin* şu anda onun güçlü olmasına, onların dayanağı olmasına ihtiyacı vardı. Emanuel'in kederli arkadaşı olamazdı, kalbi asit içindeydi. Şu anda bile kırılma ihtiyacıyla savaşıyor, kederinin sesini bir kez duyurmasına izin verdiğinde onu asla susturamayacağından . Duyguları çok büyüktü, her zaman çok büyük olmuştu.

Ah, Selenushka'm, çok güçlü ve vahşi. Büyükannesinin yumuşak sesi, yüzünde daha da yumuşak eller. İçinde bir fırtına taşıyorsun. Dikkat et de öfkesiyle seni vahşileştirmesin.

Bu kesinlikle Kiev Durev'in başa çıkabileceği bir şey değildi.

"Eğer onu şimdi serbest , içinde hissettiğim bu öfke," Ethan "Hiçbir uyarı olmadan içinizden patlayacak." dedi.

"Nereden biliyorsun?" Adam haklıydı ama lanet olsun ki kadın onun yanılmasını istemiyordu.

"Kurdun içimde uluyor."

Selenka tırnaklarını onun sırtına geçirdi, sözlerinin içgüdüsel gücünden etkilendi.

Hiçbir Ok duygularını anlatmakta bu kadar iyi olmamalı. Ama zaten çoğu Ok uyarı yapılmadan bir çiftleşme bağına sürüklenmezdi. Ve Ethan'ın ona birden fazla kez söylediği gibi, o alışılmış türden Ok değildi. Eşinin yüzeyindeki hafif çatlak buzun altında çalkantılı derinlikler vardı, hissedebildiği büyük bir dalgalanma.

"Emanuel özel *biriydi*," diye itiraf etti, sesi onun duyabildiği ama kendisinin bir türlü getiremediği çığlıklarla boğuklaşmıştı. "Gregori'yi bile güldürebilirdi, kendi komedi şovu olması gerektiği konusunda şaka yapardım. Onu özleyeceğim." Kelimeler onu paramparça eden kaybın derinliği için yeterli değildi, ama sahip olduğu tek şey onlardı.

Ethan başını çenesini kızın saçlarına dayadı ve kollarını kıza doladı. "Bence özlenmek bir armağandır. Hatırlanmak ise daha da büyük bir armağan."

"Onu hatırlayacağım. Hepimiz onu hatırlayacağız." Ethan'ın kollarının tuhaf rahatlığında kendine bir an daha izin verdikten sonra kucaklamayı bıraktı ve Ethan'ın gözlerinin içine baktı. "Daha fazla sarılmak yok, daha fazla şefkat yok, daha fazla rahatlık yok. Sürüm için elimden geleni yapana kadar olmaz. Şu itibaren ben Alfa Durev'im ve senin için asla öyle olamayacak olsam da, bu yanımı korumama yardım etmene ihtiyacım var." Çünkü şimdi onun içindeydi, buz gibi bir gecede, donmuş bir göl kadar sakindi.

Sakinlik sadece yüzeyde olabilirdi, ama öfkesinin ateşini soğutmaya, ona mantıklı düşünme yeteneği vermeye yetiyordu.

"Beni dilediğin gibi kullan," dedi onun olan Ok. Selenka onun sözlerinin gücü karşısında midesini emdi.

Kader, o kaltak, onu yabancı bir eşe bağlayarak ona gülüyor olsa bile, aynı zamanda onu hayatının en zor zamanında ona göndermişti.

Yanında Ethan'la görüldüğünde kurtları önce iki, sonra üç kez baktı ama kimse ona meydan okumadı - alfalarıyla birlikteydi. Bu, babası hariç sürüsündeki herkes için yeterince iyiydi. Eş olduklarını haykıran koku bağını algılayanlar ona şaşkın ve sersemlemiş bakışlar fırlattı ama onlar bile o sabah inden bir sevgilisi bile olmadan ayrıldıktan sonra nasıl olup da bir eşle ortaya çıktığı konusunda yorum yapamayacak kadar kederliydi.

İnleri birden fazla kattan oluşuyordu ve bir tepenin altına inşa edilmişti. Bir sürü olarak geçirdikleri zamanın başlangıcından bu yana her yıl inşa edilmişti ve parçalar halinde bir araya getirilmiş bir ev görünümüne sahipti, ancak parçalar akıyordu, koridorlar bir o tarafa bir bu tarafa, yukarı ve aşağı gidiyordu.

Uzun zaman önce bir zekâ burayı bir tavşan kovanına benzetmişti ve şimdi Rusyanın en ölümcül kurt sürüsü Warren denen yerde yaşıyordu. Duvarları ve zemini nispeten basitti, pürüzsüz gri taştan oyulmuştu ve zemin minerallerle parlıyordu. Ama her yerde yeşil, kırmızı ve sarının vahşi sıçramalarıyla bitkiler büyüyordu.

Warren'in içindeki aydınlatma onlara pahalıya mal olmuştu ama buna değmişti.

Hawke, yapay güneş ışığı ve ay ışığı teknolojisini icat eden sürünün alfası, sert bir piçti ama onu oymaya çalışmamıştı. Ve şimdi BlackEdge'in ini, içindeki kurtlar yas tutarken bile güneş ışığıyla .

Gördüklerine sarıldı, ama çoğu yolundan çekildi, diğerlerinin onun üzerinde daha derin bir hak iddia ettiğinin farkındaydı. Doğruca Emanuel'in ailesinin odasına gitti. Ethan, onun bir şey söylemesine gerek kalmadan kapının yanında, köpeği ayaklarının dibinde nöbet pozisyonu aldı.

Kalbi sıkışarak içeri girdiğinde sadece iki yaşlı kurdu değil, Emanuel'in kardeşi Vadem'i ve Emanuel'in kur yaptığı tatlı genç itaatkâr Dia'yı da gördü. Agresif bir baskın olan Vadem, öfkesi derisini gererek volta atarken, Dia Emanuel'in annesi ve babasının arasında oturmuş, kollarını ona dolamıştı.

Oğullarının içinden çıktığı sevgi ve şefkat kuyusu buydu. Vadem o kadar kızgın olmadığına da aynıydı.

Dördü de acıdan harap olmuş kocaman gözlerle ona bakıyordu.

Kapıyı arkasından kapatarak önce Vadem'in yanına gitti ve onun elini tuttu. "Bu senin kim olduğunu yok etmeyecek. Buna ne ben izin veririm ne de Emanuel."

Zorlukla yutkunarak başını salladı; sonra birlikte ailesinin ve Dia'nın yanına gittiler ve onlara sarıldılar. Kalpleri sonsuza dek kırılmış bir aileyi yas tutarken kucakladılar.

ETHAN, Selenka'nın kaybolduğu odanın dışında nöbet tutuyordu, köpek sessizce yanında oturuyordu. Zihninin içinde ateşten dallar uzamaya devam ediyordu ve her kazanç artışında iinin aıldığını, iinin iğleştiğini hissediyordu. Beynine, duyularına sürtünen zımpara kağıdı gibi.

Kaçınılmaz olanın önüne geçmek isteyerek, i kalkanlarında giderek incelmekte olan bölümleri, Scarab g dalgasını geri tutan bölümleri yamamaya başladı. Kaybettiği bir , ama sonuna kadar savaşacağı bir savaştı. Zihninin, yapmaya çalıştığı gibi genişlemesine izin verirse, devasa g dalgasının kalkanlarından dışarı patlamasına izin verirse, her şey biterdi. Bokböceği Sendromu'nun bir tedavisi yoktu, ancak Aden ona zel E'nin zamanı geldiğinde bunu yönetmesine yardımcı olabileceğini söylemişti.

Memory Aven-Rose.

Ekibin lideri, Ethan beynindeki basınç arttıkça tıbbi kontrol istemek zorunda kaldıktan sonra bu verileri paylaşmıştı. Gri sisin derinliklerinde bile, zaten sıra dışı olan beyninin ciddi anormallik belirtileri göstermeye başladığını biliyordu.

Teşhis : "Güçlü Scarab Sendromu belirtisi." Ancak ekip onu Dr. Maia Ndiaye'nin ekibine teslim etmemişti. "Bu seçimi senden almayacağım." Konuşurken Aden'in yüzü sert çizgilerle belirlenmişti, gözleri Ethan'ın şimdi kızgın bir hzn olarak tanıdığı şeyle parlıyordu. "Senden yeterince seçimin alındı. Ama bir söz vermeni istiyorum: İşler kritikleştiğinde bana geleceksin."

Çünkü Ethan o zaman masum kanı dökme tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı. Yuri'nin kanının döküldüğü gibi - çünkü kıdemli Arrow'un kritik yaralanmalarına neden olan Hasta Sıfır'dı. Ethan sisin içindeyken bile hareketlerini kontrol edemeyen akılsız bir canavar olmak istemediği için söz vermişti.

Zihnine ve bedenine hükmetmek onun için her şeydi.

Aden ona Hasta Sıfır hakkında da kapsamlı bilgi vermişti. Aden'e göre Zero, Ethan'ın şu anda olduğundan çok daha kötü bir durumdaydı ama Memory Aven-Rose onu stabilize etmişti. Hikâyedeki terslik olmasaydı, bu umut verici bir şey olurdu: Hasta Sıfır'ın akli başında bir ikizi vardı.

Ethan'ın ikizi yoktu. Beyninde oluşan baskının bir kısmını boşaltacak kimse yoktu.

Aden'den söz verdiği iyiliği istemenin zamanı gelmişti.

PsyNet'in geniş psişik alanına doğru adım attı.

Zayıf şimşekler Ağ'ın gece gökyüzünde oyalanıyor ve titriyordu, her biri parlak bir yıldızla benziyordu. Bazı şimşekler güçlü, çoğu zayıftı, diğerleri ise soluktu. Hayatı boyunca bu tür şimşekleri görmüştü - çoğunlukla PsyNet'e sıkı bir şekilde kontrollü olarak bakmasına izin verildiği zamanlarda.

Ming ona bu "izinleri" vermişti çünkü tavsiyeyi psikologlar yapmıştı. Ethan, Aden görevi devraldıktan sonra psikolog raporunu okumuş ve ilgili paragrafları görmüştü: *Çocuğun zihinsel durumu tehlikeli.*

PsyNet'ten tamamen izole edilmesi onu bir silah olarak kullanamayacağı bir duruma sürükleyebilir.

Denetimli ziyaretler öneriyoruz. İnternetin genişliği, çoğu zaman yeraltında ve yalnız kalmaktan duyduğu psikolojik sıkıntıyı hafifletmeye yardımcı olacaktır ve o bir kaçış riski taşımıyor. Zihninin etrafına ördüğünüz duvarlardan kaçamaz.

Bakışlar amaçlanan etkiyi yaratmamıştı. Çıldırmış canavarı yatıştırmak yerine, var olduğu derin ve soğuk yerde onu daha da öfkelenlendirmişlerdi. Ziyaretleri sırasında hoşuna giden tek şey, ısıltılı bir halının içinde sonsuza dek uzanan zihin yıldızları ve şimşek çakmalarıydı. Ancak son zamanlarda bu şimşekler silik yankılardan daha fazlası haline gelmişti.

Başkalarının onları görmediğini daha yeni fark etmişti. Beyninde her zaman bir şeyler ters gitmişti. Çok izole olduğu ve Ming'in kalkanlarına hapsediği için kimse fark etmemişti. Sırrı onunla birlikte ölecekti ama o zamana kadar gümüş vuruşlarla parçalanmış yıldızlı bir gecede duracaktı.

Aden iletişim kurma girişimine cevap vermedi. Ethan'ın PsyNet'te görebildiği belli belirsiz dalgalanmalara bakılırsa, diğer adam psişik dokudaki bir başka yırtığı mühürlemekle meşgul olmalıydı. Aden ve Kaleb Krychek bunu sırayla yapıyorlardı, böylece büyük bir yırtılma durumunda içlerinden biri her zaman tam güçte oluyordu.

Ağdan çıkıp sol kolundaki eldivenin iletişim fonksiyonunu kullanarak bir mesaj gönderdi: *Memory Aven-Rose ile tanışmak istiyorum.-Ethan*

Bu odanın yanında ilk pozisyonunu aldığından beri koridordan birçok kurt geçmişti. Hepsi göz teması kurdu ve hepsinin omuzları çökmüş ya da yüzleri ıslaktı ama sadece bir tanesi ona yaklaştı: Ethan'dan daha yaşlı, köşeli bir yüze ve sükûnet hissine sahip uzun boylu bir kadın.

"Ben Ivina, şifacılarından biriyim," dedi, gözlerinin altında mor gölgeler vardı. "Köpeğinizin banyoya ve aşıya ihtiyacı var." Köpeği sevmek için eğildi ve hayvan ürkmeyince Ethan başını salladı. "Yardımanız için minnettarım."

Üzgün bir şekilde gülümseyen Ivina onun kalçasını okşadı ama köpek Ethan "Git" diyene kadar onu takip etmedi.

Sonra tek başına durdu ... ta ki küçük bir kız ona bakmak için yanına gelene kadar. Belki de dört yaşındaydı, ama bu değerlendirmesine hiç güvenmiyordu. Yetişkin olmayanların yaşını ölçmekte pek iyi değildi.

İpeksi siyah saçları, yukarı doğru kalkık koyu kahverengi gözlerinin üzerinde küt kaküller halinde kesilmişti; kahverengi tenli yüzü, yaşlandıkça sivrilen ya da sivrilmeyen elmacık kemiklerinin izlenimiyle yuvarlaktı. Kenarları taraklı, dizlerine kadar gelen mavi bir elbise ve kenarları fırırlı beyaz çorapların üzerine siyah tokalı parlak ayakkabılar giymişti. Kollarında oyuncak bebek olduğunu anladığı bir eşya tutuyordu.

Bu bebek çocuğa benziyordu ve minyatür olarak aynı elbiseyi giyiyordu.

"Merhaba," dedi, yanında hiçbir yetişkin . "Kayıp mı oldunuz?" Kız başını iki yana salladı.

Yakında onun için başka bir kurdun geleceğini düşünerek nöbetine geri döndü. Ama iri kahverengi gözleriyle ona bakan bir çocuğu görmezden gelmek şaşırtıcı derecede zordu. Çocuğun bakışları beyninin üzerindeki zımpara kâğıdını daha da sert bir şekilde ovuyordu.

Bölüm 15

Size kesin bir teşhis koyamam. Henüz gerçek bir teşhis aracımız yok, ancak açıkladığınız her şeyden, özellikle de güçlerinin genişlediği hissinden, bu kişinin Bokböceği Sendromunun ilk belirtilerini gösterdiğinden yüzde doksan eminim. Bu güç ve genişleme hissi, teyit edilen vakalar arasında birleştirici bir faktör gibi görünmektedir.

Adına sorgulama yaptığınız kişi şu anda rasyonel ve beyninde olup bitenler hakkında mantıklı düşünebiliyor gibi , benimle doğrudan temasa geçmelerini tavsiye ederim. Onların yardımı Sendromu anlamamıza yardımcı olmada çok değerli olabilir ve Sendrom tam olarak etkisini gösterdiğinde böyle bir düşünce berraklığı uzun sürmez - bu kişi en iyi ihtimalle sadece bir veya iki hafta berrak düşünceye sahip olabilir.

Uzman bir empatinin, etkilenen bireyin daha uzun süre rasyonel düşünceyi sürdürmesine yardımcı olması mümkündür, ancak bu garanti değildir - bireye bağlı görünmektedir. Şu anda bir tedavisi yok. Özür dilerim.

-Dr. Maia Ndiaye'nin doğrudan özel gelen kutusuna
gönderilen isimsiz ve takip edilemeyen bir iletiye
verdiği yanıt

"BİR ŞEYE **İHTİYACIN** VAR MI?" Ethan çaresizlik içinde sordu, çünkü insanlar çoğunlukla bu yüzden onun varlığını talep ediyordu.

Tırtıklı bir baş sallama, ipeksi siyah saçlar ışıktaki parıltıyor. "Ne?"

Cevap olarak çocuk mesafeyi kapattı, o kadar yakındı ki onu görebilmek için başını eğmek zorunda kaldı. Kız tam bacağının yanında durmuş, ne yapacağını bilmesini bekliyormuş gibi ona bakıyordu. Bilmediği için de ona öyle söyledi.

Dudakları nihayet aralanmadan önce alnında bir kırıxıklık belirdi. "Lenka gibi kokuyorsun," dedi ve kelimeleri oluşturma şekli ona yaşını abarttığını söyledi.

"Ben sizin alfanıza bağlıyım. Onun kokusunu taşıyabilirim." Bu fikir, içindeki deliliğin yükselip yükselip kalkanlarına çarpan bir örs haline gelmesine neden oldu.

Çocuk eğilmesini işaret edince dişlerini sıkarak saldırıyı engelledi. Dik durmasını gerektirecek bir tehdit görmediği için itaat etti ve göz göze gelecek şekilde çömeldi.

"Üzgünüm," dedi. "Üzgünüm."

"Evet." Uyuşukluk parçalandı, üzüntülerini duyularına karşı siyah bir yağmur gibi hissedebiliyordu.

Ancak şu anda önceliği küçük kurt çocuktı. Diğer tüm yetişkin Oklarla birlikte "çocuk yönetimi dersleri" almıştı; yeni ekip çocuklarına kimsenin bakmadığı gibi bakacaktı.

O zamanlar dersleri robot gibi takip etmişti. Bugün, bu tür derslerin kendisi için hiçbir değeri olmadığına, umursamadığına inanmakla hata ettiğini fark etti. Bir şey ya da biri Arrow çocuklarına zarar verse umurunda *olurdu* - çünkü bu çocukta olduğu gibi onlar da acıyı ya da hor görülmeyi hak edecek hiçbir şey yapmamış masumlardı.

Hiçbir çocuk ona zarar vermemişti.

Hiçbir çocuk ona bakıp da tasma takılacak bir canavar görmemişti.

Hiçbir çocuk ona bozuk ya da sapkın dememişti.

Onlara katıldığından beri üzerinde düşünmediği dersleri hatırlayarak, "Herkesin neden üzgün olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Evet," dedi çocuk, alt dudağı titreyerek. "Ema gitti." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Hayır, geri dönme."

Ethan yardım için etrafına bakındı ama koridorda başka hiçbir canlı yoktu. Zaira'nın bir çocukla nasıl başa çıkacağını bilemediğinde nezakete başvurmakla ilgili sık sık söylediklerini hatırlayarak ve bu çocuk bir Dönüşen olduğu için, beceriksizce bir kolunu açtı. Sanki bunca zamandır bunu bekliyormuş gibiydi. Yüzünü adamın omzuna gömüp, adam iki kolunu birden ona doladığında itiraz etmedi. Adam ayağa kalktı

Ayaklarını ona sımsıkı , vahşı bir koruyuculuk nefesini kesiyordu.

Onu ve tüm çocukları korumak için öldürebilirdi. Bir katil olmama arzusu, koruma ihtiyacı kadar güçlü değildi. Bu ihtiyaç, bir elini çocuğun saçlarını okşamak için kaldırmasına neden oldu, ipeği serin su.

Onun omzuna yaslanarak burnunu çekti, bebek vücutlarının arasına sıkışmıştı.

Sonunda yetişkin bir kurt koridora girdi. Ethan'ı kızla birlikte görünce, "Bizim küçük Zhanusya. Selya'ya çok bağlı; muhtemelen ailesinden kaçtı ve Selya'nın koku izini takip ederek size ulaştı."

Diğer adam gitmeden önce çocuğun sırtını sıvazladı. Ama Ethan artık kaybolmamıştı. Kucağındaki çocuğun orada olmaktan memnun olduğunu biliyordu. Onu tutarken bile kalkanları üzerinde çalıştı. Bu çok zordu. Bir şeyler çatlayıp kırılmaya devam ediyor, zihni sürekli yayılım ateşinden kanıyormuş gibi hissediyordu.

"Artık ağlamıyorum." Adamın koluna yaslanan Zhanusya - eğer doğruysa Zhanna'nın sevgi dolu bir küçültmesi - gözlerini ovuşturdu. "Vika da üzgün." Bebeği kaldırdı.

Oyuncak bebek duyarlı değildi ama Ethan, Zhanna için görünmez yaralarının önemli olduğunu görebiliyordu. "Evet," dedi, çünkü bir çocuğa ne söyleyeceğini bilmek zor değildi -Zhanna koruyucu dürtülerini artıracak şekilde açtı. "Onun gözyaşlarını silmelisin."

Zhanna, yatıştırıcı sözler mırıldanırken yumuşak küçük parmaklarıyla bunu yaptıktan sonra bebeğini . "Lenka adam?" Ona dikkatle baktı.

"Evet." Gurur, içinde kükreyen bir aslandı. "Ben onunum."

Çocuk gülümseyerek başını onun omzuna yasladı.

"Güzel elbise," diye fısıldadı bir an sonra, sanki ona bir sır veriyormuş gibi. "Kirlenme. Parti." Yüzü düştü. "Parti yapmak istemiyorum. Üzüntülü toparlan."

Ethan onun sıkıntılı bedenini tekrar kendisine yasladı ve onu yatıştıracakmış gibi görünen bir şekilde hafifçe salladı. Bu sürünün bugün için her ne planı varsa kül oldu. Acı ve keder dolu bir zamandı ve bu duyguların havadaki ağırlığı

Kontrol eksikliğini ve artan Scarab gücünü daha da kötüleştirerek, inden ayrılmayacaktı.

Selenka'yı terk etmeyecekti.

Başka seçeneği kalmayana kadar.

Scarab'a karşı savaşı kaybedene kadar değil.

Telepatisi Rusya'nın dışına ulaşacak kadar güçlü değildi ama Axl ile temasa geçecek kadar güçlüydü. Daha önce olanlara rağmen, Axl'ın kötü biri olmadığını kabul etmesine rağmen, bu ilişki onda yoğun bir rahatsızlık yaratmıştı. Yara izleri bir gecede geçmezdi.

Kıdemli Arrow hemen cevap verdi, kendi sesi kristal gibiydi - Axl bir Gradient 9.7 telepatı. *Ethan, ne oldu?*

Öngörülebilir gelecek için izin talep etmek istiyorum. Ming'den kaçışından bu yana ilk kez izin talebinde bulunuyordu. *Ayrıca yarın Nerida'nın yerine bakacağıma söz verdim.*

Ben hallederim, dedi Axl. *Bir sorun mu var?*

Hayır. Bu kişisel bir istek. Söyleyeceğini hiç sözler. *Aden'le uzun vadeyi konuşacağım.* Gerçi buna gerek yoktu; Aden, Ethan'ın Memory Aven-Rose ile görüşme talebini gördüğü anda en azından bir kısmını öğrenmiş olacaktı.

Anlaşıldı. İzin verildi. Teşekkür ederim.

"kaşınıyor," dedi Zhanna burnunu kıvrarak. "Başın mı kaşınıyor?"

"Hayır, *seni* kaşınan kafa."

Ethan geç de olsa onun telepati yaparken bir şeyler hissetmiş olabileceğini fark etti. Böyle bir şeyle daha önce hiç karşılaşmamıştı ama çok geniş bir sosyal çevresi de yoktu. "Belki de bir Psy atanız vardır."

Zhanna gülümsedi. "Komik konuşuyorsun, Lenka adam."

Bu sözler üzerine kapı açıldı ve Selenka dışarı çıktı. Zhanna ona doğru hamle yaptığında kollarını kaldırarak çocuğu kendine yaklaştırdı. "Seni burada bulacağımı bilmeliydim," dedi Zhanna'nın burnunu ısırarak ve çocuğun ona sokulma şeklinden acı vermediği anlaşılıyordu.

Kırmızı çerçeveli gözler onunkilerle buluştu. "Benim Zhannochka'm sorunlu." Zhanna'nın başının tepesine bir öpücük kondurdu, onu tutan kollarda sevgi vardı.

Ethan aşkı hiç anlamamıştı ama bugün, Axl'in samimiyetinin ve Aden'in Ethan da dahil olmak üzere ekibine olan bağlılığının farkında olması kadar parlak ve ışıltılı bir bilgiydi. Bu, Selenka'nın Zhanna'yı tutuşu, Zhanna'nın alfasının yanağını yumuşak bir elle okşaması, aşktı.

"Hadi gidip konuşalım." "Ne istersen."

Her zaman.

Selenka yanından geçtikleri her kederli sürü arkadaşı için bir kelime ya da dokunuş buldu.

Ethan onun yanında ama bir adım geride durdu; bu onun alfa olma, Ethan'ın da ona destek olma zamanıydı. Mükemmel bir uzamsal algısı olmasına rağmen, birkaç kez döndükten sonra rotayı hatırlamak için onun bile konsantre olması gerekiyordu.

"İşte senin durağın." Selenka Zhanna'yı uzunca bir süre daha kucakladıktan sonra, onu bir aile apartmanının kapısında duran aynı saçlara ve gözlere sahip bir kadına teslim etti.

Çocuk tartışmadan gitti, bir kurt alfasının kararını dinledi. "Hoşça kal Lenka." Bebeğine de el salladı. "Güle güle, Lenka adam."

Onlar ayrılırken Selenka'nın dudakları hafifçe seğirdi, ağır karanlığı delen bir ışık huzmesi. "Lenka'nın erkeği olmak hoşuna gidiyor mu?"

"Gerçek bu."

Kurtvari bir göz teması anı. "Kendinden ne verdiğine dikkat et Ethan. Benim kurdum sahiplenici bir canavar olabilir."

"Ben seninim."

Gözbebekleri parladı ve içindeki kavurucu sıcaklık tehlikeli bir öpücüğe dönüştü.

Ethan yanığa doğru yürüdü.

Gözleri altın renginde olan Selenka onun çenesini kavradı. "Çok fazla tutku, çok fazla duygu." Boğuk bir mırıltı. "Bir Ok olduğuna emin misin?" Bir cevap beklemeden, yumuşak, yavaş ve derin bir öpücük için onu kendine çekti ve damarlarında lavlar dolaştı.

Bokböceği'nin gücü özgürlük için kalkanlarını zorluyordu ve adam vücudunu onunkine bastırma ve asla bırakmama arzusuyla bir adım geri çekilme ihtiyacı arasında sıkışıp kalmıştı.

kalkanlarını güçlendirdi. Ama Selenka kederli bir sürüye sahip bir alfabaydı. Ve kendine sadece küçük bir an için izin vermişti.

Yollarına devam ettiler ve sonunda toplantı alanı gibi görünen büyük bir odaya girdiler. İçeride yedi kişi duruyordu ve hepsi de güçle doluydu. Kolları dövme, sakallı bir erkek olan Gregori ve Selenka'nın Ivo dediği kişi oradaydı.

Ethan ayrıca sempozyumdaki güvenlik ekibinden Margo Lucenko ve Artem Güvenc'i de tanıdı ama dünya kenarlarından alev almadan önce tüm zamanı bu kadardı.

Kapı aralığında durdu ve tanımlayamadığı devasa bir enerji dalgasıyla çarpıştı. Solar pleksusa inen bir yumruk şiddetiyle çarpıp ve eğer Ok eğitiminde çok daha kötülerini yaşamamış olsaydı iki büküm olabilirdi.

Selenka ona bakmak için döndüğünde saçları havada renkten renge girmişti. Kalbi çarpmasına ve terler tenini kaplamasına rağmen yüz ifadesini sakın tuttu. İkincisine izin veremezdi - kurtlar kokusunu alırdı ve onun görevi Selenka'nın kalkanı ve kılıcı olmaktı, zaten gergin olan dikkatini bölmek değil.

Arkadaşının gözleri hafifçe kısıldı ama neler olduğunu ona söylemeden teğmenlerine doğru ilerlemeye devam etti. "Ethan, Margo'yu tanıyorsun."

İnce kemikli, soluk tenli, delici ela gözlü, boyu Ethan'ınki kadar olan Artem elini kaldırdı. "Sempozyumda tanışmıştık."

Selenka başını sallayarak diğerlerini tanıttı. "Alia." Uzun boylu, cömert kıvrımlara sahip, kaslı bir kadındı; teni yumuşak kahverengi, gözleri aynı tonun daha koyu bir tonuydu ve siyah bukleli saçları gevşek bir topuz şeklinde geriye toplanmıştı.

Ethan'a gülümsedi, gözlerindeki hüzne rağmen hoş geldin diyordu.

Yanındaki, teni simsiyah, gözleri çarpıcı, beklenmedik bir şekilde elektrik mavisi, saçlarının sıkı bukleleri kafatasına yakın kesilmiş, vücudu küçük ve zarif olan kadın ise Selenka onu Dinara olarak tanıttığında Ethan'a kısa bir baş selamı verdi. Bu bir şüphe gibi gelmeliydi ama Ethan, Dinara'nın onu zar zor tuttuğundan kesinlikle emindi.

İçindeki ığlığı bastırdı. Keder ve öfkenin ağırlığı altından çıkana kadar onun hakkında gerçekte ne dūşündüęünü bilemeyecekti.

"Gregori ve Ivo'yu daha önce gördün."

İkisi de onu yüksek sesle selamladı, Gregori'nin sesi Ivo'nun daha lirik olanından daha derindi.

"Kostya o sırada kurt formundaydı." Orta boylu, ufak tefek bir vücuda sahip, güneşin dokunuşuna zar zor dayanabilen tenine karşı arduvaz rengi gözleri olan, saçları koyu kahverengi bir adamı işaret etti.

"Ten teması tamam mı?" Elini uzattı ama Ethan başını sallayana kadar ileri itmedi. Teni sıcak ve pürüzlüydü, elini ezmeden sıkıca kavırıyordu. Tenine güvenen bir adamdı ve yanaklarında oyuklar açmış olan kedere rağmen içinde bir memnuniyet duygusu vardı.

"Teğmenlerim," dedi Selenka, halkının oluşturduğu çemberde yerini almadan önce, bacakları geniş bir duruştaydı ve kollarını kavuşturmuştu.

Ethan onun arkasında duracaktı ama Artem Selenka'nın yanında yer açmak için yer değiştirdi ve Ethan da eşinin yanında durdu.

"Elinde ne olduğunu söyle," dedi.

"Adli tıp ekibi jetsikletin varlığını doğruladı." Kostya'nın kararlı sesi. "Bölgeden çıkarken izini kaybettikten sonra üzerinde hiçbir şey yok."

"Silah mı?"

Margo karıştırdı. "Doğru kişileri tanıyorsan sokaktan satın alabileceğin standart bir parça. Üzerindeki işaretler silinmiş ama cinayet silahı olduğuna şüphe yok."

Ethan'ın aşırı yüklü duyuları aracılığıyla bile algıladığı garip bir tereddüt unsuru.

"Tükür onu." Selenka'nın sesi hırıltılıydı. "Artık Emanuel'e sahip değilsin. Hiçbirimizin . Zor konuşmaları onsuz nasıl yapacağımızı öğrenmeliyiz."

Dinara kollarını kavuşturdu, sesi jilet gibi keskinleşerek şöyle dedi: "Kiev'in kıdemli stajyerlerimize ders vermesi gerekiyordu. Emanuel vurulduğunda zaten yirmi dakika geç kalmıştı - o yerde ne işi vardı?"

Bölüm 16

Evlat, yavrun bir hediye, güçlü, cesur ve sürü arkadaşları tarafından çok seviliyor. Henüz çok genç ama şimdiden yetişkin bir kurt olacağının işaretlerini görüyorum. Ona değer ver, gelecek yıllarda başvurabileceği kişi sen ol. Bu acı tohumunun içinde yeşermesine izin vermeyin, yoksa en önemli şeyi yok eder.

-Alpha Yevgeni Durev'den Kiev Durev'e (2059)

"BLYA." **SELENKA** bir elini saçlarının arasından geçirdi, omuzları bir an için düştü ve sonra tekrar dikleşti. "Hepimiz biliyoruz ki babam böyle şeyleri Çarşamba günü olması ve kendini sinirli hissetmesi dışında sebepsiz yere yapar.

"Muhtemelen bir şey ifade etmiyordur ama sen yine de takip et." Konuşan başıyla işaret etti. "Onunla ilgili çok fazla şey kaçırdığımı biliyorum ama bu değil. Neden o bölgede olduğuna dair açıklamasını al."

Dinara başını salladı ama yüzü . "Selya." boğuk, neredeyse kırık çıktı. "Bunu yapmamalıydım-"

"Her şey yolunda." Selenka minyon kadına sarılabilecek kadar yaklaştı.

Kollarını Selenka'ya dolayan Dinara sadece çalıştı.

Selenka, sürü arkadaşının saçına bir öpücük kondurduktan sonra, "Bu senin suçun değil," diye ekledi. "Bu onun suçu."

"Başka biri olsaydı," dedi Gregori, elini yumruk yaparken kolundaki dövme keskin bir şekilde ortaya çıkıyordu, "Yemin ederim, onu dışarı çıkarırdım. Seninle konuşma şekli, bir kurt alfasına böyle hitap etmemeli."

Ethan erkekle tamamen aynı fikirdeydi ve etrafındaki yüzlere bakılırsa Selenka'nın diğer teğmenleri de aynı fikirdeydi. Alia okuması en zor olanıydı, sakın ifadesi bir maskeydi ama Ethan'ın onun sadakati konusunda hiçbir şüphesi yoktu. Heykelsi teğmende bir şeyler vardı.

Dinara'yı serbest bırakan ama onun yanında kalan Selenka, ellerini kalçalarına koydu ve tüm ekibine seslendi. "Babama, çizgiyi aşan diğer kıdemli sürü arkadaşları gibi davranın ve bu alfanızın emridir. Herhangi bir sorun olursa bana gelin. Aramızdan biri öldü; *kimse* onun katiline götürebilecek herhangi bir şey üzerinde kayamaz."

Teğmenlerin hepsi başını salladı ve Ethan'a sürtünüp duran, kalkanlarına bir türlü düzeltemediği hasarlar veren vahşi enerjiye rağmen duyuları kristal berraklığındaydı ve bildiği tek bir şey vardı: Bu odadaki her bir kişi Selenka için ölecekti. Bu nedenle Ethan onları korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Gregori, Margo, Alia, Artem, Dinara, Kostya ve İvo o gittikten sonra onun savunmasını Çünkü o *gidecekti*. Bokböceği Sendromu bazı durumlarda uzak tutulabilirdi, ancak Dr.

Ndiaye sonucun kaçınılmaz olduğunu açıkça belirtmişti: ölüme götüren delilik. Kısa bir erteleme için bile tek umudu Memory Aven-Rose'du.

"Başka ne var?" Selenka baskın kurtlardan oluşan çemberin etrafına baktı. "Bana bir şey bulduğumuzu söyle."

"Savunma yarası yok," dedi Margo, çenesini o kadar sıkı tutmuştu ki derisi kemik üzerinde beyazdı. "Emanuel hazırlıksız yakalandı. Bunu açıklamanın başka yolu yok, o kadar hızlı değildi."

"Saldırgan çoktan orada, pusuya yatmış olmasaydı döngüyü duyardı," dedi İvo, kendi öfkesi sanki bir kasırgayı zaptetmiş gibi vücudunda yoğun bir gerginlik hissi yaratıyordu. "Asıl soru bunun neden olduğu."

Ethan ideal bir Arrow olmayabilirdi ama o da bir Arrow'du. "Bir hata," dedi.

Sekiz çift göz ona döndü ve Margo "Açıkla" dedi.

"Sürü arkadaşın rutin bir devriyede miydi?"

Artem başını iki yana salladı. "Onu gitmeden önce gördüm, koşuya çıkıyordu. Birkaç saat içinde dönmeyi planlıyordu, bir randevusu vardı ve şık giyinmek istedi."

Ethan'ın duyularına bir başka vahşi enerji yumruğu, pençeli, öfkeli ve affetmez. Hiçbir şekilde Psy'a ait değildi. Bu çiftleşme bağının bir eseri olmalıydı -Selenka teğmenleriyle olan bağlantısının bir sonucu olarak odanın duygusal tonuna uyum sağlamıştı ve Ethan taşmayı alıyordu.

Aralarındaki bağın parçalı doğasına rağmen bu kadar önemli olması, ona bağın anormal ruhunun sunduğu barikatları aşmanın bir yolunu bulacağı ve statik, kırık parçalar veya kalıcı sis kırıntıları olmadan eşiyle en derin anlamda birlikte olabileceği umudunu verdi.

Acı verici patlamayı atlattıktan sonra, "Benim teorime göre sürü arkadaşın görmemesi gereken bir şeye rastladı," dedi. Ethan'ın zihni mevcut parçaları hareket ettirmeye devam ediyordu ve bu uygun olan tek senaryoydu. "Babanızın ölümden çok küçük bir farkla kurtulmuş olması mümkün. İlk gelen o olsaydı, Emanuel onun yerine onu bulabilirdi."

Selenka'ya baktı, ona olan sadakati diğer seçeneği dile getirme konusunda tereddüt etmesine neden oldu. Ama Selenka'nın dudakları gerildi. "Emanuel'in gördüğü şey," dedi Selenka, "babamın yapmaması gereken bir şeyi yapması olabilir."

Margo nefesini içine çekti. "Adli tıp ellerini test etti. Silahı ateşlediğine dair bir iz yok."

Ethan, bunun ilgisizlik anlamına gelmediğini biliyordu.

Selenka'nın ifadesi, onun da aynı şeyin farkında olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. "Babamı bizzat sorgula," diye emretti Margo'ya. "Onu suçlamayın ama *zorlayın*." Ethan'ın eldiveni derisinde hafifçe titreşirken elini esnetti, sonra sıktı; bu, bir mesaj aldığının gizli bir göstergesiydi.

Selenka, "Ivo, gözetimimiz ne tespit etti?" diye sorarken göz ucuyla baktı.

"Hiçbir şey." Siyah adam elini kafa derisinin pürüzsüzlüğünde gezdirdi, yüz hatlarının açıları ve çizgileri her üç ırk tarafından da yakışıklı olarak kabul edilecek şekildeydi.

"Jetcycle tarafından kullanılan girişteki kameralar, ateş edilmeden dakikalar önce uzaktan devre dışı bırakıldı." diye eklerken, estetik görünümün altında yaşayan tehlikeli yırtıcı hayvan sadece sözlerine eşlik eden alçak hırıltıda belirgindi.

"İçeriden bir iş mi?" Selenka'nın ses tonu hırıltının ötesine geçip soğuk bir kontrole .

"Şart değil, tetikçinin kendisi de yapmış olabilir." Ivo'nun derisi elmacık kemiklerinin üzerinde gerildi. "Kameralar öldükçe değiştirdiğimiz eski bir teknoloji. O bölgelerde düzenli devriyelerimiz varken herhangi bir aciliyet görünmüyordu."

Ethan hiç düşünmeden, "Suçluluk duygusu bu durumda seni Selenka için işe yaramaz hale getirecek," dedi. "Asıl soru şu: O devriyeler neredeydi ve bölgenize izinsiz girişi neden durdurmadılar?"

Etkilenen kurt Ethan'a ters ters bakarken, Selenka "Ethan haklı. Grup olarak kameraların öncelikli bir yükseltme olmadığına karar verdik. Devriyeler *neredeydi*?"

"Yönlendirildi." Alia'nın yumuşak sesi Ethan'ı yakaladı ve onu yeniden merak etmesine neden oldu. "Birisi acil durum ihbarında bulunmuş, bir sektör bir çocuk kaybolmuş. Herkes harekete geçti ama bu yanlış alarmdı."

"Alarmın kaynağının izini sürmeye çalışıyorum." Ivo yanında tuttuğu küçük bir tableti gösterdi. "Kendi sistemlerimiz üzerinden geldi, bu yüzden güvenilirli."

"Hacklendi mi?" Selenka sordu. "Yoksa bir hainimiz mi var?" Son söz, bu suç için merhamet göstermeyecek bir kurdun kınından çıkmış pençeleriydi.

"Henüz teyit edemem ama muhtemelen ikincisi olacak." Ivo tabletini çalıştırdı. "Bu seviyede hacklenmeye karşı oldukça dayanıklıyız - Psy casuslarını dışarıda tutmaya çalıştığımız onca yıldan sonra sistemler kaya gibi sağlam." Son sözleri mırıldandı, dikkati tabletindeydi.

"Ethan," dedi Selenka, "uydu görüntüsü araştırmasından haber var mı?" "Az önce bir yanıt aldım -teknisyenler daha azını kullansalar bile hiçbir şey bulamıyorlar-

yasal olmayan taktikler. Görünüşe göre tüm taraflar birbirlerinin bölgelerini gözetlememe anlaşmasına sadık kalıyor."

Başını salladı, kasları kaskatı kesilmişti. "Zaten uzak bir ihtimaldi."

Dinara Ethan'a bir bakış fırlattı. "Büyükbaban onunla tanıştı mı?" Soruda düşmanlık yoktu, hatta kederin altında bir parça eğlence bile vardı.

Selenka, "Büyükbabamı tartışmıyoruz," diye mırıldandı ama Dinara'nın sözleri odadaki gerginliği biraz olsun azaltmış gibiydi.

Birkaç kişi daha sıırttı ve Gregori Margo'ya baktı. Bakışları samimiydi ama romantik değildi. Ethan birden ikisinin kardeş olduğundan emin oldu. Bokböceği deliliğinin bir işareti mi yoksa çiftleşme bağı aracılığıyla duygusal bilgi topladığının bir başka göstergesi mi? Çünkü Alia ve Artem'in romantik bir ilişki içinde olduklarından da aynı derecede emindi. Hem de derinden. Bir kez daha dikkati Alia'ya yöneldi.

Karşılık veren gülümsemesi nazik, gözleri yumuşaktı.

"Govno."

Mırıldandığı küfür herkesin Ivo'ya dönüp bakmasına neden oldu. Ağzı düz bir çizgi halinde, "Yaşlı Bykov'a ait sürü kimlik kodu kullanılarak alarm gönderildi," dedi.

Hırıltılar odayı doldurdu. "Yaşlı adam günlerini kemiklerini güneşlendirerek geçiriyor ve on yıldan uzun süredir telsiz kullanmıyor," dedi Artem Ethan'a. Gözbebeklerinin etrafında daha önce var olmayan kehribar rengi bir yıldız patlaması vardı.

"Kodlar gizli mi?"

Cevap veren Kostya oldu. "Sürünün kıdemli üyelerinin güvenli kimlikleri var, ancak genel kimliklerimizi de etrafa atmıyoruz." Başını salladı ve saçlarının biraz fazla uzamış tellerinin birbirine çarpmasına neden oldu. "Yine de ihtiyarın kimliğini almak zor olmazdı. Muhtemelen sorarsanız size verir, sonra da unuttur giderdi."

Alia başını şefkatle sallayarak, "O yüz otuz iki yaşında ve hatırlamak için endişelenemeyeceği kadar çok anısı olduğunu söylüyor," dedi.

"Yine de konuş onunla Alia," dedi Selenka. "Sana karşı en az huysuz olan o."

"Çünkü onu sanki bir yavruymuş gibi sevip üzerine titriyor." Artem'in homurdanması o kadar bariz bir şekilde yanılttı ki Ethan neden bir şey söylediğini merak etti.

Alia tırnaklarını Artem'in ensesinde gezdirdi. "Tyoma, neden böyle yalan söylüyorsun? Daha birkaç saat önce ihtiyara en sevdiği atıştırmalığı getirdiğini, sonra da oturup ağrıyan patisine masaj yaptığını gördüm."

Artem gülümseyen Alia'yı ısırmış gibi yaparken odada kahkaha dalgası oluştu ama sevinç kıvılcımı neredeyse canlanmadan söndü. Yüzü düşen Alia başını Artem'in omzuna yasladı. "Emanuel'in kahkahasını bir daha asla duyamayacağımıza inanamıyorum."

"Ya da kötü şakalarından birinin can alıcı noktasını beklemek," dedi Kostya kabaca. "Ben ona durması için inlerken sırtmasını özleyeceğim."

"Elimizdeki tek şey bu mu?" Selenka sordu, kendi kederi o kadar sıkı tutulmuştu ki Ethan'ın içinde pençeleyen bir kurt gibiydi. "Başka ipucu yok mu?" Teğmenleri sessiz kalınca, nefesinin altında alçak ve karanlık kelimeler mırıldandı. "Bir hainimiz olduğu teorisi üzerinde çalışıyoruz."

Bu işe dahil olabilecek *herkese* eleştirel bir gözle bakın."

Onlardan onay aldıktan sonra bir elini yüzünde gezdirdi, başını kaldırmadan önce bir an için eğdi. "Emanuel'in ailesiyle cenaze düzenlemeleri hakkında konuştum."

Ağırlık odaya geri döndü. Ethan bunun ezici gücünü omuzlarında hissediyor, güçlkle nefes alabiliyordu. Beyni, eşinden gelen duygusal taşmayı işlemekte açıkça zorlanıyordu. Yine de onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğinden, kalkanlarındaki çatlakları onardı ve dayanmaya çalıştı.

"Oleg ceset üzerindeki incelemesini bitirir bitirmez, bu gece olmasını istiyorlar." Selenka'nın gözlerinde kurt parlıyordu. "Bir keresinde ailesine yıldızların altına, bilim kurgu romanlarını okumak için gittiği o alana gömülmeyi planladığını söylemişti."

"Ben hallederim," dedi Gregori, sözcükler sertti. "Tüm sürünün gelmek isteyeceğini biliyor musun?"

"Ailesinin bu konuda bir sorunu yok. Sadece önce onunla biraz yalnız kalmak istiyorlar. Bunu Oleg'le birlikte ayarlayacağım." Ürpererek nefes verdi. "Bu gece Emanuel için. Ailesi onun hayatını kutlamak istiyor ve o da bunun her anını hak ediyor. Ondan sonra ava çıkacağız." Bu son kelimedede öfke alev alev yanıyordu, avını alt edene kadar durmayacak bir alfanın öfkesi.

Mimar

Hedeflerimizde birleşmiş durumdayız. Sadece işbirliği ve sadakat politikasına bağlı başarılı olabiliriz.

-Konsorsiyum Mimarı'ndan üst kademesine
üyelik (2082)

MIMAR, kıdemli ajanlarından biriyle hem yüzünü hem de izini gizleyen anonim bir iletişim cihazı aracılığıyla bağlantı kurdu. Konsorsiyum çeşitli anonimlik katmanlarıyla bu şekilde kurulmuştu. Elbette her bir üyenin adını, yerini ve ilgili ayrıntılarını biliyordu.

Mimar oydu ve bu onun .

"Operasyonu açıklayın," dedi ofisinin büyük cam penceresinden dışarı bakarken. "Tasmalı bir Arrow'unuz olduğunu mu söylüyorsunuz?" Bu en uç noktada sorun yaratabilirdi - Arrow ekibi kara operasyon oyunları oynamakta ustaydı ve Operatör Cray istemeden de olsa Konsorsiyum'un savunmasında büyük bir delik açabilirdi.

Konsorsiyumun faydalı unsurlarını yeni gücünün temeli olarak kullanmayı planladığından, yok edilmesini istemiyordu. "Onu nasıl kontrol ediyorsun?"

"Akli dengesi yerinde değil," diye yanıtladı Cray. "Ayrıca ekipten sorumlu olanlar tarafından istismar edildi ve onlara karşı hiçbir sadakati yok."

Aptal. Ok istismara uğramış olsaydı, bu Ming LeBon'un rejimi altında olurdu. Aden Kai başka bir yetişkin Arrow'a bir şey yapmak için çok gençti. "Hâlâ planınızı açıklamadınız." Büyük partileri ilgilendiren tüm operasyonların onun tarafından yürütülmesi gerekiyordu.

ve her bir Ok büyük bir parti olarak sayıldı.

Cray, "Ok'un amacı bir alfanın güvenini kazanmaktı, böylece onu bizim lehimize etkilemeye başlayabilirdi," dedi. "Onun hayatını kurtarmasını sağlayarak ilk adımı attım. Ayrıca, kızın gözündeki konumunu sağlamlaştırmak için kullanmayı planladığım başka bir ajanım daha var."

Mimar, görüşü bir anlığına bulanıklaşırken şakağını ovuşturdu ve acil bir sağlık sorunu olup olmadığını anlamak için sağlık görevlilerine kendini taratmayı aklına not etti. "Bana diğer operatörden bahset."

Cray'in açıklamasını dinledikten sonra bu operasyonun değerini düşündü. Ele geçirilmiş bir sürüye sahip olmak uzun vadede işe yarayabilirdi ve Cray'in planı PsyNet'i istikrarsızlaştırma tehdidinde bulunmuyordu. Her şey Rusya'daki tek bir sürüye odaklanmıştı ama bu sürü o bölgedeki en büyük iki sürüden .

Selenka Durev'in Mimar'ın gizlice iktidara yükselişinde farkında olmadan suç ortağı olması faydalı olabilir. Özellikle de aylarla düşmanlıklarını yeniden başlatmaya itilebilirse. Tarihin de gösterdiği gibi, iki baskın sürü birbirlerine dünyanın geri kalanında neler olup bittiğine dikkat etmezlerdi.

Dönüşenlerin hayvani ve klancı doğası hem en büyük güçleri hem de en büyük zayıflıklarıydı.

"Devam et," dedi sonunda. "Arrow'u artık kontrol edemediğiniz anda tüm teması ortadan kaldırın." Konsorsiyum'un iç çekirdeğine bir geçit açmaktansa operasyonu yarım bırakmak daha iyiydi.

Yine de Cray'in gambiti işe yararsa, değişen alfaların nasıl manipüle edileceğine dair faydalı bir şablon ortaya çıkabilirdi. Bu durumda onu güçle ödüllendirecekti. Ancak operasyon başarısız olursa, hiç tereddüt etmeden onu kurban edecekti.

Dünyanın tahtını ele geçirmek için merhametsiz bir zihin gerekiyordu. Mimar tüm hayatı boyunca bunun için çalışmıştı.

Bölüm 17

Değişkenler, biz hayatlarımızı yaşarken ölümlerimizin yasını tutar.

Açıkça, sevgiyle ve vahşi doğada.

-Keelie Schaeffer, PhD'den "Ölüm ve Yaşam Üzerine Bir Deneme",
Psikoloji Dergisi (2067)

ETHAN'ın BlackEdge'in hiyerarşisinde Selenka'nın bir yardımcısı olmaktan başka bir yeri ve Selenka'nın cenazeden önceki önceliği halkının acısını dindirmekti. Onun önceliği ise ne gerekiyorsa yapmaktı.

Ancak kadının kendisine dönüp "Çocuk odasına yardım eder misin?" demesini beklemiyordu.

Ama tek söylediği "Evet" oldu.

Çocukları korumak için gerekli eğitime sahip olduğu için bu görevi ona verdiğini düşünerek, aynı görev için gönüllü olan teğmen Alia'nın sözünü dinledi. "Ne isterseniz yapmaya hazırım," dedi ona -köpeğini kontrol ettikten ve sokak köpeğini yıkanmış, beslenmiş ve bir yığın battaniyenin içinde mışıl mışıl uyurken bulduktan sonra.

Nazik gözlü, uzun boylu kadın ona tuhaf bir bakış attı. "Senin ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum," diye mırıldandı. "Belli ki son derece tehlikelisiniz ama ben bir itaatkârım ve kurdum sizin varlığınızda, yabancı bir dominantın yanında olmaması gerektiği kadar rahat."

"Muhtemelen Selenka'yla çiftleştığım içindir," dedi Ethan dalgınca, ifadesinin geri kalanından çok daha fazla etkilenmişti. "Nasıl hem itaatkâr hem de teğmen olabiliyorsun?"

"Selenka." Gür dudakları sakın bir gülümseme oluşturuyor. "Tavsiyelerimi faydalı buluyor ve sadece baskınlığın sürünün benim onun için değerimi anlamasına engel olmaması gerektiğini düşünüyor. Bu yüzden ben bir teğmenim."

Selenka'nın böyle bir adım atabilmesi için Alia'nın tavsiyesinin yararlı olmaktan çok daha fazlası olması gerekiyordu; kadını ekibinin kilit bir üyesi olarak görmeliydi. "Teğmen olmayan dominantlar bununla nasıl başa çıkıyor? Kızgınlık var mı?"

"Hayır, bana bir şifacıya davrandıkları gibi davranıyorlar." Alia, agresif görünmesi gereken ama öyle olmayan, delici bir dikkatle onu incelemeye devam etti.

"Dönüşen tarihinde yüksek rütbeli itaatkârların emsali var, yani ben benzersiz değilim," diye ekledi. "Tarih kitaplarında bize bazen gama kurtlar deniyor. Kıdemli teğmenlerin beni ilk günden kabul etmelerinin faydası oldu - sonra gelenler için bu pozisyon hep bendeydi, o yüzden bunu hiç düşünmediler."

Alia bunu bilmiyor olabilirdi ama psişik varlığının sürü arkadaşlarının ona verdiği tepkiyle çok ilgisi vardı. Ethan'ın şimdiye kadar karşılaştığı en sakın varlıktı ve buna Ivy Jane de dahildi. "Bu şekilde mi doğdun?" diye sordu, bu dürtüye karşı koyamayarak. "Çok ... dengeli." Başını eğdi. "Evrenin ritimlerini her zaman hissettim.

Bizler akıntıdaki zerrelere başka bir şey değiliz." Gülümsemesi derinleşti. "Ethan, ben

Senin *gibi*." Neşe dolu bir ifade. "Sen ve ben arkadaş olacağız." Tuhaf bir şekilde Ethan da onunla aynı fikirdeydi. "Artem senin eşin mi?"

Parlak kurt gözleri. "Evet ve sevgili ya da erkek arkadaş dememen ne kadar komik. Başka bir şey öğrendin mi?"

"Margo ve Gregori kardeşler."

"Aralarında tam dokuz ay var. Büyük olan kim?" "Margo," dedi düşünmesine gerek kalmadan. "Ethan, ah, Ethan," diye fısıldadı Alia. "Kimsin sen?"

Ethan cevap vermek üzereydi ki bir hareket hissiyle yere baktı.

Şimdi yumuşak mavi polar bir pantolon ve gökkuşağı desenli uzun kollu bir üst giymiş olan Zhanna, onun dikkatini çekmek için baldırını okşuyordu.

"Yine mi kaçtın?"

Ciddiyetle başını sallayarak kollarını kaldırdı. Adam eğildi ve onu kaldırdı. "Onu son gördüğümde ailesiyle birlikteydi."

Alia ona, "Babası kıdemli bir asker, annesi ise çiçekçi," dedi. "Bu gece kreşteki tüm yavrular hazırlıklara yardım eden kurtlara ait. Şuradaki benim küçük Inja'm."

Ethan onun bakışlarını, burnunu kullanarak bir topu başka bir küçük kurda yuvarlayan ve o da topu geri yuvarlayan küçük bir kurt yavrusuna doğru takip etti.

Alia odanın içinde dolaşmaya başladığında Ethan da onu taklit etti.

Çocuklar onun yanında rahat görünüyordu. Muhtemelen Selenka gibi koktuğu için. Bu güvenin değerini anladığından, projelerine yardım etti ve -Zhanna aşağı indikten sonra- isteyenlere yardım etti.

Bu sırada, haydut Bokböceği gücü, onu kontrol altına almak için inşa ettiği duvarları zorluyordu.

Saat beklediğinden daha hızlı geri sayıyordu. Eğer Memory Aven-Rose ona yardım edemezse ...

Ethan. Aden'in telepatik imzasına, Ethan'ın bu tür bir temastan daha önce hiç sezmediği bir yorgunluk hissi eşlik ediyordu.

Ağda bir kopma var mıydı? diye sordu.

Evet. Kontrol aldım. Ölüm yok. Kaleb'i görmek için Moskova'ya döndüm ve Memory ile de konuştum, yarın sizinle görüşmekten mutluluk duyacak.

Ethan sürüde olup bitenleri düşündü ve bunları giderek kötüleşen zihinsel durumuyla karşılaştırdı. Deli ya da ölü olursa Selenka'ya hiçbir faydası olmazdı. *Orada olacağım.*

İletişim bilgilerini size ileteceğim, böylece bir zaman belirleyebilirsiniz.

İzin almadan telepatik, PsyNet veya fiziksel temas kurmaya çalışmayın.

Anlaşıldı. Selenka'dan ve gri hissizliğin parçalanmasından önce başka bir zaman olsa konuşmayı burada bitirirdi. Bugün, dedi, *yardımın için teşekkür ederim.*

Aden'in cevap vermesi uzun sürdü. *Umarım Memory sana yardımcı olabilir. Seni kaybetmek istemem Ethan.*

Umut tek başına yeterli olmazdı. Bokböceği gücü kalkanlarında yapabileceğinden daha hızlı çatlaklar yaratırken değil. Bu

giderek güçleniyor ve Ethan Night adındaki Arrow'un tüm izlerini silecek bir deve dönüşüyordu.

-

Cenaze töreni yaklaştığında **SELENKA**'nın sinirleri iyice gerilmişti. Her şey yerli yerindeydi, geriye kalan tek şey kurtlarının büyük çoğunluğu Emanuel'in vedasına katılırken yavrularının ve savunmasızların korunmasını sağlamaktı. Çocuk odasını en sona bıraktı, nihayet kapıdan içeri adımını attığında neyle karşılaşacağından emin değildi.

Başkaları Ethan'ı çocuk odasına yerleştirme kararını sorgulayabilirdi ama diğerleri onun varlığını hissetmiyordu. Soğuk ve pürüzlü olabilirdi ama aynı zamanda sağlıklı olmayan, normal olmayan bir şekilde kendini adamıştı. Bu saplantılı bağlılık, eşinin yabancısına sorgusuz sualsiz güvenebileceği anlamına geliyordu.

Ethan *onundu*.

Çocuk odasının içinde gördüğü şey onu kapının girişinde durdurdu. Çocukların çoğu kalın şiltelerin üzerinde uyuyordu, küçük bedenleri kabarık battaniyelerle örtülüydü. Birkaç tanesi kurt formundaydı ve oyun arkadaşlarının bedenlerine sokulmuşlardı.

Uyanık kalan birkaç kişinin gözleri ağırlaşmıştı ... ve siyah giysili Arrow en küçüklerinden birini kucağına almış, yavrunun yüzünü Ethan'ın boynuna gömmüştü. Temkinli kalbi bir çatlak açtı ve ilk kez çiftleşmeleri kurdun arzuladığı ilkel bir bağın ötesine geçerek insani tarafını baştan çıkaran bir vaade dönüştü.

Çünkü şiddet kolaydı. Gerisi zor geliyordu.

Ethan'ın yavruyu kurt formundaki diğer iki yavrunun yanındaki yatağa yatırmadan önce uyutmasını izledi. Çocuk sürü arkadaşlarının etrafında uykulu bir şekilde kıvrıldı.

Ethan ayağa kalkarak döndü ve doğrudan ona baktı. Ve içindeki karanlık köz tam anlamıyla canlandı, arzusu daha önce olduğundan daha derin ve daha sıcaktı. Eşine kemiklerinin derinliklerinde *ihtiyaç duyuyordu* ve bu yakın ten ayrıcalıklarıyla ilgili değildi. Mesele

Başını önüne eğip ağlayabileceği, göğsüne taş gibi saplanan duygularına teslim olabileceği tek bir kişinin olması.

"Henüz değil," diye emretti kendine, adam aralarındaki mesafeyi kapatırken.

Gözleri solgun ve derinliksiz, buz gibi gözleri her zamankinden daha büyük ışık kırıklarıyla çatlamış, Alia ile aynı anda ona ulaştı. Nazik ve kibar Alia, dünyayı şimdi ve buranın ötesinde görme biçimiyle. Sanki bilge doğmuş gibiydi.

Ailesinin ona bugüne kadar "baykuş" demesine şaşmamalı.

"Yardımanız yolda," dedi Selenka teğmene, çünkü sürünün cenazede Alia'nın sükûnetine ihtiyacı olacaktı.

Alia sessiz bir parfüm dalgasıyla kollarına girmeden önce karanlık gözler onu inceledi. Rahatlatıyor ama daha fazlasını veriyordu. İtaatkârların uzun zamandır mükemmelleştirdiği sinsî bir şey.

"Ethan'ı gönderdiğin için teşekkür ederim," dedi diğer kadın geri çekildiğinde. "Çocuklar ona bayılıyor."

Alia uyuyan yavruları son bir kez kontrol etmek için ayrıldıktan sonra Ethan Selenka'ya yaklaştı. Gözleri onu yuttu, aralarındaki hava ihtiyaçla ve daha fazlasıyla sıcaktı -bağdaki sisi parçalayıp birbirlerinin ruhlarına pençe atma açlığı. Ama "Cenaze töreni yapılırken güvenliği sağlamamı ister misin?" dediğinde sesi yumuşamıştı.

Selenka başını salladı. Teğmenlerinin her biriyle özel olarak konuşmuş, şok çiftleşmesinin onları nasıl etkilediğini bilmek istemişti. Sürüsü onun kalbiydi; eğer inlerindeki Psy varlığından rahatsız olurlarsa, bununla başa çıkmanın bir yolunu bulurdu. İyi bir alfa kendi ihtiyaçlarını ön planda tutmaz, kendi duygularına odaklanmazdı.

Ama tüm yakınları onu destekledi.

"Dostlar birbirine ihanet etmez," demişti her biri kendi , bu gerçek gökyüzünün mavi, çimenlerin yeşil olması kadar temeldi.

Margo eklemişti: "Sürü için bir Ok çaldığın için teşekkürler. SnowDancer füze fırlatabilen bir Tk'ya sahip olduğu için kendini beğenmiş durumda. Okumuzla övünmek için sabırsızlanıyorum."

"Uh-huh." Dinara başını salladı. "Ayrıca, alfaları kendine harika bir eş bulmayı başardığı için aylar bize sırtıttığında,

biz sırtabiliriz."

Kostya bunun üzerine dişlerini göstermişti. "Evet, Valentin de Silver'a ulaşmak için onun binasına tırmanmak zorunda kaldı. Bu arada alfamız . ." İkisi de "Bum" demeden önce Ivo ile yumruklarını tokuşturmuştu.

Sadece babası Selenka'nın kararını sorgulamıştı.

"Psy senin eşin olabilir," demişti her zamanki gibi küçümseyerek, "ama seni psişik olarak kontrol edip etmediğini düşündün mü?"

Doğal Dönüşen kalkanlarının gücü düşünöldüğünde bu varsayım sadece gülünç olmakla kalmıyor, aynı zamanda alfa olarak içgüdülerini de sorgulanır hale getiriyordu. Yaptığı şeylerin, aldığı kararların çoğu içgüdülerine dayanıyordu. Psy ya da insan bir CEO değildi ki adım adım ilerleyen bir karar ağacına göre karar versin. O bir kurttu.

Ve içgüdüleri Ethan'ın onun olduğunu biliyordu.

Adam avucunu yanağına dokundurduğunda, kadın avucunun sıcak gücüne doğru eğildi. Gözleri dalgalanarak kapanmaya başladı, bedeni ve zihni sadece bir an için kendini bıraktı. İşte o zaman kan kokusunu aldı. Ethan elini bırakıp mendil almak için cebine uzandığı anda kirpikleri havalandı. Ethan burnundaki damlaları silerken bile, pençeleri parmaklarının uçlarını iterek bir adım geri çekildi.

"Ne haltlar dönüyor?" Sessizliğin çöküşüyle birlikte bilgi fısıltıları da gelmişti; Psy söz konusu olduğunda basit burun kanamalarının her zaman o kadar basit olmadığını biliyordu.

"Kalkanlardan kaynaklanan küçük bir basınç sorunu," dedi ve kadın bunun yalan olduğunu biliyordu ama başındaki hafif bir hareket bunun Alia yaklaştığı için olduğunu söylüyordu.

Tamam, bunu daha sonra, bu cenazeden kurtulduktan sonra konuşurlardı. Kreş gönüllülerinin geldiğini görünce Alia'dan onları bilgilendirmesini istedi ve Ethan'a kendisiyle gelmesini işaret etti. "Gregori bu gece Artem'in desteğiyle güvenliği sağlayacak ve sizi ihtiyaç duyduğu yere yerleştirecek." İkisi de Emanuel'i çok sevmişti ve cenazeye katılmamaları onlar için bir fedakârlıktı ama birinin onların savunmasız hallerine göz kulak olması gerekiyordu.

Ancak onları bulmadan önce küçük bir mutfağa yöneldi. "Ye." Ethan'ın eline içi dolu bir rulo tutuşturdu; kurdu

umutsuzca eşine bakmaya ihtiyacı vardı.

Ethan ruloya şüpheli bir bakış attı ama bir ısırık aldı . . . sonra da ona bir ısırık ikram etti. Kalbi tekmelendi. Onun bu Arrow'u beklenmedik şeyler yapmaya, onu avlamaya devam ediyordu. Kız bu ısırığı kabul etti ve ikisi birlikte dışarı çıkmadan önce yakıt almak için üç dakika harcadılar.

Artem ve Gregori'yi sığınağın girişine kadar takip etti; bu iki güçlü adam, daha ciddi doğalarını dengelemek için sık sık gülen bir üçüncüye sahipti.

"Bizimle misin?" Gregori Ethan'a şöyle dedi.

"Evet." Ethan ellerini arkasında kavuşturarak rahat bir duruş aldı. "Ben etkili bir gözcüyüm ve ışıktan bir bıçak kullanarak uzaktan yaralanmalara neden olabilirim."

İçindeki gurur bir kurdun hırıltısıydı; arkadaşı tehlikeli, yetenekli ve kendine güvenen biriydi. "Tek onlarca insanı bayıltabildiğini de unutma." Gregori o orada olmadığından, "Sempozyumdaki empatik teröristleri yakalamamızın nedeni o," diye ekledi.

"Kütük gibi yere çakıldım." Artem'in ela gözleri konuşurken hiçbir şeyi ele vermiyordu -Alia'nın teğmenleri arasında en içine kapanık olanında olduğu gibi. Alia' delicesine aşık olma sağduyusunu göstermeden önce Artem yalnız kurda dönüşme yolundaydı. Şu anda sürüyle, sokulgan Ivo'dan bile daha fazla iç içeydi.

Alia'nın eşi olmak başka bir seçeneğe izin vermiyordu.

"Bu iki kelimeyi bir arada kullandığımıza hâlâ inanamıyorum," diye gürledi Gregori. "'Empatik terörist' lanet olası bir oksimoron olmalı."

Selenka bu noktada konuşmayı terk etmek zorunda kaldı, bu geceki görevi başka bir yerdeydi. Ayrılırken Ethan'la kasıtlı olarak fiziksel temasta bulunmadı. Şu anda BlackEdge'in alfası Selenka Durev olmalıydı, arkadaşını kaybetmenin yasını tutan bir kadın değil.

Uzaklaşırken içinde tırtıklı bir gerilme, soğuk ve tatlı bir karanlık vardı ve Arrow'unun yine de ona sarıldığını biliyordu.

Bölüm 18

Sıcak servis edilen intikam, boşa giden intikamdır.

-Bilinmeyen filozof

ETHAN karanlığın altında **başına** duruyordu, gökyüzü yıldızlarla doluydu. Dönüşenlerin topraklarında ışık kirliliği çok azdı ve sonuç olarak gerçekten karanlık gökyüzüne sahiptiler - yıldızların yaratılmış ışık kaynaklarıyla rekabet etmeden parlayabildiği yerler. Sessizdi de, Ming onu hapsedtiğinde tek yoldaşı olan zararlı boşlukla hiçbir ortak yanı olmayan bir sessizlik.

Bu sessizlikte yaprak fısıltıları vardı, hafif bir esinti geçerken ağaç dallarını okşuyordu ve yeterince uzun süre hareketsiz kaldıktan sonra, işlerine devam eden gece yaratıklarının hışırtılarını duydu. BlackEdge bölgesinin en sol kanadındaki nöbetinden iki saat sonra ağaçların arasından sinsice çıkan kurt hiç ses çıkarmadı
-Ama Ethan onun geleceğini biliyordu.

Kurdun postu koyu kırmızımsı kahverengiydi. Hayvanla ilgili hiçbir şey insan kimliğini belirtmiyordu ama Ethan, Margo ve Gregori'nin kardeş olduklarını bildiği gibi bunun da Gregori olduğunu biliyordu. "Rapor edilecek bir sorun yok."

Gregori bu kanadın savunmasız olduğunu, çünkü ayı arazisine ya da elverişsiz bir coğrafi özelliğe değil, bir yola sırtını dayadığını söylemişti. Bu da Ethan'ı bu gece buraya yerleştirmek için mükemmel bir nöbetçi yapıyordu, kurt nöbetçiler ise daha engebeli arazilere sahip bölgeleri kontrol ediyordu. Yola kadar telepatik tarama yapabilecek kapasiteye sahipti.

Gregori başını eğerek raporu onayladıktan sonra arkasını dönmeye başladı.

"Bekle." Ethan elini kurdun ensesine koydu, kürkü beklenmedik derecede yumuşaktı.

Gregori durakladı, vücudu hareketsizdi ve gözleri Ethan'ın bir tehdit sezdiği yöne kilitlenmişti.

"Yol girişinin solunda davetsiz misafirler var." Sessizliğin içinde zihinleri kaos içindeydi, bir gürültü patlaması sessizliği parçaladı. "En az on kişiler." Bir tarama daha yaptı. "Hayır, on beş. Orada olduklarını bilmekten başka bir şey yapamadığım altı tanesi Dönüşen olmalı. Beşi insan. Dört Psy."

Ethan bu zihinleri vurmayı deneyebilirdi ama onları tek seferde etkisiz hale getirecek kadar güçlü bir telepat değildi. "Eğer onlara , onları bilinçsizliğe itebilirim."

Kurdun çenesi yırtıcı bir hayvanın dişleriyle dolu bir gülümsemeyle açıldı. "Zamanı geldiğinde gözlerini kapat."

Gregori başını eğdi ve Ethan onu takip etmesi gerektiğini anladı. İkisi ormanda iyi bir zaman geçirdiler, Ethan yaklaşan grubu zihninden takip ediyordu.

Bu her kimse ya çok kaybolmuştu ya da çok aptaldı. Selenka'nın kurtları davetsiz misafirlere pek iyi davranmazdı. Kayıp bir turist içeri girerse, iyi bir korkutma ve dışarıya kadar eşlik ederlerdi, ama düşmanca niyeti olan biri? Ayıların BlackEdge ile ateşkes yapmasının bir sebebi vardı.

Selenka'nın kurtları hayvan formunda daha küçük olabilirlerdi ama pes etmeyen, ölümcül ve amansız savaşçılardı. Sınır nöbetçilerinin sayısının normalden az olması bile güvenliğin garantisi değildi.

Gregori ona baktığında kurda, "Yaklaşıyoruz," dedi.

O noktadan sonra ikisi daha gizli hareket etmeye başladılar... ta ki Gregori hırlayıp hiçbir uyarıda bulunmadan ileri atılana kadar. Ethan peşinden tam gaz koştu. Bölgeye varıp kırmızı yakıt konteynırlarını görene kadar teğmenin varlıklarını neden ortaya çıkardığını bilmiyordu.

Bazıları açıktı ve ağaçların dibine devrilmişti.

Bu insanlar Selenka'nın topraklarının bir kısmını yok edecek bir yangın çıkarmayı planlamışlardı. Ethan'ın kanı buz tutmuş, koruyucu içgüdüleri yükselmişti. Gregori'nin yüzü ona dönük olduğu için bağırarak uyarma zahmetine girmeden bir ışık dalgası yarattı. Davetsiz misafirlerden altısı yere düştü. Hâlâ ayakta olanların sırtı ona dönüktü ve bu yüzden ışık gözlerine isabet etmemişti. Neden gözlere vurması gerektiğini kimse çözmemişti ama gerekli beyin devrelerine giden kanal orası gibi görünüyordu.

Sempozyum salonundaki herkesi alt edebilmesinin tek nedeni, kaygan duvarlardan geri yansıyan büyük bir güç patlaması kullanmış olmasıydı. Gregori ortağıyken gücünü boşa harcaması için hiçbir neden yoktu.

Erkek kurt şimdiden dört kişiyi öldürmüştü.

Ethan, Dr. Marr'ın çevresini "zenginleştirme" çabalarının bir parçası olarak hapsedildiği süre boyunca kullanmayı öğrendiği bir silah olan fırlatma bıçağını davetsiz misafirin baldır kasına doğru çevirdi. Hücrelerinden çıkmasına izin vermeden önce kaçak bıçak taramasından geçirildiği için ne öğrendiği hapisane yöneticilerinin umurunda değildi ama Ethan yine de kararlı bir şekilde pratik yapmıştı. Kapmaya kararlı olduğu özgürlüğü için bir hazırlıktı bu.

Bu gece davetsiz misafir yüksek sesli bir çığlıkla yere yığıldı, bir eli refleks olarak baldırını kavradı; avucunu parçalara ayırdı. Ethan'ın hedefi tekrar çığlık atarken Gregori bir tane daha indirdi; kurt teğmen uyluğundan bir parça koparmış ve kadını ormanın zemininde kanlar içinde kıvranırken bırakmıştı. Zımpara kağıdı Ethan'ın duyularını sıyırdı, kalkanlarına ciddi hasar verecek kadar sertti ama kimsenin Selenka'zarar vermesine izin vermeyi reddetmesi acıyı bastırmasına neden oldu.

Gücünü bir bıçağa dönüştürerek park halindeki bir aracın arkasını ikiye böldü. Tüm koşucular oldukları yerde donup kaldılar. . sonra yavaşça dizlerinin üzerine çöktüler, elleri başlarının arkasında kilitlendi.

Ethan Kuzey Kutbu'ndan daha soğuk bir sesle, "Arkanı dön," diye emretti. Gregori buna tehditkâr bir hırıltıyla eşlik etti.

Ethan, davetsiz misafirlerle yüz yüze geldikleri anda Gregori'ye "Gözler," diye mırıldandı ve ardından gücünü tekrar parlattı.

Kayıp et parçaları olanlar da dahil olmak üzere herkes dışarı çıktı.

"Şerefsizler Blaise'in kilisesinden," dedi Gregori, insan formuna geçmiş olmasına rağmen sesi yarı hırıltılıydı. "En gençleri on dokuz yaşında. Yaptıklarından sorumlu olacak yaşta." Hırıltısı ölümcüldü. "Yine de aptalların ölmesine izin veremeyiz."

Çünkü bu kararı verme yetkisine sahip tek kişi Selenka'ydı. Bu o kadar açık bir gerçektir ki Ethan'ın Gregori'den açıklamasını istemesine gerek kalmamıştı. "Yaralarını dağılayabilirim, böylece daha fazla kanamazlar."

Ethan hareketlerini sözlerine uydurdu. Bu pek sık kullanma fırsatı bulamadığı bir numaraydı ama kendi derisi üzerinde pratik yaparak hafif bıçağı kontrol edebilecek noktaya gelmişti. Gençken, yeterince iyi olursa Ming'in bunu bir avantaj olarak göreceğini ve onu bazen insanları kurtarmak için kullanacağını düşünmüştü ama ekibin eski lideri onu sadece bir katil olarak görmüştü.

Tüm kanamayı durdurması iki dakikasını aldı; fırlattığı bıçak ciddi hasar vermişti ve Gregori geri adım atmamıştı.

Yanık et kokusu havada kalsa da, dökülen yakıtın keskin aroması tarafından bastırılmıştı. Davetsiz misafirleri etkisiz hale getirdikten sonra ikisi de dikkatlerini yakıta yöneltti.

"Serseriler oyun oynamıyordu," dedi Gregori, gözleri kehribar rengine parlayarak. "Bu kadar yakıt ciddi bir yangın başlatabilirdi."

Selenka'nın duvar yazılarından bahsettiğini hatırlatan Ethan, "Küçük bir vandalizm konusunda kilise liderleriyle karşı karşıya geldiğiniz için bir misilleme mi? Kötü düşünülmüş gibi görünüyor."

"Tam olarak dahi sayılmazlar ve görünüşe göre bu grupta yirmi üç yaşından büyük kimse yok. Psy zihinlerini de algıladığını mı söylemiştin?"

"Evet." Dört kişiyi işaret etti.

Diğer adam bir elini saçlarının arasından geçirdi, dövmeleeri yıldızlı karanlıkta kıvrımlı gölgeler oluşturunuyordu. "Diğer bölgelerden nöbetçi çekmek istemiyorum. Ben geri dönüp bununla başa çıkmak için kimleri toplayabileceğime bakarken sen de tüm bu sik kafalı gruba göz kulak olabilir misin?"

Pantolonunun yan cebine uzanan Ethan bir ince tel çıkardı. "Kelepçeler," dedi. "Büyük bir rahatsızlık vermedikleri sürece onları tekrar sersemletmeme gerek yok."

"O arabaya ne yaptığını gördükten sonra, bu serserilerin hiçbirinin seninle korkak tavuk oynayacaklarını sanmıyorum." Vahşi sırıtışıyla diğer adam onun omzuna bir tokat attı ve gücü Ethan'ın üzerinde yankılandı. "İnsanları ikiye bölebilecek bir eş bulma konusunda Selya'ya güven."

Ethan cevap vermedi ama Ming beyninin kontrolünü ele geçirdikten sonra insanları ikiye böldüğü onca zaman aklından çıkmıyordu. Daha da kötüsü, onları parçalara ayırırken ailesinin attığı çığlıkları hatırlıyordu.

Ama bu gece farklıydı.

İlk kez korumak için yaralamış ve canını yakmıştı. Davetsiz misafirler Selenka'ya ve onun gözetimi altındakilere acı çektirmek için gelmişlerdi; kendilerini hedef haline getirmişlerdi. Hiçbir suçluluk hissetmedi, Alia'yı gururlandıracak bir şekilde eylemleriyle barıştı. Ani ve keskin bir anlayış dalgasıyla bunun her zaman olması gereken şey olduğunu düşündü: Gregori gibi bir koruyucu, kötülüğe karşı savunmak için kullanılan bir silah.

Düşen davetsiz misafirleri kelepçelemeye başladığında başının arkasında bir zonklama başladı, her nabız derin ve gürültülüydü. Üç dakika sonra, bilinçsiz tutsakları dışında yalnız olduğu için memnundu. Bu ona yeni burun kanamasının tüm kanıtlarını silmek için zaman kazandırdı... uzun dakikalar boyunca durmayan bir kanama.

Scarab kafasının içinde fısıldadı, o kadar çok güç parmaklarının ucundaydı ki, eğer sadece ona ulaşabilseydi. Tüm dünyayı korumaya yetecek kadar güç.

-

Sürü Emanuel'i şarkılar ve kahkahalarla dolu bir törenle toprağa verdi. Selenka'nın sürüsünün hiçbir zaman acımasız ya da sert olmayan bu üyesinin istediği de buydu. Emanuel, sürü arkadaşlarını çıldırtan gülümsemeler, eğlenceler ve aptalca şakalar yapardı,

Ama önemli olduğuunda, bir meşe gibi sağlam durdu. İnsanlar ona güvenmişti. *Selenka* ona güvenmişti.

Her zamanki gibi, sürüsü kederlerini tüm bölgede yankılanan bir kurt şarkısı korosuyla dışa vurdu. Bu bir taş oymasından daha geçici bir anıttı ama bir kurt için önemli olan anılardı. Emanuel gelecek nesiller boyunca hikâyelerde ve kurt şarkılarında yaşatılacaktı.

Sonra yıldız ışığının altında evlerine döndüler, yaşamın örtüsünü yeniden almak için. Keder için farklı bir süreçti. Ancak BlackEdge bir konuda birleşmişti: yavrularını ölümlerin değil, yaşayanların dünyasında yetiştirmek.

Büyükbabasının alfalık döneminin başlangıcında, sürü aynı anda on beş yetişkin kurdu kaybettikten sonra verilmiş bir karardı bu. Korkunç bir kazaydı, küçük bir uçak çalkantılı havaya yakalandıktan sonra alevler içinde düşmüştü. Sürü harap olmuş ve sonrasında zar zor işlevsel hale gelmişti.

Büyükbabası katliamda bir kardeşini kaybetmişti ama kalbi kırık halkıyla ilgilenmek için kederin ötesine geçmeyi başarmıştı. Onlara gençleri, neler olduğunu anlamayan ve sürüyü esir alan kederin ağırlığı altında küçülen ve sessizleşen bebekleri hatırlatmıştı.

Bir yavruyu büyütmek bir ayrıcalık ve hediyeydi. Hiçbir kurt o savunmasız genç kalpleri yok etmek için hiçbir şey yapmazdı. Ve böylece Selenka'nın sürüsü önümüzdeki günlerde yine gülecekti. Küçük bir çocuk için bugün iptal edilen doğum günü kutlamasını yapacaklardı.

Ve her kutlamada Emanuel'i kalplerinde ya da gökyüzüne kaldırdıkları bir kadehle anarlardı.

Ancak bu gece bir yas tutma, kederle yüzleşme zamanıydı.

Ancak sürüsünün artık ona ihtiyacı kalmadığında ölümcül, güzel ve acımasızca sadık eşini bulacak ve onunla ten tene yatacaktı. Çünkü çiftleşmeleri ne kadar ani olursa olsun, Ethan başka hiç kimsenin yapmadığı ve yapamayacağı bir şekilde ona aitti.

O bir kurttu, büyükanne ve büyükbabasının sevgi dolu birlikteliğinin ışıltısında bir kızıdan bir kadına dönüşmüştü. Ama ailesinin sorunlu ilişkisi

O zamana kadar kalbinde çoktan yaralar açılmıştı ve hasarın farkında olması bile içindeki temkinliliği değiştirmemişti. Kalbini görmelerine izin verecek kadar kimseye güvenmeyi kendine yediremiyordu.

Ta ki hasarlı bir Ok "Ben seninim" diyene ve bunu tüm varlığıyla ifade edene kadar.

Cenazeden döndüğü sırada Gregori'nin ine geldiğini gördüğünde hâlâ Ethan'ı düşünüyordu. Dışarıdaki tek kişi oydu çünkü alfa her zaman cenazeden son ayrılan, sürünün kaybettiği sürü arkadaşına son vedasını eden kişi olurdu. Diğerleri ilerleyen günlerde oraya çıkıp özel düşüncelerini dile getireceklerdi ama bu gecelik bu iş bitmişti.

Onun yanına çömelip elini ensesindeki kürkün içine soktu. "Ne oldu? Yaralandın mı?" Taze kan kokusu burnuna keskin bir şekilde geliyordu, birbirine karışan kokular ona bunun Gregori'den daha fazlasını içerdiğini söylüyordu.

Adam başını sallayınca, "Şifacı göndermem gerekiyor mu?" diye sordu. Başıyla onayladı. "Güvenlik?" Bir baş sallama daha. "Bizden yaralanan var mı?" Bu soru ruhunu jiletlemişti; BlackEdge'in Emanuel'den sonra bir kaybı daha kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordu.

Sadece o tekrar başını salladıktan sonra rahat bir nefes alabildi. Ethan'ı sormadı çünkü onun ışıkla kırılmış gecesi içinde pürüzlüydü. Aralarındaki bağıın paraziti bu kritik farkındalığı engelleyemiyordu.

Çalışma odasına koşup paniğe yol açmak yerine, telefonuyla Margo'yu aradı ve diğer kadından beş kişilik bir ekip oluşturmasını istedi; Gregori'ye bir bakış atarak numarayı başıyla onayladı. Sonra şifacıları aradı ve tam iki kişi istedi.

Her iki grup da hızla ve gizlice karşılık vererek birer birer sığınaktan çıktı.

Toplandıktan sonra hepsi Gregori'nin peşinden ağaçların arasına karıştı. Olay yerine vardıklarında, yerde sessizce yatan, gözleri açık, kolları arkadan kelepçeli ya da aynı hareketsiz pozisyonda ama acı içinde inleyen bir grup insan buldular.

Ethan ölümcül siyah bir nöbetçi gibi duruyordu.

"Yaraları kim dağladı?" Pişmiş et kokusu kurdun dudağını kıvırmasına neden oldu.

." Ethan'ın sesi, kulağına karanlık bir müzik gibi geliyordu.

"Güzel bir gizli hediye, dostum." Yaptıkları muhtemelen yaralılarından en az ikisinin hayatını kurtarmıştı ama yeniden yapılandırma çalışmaları için para ödemedikleri sürece büyük yara izleri taşıyacaklardı. Çünkü sürü kesinlikle onlara temel ilk yardım dışında bir şey vermeyecekti. Hele de Slenka içeri girerken benzin kokusu almışken.

Yere saçılmış kırmızı kapları görünce alevler içinde kaldı, pençeleri parmaklarından fırladı ve hırıltısı açıklıktaki tüm konuşmaları susturdu.

Bugün Slenka'yla uğraşma günü değildi.

Bölüm 19

Selenka Durev: BlackEdge Alpha, .80 boyunda, kahverengi gözlü ve beyninizi kızartacak kadar seksi. Kaynaklarımız bize bir keresinde öfkeli bir ayıyla kafa kafaya verdiğini ve ayıyı o kadar kötü parçaladığını söylüyor ki ayının kürkü hâlâ çıkmaya devam ediyor. Hem bir ayı klanına hem de Kaleb Krychek'e ev sahipliği yapan bir bölgede bölgeyi elinde tutan bir baş belası olması şaşırtıcı mı?

BlackEdge'deki casuslarımız da bize Selenka'nın kurtlarından biri olmanın gururla taşıdıkları bir rozet olduğunu söylüyor. "Alfa bizim pençelerimiz, o ise kalbimiz. Hepimizi kuşatan bir vahşilikle sevmeyi bilir ama düşmanlarımızı kanlar içinde inleyen parçalara ayırırken de gözünü kırpmaz. Vücudunuzun bir ya da beş parçasını kaybetmek istemiyorsanız BlackEdge'e bulaşmayın."

-*Wild Woman* dergisinin Aralık 2082 sayısındaki "Korkutucu ama Seksi" köşesinden: "Ten Ayrıcalıkları, Stil ve İlkel Sofistikasyon"

"HANGİNİZ lider?" Selenka düşmüşlere sordu. "Tabii kendinizi tanıtamayacak kadar korkak değilseniz." Bu sonuncusu kasıtlı bir manipülasyondur; içgüdüleri ve kibirleri üzerinde disiplin sağlamayı öğrenmedikleri sürece gençleri kızdırmak kolay olurdu.

"Ben."

Beklediği gibi, cevap Blaise'in cemaatindeki dört baskın kurttan birinden geldi ve genç erkek omuzlarını dikleştirmeye ve bakışlarını karşılamaya çalışsa da yapamadı. Çünkü Selenka Blaise değildi, olması gereken bir kurdun üzerine titremek

Şimdiye kadar lanet bir yetişkin gibi ve kurdu *kesinlikle* arkadaşça hissetmiyordu.

Değişken Zivko'nun bacağının küçük bir parçasını kaybettiğini görünce, yeniden yapılandırma tedavisi görene kadar bir şifacının onun iyi olduğunu onaylamasını bekledi. Sonra Ethan ve Margo'dan onu ayağa kaldırmalarını istedi. Yüzü acıyla buruştu ama bağırmadı. En azından cesareti vardı.

Ayağa kalktığı anda gözlerini onunkilere kilitledi, kurdu kendi kurdunun içindeydi. Bu teması kesemedi. Gözlerindeki kehribar rengi hayvan, onun çok daha güçlü çeneleri olan bir yırtıcı olduğunu biliyordu. Ona bakmaktan başka çaresi yoktu, derisinden terler boşalırken korkunun bedenini kilitlediğini hissetmekten başka çaresi yoktu.

Selenka dilerse, hâkimiyetinin gücünden başka hiçbir şey kullanmadan onu diz çökmeye zorlayabilir, süründürebilirdi. Genelde hâkimiyetinin derinliğini bu kadar agresif bir şekilde ortaya koymazdı ama Zivko kendini sürüsü için bir tehdit haline getirmişti. Değişkendi, kurttu. Başına gelecekleri *biliyordu*.

"Konuş," dedi hırlayarak.

Adam bir an için direndi ve kadının küçük bir parçası onun cesaretini takdir etti. Orada bir baskınlık vardı; eğer kafasını kışından çıkarırsa gerçek bir güç vaat ediyordu.

Ama o, bilenmiş bir alfaya karşı sadece eğitimsiz ve ukala bir çocuktü.

Omuzları çökerek, "Sadece seninle uğraşmak istedik," dedi. Ağır aksanlı ama akıcı bir Rusça. "Grafitiler yüzünden bizi Blaise'e ihbar ettiğiniz için."

Selenka yerdeki insanlara baktı. "Onları buna nasıl ikna ettin?"

"Onlar arkadaş. Onlara Blaise'le birlikte hepimizi boka bulaştırdığını söyledim."

Selenka buna inanmıyordu - yalan söylediğini düşünmüyordu ama ona tüm gerçeği söylediğini de düşünmüyordu. Ya öyleydi ya da kendisi manipüle edilmişti. "Ateş fikri kimin aklına geldi?"

Margo ve Ivo'nun Blaise'in Müritleri hakkında yaptıkları geçmiş araştırmalarına dayanarak tahmin edemeyeceği kadar çirkin bir şeydi.

İkili, arabaları güçlendirmekle ilgili birkaç çocuk suçunu, tek bir hız cezasını ve bir zamanlar sarhoş olan bir insanla ilgili huzuru bozma suçlamasını ortaya çıkardı, ancak bunun ötesinde bir şey yoktu.

"Bilmiyorum." Zivko kaşlarını çattı, kahverengi tenli yüzü büyümesini ve dolgunlaşmasını tamamlamamış gençlere özgü bir şekilde inceydi. "Konuşurken aklımıza geldi. Sürünüz bu araziyi koruduğu için, büyük ağaçlardan birkaçını kaybetmenizin size zarar vereceğini düşündük."

Selenka pençeli ellerini kalçalarına koyarak adamın yüzünü parçalara ayırma dürtüsünü kontrol etti. "Sadece beyinsiz misin yoksa soğukkanlı bir katil misin anlayamıyorum."

Zivko tüm vücuduyla irkildi ama içinde tehlikeli bir öfke vardı - Blaise bu öfkenin birikmesine izin vererek Zivko'ya iyilik yapmamıştı. Bu kadar sinirlenen baskın kurtlar şiddeti er ya da geç uygulardı.

"Sadece ağaçlardı," diye karşılık verdi, yüzü kızarmış ve kasları düğümlenmişti. "Arazinizde çirkin, boş bir yama bırakacaktı sadece."

"Bu bölgeye üç haftadır yağmur yağmadı," dedi Selenka, sürüsünden hiç kimsenin ondan duymak istemediği bir sessizlikle. "Ağaçlar yaşlı ve kökleri toprağın derinliklerinden geliyor ama toprak kuru. Bu bölge yaşlılar ve çok gençler de dahil olmak üzere kurtlarla dolu ve birçoğu alevden daha hızlı koşamıyor." Ateş bir bölge boyunca su gibi yayılabilir. "Ateş, Dönüşenler arasında ölümcül bir silah olarak sınıflandırılır. Sen bir suikastçi adayısın."

O konuştukça Zivko'nun rengi daha da solmuş, öfkesi ani bir dehşetin altına gömülmüştü. "Kimseyi öldürmek istemedik," diye fısıldadı, yüzü kaskatı kesilmişti. "Sadece seninle uğraşmak istedik."

Selenka ona inanmıştı; Zivko ona yalan söyleyecek kadar baskın biri değildi. Ancak *birileri* ateşi bir intikam mekanizması olarak zihinlerine yerleştirmişti. Çok zeki biri. Ya bu genç gruptan biri psikopattı ya da daha yaşlı bir kişi tarafından manipüle ediliyorlardı.

"Neden bu gece?" diye sordu. "Neden burada, bu yerde?"

Zivko, kızın yaptıklarının olası sonuçlarını sessizce anlatmasıyla sarsılmış bir halde, kurdunun ona cevap verme ihtiyacıyla savaşılmaya zahmet etmedi.

"Açık bir gece ve sürünüzden bir ton insanın uzak bir yerde bir etkinliği kutladığını duyduk."

Birden fazla boğazdan çıkan hırıltılar Zivko'nun donup kalmasına neden oldu. Selenka kendi kurdunun genç erkeğin boğazını parçalamasını güçlükle engelledi. "Kim söyledi sana?"

Sertçe yutkundu. "Ne?"

"İnimizden uzakta olacağımızı sana kim söyledi?"

"Bilmiyorum." Kaşlarını çattı, doğal zekâ korku, öfke ve saldırganlığı bastırdı. "*gerekirdi*. Ama bir anda ortaya çıkan başka bir şeydi ve sanki birkaçımız duymuş gibiydik."

"Bilmem gerektiğini düşündüğünüz başka bir şey var mı?"

Tekrar yutkundu ve artık terden olmasına rağmen, "Gerçekten kimseye zarar vermek istemedik," diyecek gücü buldu.

Selenka'nın kurdu hem bu yavruyu yüzüstü bırakanlara hem de bu kadar baskın ve zeki bir kurdun tam olarak ne yapmak üzere olduğunu düşünmek için durmamış olmasına öfke duydu. "Eylemlerinin sonuçları öngörülebilir ve yıkıcı olabilecekken niyetin bir önemi yok; cezan da bunu yansıtacak."

Yırtıcı Dönüşen topraklarında suç işleyenler, aynı tarafından adalete tabi tutulurdu. İnsan ya da Psy kuralları burada geçerli değildi. "Ayrıca, ölülerimizden birinin yasını tuttuğumuz bir günde topraklarımıza geldin." Bu sözler sert bir tokat gibiydi. "Çok sevdiğimiz bir sürü arkadaşımızı toprağa verirken bile yanınızda daha fazla ölüm hayaletini getirdiniz. Merhametli olmayacağız."

Zivko bu noktada tamamen çöktü, onu idam etmeye hakkı olduğunun farkındaydı. Ama başını "Suçlu benim" diyecek kadar kaldırdı. Bir törpü. "Diğerleri beni takip etti."

Belki de bu kurtarılabilirdi. Görecekti. Şimdilik Margo ve Ethan'a başıyla işaret ederek onu geri çekmelerini ve hepsi de konuşmaları duymuş olan arkadaşlarının arasına oturmalarını söyledi. Dehşet her bir yüze damgasını vurmuş, hayal edebilecekleri her şeyin içine ettiklerinin uzun zamandır ertelenmiş farkındalığını yaşamışlardı.

Ethan, Margo ve Gregori onunla konuşmaya geldiklerinde, "Başım çok ağrıyor," diye mırıldandı. "Başım ağrımıyor."

Zivko'nun grubunun buraya ölümcül bir niyetle geldiğini düşünüyorum ama o kilisedeki başka birinin böyle bir niyeti var."

"Eğer davetsiz misafirleri infaz edersek başka hiç kimse böyle bir şeye cesaret edemez." Ethan'ın sesi siyah buz gibiydi.

Gregori kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ethan'la birlikteyim," dedi; şifacıların getirdiği bir pantolonu giymişti ama onun dışında çıplaktı. Göğsünün sol tarafında devam etmekte olan dövme kızgın ve kırmızıydı; bir dövmenin Dönüşen bedenlerinde kalabilmesi için DNA'ya bağlı özel bir mürekkep gerekiyordu ve bu mürekkep cilde pek de nazik davranmıyordu.

"Çıplak ellerimle kafalarını koparmaktan mutluluk duyarım," diye ekledi. Kardeşine uzun uzun acıyan bir bakış atan Margo sessiz kaldı.

Ama Selenka güvenlik uzmanının da Gregori kadar kızgın olduğunu biliyordu.

Ethan'a gelince, kafasının içinde çok sert çizgiler olduğu açıkça görülüyordu ve sürüsü onun için önemli olduğu için, şimdi onun için de önemliydi. "Ethan," dedi başparmağı ile işaret parmağı arasında burnunun köprüsünü sıkarak, "ikimizin ceza seviyeleri hakkında bir tartışma yapmamız gerekiyor. İdam en kötüsü için ayrılmıştır. Bu arada, bu tür kararlar için bana gelin."

"Ne olursa olsun yapardım," dedi, sanki bu apaçık ortadaymış gibi. "Bu bir alfanın kararıdır."

Gregori karşı çıkarken Margo Ethan'a, "Bence sen biraz delisin," dedi. "Ama bu seviyorum." Ellerini kalçalarına koyarak dudağını büktü. "Ben de onları öldürmek istiyorum ama onların aptal yavrular olduğunu da görebiliyorum."

"Zivko bir çocuk değil." Ethan'ın sesi düzdü. "Ben onun yaşındayken on dört kişiyi öldürmüştüm."

Öfke Selenka'nın gözlerini yaktı ve bu kez onunla savaşmadı.

Elini adamın saçlarının arasına sokarak sıkıca kavradı ve öpmek için onu kendine çekti. Kollarını kavuşturmuştu ve bir zamanlar duygusuz olan Arrow'un, davetsiz misafirlerin kafalarını kesmediği için hepsine kızgın olduğunu hissetti. Koruyucu güdüsü güçlü bir canavardı, ciddi dişleri olan bir yaratıktı.

Belki başkaları onun cinayet eğilimlerinden endişe duyabilirdi, ama birden fazla kez kanıtladığı gibi, Selenka'nın kararlarına katılmasa bile onları desteklerdi. Sormadan bildiği tek istisna, hayatının tehlikede olmasıydı. Bu konuda onunla aynı fikirde değildi - onun peşinden gelen herkesin boğazını da keserdi.

Öpüşmeyi kestiğinde teğmenleri ona -ve eşine- sırtıyordu, pişmanlık duymadıkları bu sevinç anı karanlıkta beklenmedik bir ışıktı. Evet, Ethan'ın Margo ve Gregori'de hayat boyu hayranları vardı ve diğer teğmenler de onları takip edecekti. "Peki," dedi hepsine, "idam olmadığına göre, ceza olarak ne önerirsiniz?"

Gregori kıpırdandı, yüz hatları çatık bir ifadeye büründü. "Kurtlar için, kendi yaşlarındaki sürü kurtlarına karşı göğüs göğüse mücadele. İnsanlarımızın ölümcül olmamaları gerektiğini bilmelerini sağlayacağız ama bu kurtlar yara bere içinde ve hırpalanmış olarak çıkacak."

Selenka bunu düşündü. Fiziksel ceza diğer ırklar arasında işe yaramayabilirdi ama onlar yırtıcı şekil değiştirenlerdi. Kurtları farklı düşünüyor, güce ve kurtluşa farklı bakıyorlardı. "Ama bunun bir aşağılama olmasını istemiyoruz."

Emanuel'in Haven'ın Müritleri lehine lobi yapmasının tek nedeni, güçlü kayıp kurtlar için duyduğu endişeydi. Bir aşağılanma onları mahvedebilir ve arkadaşı ile teğmeninin yaratmaya çalıştığı şeyi yok edebilirdi. "Her müsabaka teke tek, seyircisiz gerçekleşecek; ancak içimizden biri görülemeyeceğimiz ya da koklanamayacağımız bir yerden izleyecek."

"İnsanlar için," dedi Margo dudaklarını bükerek, "yerel hapishane ağına hapsedilmek zorunda kalacaklar." Asık suratlı ses tonu bu seçenekten ne kadar memnun olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Hayır, o kadar kolay kurtulamayacaklar." Selenka'ya göre İnsan ve Psy hapishaneleri fazlasıyla rahattı. "Yeterince çalıştıklarına karar verene kadar topraklarımızda ağır işlerde çalışmalarını istiyorum."

Kurt arkadaşları nöbetlerini atlattıktan sonra onlara katılabilir." "Evet, bunu daha çok sevdim." Margo'nun gülümsemesi tamamen dışlıydı.

"Ethan,
Psy için herhangi bir öneriniz var mı? Selenka medeni olmamız gerektiğini söylediğine göre idam dışında."

"Ağır işçilik." Ethan'ın solgun gözleri karanlıkta bir ışık parıltısıydı. "Ama aynı zamanda PsyNet'te seyahat edememeleri için zihinlerini de kontrol altına almanız gerekiyor. Dördü de aynı genel psişik alana demirlenmiş olma eğiliminde olduğu için bunu ben halledebilirim."

Bu iyi bir noktaydı ve Ethan olmasaydı Selenka bunu düşünmeyebilirdi. Ama onun teklifi karşısında başını salladı. "İzleme işini tek başına yaparak kendini yıpratmanı istemiyorum, özellikle de en az birkaç hafta süreceği için."

Ethan'da tam olarak tanımlayamadığı bir değişiklik, içindeki soğukluğun vahşice bükülmesi.

Olan bitenin iç yüzünü öğreneceğine dair verdiği söze sadık kalarak, "Kaleb'le konuşacağım, onun özel güvenlik ekiplerinden birinden psişik destek alacağım," dedi. Bu düşünülmüş politik bir karardı. "Onu oyuna dahil etmek Psy'in bu bölgeyi karıştırmaya karar verdiğinde neleri riske attığını açıkça ortaya koyacaktır." Psişik ırktan *hiç kimse* Kaleb'in dikkatini çekmek istemiyordu.

Selenka kardinal telekinetikle birden fazla kez karşı karşıya gelmişti ama onu başka bir alfa olarak takdir ediyordu. Ölümcül . Moskova'da barış vardı çünkü o çizginin kendi tarafında, o da kendi tarafında kalmıştı. Valentin'le de aynı şekilde. Üç yırtıcı da birbirlerini saygıyla izliyor ve birden fazlasını ilgilendiren konularda işbirliği yapıyordu.

"Ama hepsi yarın için." Ekipteki kıdemli şifacıya el salladı. "Geceyi burada geçirmeye bırakılırsa davetsiz misafirlerden herhangi biri ölür mü?"

"Hayır," dedi Tana hemen, Emanuel'in cenazesindeki duygusal yoğunluktan sonra boğuk sesi daha da . "Koterizasyon inanılmaz derecede hassastı. En küçük kan damarlarını bile kapattı." Gözlerinde kesin bir parıltıyla Ethan'a baktı. "Hassas operasyonlarda işe yarayabilirsin."

Ethan, sanki Ethan ona kanatlarının ve boynuzlarının çıktığını teşhis etmiş gibi baktı. "Benim yeteneğim bir silah."

Tana kaşlarını kaldırdı. "Seni bıçaklayarak öldürmek için neşter kullanabilirim."

Bu onun aynı zamanda bir tıp aracı olmadığı anlamına gelmez."

Ethan'ın kuşkulu ifadesi değişmedi ama "Yardım edebileceğime inanıyorsanız beni çağırmaktan çekinmeyin" dedi.

Tana başıyla onayladıktan sonra dikkatini Selenka'ya verdi; kahverengi gözleri yorgun, teninin her zamanki parlak koyuluğu donuktu. "Yaralılar iyi olacak, özellikle de yaptığımız ilk yardımla ve onlara birer battaniye verirse."

Çalışırken yapmayı tercih ettiği sıkı topuzdan kaçan buklelerini düzeltti. "Bu kadar korkmuşken onları burada bırakmaktan nefret ediyorum ama biraz zorlanmaları akıllarını başlarına getirebilir." Tana'nın gözleri parladı. "Onlara yanıklardan ve bir vücuda neler yaptığından bahsediyordum." Bu, birden fazla yüzdeki yenilenmiş yıkımı ve gözyaşlarını açıklıyordu. Hayır, bir şifacıyı kızdırmak iyi bir fikir değildi.

Selenka Tana'nın yanağına dokundu, alfa sıkıntılı sürü arkadaşına ve şifacı onun dokunuşuna döndü. Selenka eğilerek çenesini yukarı kaldırdı ve dudaklarını nazikçe Tana'nın kılere bastırarak şifacıya Selenka'nın damarlarında dolaşan sürünün gücünü verdi. "Bu karanlık gece neredeyse bitti, *lastochka*. Yakında şifacı ellerini dinlendirebilirsin."

Selenka ancak Tana derin bir nefes alıp başını salladıktan sonra davetsiz misafirlere doğru yürüdü. Artık onda nezaket yoktu, sadece öfkesi kontrol altına alınmıştı. "Geceyi burada, yok etmeye çalıştığınız ağaçların altında, size eşlik edecek çirkin yakıt kokusuyla geçireceksiniz."

Davetsiz misafirlerin yapmaya niyetlendikleri şeyi, neredeyse serbest bırakacakları cehennemi hatırlatan hırıltılar açıklığı doldurdu. "Kurt pençeleri ve dişleri altında ölmek istemiyorsanız kaçmaya çalışmayın." Selenka'nın kurdu, davetsiz misafirlerin bedenlerinden yayılan buruk korkudan acımasız bir zevk alıyordu. "Cezalarınız aşağıdaki gibi olacak."

Sadece altı şekil değiştiren -dört kurt ve iki yırtıcı olmayan- o konuşmayı bıraktıktan sonra rahatlamış görünüyordu. Durumu diğerlerine de açıkça anlatmaya karar verdi. "Eğer isteseydim, sizi kanlı bir şekilde pençeleylebilir, sonra da parçalanmış bedenlerinizi uyarı olarak yola atabilirdim ve Güç size yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmazdı - çünkü artık sizin *sahibiniz* biziz."

Bölüm 20

Nihai anlaşmanın halihazırda kabul edilmiş bir gerçeği resmileştireceği tüm taraflarca kabul edilmiştir: sürü, klan veya aile olsun, yırtıcı Dönüşen gruplarının elinde bulunan topraklarda, o grubun yasaları geçerli olacaktır. Dışarıdan hiçbir müdahaleye izin verilmeyecektir.

-Adrian Kenner, barış müzakerecisi, Bölgesel Savaşlar (18. yüzyıl)

Şok geçiren Psy ve insanlar *sonunda* içinde bulundukları durumun farkına varınca **kafalar havaya kalktı**, boğazlar hareket etti. Selenka, yansıtıcı parıltının ürkütücü olması gerektiğini anlayana kadar gözlerinde kurtla sağ tarafı işaret etti. "Şu kurdu görüyor musun? Adı Ilarion ve sadece *on sekiz* yaşında. Kendisinden daha zayıf olanları korumak için ölebilecek, sürümün disiplinli genç bir erkeği.

"Başka bir halkın topraklarına girip onların evlerini ve savunmasız durumlarını tehdit etmeyi *asla* düşünmezdi. Hepiniz ondan daha yaşlısınız. Yine de hiçbirinize bir yavru kediye izleyecek kadar güvenmezdim."

Utanç birden fazla yüzü kaplamıştı. Zivko'nun başı öne düştü ve diğer kurtlar da onun bakışlarına karşılık veremedi.

Onları utançlarıyla baş başa bırakarak, Tana'nın isteği üzerine getirdikleri battaniyeleri dağıtmaları için Ilarion ve asker stajyer arkadaşına başıyla işaret etti. Bu iki güçlü genç kurt sürüsü için bir değerdi ve onlarla gurur duyduğunu görmelerini sağladı.

Bu sırada Gregori'ye döndü, Ethan ve Margo şifacıların yardım etmeye gitmişlerdi. "Bu gece burada güvenliği sağlayabilecek misin?"

"Sorun değil." Ses tonuna bakılırsa davetsiz misafirlere ters ters bakmaktan hoşlanıyordu. "Kelepçeler açık mı kapalı mı?"

"İçgüdülerinle hareket et." Kan ter içinde telefonunu çıkardı. "Blaise'le konuşacağım." Ağaçların arasına girdiğinde, Haven'ın Müritleri'nin lideri telefonu açtığında kendini tanıtmaya zahmet etmedi. "Adamlarınızdan on beşi bugün eve dönmeyecek. Onlar BlackEdge bölgesinde misafir."

Blaise, "Yaraları ne kadar ağır?" diye sormadan önce küçük bir sessizlik oldu.

Selenka ona anlattı. Ayrıca ona suç girişimlerinin boyutunu da anlattı.

Blaise yemin etti. "Onları kendim cezalandıracağım," dedi. "Ve hiç de kolay olmayacak, bundan emin olabilirsiniz."

"Gelmeyeceğim. Cezalarını tamamlayana kadar eve dönmeyecekler." Blaise'in halkını kontrol edebileceğine hiç inancı yoktu. "Onlar için burada geçici bir konaklama yeri ayarlayacağız." Çadırlar ve sıhhi tesislerden fazlası olmayacaktı ama grup, Kaliforniya'nın SnowDancer kurtları tarafından benimsenen yaklaşımı izlemediği için şanslıydı: önce ateş et ve cesetlere sorular sor. Gerçi bu duruş giderek daha çekici görünmeye başlamıştı.

"Bunu yapamazsın," dedi Blaise ve tanıştıklarından beri ilk kez ses tonunda bir hırıltı vardı. İşte sonunda: Blaise'in kibar ve medeni yüzünün ötesine bir bakış. Derisinin altında bir kurt olarak kalmıştı ve bu kurt Selenka'nın gücündeki bir alfayı alt edebileceğini düşünüyordu.

Daha genç bir Selenka olsa bu hakaret için boğazına sarılırdı. Alfa Selenka Durev notu not etti ve değerlendirmek üzere sakladı. Blaise az önce katlanılan bir sıkıntıdan bir tehdide dönüşmüştü. Çünkü sürüsünü kontrol etmeyi seven bir adamın onların hareketlerinden habersiz olma ihtimali neydi?

Olayların burnunun cereyan edebileceğini düşünecek kadar kibirliydi ama diğer tarafın doğru olması daha muhtemeldi - Zivko ve diğerlerini feci ve iğrenç bir sonuca yol açabilecek bir eyleme yönlendiren Blaise'di.

Selenka'nın Müritlere bölgeyi terk etmelerini emretmeye hakkı vardı ama bu artık basit bir can sıkıntısıyla ilgili değildi. Onları gözünün önünde istiyordu, böylece kanıt elde edebilecekti.

Müritlerin sonunu kesin olarak getirecekti-Blaise diğer savunmasız kurtları ele geçirme şansına sahip olamayacaktı.

"Yasalarımız açık ve senin halkın onları ," dedi kendi hırıltısıyla ve onu susturdu. "Bölgemin yakınlarında bir yerde yüzünü gösterme, Blaise. Sen -ya da gönderdiğin herhangi biri- boğazsız kalacaksın."

Cevap beklemeden telefonu kapattı, sonra Ethan'ın yerini buldu. Gregori'nin durumu kontrol altına aldığını ve Margo'nun kendisinden çok daha huysuz olan küçük kardeşiyle takılmaya karar verdiğini görünce, "Benimle yürü," dedi. Adamlarından birine daha önce bir araç getirmesini emredebilirdi ama derisini yeniden düzene sokmak, kederli sürüsünün ihtiyaç duyduğu alfa olmak için ormanda zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Ağaçların karanlık kucağına adım attıktan on beş dakika sonra Ethan, "Gregori'ye yardım etmek için daha sonra dönebilirim," dedi.

Duraksayan Selenka parmaklarını onun çenesine dokundurdu. "Hayır. Benimle kalmaya ihtiyacım var." Eşi olan adama bile böyle bir ihtiyacı olduğunu itiraf etmek onun için ama Ethan'ın açıklığı bir zamanlar olduğu, kalbini koluna takan ve bu yüzden tekmelenen o vahşi kıza hitap ediyordu.

"Sürüm için," dedi ona, "ben alfa olmalıyım. Evet, teğmenlerimin ve arkadaşlarımla yanında saçlarımı açabilirim ama asla onların *başka* bir şey olamam. Bu benim tenimde var ve biz ."

Adamın ışıktan kırılmış buzu, duyularına karşı ve parazitli, soluk gözleri onunkilere kilitlenmişti. "Hiyerarşi her zaman vardır," dedi, sanki onun sözlerini anlamaya çalışıyormuş gibi. "Herhangi bir zamanda onu kabul edip etmemen artık orada olmadığı anlamına gelmez. Ben hiyerarşinin dışındayım ve bu nedenle benim yanımda Alfa Durev olmak zorunda değilsin, Selenka olabilirsin."

"Tüm gereken bu olsaydı," dedi, çenesinin kıllarla kaplı sertliğini okşamaya devam ederek, midesi gergin ve kurt gururla doluydu, "bir alfanın tek yapması gereken sürü dışında bir ya da iki yakın arkadaş edinmek olurdu."

Ethan başını hafifçe yana eğdi, bu kurtlar arasında yaygın bir hareketti. Onun bu küçük hareketi algıladığının farkında olup olmadığını merak etti. Bu onu büyülemişti, Ethan'ın şimdiden

kararlı bir şekilde kendisi olarak kalırken sürüsüyle birlikte. kimse Ethan'ı bir Ok'tan başka bir şey sanmazdı.

"Bunun bağla bir ilgisi var," dedi gözbebekleri parlayarak. "Müdahaleye rağmen içimde seni hissedebiliyorum, bana değer veren ilkel bir kurdu."

Selenka onu inciten ve daha az hissetmesine neden olan herkesi öldürmek istiyordu. Elini onun ensesine kapatıp dudaklarını onunkilere değdirerek konuştu. "Şunu bil ki, yanında Alfa Durev olmadığım *tek* kişi sensin. Senin için ben her zaman Selenka'yım ve öyle kalacağım. Sen de *benimsin* ve her zaman *benim* olacaksın." Bu bir hırlamaydı; kurdu, bu adamın kalbini riske atmaya değer olduğu konusunda insan tarafıyla hemfikirdi. "Önce sen benimsin ve her zaman önce sen benim olacaksın."

İçinde yanan korkuları saklamak için hiçbir çaba sarf etmeyen, elleri kalçalarında sahiplenici, olağanüstü, karmaşık, ölümcül arkadaşı uzun bir süre bunu düşündü. "Ben senin Zaira'n mıyım?"

Bu ismi bulması bir saniyesini aldı-Aden Kai'nin eşi pek göz önünde değildi. Arrow ekibinin çoğu gibi o da gölgelerde yaşamayı tercih ediyordu. Ancak Aden'le olan bağı, özellikle ekiple çalışanlar arasında belli bir profile sahip olduğu anlamına geliyordu.

Selenka Aden ve Zaira'yı sadece bir kez birlikte görmüştü ama bu, onların bir çiftleşme olduğunu anlaması için yeterliydi. Belki Psy bunu böyle adlandırmıyordu ama bu ikisinin birbirlerine yürekten bağlı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Aden için Zaira kim?" diye sordu Ethan'ın bu ilişkiyi nasıl gördüğünü merak ederek.

"Şövalye kralına." Yıldız ışığı gölgelikten zar zor sızıyordu ama yine de Ethan'ın yüzünün açlarına doğru çekilmiş gibiydi. "Ben de kraliçenizin şövalyesiyim."

Selenka kaşlarını çattı. "Aden'in eşiyle ilgili olarak kendini bu şekilde düşündüğünü sanmıyorum ve ben de kendimi senin üzerinde bir kraliçe olarak görmüyorum." Eşler her zaman eşittir. "Sen sadece benim kalıcı ve sonsuza dek yedeğim olduğun için benim şövalyemsin."

Ethan hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez onunla göz temasını kasıtlı olarak kesti.

Kurdu dikkat kesildi. "Bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor, değil mi?"

"Evet. Bilmen gereken sırlarım var." Yine tam bir göz teması, güzel sesi gecenin sessizliğinde vakur. "Sana söylemeyebilirim diye ama sana yalan söyleyemem Selenka. İhmal ederek bile."

Kadın ne zaman aralarına bir duvar örmeyi düşünse, adam acımasız bir açıklıkla duvarı yıkıyordu. "Burun kanamasıyla mı ilgili?"

"Evet ve daha fazlası."

Gerginlik omurgasını düğümledi, bir korku hissi oluştu. "Sonra," dedi, o anda bir karar vererek. "Yalnız kaldığımızda." Ethan ona her ne söyleyecekse söylesin, şimdi bu işe girerlerse sürüsüne bakacak durumda olmayacağını zaten biliyordu.

"Sonra." Öpücüğünde çaresizlik vardı, ayrıldıklarında nefes alış veriş düzenlenmişti ve saçları alnına döküldü.

Kendi nabızı da daha düzenli atmıyordu ve göğüsleri ağrıyordu. Buna teslim olmak, samimi ten ayrıcalıklarına gömülmek çok kolay olurdu ama kurtlarının kederli ulumalarını görmezden gelemeydi, çiftleşme bağından uzaklaşamazdı. Bu yüzden elini uzattı.

Ethan onunkini de içine kaydırıp ve kalan mesafeyi yan yana kat ettiler.

İne girdikten sonra onu girişin solundaki bir alana götürdü. Sürü, Teras adını verdikleri geniş alan konusunda şanslıydı; burası bir iç alan olmasına rağmen, inin altında bulunduğu dağın taşındaki bir dizi doğal delik sayesinde doğrudan güneş ışığı alıyordu.

Yıllar boyunca, nesiller boyunca, Teras vahşi bir bahçeye dönüşmüştü. Hatta birkaç küçük ağaca bile sahipti. Duvarlara tırmanan tonlarca çiçekli çalı ve sarmaşığın yanı sıra, en küçük bebeklerin bile aralarında mutlu bir şekilde oynayabilmesi için nispeten kısa tutulan yumuşak ot yığınları vardı.

Ethan'a "Burası yavrularımız için güvenli bir oyun alanı," dedi. "Dışarıdaki engebeli araziyle baş edemeyecek kadar küçük olsalar bile dolaşabilir ve açık havada olma hissini yaşayabilirler."

Ethan parmaklarını ince bir ağaca dokundurmadan önce sessiz bir dikkatle etrafı inceledi. "Arrow HQ'da bir yeraltı ormanımız var. Psikologlar karanlığın sonsuz olamayacağını, aksi takdirde içerideki insanların delireceğini söylediler."

Ethan'ın hapsedildiği karanlığın ona ne yaptığını düşündü. Ama bildiği bir şey vardı: "Yara izlerin ne olursa olsun," dedi dostuna, "pürüzlü ve kırık parçaların, özünde ışık ve soğuk bir mantık var. Düşündüğün gibi hasarlı değilsin."

Solgun gözleri onunkileri arıyordu. "Soğuk seni tedirgin ediyor mu?"

"Hayır. Bazen çok ateşliyimdir Ethan; öfkem benim Aşıl topuğumdur." Genç kızlığından beri bunun farkındaydı. "Senin sakinliğin bu çirkin gün boyunca mantıklı kalmama yardımcı oldu."

Başka bir ağaca dokunmak için hareket ederken saçları alnına döküldü ve aniden o kadar genç göründü ki kalbi kırılmakla tehdit etti. Ona acı, cinayet ve incinmenin ötesinde bir dünya gösterecekti, buna yemin etti.

O anda Teras'ın girişinde bir ses duyuldu ve o tarafa baktığında, teni ay ışığı kadar solgun ve gözleri koyu kahverengi olan tıknaz bir adamın bakışlarıyla karşılaştı. Selenka kollarını açtı.

-

Ethan, kızın yakıcı ateşinin onu yakarken bile nasıl ısıttığına dair sözlerini **saklayarak** arka planda kayboldu. Bu uzun zaman önce öğrendiği bir beceriydi... ama kurtlar arasında kaybolmanın zor olduğu ortaya çıkmıştı.

Takip eden saatlerde Selenka'nın sürüsünden düzenli bir akış Teras'a geldi ve çoğu doğrudan alfalarına giderken, birkaçı Ethan'a geldi. Bazıları onunla omuz omuza sessizce durdu. Diğerleri ona psişik güç ya da PsyNet hakkında sorular sordu. Verdiği cevapların aslında umurlarında olmadığını hissetti; kurtlar sadece onun sesini duymak istiyordu.

Bir noktada bir genç ona "Bu çok güzel," dedi. "Sadece dinlemek bile kurdumu daha az üzüyor."

Bu yüzden Ethan doğal eğiliminden daha fazla konuştu.

Bir saat sonra Selenka'nın bekleme odası olduğunu fark etti. Bunda hiçbir aşağılama bulamadı. Şövalyesine karşı kraliçe olmayı bir güç farklılığına gönderme yapmak olarak görebilirdi ama Ethan bunu başka bir şekilde görüyordu. Ethan'ın Selenka'ya ait olduğu gibi, bir şövalye de kraliçesine aitti. Kılıç ya da kalkan ya da çocuk odasında yavrulara bakıcılık, Selenka'nın neye ihtiyacı varsa Ethan onu karşılayacaktı.

Teras, alfalarına ihtiyaç duyan kurtlardan boşaldığında gecenin gölgesi sabahın çok erken saatlerinin tozlu grisine dönüşüyordu. İçindeki parçaların pürüzlerini törpüleyen bir sahiplenmeyle onun elini tuttu ve inin boş koridorlarında ona yol gösterdi.

Bir kapının önünde durup iterek kapıyı açtığında, kapının büyük bir yatak odasına açıldığı görüldü.

Snick.

Selenka'nın özel sığınağı olan bu alanın her nüansını özümsemeye çalışırken bile kapıyı arkalarından kilitledi. Bir an sonra güçlü, kadınsı kollar arkadan beline dolandı, Selenka yanağını onun sırtına bastırdı.

Koruyucu içgüdüleri yüksek vitesle geçerek ellerini üzerine kapattı. "Yorgunsun. Yatağa gir." Onunla gerekiyordu, bu dürtü damarlarında yanan fiziksel arzudan bile daha içgüdüsel.

"Önce bir duş almam lazım. Hüzün üzerime yapışıyor." Geri adım attı. "Benimle duş al."

Ethan'ın beyni kısa devre yapma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Oleg botlarını çıkarmadan önce soyunmuştu, uzun boylu ve zarif bir kadındı, kalçaları hafifçe dışarı doğru çıkıyordu, göğüsleri küçük ve gergindi ve avuçlarının onlara dokunmak için kaşınmasına neden oluyordu. Ama gözleri önce kadının sırtına, oradaki yaraya odaklandı ve Oleg'in bölgenin üzerine yerleştirdiği taze mührün temiz ve bozulmamış görmekten memnun oldu. "Acı çekiyor musun?"

"Hayır. Oleg ben cenazeye gitmeden hemen önce üzerinde çalıştı." Ellerini bir kez saçlarında gezdirdikten sonra vücudunu dikleştirdi ama

Özel alanının en ucundaki kapıya doğru yürürken üzerinde bir yorgunluk vardı.

Girişte durdu ve kurtla parlayan gözlerle ona baktı. "Uzun sürmesin, *zaichik*."

Bölüm 21

Sadece sürü, eşler ve sevgililer deri ayrıcalıklarına sahiptir.
-Lucas Hunter, Alfa, DarkRiver Leoparları (2079)

ETHAN kıyafetlerini ok hızıyla **yırttı** ve birkaç dakika sonra onunla birlikteydi. Tüm banyo alanı taşandı, duş başlığı tavanın ortasına yerleştirilmişti, böylece Selenka suya girdiğinde damlacıklar yağmur gibi başına düşüyordu. Adam, bu güç ve kudret timsali kadının kendisine ait olduğu bilgisiyle olduğu yerde kilitlenmiş bir halde onu izlerken, Selenka yüzünü suya doğru kaldırdı, saçları sırtında kaygan bir şelale oluşturdu.

Ethan hareket ettiğinin farkında değildi ama kendini bir şişe şampuan almak için duvardaki boşluğa uzanırken buldu. Arkadaşının kalbi ağrıyordu ve her şeyden çok şefkate ihtiyacı vardı. Bu o kadar derine inen bir bilgiydi ki kemiklerin, kasların ötesindeydi.

Avucunun içine bol miktarda sonra şişeyi bir kenara bıraktı ve onunla birlikte suya girdi. Adam temizleyiciyi saç derisinden ucuna kadar uzun saç tellerine yedirirken kadın içini çekti ve ona yaslandı. Su, yumuşak kokulu sıvıyı saçlarından yıkarken köpükler her ikisinin de vücuduna damladı.

Daha sonra parmaklarıyla Selenka'nın kafa derisini okşadı, onu sürekli tırmalayan ihtiyacına rağmen memnundu. Selenka'yla birlikte olmak, içindeki o kadar derin bir boşluğu dolduruyordu ki bunun bir adı yoktu. Olması gereken yer burasıydı. Ve birlikte olması gereken kadın da oydu.

Selenka dönerek alnını onun göğsüne dayadı ve kollarını onun beline doladı. Gözyaşları çiğ ve yalındı,

Her seste kalbinin kırık parçaları. İlk duygularla beslenen haydut Bokböceği gücü, derin ve gürleyen bir kükremeyeyle kalkanlarını itti. Çünkü Sessizlik bazıları için işe yaramıştı, aksi takdirde düşüncesiz ve sebepsiz deli yaratıklara dönüşecek olan kırılmışlar için.

Ethan kollarını eşine sarmak için gücünü geri çekti ve o sadece kaybettiği sürü arkadaşı için değil, bir arkadaşı için de ağlarken ona sarıldı. Daha sonra, hıçkırıkları sesini sertleştirdiğinde, ona Emanuel'den bahsetti. Büyükbabasının alfa olduğu günlerden kalma bir teğmen olduğunu, Yevgeni Durev'in teğmenleri arasında büyük bir farkla en genci olduğunu ve Yevgeni Durev'in torunu lehine istifa etmesinden sonraki yıllarda gönüllü olarak emekli olmayı seçmeyen tek kişi olduğunu anlattı.

"Diğerleri daha yaşlıydı, emekli olmaya hazırdılar ve sadece yumuşak bir geçiş sağlamak için pozisyonlarında kaldılar," dedi Selenka, sesi . "Onlara en fazla beş yıl sahip olacağımı biliyordum. Ama Emanuel o zamanlar otuzlu yaşlarındaydı ve sürünün en güçlü dominantlarından biriydi - benim teğmenlerimden biri olmak zorundaydı. Onu güç yapısının dışında bırakmak sadece bir israf olmakla kalmaz, indeki her kurdun kafasını karıştırırdı."

Titreyen bir iç çekiş. "Birlikte nasıl başa çıkacağımızdan emin değildim - benden on yaş büyüktü ve çok daha yaşlı bir alfayla çalışmaya alışkındı. Ama Emanuel şefkat ve merhametten doğmuştu ve kendine o kadar güveniyordu ki, egemenlikte kendisini geçen genç kurda karşı hiçbir kıskançlık ya da haset duymuyordu."

Ethan beyni patlamadan önce ona alfaya yükselişini, bu sorumluluğu taşıyacağını ilk ne zaman anladığını soracağına dair kendi kendine söz verdi. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu, bu ihtiyacı asla yatıştırılamayacak bir açlıktı. "Emanuel iyi bir adama benziyor." Selenka'nın arkasını kollayan bir adamdı; sırf bu yüzden bile Ethan onun anısını onurlandırabilirdi.

"Evet, öyleydi. Çok iyi bir adamdı. Onu özleyeceğim." Sessiz, güçlü sözler. "Tavsiyelerini ve hepimizi güldürme yeteneğini özleyeceğim ve en çok da gülümsemesini özleyeceğim." Derin bir nefes alarak ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve Ethan'ın göğsüne bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, onu buz gibi gri uyuşukluktan çıkarıp kızın yakıcı sıcaklığına getirdiğinde *ona* nasıl teşekkür edebileceğini anlamıyordu, bu yüzden uzanıp suyu kapattı. Kendisini bir havluya sarmasına izin verdi ve saçlarına bir havlu daha çekerken ayağa kalktı.

Kendi vücudunun olması umurunda değildi. Selenka önce gelirdi. Onunla ilgilenmesi gerekiyordu ve daha önce hiç kimse onunla ilgilenmemiş olsa da, eşinin ihtiyaçlarını karşılamak zor bir mesele değildi. Hele ki o bunu bu kadar kolaylaştırmışken.

Adam saçıyla işini bitirdikten sonra, yatak odasına en yakın taş duvarın içine yerleştirilmiş tezgâhın üzerindeki kavanozu gösterdi. "Saçımda bıraktığım saç kremi."

Ethan bunu saç tellerine yedirdi ve bunu yaparken, onunla özdeşleştirdiği zengin yeşil kokunun bir ipucunu yakaladı. Ancak bunun altında, onun daha derin, daha bütünsel kokusu vardı. Dönüşen olmayabilirdi, bir kurdun burnuna sahip olmayabilirdi ama Selenka'yı her zaman tanıyacaktı.

"Anlat bana," dedi ve bu bir emirdi ama bir alfadan sürü arkadaşına değil. Bu çok özel, çok mahrem bir şeydi, eşten eşe. "Kan hakkında ve gelecekte her bahsettiğimde neden kaskatı kesildiğini anlat."

Ethan onun saçlarına, havadaki kokulara, duştan kalan buhara odaklandı ama soğuk, karanlık gerçeği de saklayamadı. "Scarab Sendromunu duyduunuz mu? Sadece Psy'ları etkiliyor, o yüzden sen-"

"Hayır." Biraz solundaki pozisyonundan kaşlarını çattığını fark etti. "Bu kelimeleri Oleg' ilettiğim bir tıbbi uyarıda gördüğümü hatırlıyorum. Sahte Psy yetenekleriyle mi ilgili?"

"Özetle, Sessizlik ırkının küçük bir azınlığı için işe yaradı - yeteneklerimizin en tehlikeli yönlerini içeriyordu." Onları canavarlaşmaktan ve canileşmekten korudu. "Sessizliğin çöküşü bu psişik zincirlerin parçalanmasına yol açtı. İçimde bilinmeyen bir güç geriliyor, sadece Bokböceği olabilecek baştan çıkarıcı bir güç enginliği."

Başka bir havlu alan Selenka döndü ve saçlarını kurulamaya başladı. "Bu senin için ne anlama geliyor?"

Ethan onun dikkatli hareketleri altında kıpırdamadan durdu - saçlarını çekmemeye çalışıyordu, yavaşça fark etti, onu o kadarcık bile incitmemeye çalışıyordu. Bu şefkat onu kırmıştı. Hiç kimse Ethan Night'ı ilgiye değer görmemişti. O imkânsız anda orada öylece durmak istedi ama eşine gerçeği söyleyeceğine dair söz vermişti.

"Yeni güçler aktif hale geldiğinde zamanı geri bir yolu yok ve bu güçler deliliğe, şiddete ve kontrol eksikliğine yol açıyor." Deliliğin ona bir şeyler fısıldadığını, bildiğinden çok daha fazlasını yapabileceğini söylediğini hissedebiliyordu.

Selenka'nın gözleri altın rengine döndüğünde, "Olası bir umut kaynağı var," diye ekledi. "Scarab'ın gücünün bir kısmını sızdırma yeteneği kanıtlanmış bir empat. Onunla yarın buluşacağım... bugün."

"Ben de seninle geleceğim."

Ethan hiçbir şey söylemedi çünkü onun yanında olması asla kabul edilemez bir şey değildi. "Konsorsiyum ajanı bu gece erken saatlerde benimle temas kurmaya çalıştı."

"Ne yapacaksın?" diye sordu, içinde hiçbir kuşku yoktu.

İçindeki kötü şeyleri kırıyor, onları daha iyi bir şeye dönüştürüyordu. "Aden'i bağlantıdan haberdar ettim ve gerekirse yem olmayı teklif ettim" -her ne kadar bu çirkinlikle vaktini harcamak istemese de- "ama ekibin dün verdiğim dosyayı kullanarak ajanın izini sürmek üzere olduğunu söyledi."

"Güzel." Selenka onun saçında kullandığı havluyu kaldırmak için döndü.

Kollarıyla onu arkadan sardı, yarasına baskı yapmamaya dikkat ediyordu ama daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymadığı bir şekilde ona ihtiyaç duyuyordu. Ona kadar, bir insana ihtiyaç duymak hayatında bir kavram bile olmamıştı. Işık, hava, bunlar onun en derin ihtiyaçlarıydı. Şimdi o, onun havası ve ışıydı.

Hiç kimse onu öylece *kabul etmemişti* ve fiziksel ve psişik durumunu ondan sakladığı için ona kızgın olsa da, onu, Ethan'ın pürüzlü ve hasarlı halini kabullenışı değişmedi. "Bu, yaşayan başka bir varlığa en yakın olduğum an."

Onun kucağında dönen Selenka, dudaklarını sağ göğüs kasına bastırırken ellerini sırtında gezdirdi. Bu temas onun

Vücudu kilitlendi, içgüdüsel hisler onu yırttı.

"mu?" Kurt altın gözleri meydan okurcasına onunkileri tutuyordu. "Her öpüştüğümüzde acı çekiyor musun?"

Açıklayabilmek için ayağa kalkmaya çalıştı, nefesini tutabilmek için mücadele etti. "Ekibin çoğunluğu, Sessizlik'ten herhangi bir sapmayı artan miktarlarda fiziksel acıyla cezalandıran bir geri bildirim döngüsünün yerleştirilmesini içeren psişik eğitimden geçti."

Selenka pençeleriyle onun sırtını deldi. "Sende var mı? Bana yalan söyleme, dostum."

Onu , onunla sarhoş olarak, "Eğitmenlerim zihinsel tasmanın bu kısmının yapışmasını sağlamakta sorun yaşadılar. Kimse nedenini çözemedi." Ethan nefesini verdi, tekrar içine çekti çünkü onun kokusuna asla doyamıyordu. "Ming onlara unutmalarını söyledi - zaten bana özel bir tasma takmıştı."

Bir elini kaldıran Selenka, pençelerini geri çekmiş ama gözleri hâlâ kurt gibi, parmak uçlarını adamın kıllı çenesinin kenarında gezdirdi. "O zaman neden kasların beton gibi, nefes alış verişin dengesiz?"

"Çünkü seni yiyip bitirmek istiyorum." Yakıp yıkan bir canavar gibi. "Kontrol etmek zordur."

Boğazına bir çimdik. "Acı çekmediğine emin misin?"

"Hayır." Titreyerek daha fazlası için boynunu eğdi. "Ama aşırı duyusal yüklenme önemli ve ben deneyimsizim. Bir sonraki adımı bilmiyorum."

Selenka'nın gülümsemesi bu kez farklıydı, onunla birlikte gülümsemesini isteyen şehvetli ve samimi bir şeydi. "Bunu anlamak eğlencenin bir parçası, *zaichik*."

Kaskatı kesildi, çenesi sıkıştı. "Ben bir tavşan değilim. Av değilim." Ethan Dönüşenlerin yöntemlerini tam olarak anlamıyor olabilirdi ama hiçbir alfa kurdun bir av yaratığına eşit bir eş gibi davranmayacağını biliyordu.

Selenka'nın kahkahası vahşi ve güzeldi ve içindeki sıcak dalların güçlenmesine, büyümesine ve büyümesine neden oldu. "İşte bu yüzden sana *zaichik* diyorum," diye hırladı boğazını bir kez daha ısırarak. "Çünkü sen hayal edebileceğim en son tüylü küçük tavşansın. Komik olduğunu düşünüyorum ama hoşuna gitmezse bırakırım."

Ethan onun omzunu ısirmaya cüret etti, karşılığında bir hırıltı ve saçında bir okşama aldı. Mutlu -gerçekten mutlu- "Kullanabilirsin" dedi. Şimdi nedenini anladığına göre, bu terim gizli bir şakaydı. Diğerleri onun bu kelimeyi kullandığını duyacak ve kafaları karışacaktı çünkü hiç kimse bir oku av olarak görmezdi. Ama Ethan kurt arkadaşının onunla oynadığını anlayacak ve bu her şey demek olacaktı.

Davetsiz misafirlerin gelişinden önce nöbet tutarken, Margo'nun onu yönlendirdiği materyale bakmıştı. *Kum Saati Yaşamları*'nı tüketmeye elverişli bir ortamda bulunmamasına ve Ridge'in kendisi için bir gizem olarak kalmasına rağmen, *Vahşi Kadın* dergisi mükemmel bir bilgi kaynağı olduğunu kanıtlamıştı. Birkaç makale kurtların dünyaya karşı ciddi olsalar da oyuncu, meraklı ve sahiplendikleri kişilere karşı son derece sadık olduklarını tekrarlıyordu.

Gülümsemesinin tadına bakmaya dayanamayarak bir öpücük aldı, derin, vasıfsız ve doymak bilmez bir öpücük. İnleyerek kollarını onun boynuna dolayan eşi, dudaklarını ıslatmak için dilini uzattı ve beyni karardı, Scarab'ın gücü kalkanlarına çarptı. Şiddetli bir itmeyle onu geri iten Ethan, onun içine gömüldü, hissin içine battı.

Selenka onu hiçbir şeyden mahrum etmedi. Dudakları Selenka'nın dudaklarına yapışmış, dili ıslanmış, vücudu duştan çıkmış ve serindi. Ellerini sırtından aşağıya, kalçalarının kabarıklığının hemen üzerine kaydırarak, daha önce hiç yapmadığı gibi duyularını şımartırken onu yakınında tuttu.

Onu şımartırken.

Onun tarafından şımartıldığını hissetti ve bundan zevk *aldı*. İhtiyacının ona işkence etmek için kullanılması yerine ne istediğini.

Adam boğazını tatmak için öpücüğe ara verdiğinde, kadın boynunu onun için eğdi. Ve başka bir doyumsuz öpücük için geri döndüğünde, tereddüt etmeden ona verdi. İçeride, adamın parçalanmış parçaları, kadının parlayan erimiş ısısı tarafından tutulan bir bütün halinde yeniden oluşmaya devam etti.

"Ne istiyorsun?" Boğazında sıcak bir nefes, Selenka'nın dişleri hassas tenine yaklaşıyor.

Ethan'ın şişmiş penisi zonkluyordu. "Cinsel uyarılmanın mekaniğini her zaman anlamışımdır." Bu mekanikler ona öğretilmişti, böylece onu nasıl ezeceği de öğretilibilirdi. "Ama *bilmiyordum*." Bu

Acıya yakın olacaktı, içindeki *istek*, nefessiz kalacaktı, beyni tam olarak çalışmayacaktı.

Boğazına öpücükler kondurdu, tırnakları kafa derisini kazıyarak vücudundaki minik tüylerin neden oldu. "Yavaş gideceğiz." Şehvetli bir söz. "Böylece her kenarı kullanabilir ve bir sonraki için hazır olabilirsin." Başka bir kıştırma. "Şu anda seni yiyip bitirmek ve ikincisi için geri gelmek istesem bile."

Onu tekrar öptü, öpüşmenin her zaman en sevdiği şeylerden biri olacağından şüphe duymayacak kadar emindi. Onun tadı, temas anında kirpikleri kapanmadan önce gözlerinin onunkilere bakışı, nefesinin tenine dokunuşu. Onun kendisine bu kadar yakın olması, güçlü ve tehlikeli ama bu zaman ve mekânda yumuşak olmaya istekli olması.

Ellerini sırtında ve kollarında gezdirdikten sonra daha güçlü bir dokunuşla yolundan geri dönerken boğazının gerisinde bir guruldama sesi çıkaran Selenka, "Buz gibi bir Ok için, bugün tam da buna ihtiyacı olan bir kurdu okşamakta çok iyisin." demek için öpücüğü kesti.

Vahşi altın rengi gözler onu kurtça bir şüpheyile inceledi. "Bunu nereden öğrendin? Açık olmak gerekirse, kıskanıyorum."

Ethan kanı çekilmiş ve ağırlaşmış bir halde onu okşamaya devam etti. Ona dokunmaya asla doyamayacaktı. "Seni içimde hissediyorum ve neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Selenka'nın kaşları çatıldı, göğüslerinin ucu göğsüne değerken "Çiftleşme böyle mi oluyor bilmiyorum" dedi. Göğsüne bir öpücük kondurdu. "Bana dokunma şeklin, *tam da* ihtiyacım olan şey. Bu çok ince ve derin bir okuma."

Ethan taş a döndü. "Aklını okumuyorum." O da onu *asla* böyle bir şekilde ihlal edemez.

Onu "okşama" sırası , yaptıkları şey için mükemmel bir kelime kullanmıştı, bu nazik okşama ve öğrenme. "Biliyorum, Ethan -"Kastettiğim bu değildi." yumuşayana kadar sert çenesine küçük öpücükler kondurdu; sonra da alışkanlığı üzere elini ensesine götürdü.

Vahşi Kadın'a göre bu bir "sinsi kurt sahiplenme" eylemiydi.

Teninin bu kadar hassas olduğuunu ya da sahiplenici bir sevgiliyi ne kadar seveceğini hiç bilmiyordu. Ona nasıl dokunduğunu, onu nasıl gördüğünü, kurt gözleriyle ona nasıl gülümsediğini seviyordu. "Bunu bu kadar çabuk anlamana şaşırmamalıyım, beynin çok seksi."

O okşayıcı sözlerin ardından derin, damgalayıcı bir öpücükle ağzını kaptığında adamın bedeninde ürpertiler dalgalandı. Damgalanmaktan çok mutlu bir şekilde onu kollarıyla saran adam ağzını açtı ve kızın kendi dilini yaladığı gibi onun dilini yaladı.

Homurdandı, gümbürtü vücudundan onunkine ve ereksiyonunun ağırlığına doğru yayıldı. Penisi ilk temastan beri sertti ama şimdi o kadar yoğun zonkluyordu ki ikinci bir kalp atışı gibiydi. Onunla ne yapacağını bilmiyordu ama Selenka karnının kıvrımlarını iten agresif sıcaklığı umursamıyor gibi görüldüğü için uzaklaşmadı, ona alan açmaya çalışmadı.

Ona yer vermek *istemedi*.

Tek istediği daha da yaklaşmak, daha da . Tırnaklarını onun sırtında gezdirdi.

Bir tıslama sesiyle öpücüğü kesip adamın boğazını ısırđı. Bir sonraki ısırık daha sertti ve boynunun omzuna doğru aktığı noktadaydı. O kadar sertti ki, derisini koparmamış olsa da bir iz bırakacağını biliyordu. Kanı erimişti ama ısırığının bir ceza olmadığını da biliyordu.

İzi yaladı, pençeli parmakları adamın omuzlarını hafifçe sıyırdı.

Bölüm 22

Rita Teyze bugün bakireler için mahrem cilt ayrıcalıkları üzerine özel bir köşe kaleme alıyor. Siz deneyimli tipler sayfayı çevirebilirsiniz. Geri kalanlar, dinleyin çünkü Rita Teyze biliyor. Rita Teyze yatay tangoyu sizin hayatta olduğunuzdan daha uzun süredir yapıyor. Ayrıca dikey, çapraz ve baş aşağı da yaptı.

-*Wild Woman* dergisinin Şubat 2074 sayısından: "Ten Ayrıcalıkları, Stil ve İlkel Sofistike"

"BENİM." Eşinin saçlarının ıslak ipeği vücudunu okşarken Ethan'dan **bir hırıltı** yükseldi.

"Senin," dedi tereddüt etmeden, sonra boynunun yan tarafını kavradı. "Sen de benimsin."

Onunla buluşan gözler bir şekilde daha vahşiydi, altın rengi parlıyordu. Öpüşü de vahşiceydi, eli adamın saçlarına dolanmıştı. "Senin," dedi yarı kurt gibi bir sesle, bacaklarını adamın kalçalarına doladığı kıvrak bir hareket yapmadan önce.

Ethan ellerini kalçalarının altına koyarak onu destekledi, kalçalarının gücü ona lezzetli bir baskı yapıyor ve havadaki misk kayganlığı zihnini kükretiyordu. Selenka'yla arasında duvarlar yoktu, sınırlar yoktu. Onu çiğ ve derin bir şekilde öptü, elleri avuçlarındaki kıvrımlı ette kenetlendi.

Çıkardığı sesler onu kendini daha da açmaya, kalkanlarını daha da indirmeye teşvik etti. Geriye sadece deliliğini engelleyen kalkanlar kalana kadar... ve sonra delilik bir gelgit dalgası gücüyle kalkanlarına çarparak yükseldi ve kafasına keskin bir acı sapladı.

Ses çıkarmamasına rağmen Selenka geri çekildi. "Kan." Hırıltılı bir kelimeydi.

Adamın etrafında dönerek ayaklarını yere indirdi, sonra lavabonun bulunduğu tezgâhtan bir tomar kâğıt mendil almak için döndü. "Yalan söylemeyeceğini, bunun senin için güvenli olduğunu söylemiştin." Sesi öfkeyle titriyordu.

"Öyle." Ethan kanı sildi ama kanama durmadı.

Başını geriye doğru eğerek burnunun kenarını sıktı. "Kafamda bir acı geri besleme döngüsü yok. Seni vücudumdaki her hücreyle istiyorum."

Selenka yatak odasına doğru yürüdü ve geri döndüğünde, karanlık fırtınalı bir gökyüzü renginde bir bornozun kemerini öfkeyle bağlıyordu. "Şuna bir bakayım." Ondan peçeteleri alarak temiz bir parçayı lavabo musluğunun altında ıslattı, sonra da son kalıntılar gibi görünen şeyleri sildi.

İkisi de bekledi ama kanama sona ermiş görünüyordu.

"Kafanda çok yanlış bir şeyler var." Selenka elindeki kâğıt mendilleri obsidyen yeşili küçük bir kutuya atarak yumruk yaptığı elini başına vurdu. "Seni içimde hissedebiliyorum Ethan ve sende doğru hissetmediğim bir sürü sivri nokta var."

Ethan kalçalarına bir havlu sarmış, kalbine saplanan acının altında sendeliyordu. "Sana hasarlı olduğumu söylemiştim." Buna rağmen onu kabul ettiğine, onu olduğu gibi gördüğüne ve sevdiğine inanmıştı.

Yanına yaklaşıp çenesini kavramadan önce bir hırıltı duydu. "Bu *seninle* ilgili değil. Hissettiğim şey, kurduma senin gibi 'tat' vermiyor ve kurdumun içeri girmesine izin vermiyor - sanırım bağımızda parazite neden oluyor, bağlantımızı engelliyor." bırakarak kollarını kavuşturdu. "Ming LeBon senin içine orada olmaması gereken bir şey koymuş."

Ethan buna inanmak istiyordu ama onun inanmadığı şeyi .

"Hissettiğiniz şey, Bokböceği Sendromu'nun başlangıcını engelleyen inanılmaz güçlü kalkanlar. Ming'in benim için yaptığı tek iyi şey bu, bana titanyum kalkanların nasıl yapılacağını öğretmesi. Aksi takdirde bir kabus olurum." Aralarındaki bağ için bile olsa

kalkanlar. "O ötesine geçmene izin veremem. İzin *vermem*." Eğer zarar verirse, deliliğin ve şiddetin yarattığı olarak kaybolurdu.

Selenka ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ming LeBon'a inanır mıydım bilmiyorum. Adam sadece seni kullanmak ve kontrol etmek istedi."

"Ben ." Nefes vererek ve zamanı geri döndürüp Selenka'yı tekrar kucaklayıp öpebilmeyi dileyerek iki elini de saçlarının arasından geçirdi. "Yeni gücün ilk kıpırtılarını , kalkanlarımı gevşetmeye ve ötesinde ne olduğunu görmeye, Ming'in beni sakatlayıp sakatlamadığını anlamaya karar verdim. Ortaya çıkan şey delilikti." Yankılanan ve yankılanan uluyan çığlıklar.

"Geçenlerde insan yapımı bir film için görsel-işitsel bir reklam gördüm. Film, suç işlemiş delilerin kaldığı tarihi bir hastanede geçiyordu. Hastane sakinlerinin feryatları kafatasımın içindekilere benziyordu." Kırık bir şey, beyinde cam parçaları. "Bende yolunda gitmeyen bir şeyler *var*, Selenka." Kaçamayacağı bir gerçektir bu. "Ama sorun *bende*, Ming'in içime koyduğu bir şeyde değil. Şimdi Scarab gücünün çığlık attığını, kalkanlarımı zorladığını, özgür kalmaya çalıştığını hissediyorum."

"Buna inanmayı reddediyorum." Selenka elini sert bir şekilde savurdu, savaşçı kraliçe tam gaz devam ediyordu. "Kurdum beni asla deliliğin pençesindeki bir adamla çiftleştirmez."

İstese dizlerinin üzerine çöker, kılıcı için başını eğebilirdi ama bunu ona veremezdi. "Nereden biliyorsun?"

Soru titredi.

"Biliyorum." Selenka düz bir avuç içiyle göğsüne vurdu. "*Biliyorum*."

"Ya yanıyorsan?" Ethan çalkantılı bir dalga halinde ısı. "O zaman ben senin için kim olacağım?" *Daha önce hiç* onun kendisini kucakladığı gibi kucaklanmamıştı ve bunu kaybetmeye, karanlıkta yalnız kalmaya dayanamıyordu.

Yine de soruyu sorarken bile öfkesi yatışmıştı. Başını sallayarak, "Delilikte senin için bir riskten başka bir şey olamam. Bu gerçekleşmeden çok önce kendimi denklemden çıkaracağım."

Selenka o kadar hızlı hareket ediyordu ki ondan kaçma şansı yoktu. Taş duvarlardan birine çarptı ve engebeli olsa da keskin değildi... ve öfkeli olsun ya da olmasın, Selenka geri çekilmişti, bu yüzden avuç içlerini iki yanına koyarak kendini destekleyebildi. Eşi onun yeteneklerini biliyordu, hareketlerini hassas bir şekilde ayarlamıştı.

Dişlerini gösterip bir eliyle saçlarını tutarak başını aşağı çekerken bile ona bakıyordu. "*Sakin*," dedi, sesi artık tamamen insani değildi, "kendini sonlandırmaktan bahsetme. Sen artık bana aitsin."

Ethan'ın ona *veremeyeceği*, *veremeyeceği* tek şey buydu. "Senin için bir tehdit haline gelmeme izin veremeyeceğim. Bir daha asla kontrolden çıkmış bir seri katil olmayacağım."

Selenka bir alfaydı, herkesle dişe diş mücadele etmeye ve sonuçtan memnun kalmaya alışkındı. Ama bu? Hiç tatmin olmamıştı ama Ethan'ın fikrini değiştirmek için en ufak bir umudu olmadığını da biliyordu.

Ok arkadaşı, ağzını her açtığında bir şarkıya dönüşen o güzel sesiyle sessizce konuşmuştu ama kararlı olduğu her halinden belliydi. Bu konuda eğilmeyecek, fikrini değiştirmeyecekti.

Ben kraliçenizin şövalyesiyim.

Onun bu tanımına katılmayabilirdi ama kendini böyle görüyordu ve hiçbir şövalye vezirini tehlikeye atmazdı, özellikle de içinden gelen bir tehlikeyi.

Ona karşı öfkeliydi ve aynı zamanda en öfkeli ve saldırgan olduğu anlarda bile ona dayanabilecek bir eşe sahip olduğu için son derece gururluydu - onu öptü. Sertçe. "Bu konuşma daha bitmedi."

"Şimdi ne olacak?" Ona karşı yakıcı bir gerginlik.

Selenka'nın içgüdüleri korumak, kalkan olmaktı ama Ethan'ın özel inleri olan bu yerde korunmaya ihtiyacı yoktu. Daha önce de belirttiği gibi, o bir *zaichik* değildi ve bunu unutursa ikisini de mahvedebilirdi. "Hâlâ acı çekiyor musun?"

"Kafatasımın arkasında hafif bir zonklama var ama keskin acı geçti." Adam hiçbir şey belli etmeyen gözlerle onu izliyordu ... ama kadın yine de onun ihtiyacını hissetti, o kadar sıkı tutulan kontrollü bir patlama ki tutuşmaktan bir dokunuş uzaktaydı. "Tamamen yapabilirim."

Selenka onun bunu ikili bir ima olarak söylemediğini biliyordu ama yine de öyle davranmaya karar verdi. Eşi hiç oyun oynamamıştı ama artık bir alfa kurtla eşleşmişti ve oyun onun hayatının ayrılmaz bir parçasıydı. "Yeteneklerin hakkında her şeyi biliyorum," diye mırıldandı yavaşça

Gülümseyerek aşağı uzanıp havlunun üzerinden adamın sikinin uzunluğunu okşadı.

Ethan taşa döndü, nefes alış verişi sertleşti ve sığlaştı. Saç çizgisi boyunca boncuk boncuk terler akıyor, gözbebeklerinden yayılan karanlık gözlerinin beyazını gölgeliyordu. Bu etkiye başka Psy'larda da tanık olmuştu ve bunu her zaman ürkütücü bulmuştu ama Ethan'da bu sadece eşinin duygularının bir başka göstergesiydi.

"Durayım mı?" diye mırıldandı boğuk bir sesle, havluyu çekiştirerek çıkarırken.

Boynundaki kordonlar derisine doğru gerilirken başını salladı.

Kendi nabızı tam olarak sabit değildi, parmaklarını onun çıplak uzunluğunun üzerinde gezdirdi ve bu sefer nefes almayı bıraktı. Başladıklarından beri göğüsleri dolgun ve şiş, göbeği kaygandı, ama onun tepkisi içindeki her şeyi nefes kesen bir sıkılığa sıkıştırdı.

Oyun oynamaya, ilk seferini nazik ve yavaş yapmaya niyetlenmişti ama o anda planının işe yaramayacağını fark etti. Mesele kendi titreyen parmakları ya da vahşi açlığı değildi. Hayır, eğer mesele bunu arkadaşı için zevkli bir deneyim haline getirmekse kurdu kendini bir arada tutabilirdi ama Ethan henüz ihtiyacı olanı isteyebilecek ya da oyun çok yoğunlaştığında onu acele ettirebilecek bir noktada değildi. Şu anda bu ona işkence gibi geliyordu.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu boşdaki elinin tırnaklarını adamın göğsünde gezdirirken.

Obsidyen gözleri onunkileri kavradı ve siyahın içinde göz bebeklerini göremese de onunla göz göze olduğunu biliyordu. "Boğazımla. Hayatımla."

Bir ürperti omurgasını tırmaladı, kurdu derisine doğru itti. Ama Arrow onu kendisine bağlamak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu ve en iyisi de hesaplama ya da analiz yapmıyor olmasıydı. Hissettiği gibi konuşmuş ve bunu yaparken de kalbini korumak için ördüğü tüm o duvarları yıkmıştı.

Ethan asla onu terk etmeyi seçmezdi, asla onu terk seçmezdi. Ona güvenebilir ve bu hediyenin yüzüne vurulmayacağını bilirdi. Bilinçli bir şekilde

... evet, bu ilişkide zarar gören tek kişi Ethan değildi. Ve bunu ona söyleyecekti. Sonra.

Çünkü bu sefer geçmişle değil, şimdiki zamanla ilgiliydi. Zevkle ilgiliydi, acıyla değil.

"Sana zevki göstermeme izin ver." Sevgi ve daha derin ve çok daha tehlikeli bir duygunun fısıltılarıyla dolup taşan kadın, sonunda kasları yumuşamaya başlayana kadar onu omuzlarından ve göğsünden yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü. "İzin ver ağrını dindireyim." Onun sikini sıktı.

"Hayır, bunun karşılıklı bir aktivite olması gerekiyor," diye karşı çıktı inatçı arkadaşı, teninden terler boşanırken bile. "Margo'nun tavsiye ettiği kılavuzda okudum. Taraflardan hiçbiri arkasına yaslanıp sadece almamalı."

Selenka gözlerini kırıştırdı, bir an için avucunun içindeki adamın lezzetli sıcaklığından ve uzunluğundan uzaklaştı. "Kılavuz mu?"

"Cilt Ayrıcalıkları ve Tatmini" ve Rita Teyze" sütunları *Wild Woman* dergisi."

Wolf sevecen bir kahkahayla içini çekti -çünkü Ethan *elbette* araştırmasını yapmıştı- Selenka onu öptü, dudakları kıvrıldı ve eli onun sikinin üzerinde kıpırdamadı çünkü bu eşini kızdırmakla ilgili değildi. Bu daha sonra, Ethan da onu nasıl kızdıracağını öğrendikten sonra olacaktı.

"Kılavuz doğru," dedi, "ancak taraflardan birinin vermek istediği ve bundan derin bir zevk aldığı durumlar hariç."

Onunla tekrar tartışmak istediğinde parmağını dudaklarına bastırarak, "Bir gün sen de aynısını bana yapabilirsin," dedi.

Artık tartışmak yoktu, Ethan'ın yüz hatları beklenti çizgilerine dönüşüyordu. Demek sevgilisi onu doyasıya okşama fikrinden hoşlanmıştı. Dudakları kıvrıldı, parmağını onun dudaklarından çekti. "Evet?"

Küçük bir baş sallama.

Aletini bırakarak onu yatak odasına çekti ve yatağa sırt üstü yatırdı. Sonra onun üzerine tırmandı. Adam onun altında yatarken dizlerinin üzerinde durarak, onu yutan obsidyen gözlerle onu izledi, bornozunun kemerini çözdü ve omuzlarından silkti.

Kadını çekirdeği, adamın ona bakışı, ateşli gözleri ve şehvetli arzusuyla sıkıştı. Ethan Night harekete geçtiğinde onu mahvedecekti. Bir uyarılma dalgasıyla bornozu bir kenara fırlatarak ağzını onun boynuna götürdü ve yaptığı işaretin, onun kendisine ait olduğunu tüm dünyaya haykıran işaretin üzerini yaladı. Ancak bu ilkel dürtüyü tatmin ettikten sonra göğsünün sert, düz düzlemlerine doğru öpmeye başladı.

Eli, kızın saçlarını kavramak için yukarı kalktı. Neredeyse aynı anda bırakarak, "Özür dilerim," dedi.

"Devam et ve ." Solar pleksusuna yalayıcı bir öpücük kondurdu. "Çünkü bugün hızlı ve sert olacağım." Eşi henüz gergin cinsel ihtiyaçtan nasıl zevk alacağını anlamamıştı; beklentiyi acı olarak yaşıyordu ve bu onun her iki tarafı için de kabul edilemezdi.

Onunla yatakta sadece zevki bilmeli.

"Eğer durmamı istiyorsan, sadece 'dur' de." Ayrıca onun sözel olmayan işaretlerine de çok dikkat ederdi. Bu, ergenlik çağındayken büyükannesiyile yaptığı aydınlatıcı -ama utanç verici- bir konuşmadan sonra uygulamaya koyduğu bir kuraldı.

"Sen inanılmaz güçlü bir kurtsun Selenushka," diye mırıldandı nazik ve itaatkâr babushkası. "Hakimiyetiniz önemli ve partnerlerinizin gözünü korkutabilir. Onlara *her zaman* yetki ve güç vermelisin. Ve seninle birlikte olup olmadıklarını kontrol etmeye devam et - biz kurtuz, insan ya da Psy değiliz ve hakimiyetin *o kadar* güçlü ki herkes sana itaat etme dürtüsüne direnecek güce sahip olmayabilir."

Sıcak, yumuşak bir el saçlarını okşadı. "Benim tatlı Selenushka'mın bir sevgiliye itaat etmek istemediğini biliyorum. Sen böyle biri değilsin. Ama bunun kazara olmamasına dikkat etmelisin - çünkü böyle bir şeyin seni mahvedeceğini biliyorum."

O konuşma sırasında kıpkırmızı olmuştu ama büyükannesinin verdiği dersi de çok iyi almıştı. Ethan'ın ona bu şekilde vekâlet vermesine ihtiyacı olduğundan değil. Adam ölümcüldü ve istediği zaman onu olduğu yerde durdurabilecek kapasitedeydi. Ya da ... belki de durduramazdı.

Durdu.

Ethan'ın bağılılığı taştan bir şeydi, yerinden oynamayacak bir şey. Bu bağılılık doğrudan kalbine saplanan bir ok olsa da, bunun kendi ihtiyaçları, istekleri ve arzuları ne olursa olsun kabul edileceği anlamına gelmediğini anladığından emin olmalıydı.

Başını kaldırarak onun bakışlarını yakaladı ve açık bir dürüstlikle konuştu. "Sana yaptığım şeyden zevk almadığından endişelenirsem kendimden zevk alamam. Başka bir şeye ihtiyacınız varsa ya da canınıza tak ettiyse söyleyin. Aksi takdirde, sizinle yattığımı öğrendiğimde kendimi bir *mudak* gibi hissedeceğim.

-Çünkü bir eş her zaman eninde sonunda bilecektir."

Ethan elini kızın saçlarında gezdirirken nefes alış veriş düzeni düzensizdi, "Daha önce sizinle aynı fikirde değildim. Yatakta da öyle yapacağıma söz veriyorum."

Onun inatçılığı ve bazı şeylerden vazgeçmek istememesi can sıkıcı bir gerçek *olduğu için* gülerek, mutlu bir şekilde yoluna devam etti. Kalçaları tatlı bir şekilde hassas, göğüsleri dolgun ve dolgun, kalbi sıvı bal gibi hissediyordu. Ethan'ın teni sıcaktı, onun tadı ona çok lezzetliydi.

Eşi zaten onun kokusunu üzerinde taşıyordu ama kokusunu onun tenine daha da sert ve derin bir şekilde işlemeye kararlıydı. Evet, sahiplenici bir canavardı. Neyse ki adam buna aldırımıyordu. Karnının çıkıntılı hatlarına ulaştığında, bir eli kalçasında ve ereksiyonu göğüslerine karşı demir bir çubuk gibi dururken yaladı ve öptü.

Bölüm 23

Sevgilim
benim Öp
beni Öldür
beni
Yatağımızda bir harabe
Damarlarımda zevk

Adina Mercant, şair (d. 1832, ö. 1901) - "Pleasure"

ETHAN saçlarını **çekiştirdi**, biraz acıtacak kadar sertti, bu da zevke baharat katıyordu. "Selenka." Acı dolu bir sesti, güzel sesi parçalanıyordu. "Yapamam-"

Ona cenneti ağızıyla göstermeyi düşünmüştü ama şimdi onun bu aşırı his yüküyle başa çıkacak kapasitesi olmadığını fark etti. Ama eli doğru gelmiyordu, bu ilk yakınlaşmaları için doğru değildi. Bir kez daha üzerine çıkıp parmaklarını dudaklarında gezdirdi, tıraşsız yüzünün kıllarla kaplı pürüzleri öylesine gürdü ki. "Bu dansı benim yönetmeme izin verecek misin?"

Ancak adam başını sallayıp elleriyle kalçalarını kavradıktan sonra parmaklarını ereksiyonun dibine kapadı ve kendini onun üzerine doğru kaydırmaya başladı. İçinden titreme geçti, kontrol elinden kaymakla tehdit ediyordu. Ethan'ın bu ilk seferinde vahşi bir kurtla uğraşmasına gerek olmadığı için dişlerini sıkarak kontrolü geri aldı ve güzel, tehlikeli eşine odaklandı.

Başı geriye düşmüş, boynu kemerli ve parmakları kalçalarına .

Çiftleşme bağı boyunca, Ethan olan pürüzlü gece devasa ışık dalgalarıyla titredi. Ve onun içinde, çekirdeğinin duvarlarını iten ve onu sahiplenirken bile onu sahiplenen kalın bir sıcaklıktı.

onu sahiplendi. Bir ürpertiyle eve gömüldü, parmakları adamın göğsünü pençeledi ve iç kasları kasıldı.

Ethan'ın vücudu hiçbir uyarıda bulunmadan sarsıldı, içindeki ani ıslak ısı, Ethan'ın vücudunun inanılmaz derecede gerginleşmesini, omuzlarının taştan oyulmuş olabilecek kadar sertleşmesini izlerken kaslarının tekrar sıkılmasına neden oldu. Kurdu hırladı, vücudu Ethan'ın üzerinde ritmik bir şekilde hareket etti.

Boğazından küçük bir ses çıktı, içindeki ıslak nabız atışları yoğunlaşırken parmakları onu daha da sıktı. Tam da adamın vücuduna yüklediği yükten dolayı kırılabileceğinden endişelendiği anda, adam yatağa yığıldı, obsidyen gözleri onunkilerle buluştu ve teni ince bir ter tabakasıyla kaplandı.

Orgazminin şiddetine rağmen hâlâ sert olduğu için onu içinde sıkarken, bir öpücük istemeden önce boğazını yalamak için eğildi, ikisi de nefessiz kaldı. "İşte," dedi, kalbi davul gibi çarparken bile, "bu gerginliği aldı." Alt dudağından küçük bir ısırık aldı. "Şimdi oynayalım mı?"

Ethan elini onun göğsüne götürdü ve özenle kavradı. Eli onun inlemesine ve dokunuşa doğru eğilmesine neden oldu.

Dudaklarını araladı. "Hissediyorum ..." Sert bir nefes verme, sert bir nefes alma. "Ben de," dedi, onun üzerinde kıvrımlı bir akışkanlıkla hareket ederek çünkü Duramadı. "İçimde çok iyi hissediyorsun." Şimdiden, içinde yeniden hazır olmak için şiştiğini hissedebiliyordu. Sevgilisinin içinde bastırılmış çok fazla cinsel enerji vardı.

"Bana ne yapacağımı göster."

Selenka ellerini göğsünde birleştirerek ayağa kalktı. "Benimle gel."

O bir Ok ve telekinetikti, fiziksel beceri onun kanında vardı. Birkaç saniye içinde ritmi yakaladı ve birlikte yavaş ve derin bir şekilde sallandılar. Sonra elini tuttu ve ona nasıl dokunması gerektiğini gösterdi, böylece kendisi zevkten kırılırken o da kırılacaktı - bu adil bir şeydi.

Bir dakika sonra kadının inlemesi üzerine adam az önce denediği dairesel hareketi tekrarlardı. Pençelerinin uçları altında derisi çukurlaştı, ama onları tekrar kestiğinde, bileğini kavradı ve dedi ki, "Tutmayın

geri." Kadının elini kaldırarak bir parmağını ağzına aldı ve ritmik emme hareketini kadının klitorisinin üzerinde çizdiği dairelerle yankıladı.

"El kitabı mı?" diye nefes nefese kaldı.

Parmağını bırakarak, "Hayır, sadece bunu yapmak istedim," dedi. Kızın klitorisinin ucuna bir fiske vurdu. "Bu kılavuzda yazıyordu."

Selenka onu zar zor duydu, erimiş sıcaklığın şok dalgaları vücudunun üzerinde yuvarlanıyordu. Her tarafına ve etrafına boşaldı ve sonrasında ona baktığında, elleri göğsünde kenetlenmişti, yüzündeki ifade saf bir memnuniyetti. Kendini tutamadı; eğildi ve onu öptü.

Kollarını ona dolayarak derin, uzun ve giderek daha vahşi bir şekilde öptü. Daha sonra "Bunu bacaklarının arasında yapabilir miyim?" diye sordu.

Onu alt dudağından sertçe ısırdı. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Dudaklarında bir kıvrım yoktu ama bir güneş patlaması hissettiğine yemin edebilirdi. "Evet," dedi, "beni istediğin her yerden öpebilirsin." İç kaslarıyla onun sikini sıkarak tekrar doğrulup oturdu.

Boynundaki kordonlar belirgin bir şekilde ortaya çıkarken, elleri kadının belinde, karın kaslarının gücünden başka bir şey kullanmadan ayağa kalktı -oh, bu ne kadar hoşuna gitti- ve ağzını meme ucuna kilitledi. Sadece emmekle kalmadı; öpüşme derslerini alıp iyi bir şekilde uygulayarak, ağzını diller gibi dilledi.

"*Bozhe moi.*" Ona doğru eğildi ve onu sırt üstü yere yatırdı.

Ethan şaşırmadan diğer göğsüne geçti.

Adam o ağzı bacaklarının arasında bir yere sokarsa onu gevşek ve erimiş halde bırakacaktı. Bu düşünceyle inleyen Selenka adamın saçlarını çekti. Son bir emişten sonra başını kaldırdı. Artık ayakları yere basmaya başladığına göre, eşi yatakta *kesinlikle* sorun çıkaracaktı.

İlkel bir gülümsemeyle tekrar adamın alt dudağını ısırdı ve hareketsiz kalamadığı için onun üzerine çıktı. Bir nefes çekti... sonra onları çevirdi, böylece birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bedenlerini ayırmadan üstte kaldı. Saçları alnına dökülürken ve gözleri siyah mürekkeple kaplıyken, kollarını onun üzerinde birleştirdi.

"Bu kabul edilebilir mi?" Zor bir soru.

Selenka pençelerini onun omuzlarına geçirdi. "Evet." Her zaman en üstte olması gereken bir alfa değildi - bunun ne eğlencesi vardı ki? Özellikle de eşi de baskın olduğu için.

Düşünce takıldı, yakalandı, yanlış hissettirdi.

Sonra Ethan elini kalçasına götürdü, sıktı ve bir vuruş denedi ve düşünce erotik zevk şoklarıyla ikiye bölündü. Kollarını başının üzerine kaldırarak, bacaklarını Ethan'ın kalçalarına sararken bereketli bir şekilde gerindi. Adamın elleri kadının açık avuçlarının üzerine indi, parmakları kadınıninkilerle oynadı.

İlk iki vuruşu deneyse, üçüncüsü ise daha kendinden emindi. Dördüncüye gelindiğinde, kadın vücudunu onunkiyle buluşmak için yukarı kaldırıyor, vücutları yumuşak bir et çarpışmasıyla, kadının hazır oluşunun sıvı sesiyle ve adamın hızlandıkça sertleşen nefes alışıyla bir araya geliyordu.

Bir noktada adam yavaşlamaya çalıştı ama kadın ellerini kavuşturup pençelerini adamın sırtına geçirdi ve "Bana her şeyini ver Ethan," dedi ve adam hareketlerini hiç durdurmada onu öptü. Hızlı ve dağınıktı ve sonunda ritmi kaybettiler ve o kadar sert boşaldı ki yıldızları gördü - onun içinde tekrar tekrar nabzını hissederken, omuzları avuçlarının altında kaygandı.

Bölüm 24

Operatör C'nin yakalanma durumu: Şahsın önümüzdeki dört saat içinde kesin olarak tespit edilip elimizde olacağına yüzde seksen oranında eminiz.

-Abbot Storm, Strike Team Epsilon, Aden Kai'ye

OPERATİF CRAY Ethan Night'la birçok kez bağlantı kurmaya çalıştı ve başarısız oldu. Ok'un kalkanları o kadar sıkı kilitlemişti ki hiçbir şey girip çıkamıyordu. Bu sadece konsantrasyon gerektiren bir eyleme dahil olduğu anlamına gelebilirdi ya da sorunlu olabilirdi. Cray'ın cevabı bulmak için onunla temasa geçmesi gerekiyordu ama sorunlu olma ihtimali üzerinde duruyordu.

Mimar'a söylediklerine rağmen, Ethan Night bir .

On saat sonra tekrar temas kurmaya karar veren Cray, elindeki son kozu düşündü ve bu seçeneği uygulamaya karar verdi. Bu temas iletişim üzerinden yapılmalıydı ve ekran boş kalmasına rağmen ilk denemede başarılı oldu.

Cray, kendisine Wolf Killer adını veren anonim kişiyle, Cray'ın silah tüccarlığı işine adanmış bir karanlık web sohbet odası aracılığıyla bağlantı kurmuştu. Wolf Killer Moskova'da bir üssü işaret edene kadar konuşmaları uzun süre patlayıcılar ve silahlar hakkında olmuştu. Karşısındaki kişinin kullanıcı adına bakarak risk alan Cray, yumuşak bir yaklaşım sergilemeye karar vermişti. Ve verimli bir zemin bulmuştu.

"StoneWater ayıları ile BlackEdge kurtları arasında şüphe yaratma konusunda bir başarı elde ettiniz mi?" Diğer bölgelerde başarısız olmuş eski bir gambitti ama iki sürünün birbirine karşı saldırganlık geçmişi göz önüne alındığında burada en azından bir kez denemeye değerdi.

"Bir planım vardı, ancak başkalarının aceleci davranışları yüzünden planım tehlikeye girdi." Ses robotikti, yine de görevini yerine getiren ucuz bir anonimleştirici aracılığıyla besleniyordu.

"Bununla birlikte, Selenka Durev'in teğmenlerinden birini öldürmek için beklenmedik bir fırsattan yararlandık," dedi irtibat kişisi. "Hepsini teker teker ortadan kaldırmayı öneriyorum. Zayıf bir BlackEdge bölgesini elinde tutamaz ve diğerleri bölgeye girmeye çalıştıkça ya da aylar güçlerini göstermeye başladıkça tüm bölgenin istikrarı bozulur. İstediginizi elde edeceksiniz - sadece başka bir yolla."

Cray mantığı görebiliyordu. "Kurtları öldürmek kolay değildir, iyi iş çıkardın." Sadece bir sorun vardı. "Alfa'yı adıyla çağırdın. Bunu kişiselleştiriyorsun. Bu kişisel değil, güçle ilgili."

"Haklısınız, son başarısızlık beni etkiledi. Ama ben başarıya odaklanacağım. BlackEdge yakında ." Kurt Katili'nin ses tonundaki sertlik anonimleştiriciden bile anlaşılıyordu. "Anlaşmamızı hatırlayın - kurtları ezdikten sonra bu bölgede güç sahibi olacağım. Konsorsiyum beni destekliyor; müdahale etmiyor."

"Konsorsiyum'un yolumuza çıkmayan sadık bir işbirlikçiye müdahale etmek için hiçbir nedeni olmayacaktır." Cray imzayı attı ... ve göz ucuyla dairesinin hemen dışındaki balkonda bir hareket gördü.

Perdeleri kapatmamıştı.

Ve artık çok geçti. Orada beliren ışınlayıcı onu görmüştü. Mavi gözlü ve siyah saçlı erkek, Cray Mimar'ı keşfedildiği konusunda uyarmak için telepatik bir uyarı göndermeden önce Cray'le birlikte odadaydı.

Ok onu göğsünden vurdu.

Bölüm 25

Yakalama tamamlandı. Hedef sersemledi ve benim .

-Abbot Storm, Strike Team Epsilon, Aden Kai'ye

SELENKA, eşinin üzerinde **neredeyse** uyumak üzereyken kendini kımıldattı. "Bugün giyinik uyumak zorundayız." Bir sürü arkadaşının ona ihtiyacı olursa diye.

Eğer çevresindekileri tanısaydı, birileri Ethan için çoktan bir kutu giysi bırakmış olurdu. Mağazalarından alınmış, süslü bir şey olmazdı, muhtemelen eşofman altı ve tişört, belki bir kot pantolon, yeni iç çamaşırı.

Esneyerek başını kaldırdı ve adamın yüzüne baktı. "Kanaman . Güzel."

Parmaklarını saçlarında gezdirdi, , sonra başını çekmek yerine geri yatırdığında emin oldu. "Kan kaybetsem bile bunu özlemem." Şakaklarına doğru bir hava fısıltısı. "Eğer ışıpta yaşayamadan tükeneceksem, seni tanıyacağım. Senin yabanıllığın, sadakatin ve cesaretin beynimdeki her nörona nakşedilmiş olarak öldürdüm."

Pençelerini çıkaran Selenka onu kendine doğru çekti. Güzel sesli ve içindeki kırık, sivri uçlu bu büyüleyici ve karmaşık adamı tuttu. Kenarları onu çiğ çiğ sıyrıyor ve kurdunun hırlamasına neden oluyordu. Hayvan, o kenarların orada olmaması gerektiği konusunda ısrar edip duruyordu. Ama bu kenarlarda Ethan yaşıyordu ve bu yüzden onun içinde *var olmaması gereken* bir şey olduğuna dair duruşundan asla vazgeçmeden onları kabul etti.

Kalbi sıkışmış ve öfkeli bir şekilde onu uzun uzun öptü ve bornozununu giymek için üzerinden kalktı, ardından kapının dışına baktı. Kapının solunda küçük bir kutu buldu. Bunun dışında koridor boştu, ışıklar geç saat için -ya da bakış açınıza bağlı olarak çok erken saat için- karartılmıştı.

Kutuyu içeri çekerek, bazen çalıştığı masanın üzerine koydu. Çok fazla kullanmıyordu - Margo kadar açıkça meraklı olmayabilirdi, ama sürü genine tam anlamıyla sahipti. Sürü arkadaşlarının yanında olmayı, onların sözlerini kesmelerini, dedikodularını ve yavruların sırf onu görmek ya da gizli hazinelerini göstermek için uğramalarını seviyordu.

Selenka'nın kalbini açamaması, Ethan ona çarpana kadar onu bir sevgili olarak kötü bir bahis haline getirmiş olabilirdi, ama o iyi bir alfabdi ve gününe gelen tüm o kesintiler bunun hoş bir yorumuydu.

"Eşofman altı." İyi yıkanmış gri eşofman altını çıkarıp Ethan'a fırlattı; Ethan yataklarında enkaz halinde yatarken tutkuyla yemek için yeterince iyi görünüyordu.

Selenka erkek bedenlerine alışkındı; şekil değıştirenler çıplaklık konusunda tutucu değillerdi. Hepsi vardiyadan çıplak çıkıyordu, bu yüzden bunu garipselemek anlamsızdı. Bedenler bedenlerdi. Hatta mermere oyulmuş gibi kasları olan, son derece iyi tanımlanmış erkek vücutlarına bile alışkındı.

Sürüsü tehlikeli, bilenmiş yırtıcılarla doluydu. Altılı, hatta sekizli karın kasları alışılmadık bir görüntü değildi. Yırtık pazılar ya da gergin kalçalar da öyle. Ama başka hiç kimse Ethan gibi bir araya getirilmemişti. O soğuk bir su içimiydi, zarif, güçlü ve ölümcüldü. Üzerinde zerre kadar başka bir şey yoktu, sadece saf kas ve güç vardı.

Eşofmanını giymek için ayağa kalktığında kaşlarını çatarak, telsize gitmek için gözlerini onun bedeninden ayırdı. Niyeti mutfağa bir yemek siparişı girmektir ama Nodira ve Maviya'dan bekleyen bir mesaj olduğunu gördü.

On dört ve on iki yaşlarında, biri bebek gibi gözlere ve ipeksi saçlara sahip, diğeri ise uzun bacaklı ve yerinde durmayan buklemi. İkisi de Selenka'ya, kendilerinden çok uzakta yaşayan ama onların kırılğan hayatlarını korumak için damarlarını kesebilecek ablalarına derinden bağlıydı. Belki de onlar

Kızlar Selenka hâlâ öfkeli ve terk edilmiş bir gençken doğmuş olsalardı farklı bir ilişkileri olabilirdi ama Nodira'nın doğumunda on sekiz yaşındaydı ve yeni gelen çocuğa verdiği tepki koruyucu bir sevgi fırtınasıydı.

Yarın ikisine de cevap vermeyi aklına not ettikten sonra emri gönderdi. Bir alfanın bakımına ihtiyaç duyan bir sürü arkadaşı için yapmadığı sürece bu ayrıcalığı hemen hemen hiç kullanmazdı. Ama kurdunun Ethan'ı beslemesi gerekiyordu.

Hemen bir geri dönüş mesajı geldi: *Selya, senin için bir şey ayırmıştım. Koşucularımdan biriyle göndereceğim.*

Selenka bunu bilmeliydi. Oksana sadece yirmi dokuz yaşında olabilirdi ama herkese annelik yapıyordu, alfasına bile: *Teşekkür ederim. Yorgun olduğunuzu biliyorum.*

Çok büyük bir kurabiye partisi yapıyorum. İlk partiden tepsinize biraz ekledim.

Selenka hüznle gülümsedi. Hepsi farklı şekillerde yas tutuyor ve başkalarıyla ilgileniyordu. Spasibo, Sana.

Ethan eşofmanlarını giymiş ve o arkasını dönene kadar kullanılmış havlusunu almıştı. Kadın onu izlerken adam banyoya gitti ve havluyu almadan geri döndü. "Çok temizsin," diye mırıldandı, onun burada, kendi alanında olmasından büyük bir zevk alıyordu.

"Sadece havluyu kaldırdım."

"Onları yere düşürmeyi seviyorum."

Düzenli olarak okuduğu bir *Vahşi Kadın* köşesinde sürekli yapılan bir şakaydı bu: Havlu alışkanlıkları yüzünden sevgililerini çılgına çeviren, normalde yetkin olan şekil değiştirenlerin hikâyeleri ve sevgililerin intikam almak için buldukları kurnazca yollar.

"Düzenli olmak eğitimimin bir parçasıydı." Ethan'ın yüzünde ne bir gülümseme, ne de makyaj masasının üzerinde bıraktığı makyaj malzemeleri ve canlı ruj koleksiyonu hakkında alaycı bir cevap vardı.

Kapı çalındı.

Ona Ethan'dan daha yakın bir yerde, sürüsündeki en tatlı yavruardan birinin yuvarlak yüzünü görmek için açtı. "Merhaba Manya." On altı yaşındaki çocuğun sarı saçları düzgünce taranmıştı, gömleği ve pantolonu da aynı şekilde tertipliydi ve gülümsemesi kurnazca değildi.

"Merhaba." Manuil tepsiyi uzatırken utangaç bir tavırla başını eğdi. "Sana bunun senin için olduğunu söyledi."

"Teşekkür ." Kapıyı açar açmaz yanına gelen Ethana tepsiyi geri uzattı. Sonra Manuil'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve alnına nazik bir öpücük kondurdu. "Harika bir iş çıkardın."

Yüzü kızaran çocuk açık bir merakla onun omzunun üzerinden baktı. "Merhaba."

"Merhaba," diye karşılık verdi Ethan. "Yemek için teşekkür ederim."

Manuil'in gözleri büyüdü, ağzı bir için açık kaldı. "Sesin çok güzel." Bir vızıltı, on altıncı yaş gününde sınıf grubunun ortak hediyesi olan, çok sevdiği ışıltılı mor bilekliğine bakmasına neden oldu. "Gitmem gerekiyor. Sana'nın başka bir iş için bana ihtiyacı var." Omuzlarını dikleştirdi. "Sana bensiz yapamayacağını söylüyor."

"Yapamaz." Selenka onu bir öpücükle daha bıraktı. "Gidebilirsin."

Ethan onun kutuyu masasından kaldırmasını bekledi ve sonra tepsiyi masaya koydu. "Beyni hasar görmüş mü?"

Selenka, çok daha fazlası olan Manuil'i tanımlamak için bu kelimeyi kullanmaktan hoşlanmıyordu. Ama Ethan'a göre bunun aşağılayıcı olmadığını biliyordu. Kendisini tanımlamak için de aynı kelimeyi kullanmıştı. "O bu şekilde doğdu. Kimse nedenini bilmiyor ve küçük bir çocuk olana kadar da fark edilmedi ama zihinsel olarak biyolojik yaşının yaklaşık yarısı kadar."

"Sürünüz onu kabul ediyor."

"Neden yapmayalım ki?" Kaşlarını çatarak ona bakarken, birden bu açıklamayı *kimin* yaptığını düşündü. "Manya gibi bir Psy çocuğu hiç görmedim." İstatistiksel olarak bu imkânsızdı. Dünyadaki tüm tıbbi gelişmelere rağmen, doğa bazen beklenmedik bir durumla karşılaşabiliyor, bir çocuk kaza geçirebiliyor ya da kötü biri tarafından zarar görebiliyor ve ömür boyu sürecektir sakatlıklarla hayatta kalabiliyordu. Hiçbir ırk mükemmel değildi. Psiler hariç.

"Genetik mükemmellik," dedi Ethan, "Sessizlik döneminde altın standarttı."

Selenka'nın eli iki yanında yumruk oldu. "Sonradan yaralanan ya da doğumdan sonra 'mükemmellik' eksikliği ortaya çıkan çocuklar mı?"

"Kaçtığım dan beri zamanımın çoğunu sadece dünyayı dinleyerek geçiriyorum." Ethan kutudan bir tişört çıkardı ve kafasına geçirdi. Beyazdı ve sadece biraz küçüktü, pazularını sarıyordu. "Bazı ailelerin mükemmel olmayan üyelerini gizli bölgelerde koruduğuna dair söylentiler duydum ama eski rejim altında zorla beyinleri yıkanan ve kurumsallaştırılanlar dışında, şimdiye kadar gördüğüm tek kişi bir Ok. Alejandro aşırı dozda Jax-Aden ilacı yüzünden hasar görmüştü ve Ming görevdeyken bir şekilde onu korumayı başarmıştı."

Bir kış gecesindeki yıldız ışığı rengindeki soluk gözler onunkileri tuttu. "Ekibin dışındakilerin Aden'i yok. Çoğunun onları korumak için kendi hayatlarını riske atacak aileleri yok. Onlar ... kaybolurlar."

Slenka kanı donmuş ve gözleri alev alev yanarken makyaj masasından küçük bir nesne aldı ve Ethan'a götürdü. "Bak."

Ethan, aynı derecede minyatür meyvelerden oluşan bir yığının bulunduğu minyatür tabağı inceledi. "Ayrıntılara özen gösterilerek yapılmış bir sanat eseri." Tabağı çeşitli açılardan inceledi. "Sanatçı renklerin karışımını, tabağın tasarımını düşünmüş."

"Bu Manya'nın işi. Sevdığı insanlar için minik heykeller yapıyor." Değerli hediye yi Ethan'dan geri alarak makyaj masasına geri koydu. "Sürünün değerli bir üyesidir."

"Kırıldığını kabul etmene sevindim."

"İşte bu Ethan. Manya kırılmadı ve sen de kırılmadın." Ona bunu öğretmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyecekti. "Manya nasıl Manya'ysa sen de sensin. Kendini tamamla."

Ethan hiçbir şey söylemedi ve o da zorlamadı. İkincisi kurdu için zordu ama Ethan'ı zorlamanın ona hiçbir şey kazandırmadığını öğreniyordu. Kendi kararını kendisi verecekti ama Slenka ona bu kararı vermesi için gereken bilgiyi verebilirdi. Dönerek tepsinin kapağını kaldırdı ve içindeki tabakları ortaya çıkardı. Küçük kâseler dolusu kremalı makarna, meyve salatası, kek dilimleri, vaat edilen kurabiyeler ve baharatlı etle doldurulmuş birkaç sıcak yufka ekmeği.

"Hadi yatakta piknik yapalım."

Tepsiyi getirdikten sonra onun karşısına oturan Ethan, tepsideki yiyecekleri ilgiyle inceledi. "Nadiren gerçek yemek yedim."

"Hayattaki görevim seni şişmanlatmak." Kurt ve kadın, ikisi de şaka yapmıyordu; yemek bir kurt için ciddi bir işti. "Sadece birazcık." Kemiklerine kadar bilenmiş olmasın diye, hayatında kendi üzerinde sürdürdüğü katı kontrolü bırakmayı göze alabilecek kadar çok mutluluk olduğunu bilsin diye.

"İsterseniz, normal besin miktarımın iki katını yiyerek kilo alabilirim."

"Hayır, bu eğlenceyle ilgili. Önemli olan hedef değil, yolculuktur." Ekmeklerden birini alıp onun ağzına götürdü.

Bir ısırık aldı, çiğnedi, yuttu. Tepki vermedi. Ama bir ısırık daha aldı ve bir ısırık daha. Sonunda uykuya daldığında, ikisi tepsiyi temizlemişti ve ona o günkü beslenme kotasını "kategorik olarak" aştığını söylemişti. Geçen saatlerdeki kayıp ve kedere rağmen, kurdu uykuya dalarken gülümsedi ... ama kalbi çarparak uyandı.

Nereden biliyorsun?

Ethan'ın sorusu kafasının içinde yankılandı. Ethan sorduğunda içgüdüsel ve tutkulu bir tepki vermişti ama dönüşenler arasında haydut olanlar sadece bekârlar değildi. Ve haydutluk bir dönüşen için en kötü delilik türüydü; haydutlar hayvana teslim olur ve insani benliklerini unuturlardı. Bir zamanlar sürü olanları avlamaya, yakıp yıkmaya ve parçalamaya başladılar.

Serseriler arkadaşlarını bile öldürdüler.

Yüzleşmesi ne kadar zor olsa da, Dönüşenler eş seçiminde hatasız değillerdi.

Kalbi, Ethan'ın kolunun olduğu yerin hemen üzerinde göğüs kafesine çarpacak kadar sert atarken arkasına baktı ve Ethan'ın derin bir uykuda olduğunu gördü. Bu onu ürkütmüştü. Bir Arrow'un bu şekilde uyuyabileceğini hiç düşünmemişti ama o onun eşiydi. Ona asla zarar vermeyeceğini biliyordu. Şefkatle onun kolunu okşadı ama bu onun düşüncelerini yatıştırmaya yetmedi. Yatağının başucundaki masaya baktı ve telefonunun ulaşabileceği bir yerde olduğunu gördü.

Kendini Scarab Sendromu ile ilgili tıbbi uyarıyı açarken bulana kadar bununla ne yapacağını bilmiyordu. Sendromun temel bir taslağı ile başlıyor, ardından semptomların bir listesini veriyor ve bir kapanış paragrafı ile devam ediyordu:

Bu belirtileri gösteren her hastada Sendrom , ancak bu konuda aşırı ihtiyatlı olmanızı tavsiye ederiz. Ekip, gerçek bir vakayı gözden kaçırmaktansa birden fazla yanlış ihbarla ilgilenmeyi tercih eder. Bir hastaya ne kadar erken teşhis konulursa, o kişinin zihinsel ve ruhsal dengesini korumak için yardım alma olasılığı da o kadar yüksek olacaktır.

Selenka Sendromdan başka bir yerde daha bahsedildiğini hatırlıyordu ama nerede olduğunu hatırlayamıyordu. Telefonunu bırakarak Ethan'ı uyandırmadan ajandasını kenara çekmeyi başardı; bir Psy üreticisi tarafından üretilen bu ince, yüksek özellikli datapad piyasadakilerin en iyisiydi. BlackEdge çekişmeli geçen ilk partiden elli tane satın alabilmişti.

Psy bu tür durumlarda genellikle Psy'ı tercih ederdi -Silence bu tür alışkanlıklarını değiştirecek kadar uzun süre önce düşmemişti ama BlackEdge ve StoneWater bu sefer işin içindeydi. Silver Mercant iyi bağlantıları olan ailesiyle konuşmuş ve Mercantlar da paketlerin ellişer tane almasını sağlamak için asıl tedarikçiyle anlaşmaya ön ayak olmuşlardı.

Zaten resmi açıklama da buydu -Selenka ayıların fazladan birkaç tane aldığına bahse girerdi. Casusları ona Silver'ın buz gözlü büyükannesinin Mercant olduğunu ve Valentin'den hoşlandığını söylemişlerdi.

Ayılar.

Yine de Silver'ın BlackEdge'a yaptığı büyük bir iyilikti ve Selenka bunu unutmuyacaktı.

Elinde ajanda, özel dosyalarında bir arama yaptı ama "Scarab"dan bir şey çıkmadı. Bu yüzden üst düzey Trinity Anlaşması imzacıları için oluşturulan özel sunucuya bağlandı. Hiçbir dünyada herkes eşit değildi ve Trinity bir liderliğe sahip olmadığı sürece işlevini sürdüremezdi. Değişkenlerin bununla bir sorunu yoktu, hiyerarşi ve hakimiyet yaşamlarının ayrılmaz parçalarıydı. Bu durumda bu, birden fazla sürü adına konuşan bir dizi kıdemli alfa anlamına geliyordu.

DarkRiver leoparlarından Lucas Hunter, çok daha büyük SnowDancer sürüsü de dahil olmak üzere en büyük sayıyı temsil ediyordu. Ve garip bir işbirliği ya da delilik sonucu Selenka şu anda ayılar da dahil olmak üzere Rusya'daki neredeyse tüm sürüleri temsil ediyordu.

Valentin bu soru ortaya çıktığında onu gönüllü olarak kabul etmişti. "Sen çok daha diplomatiksin, Selya," demişti,

Onu kızdırmak için kasıtlı olarak tanıdık bir hitap şekli kullandı. "Ben olsam herkese bağırır ve bizi Anlaşmadan attırırdım."

"Çok üzölme, Mişka," demişti tatlı bir sesle, ablalarının kullanmayı alışkanlık haline getirdiği bebeklikten kalma evcil hayvan ismini kullanarak. "Ayı olmaktan kendini al."

Yani artık Trinity liderliğinin bir parçasıydı. Bu nedenle, bu sunucuya doğrudan erişimi vardı. Valentin'in de tüm şifrelere sahip olduğundan emin olmuştu; ona bir şey olması durumunda her şeyi bilmesi gerekiyordu. Sunucuda "Scarab" için bir arama yaptığıında, bilgi hemen ortaya çıktı.

Scarab, Silence'ın ilk günlerinde yürütölen bir deneydi. Bugüne kadar elde edilen veriler, 1999'dan 2004'e kadar sürdüğünü gösteriyor, ancak özel bir ekip daha somut bilgiler elde etmek umuduyla veri madenciliği yapmaya devam ediyor.

Kısacası, Sessizlik Protokolü Psy'lerin küçük bir azınlığı için işe yaradı - onların şiddet ve/veya zihinsel dengesizlik eğilimlerini bastırdı. Ancak, bu bastırmanın bir bedeli vardı: psişik güçte bir azalma. Scarab bu istenmeyen etkiyi iyileştirmek ya da tamamen ortadan kaldırmak için Sessizliği değiştirmenin mümkün olduğunu öne sürdü.

Projeye katılan her birey ya Sessizliğin şafağında çok küçük bir çocuktı ya da Sessizlikte doğmuştu - ve bu nedenle Sessizliğin ilk "yerlileri" dalgasının bir parçası olarak kabul edildi. Her denek aynı zamanda fiziksel ve zihinsel olarak da en iyinin en iyisiydi.

Scarab ilk başta, deneklerin Sessiz kalması, ancak daha önce bastırılmış olan yeteneklerine tam erişime sahip olmasıyla parlak bir başarıydı. Ancak bu istikrar uzun sürmedi. Deneklerin çoğu çevrelerindekiere şiddetle saldırırken, diğerleri halüsinasyonlar, füğler, hafıza kaybı, çığlık atan kabuslar ve daha fazlasından muzdarip olmaya başladı. Sonunda, tüm denek grubu etrafındakiler için bir tehdit haline geldi.

Bir kısmı Scarab'ın geri alınamayacağını anladıklarında kendi kendilerini feshetti. Bir kez açıldıktan sonra, zihinleri Scarab öncesi istikrarlı durumlarına geri döndürülemedi. Dengesizleşme herkes için devam etti, ancak verilerde boşluklar olduğunu yineliyoruz, bu nedenle hepsinin aynı ölçüde dengesizleşmemiş olması mümkündür.

Dönemin Psy Konseyi 2004 yılında yaşayan tüm Scarab deneklerini sonlandırma kararı aldığı Scarab deneklerinin uzun vadeli prognozu hakkında hiçbir veriye sahip değiliz.

Sessizliğin çöküşü, bastırılmış gücün bu "uyanışının" geri dönüşünü beraberinde getirdi. Referans kolaylığı açısından buna Bokböceği Sendromu adını verdik. Bu brifing dokümanının yazıldığı sırada, sadece bir Bokböceği deneği* kesin olarak tespit edilmiştir (Hasta Sıfır olarak anılacaktır).

Hasta Sıfır çok özel yeteneklere sahip bir empat (Empat R) tarafından stabilize edildi. Empatik Kolektif bu türden başka Es'ler arıyor, ancak şu ana kadar bu özel beceri setine sahip tek kişi Empat R.

Sıfır numaralı hasta başka bir açıdan da sıra dışıdır, da sonuçlarının diğerlerinin sonuçlarıyla doğrudan ilişkilendirilemeyeceği anlamına gelir [hasta mahremiyeti için bilgi redakte edilmiştir]. Bu aşamada, elimizde başka veri olmadığından, amacımız Scarab Sendromu olanları erkenden tespit etmek ve böylece Empath R'nin mümkün olduğunca kontrolü sağlamak için onlarla birlikte çalışabilmesini sağlamaktır.

Daha fazla bilgi elde edildikçe bu belge güncellenecektir.

*Güncelleme 1: Bugüne kadar konulan Scarab Sendromu teşhisleri= 8. Empati R sekiz hastadan yalnızca beşine yardımcı olabilmıştır. Farklılığın nedenini açıklayacak veri mevcut değildir.

Güncelleme 2: Muhtemel Bokböceği Sendromu hastalarına yaklaşmayın veya onlara ulaşmaya çalışmayın. Sendromun pençesindeyken mantığa uygun değildirler ve müttefikleri de dahil olmak üzere çevrelerindeki herkese tehdit olarak davranabilirler.

Bölüm 26

Bu yavaş bir baştan çıkarma. O kadar büyük bir güç vaadi ki sirenlerin şarkısı gibi.

-Hasta Sıfır'dan Dr. Maia Ndiaye'ye, PsyMed SF Echo

SELENKA ajandayı **yere bıraktı**. Fazla bir şey değildi ama Ethan'ın söylediği her şeyle ve Ethan'ın içinde hissedebildiği kırık parçalarla, çiftleşme bağı boyunca dalga dalga yayılan kontrolsüz dalgalanmalarla örtüşüyordu. Ethan'ın içinde muazzam bir enerji itişip kakışıyordu.

"Ne oldu?" Arkasında sessiz bir müzik.

Ona bakmak için yan döndüğünde, dağınık saçlarının altında uykudan arınmış solgun gözlerini, sakala dönüşmesine bir gün kalmış kirli sakalını ve sağlıklı ışıldayan tenini buldu.

Çok güzeldi.

Organizatörün üzerinden geçti çünkü bilmeyi hak ediyordu. Ama hızlı bir taramadan sonra geri uzattı. "Onu gördüm. Sendromun belirtilerini gösterdiğim ortaya çıktıktan sonra Aden bana bir kopyasını verdi."

Selenka'nın Aden Kai'ye olan saygısı bir kademe daha arttı; Ethan ekipten uzaklaşmış olsa da alfası ona göz kulak olmaya devam etmişti. "Nasıl anlaşıldı?"

"Ming'in kontrolünden kurtulduktan sonra kalkanlarımı indirdiğimde psişik kırılmalar oldu," dedi ve eğer gözler ruha açılan pencerelerse, Ethan'ona sonuna kadar açıktı.

Bağlılığının yoğunluğu Selenka'nın hâlâ nefesini kesiyordu.

"Ekipte etrafımdakiler psişik bir rahatsızlık hissettiler ve ben de hissettim - o zamanlar içinde bulunduğum soğuk sisli yerde bile dalgalar yarattı. Ben de bir test yaptım."

"o zaman ulumaları ve çığlıkları duydunuz."

"Evet. Belirtileri Adene anlattım; doktor kimliğini koruduğu için kapsamlı bir psişik test rutininin geçtik ve Scarab Sendromu uyan tek şey oldu."

Bu testleri ve sonuçlarını listelemeye başladı.

Söylediği her kelimeyle Selenka'nın nefesi göğsünde daha da sıkılaştı çünkü haklıydı: Sendrom hakkında az önce okuduklarına uyuyordu, özellikle de zihninin içindeki gerilme ve sadece bırakırsa çok daha fazlasına erişimi olan büyük bir güç olabileceğine dair baştan çıkarıcı his.

"Selenka." Ethan onun yanağını garip bir şekilde şefkatle okşadı. "Özür dilerim. Eğer çiftleşmeyi durdurabilseydim-" Sözüünü kesti. "Hayır, bu bir yalan olurdu. Uyarmış bile, bu geleceği görmüş olsaydım bile durduramazdım. Seninle olmak, sahip olduğum en iyi şey, olduğum en iyi şey."

Selenka elini onun bileğindeki sağlamlığın üzerine kapadı, eşinin hayatının çorak, soğuk ve çirkin olmasından nefret ediyordu. "Daha yeni başlıyoruz." Elini kaldırarak avucuna bir öpücük kondurdu.

Ethan tek kolunun üzerinde durana kadar kıpırdandı ve saçları alnına dökülerek ona baktı. Öpüşmeyi başlatan o oldu. Yavaş başladı ve yavaş kaldı, en iyisi olmak için eğitim almaya alışkın bir adamdan dokunuş ve yakınlığın yoğun bir şekilde özel bir keşfi. Ayrıldıklarında kadın nefessiz kalmıştı, adam da öyle. Ve adamın gözünün beyazında küçük bir iğne ucu kadar kanama vardı.

Koruyucu bir öfke dalgasıyla pençeleri dışarı fırlayan Selenka, iki kolunu da ona doladı. Adam kısmen Selenka'nın üzerine düştü, ısı ve kaslardan oluşan ağır bir yükü. Çalışma odasının ışıkları yatak odasının kapısının ötesinde şafaktan güne yükselirken o şekilde kaldılar.

Selenka telefonuna bir mesaj geldiğinde ikisi de henüz kalkmış ve Ethan kutuda bulunduğu bir kot pantolonla değiştirerek güne hazırlanıyordu

Kalbi bir çocuğunki gibi çiçek açtı. "Büyükannem ve büyükbabam geri döndü. Bölgemizin en ücra köşelerinde dolaşıyorlardı."

Ethan kızın yüzünü, ondan beklemeye başladığı o alametifarikası yoğunlukla inceledi. "Varlığımı biliyorlar mı?"

"Eğer deduşkamı tanıyorsam, senin tüm geçmişini zaten biliyordur." Ethan'ın yanağını okşadı, bu kontrollü dış görünüşün altında sinir olup olmadığını merak ediyordu; buna ihtiyacı yoktu. Büyükbabası onu olduğu gibi görecekti: Selenka'ya adanmış tehlikeli bir yırtıcı.

"Benim lehime geri adım atmış olabilir," dedi Ethan'a, "ama tüm sürünün saygısını sonsuza dek koruyacak. Tavsiye ve rehberlik için ona gidiyorum. O ve babuşkam öfkeli ve kafası karışık bir genci alıp ona kendini nasıl güçlü bir kadın haline getireceğini öğrettiler."

Ethan üniforma ceketini beyaz tişörtünün üzerine kapattı. "Kafa karışıklığınızın ve öfkenizin nedeni babanız mıydı?"

Selenka kaşlarını çatarak, göz kapaklarını boyamakta olduğu aynaya ve "Babam tanınmış bir âlimdir. Çünkü dünyanın düşündüğünün aksine, yırtıcı Dönüşenler sadece kas gücüne saygı duymazlar." Sesi kendisine rağmen hırıltıya dönüşmeye başlamıştı - Kiev Durev'den bahsetmek ona bunu yapıyordu.

Ethan'ın yanıtı çok Ethan'dı. "Alia'yı araştırdım. Kendisi ünlü bir edebiyatçı."

Selenka bir kahkaha attı, sonra da çenesinden ısırarak için döndü. Büyüyen arkadaşını nasıl idare edeceğini kesinlikle biliyordu. "Babam, eğilimi yüzünden onu hor gördüğümüze inanmayı tercih ediyor ve bu da onu acımasız yapıyor."

"Sana kızgın."

Ethan'ın duygusal ipuçlarını yakalamakta *ne kadar* iyi olduğu bir kez daha gözüne çarpmıştı. Yine de, tüm çocukluğunun sıra dışı geçtiğini açıkça belirtmişti - muhtemelen hiçbir şekilde sessiz kalmamıştı. Ve acımasız yetişkinlerin merhametine kalmış bir çocuk, kendini savunmak için insanları nasıl okuyacağını öğrenmiş olmalıydı.

Selenka'nın eli göz farı fırçasının üzerinde sıkıştı. Elinde bir av bıçağı tutup Ming'in kara kalbine saplamayı tercih ederdi ama sürüsüne normallik getirmek zorundaydı ve bu da pek çok şey demektir -Biraz makyaj da dahil.

"Neden tenine renkler sürüyorsun?" Ethan açık bir hayranlıkla onu izledi.

Meraklı bakışları onu tekrar buraya ve şimdiye getirdi. "Neden olmasın? Küçüklüğümde beri makyaj yapmayı severim, Margo'yla odalarımızda birbirimizin yüzünü yapardık." Onların acemice çabalarını hatırlayınca gülümsedi; neyse ki dört yaş büyük olan Alia onlara acımişti. "Babama gelince, nedense büyükbabamdan sonra alfa olacağını , oysa bir Dönüşen sürüsünde işler böyle yürümez." Onlar miras kuralları olan bir monarşi değildi; onlar *kurttu*.

"Senin hakimiyetin onunkini gölgede bıraktı."

"Evet. Bu yüzden omzunda oldukça büyük bir çip var." Çenesi kaskatı kesilmişti, rimel çubuğunu yere bıraktı. "Umarım acısının onu bir hain olmaya itmesine izin vermemiştir." Emanuel'in ölümüne herhangi bir şekilde karışırsa, bu bir baba-kız arasındaki bağışlama meselesi değil, bir sürü ve ceza meselesi olurdu.

Ethan onun ensesini kavradı ve sıktı. "Büyükannen de mi dominant?"

İşte yine başladı, onun duygusal durumunu okudu ve onu *idare etti*. Selenka hırladı ama çekilmedi. Bir eşin bu ayrıcalıklara sahip olmasına, onu rahatlatmasına, sakinleştirmesine ve idare etmesine izin verilirdi.

"Hayır, babuşkam Lada çocukluğum boyunca bana sürekli sarılan ve şefkat gösteren utangaç bir itaatkârdır." Bu hatırlatma Ethan'ın omurgasının yumuşamasına ve dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. "Onu seveceksin Ethan, yine de yanında olmana güvenmesi zaman alabilir." Selenka kaşlarını çattı. "Bunu geri almak için içimde garip bir dürtü var. Kurdum, çekingen büyükanneimin ölümcül Ok eşimle gayet iyi anlaşacağını düşünüyor."

"Sizinle ortak noktalarımız var; bu bir bağdır."

"Hmm." Bu konuda ikna olmamıştı, elini adamın siyah üniforma ceketinin önünde gezdirmek için topuğunun üzerinde kaydı.

O, düzeltilmesi gerekmeyen bir tasmayı düzeltirken sessiz ve dikkatli bir şekilde durdu ve onun bu temastan ve ilgiden zevk aldığını hissetti. Öfke içinde yeniden patlamakla tehdit ediyordu, ama bir daha asla şefkate aç kalmayacağına dair kurtça bir söz vererek onu bastırdı.

Ellerini adamın omuzlarına koyarak bir öpücük aldı, sahiplenici ve sıcak. Kız geri çekildiğinde, elmacık kemiklerini fırçalayan renk ve parıldayan gözleriyle sığ nefes alıyordu. "Ten ayrıcalıklarını değiş tokuş edebilir miyiz?" Elleri kalçalarında, ağız boğazına doğru gidiyordu.

Beklenmedik şoku karşısında inleyerek ellerini adamın pantolonunun kemerine götürdü. "Çabuk olmamız gerekecek." Onu bıraktığında eşinin siki kalın, ağır ve sert bir şekilde elindeydi.

Uyluklarını sıkarak önce deri pantolonunu, sonra da külotunu yırtacak kadar uzun süre onu bıraktı. Hızlı refleksleri ve fiziksel becerileriyle telekinetik arkadaşı Ethan, onu kalçalarından tutup kaldırdı. "Bunu banyoda hiç bitirmemiştik," dedi bu sabah doğrudan klitorisine giden o güzel sesiyle. "Ben de istiyorum."

Selenka başını boğazından çekti, alt dudağını ısırıldı. "İçime gir. *Şimdi.*"

Biraz manevra yapması gerekti ama sikinin küt ucunun kadının yumuşak, ıslak etine çarptığını hissetmek pek de zor olmadı. Sonra adam içeri doğru itmeye başladı ve kadın aşağıya doğru battı ve ağızları dillerin ve sıcak nefeslerin yalamasıyla birleşti. Bir kolunu duvardan korumak için arkasına koyan Ethan, kısa ve hızlı bir ritimle kızın içine girerek onu bir mengene gibi sardı ve orgazmı erotik bir yumruk haline getirdi.

Kadının üzerine düşerek, vücudu sikinin etrafında kasılırken boşaldı.

-

ETHAN, hiç hatırlamadığı bir şekilde kızarmış ve memnun bir halde -ve aceleyle temizlendikten sonra bile eşinin tadıyla doluydu- koridora adım atmak için kapıyı açtı . . ve neredeyse önünde uyuyan köpeğe takılıp düşüyordu.

Köpek kuyruğunu sallayarak dört ayağının üzerinde sıçradı.

"Temiz görünüyorsun," dedi Ethan, ama yaratığın onu anlayamadı. Sonra artık dokunmanın değerini bildiği için, bu köpeğin de kendisi kadar yoksun olduğunu bildiği için

Kemikli başını ovaladı. "Karnı doydu mu?" diye sordu Selenka'ya, çünkü bu küçük canlıdan sorumlu olacaksa, onun aç kalmasına izin veremezdi.

"Muhtemelen iki kez, ama bir kontrol edeyim." Hayvanın bacağına yaslanmasına izin vererek hızlıca bir arama yaptı ve onay aldı.

"Şimdilik her şey yolunda. Sürü mutfaklarında evcil hayvanlar için uygun yiyecekler var, beslenmesi gerektiğinde oraya gidin."

Ethan'ın gülümsemelere maruz kaldığı ve insanların Selenka'yı sık sık kucaklaşmak ya da sohbet etmek için durdurduğu bir yerde yürürken köpek de yanlarından geçip gitti. Hüzün havada asılı kalmaya devam ediyordu -o kadar zengin ve karanlıktı ki neredeyse tadını alabiliyordu- ama aynı zamanda hüznün bilinçli olarak yumuşatıldığını, böylece sürüyü ezen kara bir bulut olmadığını da gördü.

Sonunda, Teras'tan farklı bir alana çıktılar - ışık sağlayan açıklıklar dışında kapalı olan bu alan, dağın dışarıya açık bir kısmıydı. Bir tür kıvrımlı çıkıntı bir tarafta doğa koşullarından korunmayı sağlarken diğer tarafta gökyüzüne ve parlak sarı güneş ışığına açıktı.

O güneş ışığı, sabah ışığının altında kurulmuş masaların üzerine düştü; masalarda kahvaltı etmekte olan şekil değiştirmiş gruplar oturuyordu. Küçük kurtlar orada burada geziniyordu ve iki tanesi Selenka ve Ethan'a doğru bir adım attı. Bir şekilde yavruların kucağa alınmak istediğini ve bunu yapanın kendisi olmasından mutluluk duyacağını bildiği için kamburunun üzerine çöktü.

"Kal," dedi heyecanlı hayvanına.

İki küçük yavruyu kucağına aldı ve boyuna göre yükselirken onları özenle tuttu. Biri ona doğru kıvrılırken, diğeri esnedi ve pençeleriyle üniformasının ceketini okşadı.

Selenka parmağıyla o sivri uçlara dokundu ve onlar da hemen geri çekildi. "Aferin kızıma," dedi ve onu kollarına almadan önce yavrunun kulaklarını hafifçe çekiştirdi.

"Bu senin köpeğin mi?" diye sordu sekiz yaşlarında bir çocuk masanın birinden. Ethan'ın başını sallaması üzerine çocuk,

"Adı ne?" diye sordu.

Ethan yere baktı ve *çocuğun haklı olduğunu* düşündü. *Herkesin bir adı olmalı.* "Sadık," dedi bilinçli bir öngörü olmaksızın.

"Adı Loyal."

Çocuk kendinden geçmiş köpeği sevmek için yanına koştu.

"Merhaba, Loyal! Ben bir kurdum. Köpekleri severiz. Oynamak ister misin?"

Evcil hayvanının mutlu ve emin ellerde olduğunu gören Ethan, Selenka onu güneşli kenardaki bir masaya götürürken yavrunun bedeninin sıcaklığını kendi bedenine bastırmaya devam etti. Masada oturan insanları görmesi, masanın etrafında kümelenmiş kalabalık bir grup tarafından engellenmişti ama bu grup Selenka'yı görünce gülümseyerek dağıldı ve sol tarafta oturan adam ve kadın ortaya çıktı.

Adam kocaman bir sırtıyla ayağa kalktı, kasları sert ve ağırdı ve boyu bir erkeğe göre kısa sayılırdı - Ethan'ın tahmini doğruysa bir buçuk metreydi. Bir tutam beyaz saç ve beyaz sakalı vardı, teni tabaklanmış deri, gözleri koyu kahverengiydi. Kollarını açıp, "Selenushka!" dediğinde sesi bir gümbürtü gibiydi.

Sonunda büyüklerinizi hatırladınız!"

Selenka gülerek Ethan'ın kucağına yürüdü, kucağındaki yavru köpek mutlu bir şekilde aralarına girmişti. Ethan geri çekilmek üzereyken bakışları Selenka'nın büyükannesi olması gereken minyon kadına takıldı. Saçları altın sarısı ince tellerle serpiştirilmiş koyu kahverengi ve yüzü çizgisiz olan kadın, Ethan'a şaşkın bir gülümseme gönderdikten sonra eteklerini savurarak ayağa kalktı ve Ethan'ın yanına geldi.

"Sen Selenka'nınsın." Yumuşak parmakları yüzüne doğru yükseldi ama başını eğene kadar dokunmadı.

Dokunuşu bir kelebeğin kanatları kadar narindi ... sadece yanağında sıcaklığa dönüşmek için sertleşti.

"Merhaba, Babuşka," dedi.

Gülümsemesi gibi göz bebekleri de büyüdü. "Tanıdığım en tuhaf dominantsın ama senden hoşlanıyorum." Onu daha da aşağıya iterek sıcak, kuru dudaklarını adamın kirli çenesine bastırdı. "Biraz pasaklısın evlat." Küçümseyici sözlerdi ama yanağını okşamaması nazikti.

"*Babulya!*" Selenka güldü. "Ense tıraşını sevdim."

Torununu kucaklayan büyükannesi, ", benim vahşi Selenuşka'm," dedi.

Bu sırada Ethan kendini kehribar rengi kurtlaşmış gözlerin odağında buldu. "Sen Ethan olmalısın."

Yavruyu bir koluna geçiren Ethan, göz temasını sürdürürken elini uzattı. "Efendim."

Yevgeni Durev artık alfa olmayabilirdi, ama Selenka'nın yaşı ne olursa olsun içinde olduğu gibi onun içinde de güç dolaşıyordu. Bu ilkel güç Ethan'ı itiyor, geri adım atmasını istiyordu ama Ethan uzun zaman önce, çok daha düşmanca düşmanlara karşı yerini korumayı öğrenmişti. Gözünü kırpmadı.

Bölüm 27

Sevgili Rita Teyze,

Bir kurtla çiftleştım. Ailesiyle tanışmak üzereyim. Hepsi baskın (ve dürüst olmak gerekirse, o biraz büyümüş, yüzden ailesinden de aynısını bekliyorum). Tavsiyeniz var mı?

~Besotted Human

Sevgili Besotted

Human,

Büyüyen eşinizle başa çıkabiliyorsanız, onun ailesiyle de başa çıkabilirsiniz. Yerinizde durursanız uzun ve mutlu bir birlikteliğiniz olur. (Ayrıca, pasta getirin.)

~Rita Teyze

-*Wild Woman* dergisinin Mart 2082 sayısından: "Cilt Ayrıcalıklar, Stil ve İlkel Sofistike"

Bir kahkaha patlatan eski alfa Durev, Ethan'ın uzattığı eli görmezden gelerek onu sıcak bir şekilde kucakladı. "Selya'mın çivi gibi sert bir orospu çocuğunu seçeceğini bilmeliydim!"

"Yevgeni." Selenka'nın büyükannesinden gelen yumuşak bir serzenişti bu, ama gözleri gülümsüyordu. "Yemin ederim biraz terbiyeli biri." Elini Ethan'ın eline dokundurdu ve Ethan anne sıcaklığının dalgası altında olduğu yerde durmaktan başka bir şey yapamadı. "Peki kollarında uyuyan kim?"

Ethan yere baktı. "Adı hakkında hiçbir fikrim yok."

Yavru bir horlama sesi çıkardı.

Selenka gülerek ufaklığın uyuyan başını okşadı. "Ethan'ın yavru'lara karşı zaafı var - ona onların kurnazlıklarını görmezden gelmeyi öğretmem gerekecek yoksa sürekli bebekleri taşıyacak."

Ethan buna ne diyeceğini bilemediği için hiçbir şey söylemedi ve kahvaltı masasında Selenka'nın büyükannesinin yanına oturdu

Yaşlı kadın bankı okşayarak onu davet ettiğinde. "Sus artık, seni kurt-ayı," dedi arkadaşı "koltuk çalan yavrular" hakkında homurdandığında. "Torunumuzun eşiyle konuşmak istiyorum."

Ethan aniden bu kadının sorduğu her soruya cevap verebileceğini düşündü. Daha önce hiç bu kadar yumuşak, sıcak ve nazik birinin yakınında bulunmamıştı. Selenka onun karşısına, büyükbabasının yanına oturdu.

Yiyecek ve içecekler sanki sihirli bir değnek değmiş gibi ortaya çıktı ve gülümseyen sürü arkadaşları tarafından bırakıldı; Ethan tarafından doğrudan konulan bir bardak besleyici içecek de buna dahildi. Selenka'nın sürüsünde başka Psy yoktu, bu yüzden bunlar özellikle onun için satın alınmış olmalıydı. Ve onun eşi olmasından bu yana geçen kısa süre içinde satın alınmıştı.

"Bekle," dedi içkiyi getiren gence. "Lütfen bunu tedarik etmeyi düşünen kişiye teşekkür edin."

Parlak gözlü bir baş sallama. "Elbette. Sana koca bir kutu almış, farklı tatlarda."

Masaya geri dönen Ethan, kendisini Lada Durev tarafından izlenirken buldu. Selenka az önce büyükbabasıyla birlikte yan masadaki yaşlı bir kadınla konuşmak için arkasını dönmüştü, bu yüzden o ve büyükannesinin görece mahremiyetleri vardı. "İkiniz eşit zeminde buluşuyorsunuz," diye mırıldandı Babuşka Lada. "Bunu görebiliyorum."

Çocuk uykusunda homurdanırken Ethan yavrunun yumuşak tüylerini okşadı, vücudu sıcacıktı. "Ben onun kraliçesinin şövalyesiyim."

Onu sıcaklıkla saran bir gülümseme. Önemseyen bir anneye sahip olmak böyle bir şey miydi? Ethan bunun harika bir şey olabileceğini düşündü.

"Senin gibi bir eşi olduğu için çok mutluyum."

Ethan kalbinin o bölgesinde donuk bir acı hissetti. "Yine de onun için doğru kişi olduğuma inanmıyorsun." İçgüdüsel bir bilgi.

"Oh, Ethan." Lada Durev onun saçlarını geriye doğru taradı. "Bence sen oldukça harikasin." Acıyı yumuşatan bir gülümseme, onun ne söylemeye çalıştığını dinlemesini sağladı. "Ben sadece Çiftleşmeden önce olanları kaçırdığı için üzgünüm. Ona karşı şefkatli ol, olur mu? Onu şımart.

Ona tapın." Yumuşak bir . "Hayatında bundan o kadar az var ki."

Ethan'ın cevabı içgüdüsel. "Bir kadına kur yapma konusunda hiç deneyimim yok, ama ona kur yapardım." Bu gezegenden ayrılmadan

önce

Selenka'nın onun paha biçilemez bir hediye olduğunu bildiğinden emindi. "Bana nasıl yapılacağını öğretir misin?"

Babuška Lada eğilip yanağından öpmeden önce göz kamaştırıcı bir gülümseme.

"Hey! Hey!" Yevgeni Durev yumruk yaptığı elini masaya vurdu. "Nedir bu? Bir komplo mu?" Kurt bakışlarıyla Lada'yı kıstırdı. "Tuhaf dominantlara karşı utangaç olduğunu sanıyordum."

"Ethan farklıdır," dedi minyon kadın eşit bir şekilde. "Şimdi ayı gibi davranmayı bırak ve kahveni iç."

Ethan'ın karşısındaki Selenka kaşlarını kaldırdı, gözleri parlıyordu.

Kollarında uyuyan yavru o anı esneyerek uyanmak ve başını masanın üstünden kaldırmak için seçti. Yevgeni Durev'i görünce heyecanla havladı ve pençeleriyle masayı tırmaladı. Ethan bir eliyle yavruyu nazikçe destekleyerek kayıp yere düşmemesini sağladı.

Yaşlı adam küçük kurdun burnuna hafifçe vurdu ama gözleri kısa süre sonra Ethan'a döndü. "Biliyor musun yavrum? Eşimle fazla samimi olsan da senden hoşlanıyorum. Selenushka'mız tam da ihtiyacı olan erkeği buldu."

Ethan bu sözleri kucaklamak, sadece mutluluğa odaklanmak istiyordu ama gerçeği biliyordu: En iyi senaryoda bile bir gün Selenka'yı terk edecekti.

Bokböceği Sendromu'nun tedavisi yoktu.

On dakika sonra Abbot'tan telepatik bir mesaj aldığı anda acı gerçek hâlâ kafasında yankılanıyordu: *Operatör C'yi erken saatlerde gözaltına aldık. Cris onu sorgulamak üzere. Orada olmak ister misin? Seni alabilirim.*

Ethan, Yevgeni Durev'in beyaz saçları güneşin altında parlarken, Ethan'ın gevşekçe yumrukladığı eline bir topmuş gibi vuran yavruya baktı ve "*Hayır, ama daha sonra bir briefing verirseniz sevinirim,*" dedi. Bu saat güneşin altında, kahkahalar arasında oturacaktı.

Çünkü yakında Memory Aven-Rose ile buluşacak ve kırık dökük de olsa bir geleceği olup olmadığını ya da bunların onun geleceği olup olmadığını öğrenecekti.

Scarab , kişiliğini ve kalbini yemeden önce gezegendeki son günleri.

Selenka masanın diğer tarafına baktı, bakışları keskinleşmişti ve dikkati onun gözlerindeydi. Çene çizgisinin gerilmesinden bir iğne ucu kanaması daha fark ettiğini anladı. Saat hızlanmaya başlamıştı.

Bölüm 28

Scarab içime bir canavar davet etti ve şimdi beni yiyip bitiriyor.

-Denek JX'in günlüğünden, Scarab Operasyonu (2003)

EZRA kendine geldiğinde kafası karışmış, dirseği zonkluyordu. Etrafına bakarak bulunduğu yeri anlamaya çalıştı. Yatağında uyumuştı ama şimdi çöplerle dolu dar bir ara sokaktaydı. Biyolojik olarak parçalanabilen bir yiyecek ambalajı ayak bileğine buruşuk bir şekilde otururken, yanağı taşlı ve soğuk bir yüzeye bastırıyordu.

Yerdeydi.

Kendini oturur pozisyona itmeye çalıştı, sol dirseği çığlık attığında haykırdı. Gözleri refleks olarak yaşlarla doldu. Acıya karşı dişlerini sıkarak tekrar denedi, bu sefer sadece sağ kolunu kullanarak. Ancak sırtı duvara dönük bir şekilde oturduğunda yaralı koluna bakabildi. Önce neden görebildiğini anlayamadı, sonra vücudunun üst yarısında hiçbir şey giymediğini fark etti.

Dirseği fena halde şişmişti ve vücudunun o tarafında çok sayıda sıyrık ve aşınma izi vardı. Kalçası da ağrıyordu, ağzı kurumuştı ve başı sanki büyük miktarda psişik güç harcamış gibi çarpıyordu. Bir kavgaya mı karışmıştı? *Neredeydi?* Üzerinde ne telefon, ne saat, ne de yerini kontrol edebileceği bir şey vardı.

Bacağını hareket ettirdiğinde yemek paketi fısıltılı bir ses çıkardı ve gözü soluk krem rengi zemin üzerindeki siyah yazıya takıldı. Eline alıp düzeltti. Bu dil onun anlayabileceği bir dil değildi.

ama bunun Kore dili için kullanılan düzgün bir yazı olan Hangul olduğunu fark etti.

Bu bir şey ifade etmiyordu. Şehri birçok uluslararası mağaza ve satış noktasına sahipti.

Ayağa kalkmaya çalıştıktan sonra, üzerinde tarih ya da yer olabilecek başka çöp parçaları aramaya başladı. Sonunda, bir adım ötedeki geri dönüşüm kutusuna tam olarak girememiş atılmış bir şişe, nakliye etiketi olabilecek bir şeyin yırtılmış çıktısı ve kayıp bir kartvizit buldu.

İkisi Hangul dilinde, biri de ona daha tanıdık gelen alfabede.

Arayışında ara sokağın sonuna ulaştığında, sokağın ötesine, geceye karşı ışıldayan reklam panolarının aydınlattığı işlek bir meydana baktı ... ve meydanın adının yazılı olduğu tabelayı gördü. Bir saat üreticisinin reklamını yapan bir billboard'daydı; aynı reklamda saat ve tarih de gösteriliyordu.

Seul, Kore'deydi.

Yaklaşık üç saat önce uyumadan hemen önce bu meydanla ilgili bir belgeselde gördüğü bir ara sokakta.

Dunedin, Yeni Zelanda'daki yatağında.

Ezra yutkundu. Kontrol etmek için arkasına baktı ve evet, işte oradaydı, programın sunucusunun izleyicilerini bulmaya ve ziyaret etmeye çağırdığı "gizli" ve son derece ayırt edici sanat eseri. Bir ışınlanma kilidi için mükemmel bir görüntü. Bu da demek oluyordu ki, serseri bir ışınlamacı ona saldırıp bilinmeyen bir nedenle onu buraya getirmediyse ... buraya ışınlanmıştı.

Titreyerek ara sokağın duvarına doğru yığıldı. Son derece sınırlı ışınlanma yeteneklerine sahip bir Gradyan 5 telekinetikti. Bırakın yarım dünya ötedeki bir şehre ışınlanmayı, üniversitenin diğer tarafına bile zar zor ışınlanabiliyordu.

Ona ne oluyordu?

Yüzünde ışıklar, anlayamadığı bir dilde bağırarak sorulan bir soru. Kalbi göğüs kafesine çarparak İnfaz memurundan

Ama adam ona doğru gelmeye devam etti ve Ezra sadece
Dur.

Memurun vücudu geri uçarak bir reklam panosuna çarptı ve panonun yüzeyinde çatlaklar oluşturarak vitrin modelinin yüzünü ikiye böldü.

Ezra korkudan donmuş bir halde ellerine baktı. Sadece eve gitmek istiyordu.

Bölüm 29

Operatör C (Cray Jitan) Mimar'ın yakalanmasını sağlayabilecek herhangi bir bilgi veremiyor, ancak Konsorsiyum için birkaç finansman kaynağı hakkında bilgi sahibi. Bunu grubu ciddi şekilde yaralamak için kullanabiliriz.

Ayrıca Moskova'da ikinci bir bağlantısı olduğunu itiraf etti; bu bağlantı bir BlackEdge teğmenini öldürdü ve diğerlerini ortadan kaldırmayı hedefliyor. Cray'in tüm dosyalarını inceleyerek tehdidi tespit etmeye çalışıyoruz ki kurtlar onu etkisiz hale getirebilsin. Lütfen Alfa Durev'e haber verin.

-Cristabel Rodriguez'den Ethan Night'a not

ETHAN, araçlarından indikten sonra asık suratlı Selenka'nın sürünün şehir merkezine girmesini **engelledi**. Hafıza Aven-Rose ile görüşmesi başlangıçta sempozyum salonundaki bir konferans odasında gerçekleşecekti, ancak Selenka mahremiyetini sağlamak için görüşmeyi şehir merkezine taşımalarını önermişti.

"Senin için bir şeyim var" dedi.

Kadın başını kurt gibi eğmiş beklerken, adam katlanmış bir kâğıt parçasını almak için elini cebine attı. Adamın kâğıt parçasının artık düz olmaması için uçlarını çekmeye başlamasını merakla izledi.

"Ah!" Gözleri altın sarısı ve soğuk öfkesi bir anlığına unutulmuş bir halde elindeki parçayı aldı. "Bu uluyan bir kurt!" Bir o yana bir bu yana çevirdi. "Bunu nasıl yaptın?"

İçinde küçük bir güneş gibi hissettiren bir sıcaklık. "Sana öğretebilirim." Ona el becerisi egzersizini öğreten ilk eğitmeniydi ve bunu yetişkinliğinde de sürdürmüştü. Hassas kıvrımlar ve işlemler içinde yoğun bir dinginlik yaratmıştı.

Kurdu avucunun içinde dikkatle tutan Selenka, dudaklarını onun çenesine bastırmak için eğildi. "Bayıldım buna. *Spasibo, zaichik.*"

Selenka onu karargâha götürürken Ethan kelimeleri zihnindeki hafıza kutusuna dikkatle kaydederek özömsedi. Arka tarafta, arkadaşının bu toplantı için tahsis ettiğı geniş bir özel avlu vardı. "Gökyüzünün üzerinizde olmasını isteyeceksiniz," demişti, ses tonunda keskin bir anlayış vardı.

Çünkü Ethan'ın zihni zaten bir kafes gibi hissediyordu.

Selenka onu hızlıca bir göz atmak için geri götürdüğünde, avlunun çiçekler ve ağaçlarla dolu olduğu ve yeşilliklerin arasına gizlenmiş banklar bulunduğu görüldü. Keşif tamamlandıktan sonra ikisi birlikte ön tarafta beklemek üzere geri dönmeye başladılar ve sadece Selenka'nın kağıt kurdu rafa yerleştirebilmesi için durdular.

"Güvende olacağı bir yere." Ethan'a bir bakış. "Hediye için bir nedenin var mı?"

"Sana kur yapmaya çalışıyorum."

Kahkaha yok, gülümsemesi biraz şaşkın. "Biz zaten çiftleştik."

"İstersem sana kur yapabilirim." Ona kur yapma fikri her zaman Onu memnun eden bir şey. "Beni durduramazsın."

Cris'in verdiği bilginin kıskırttığı ilkel öfkenin içinden bir ışık mızrağı, çenesine bir öpücük. "Sanırım Ethan, oynamayı öğreniyorsun."

Biraz daha zamanı olsaydı başka neler öğrenebileceğini merak ediyordu. Zihninin içinde güç tekrar titreşti ve yükseldi, o kadar sertti ki Selenka bir nefes çekti.

Hafıza Aven-Rose bu nabzın hemen ardından, Ethan'ın kurt olduğunu bildiğı bir erkek tarafından kullanılan bir araçla geldi, ancak gözleri şu anda insan grisiydi, saçları bulutlu ışık altında bile yaldızlıydı.

Alexei Vasiliev Harte, teğmen, SnowDancer kurtları.

Memory ile olan ilişkisi BlackEdge kurt bölgesine girme izni verildi.

Buraya gelirken Selenka ona bu bilgiyi verdikten sonra, "Özel sürü arazilerinizde ziyaret ayrıcalıkları var mı?" sormuştu.

"kurtların çoğı bunu yapmaz," demişti, "ama Lexie özel bir durum. Babası, yirmi yıl önce alfaları vefat ettiğinde BlackEdge'in bünyesine kattığı küçük bir Rus sürüsünden geliyordu.

yeni bir alfa yok. Alfa'sı olmayan sürüler kaçınılmaz olarak dağılır ve onlar da bir arada kalmak istediler, bu yüzden bize katılmak istediler."

"O zaman Alexei Harte'ın BlackEdge'de bir ailesi mi var?"

"Biraz. Gerçi uzun ziyaret etmedi." Onda bir durgunluk var. "Bu bir sır değil ama özel, anlıyor musun?" Onun başını sallaması üzerine, "Babasının soyundan üç haydut türemiş. Ayrıca anne ve babasını da çocukken kaybetmiş. Tüm bunlar onu Rusya'dan uzaklaştırmaya yaradı."

Gölgeli bir geçmiş, ama dört çeker araçtan inen adamda karanlık duygusu yoktu. Arkadaşının kapısını açmak için etrafından dolaştı, sonra ona kaşlarını çatmasına ve gülümsemek için boşuna bir çabayla dudaklarını birbirine bastırırken bile göğsünü itmesine neden olan bir şey söyledi.

Ethan, Memory Aven-Rose'u sempozyum salonunda uzaktan görmüştü ama yine de ona yapışmış olan enerji hissinden etkilenmişti. Muhtemelen bu, parlak ve ayırık ama bunun ötesinde herhangi bir düzene sahip olmayan saçlarının vahşi bukleleriydi. Ufak tefek empat, bakışları temkinli bir şekilde onunla yüz yüze geldiğinde bukleler yüzünün sıcak kahverengisine çarpıyordu.

Fiziksel temas kurmadı.

Arkadaşı ise Selenka'ya doğru bir el uzattı. "Hawke selamlarını yolladı."

"O kurdun bu kadar kibar bir şey söylemediğinden eminim." Şüpheli sözlerine rağmen Selenka Aleksey'in elini sıktı. "Ona benden de *zdravstvuyte* söyle."

Ethan'a döndüğünde Alexei'nin yüzünde ilkel bir dikkat ifadesi vardı ve Ethan kurt teğmenin, kendisini Memory için bir tehdit olarak gösterecek herhangi bir şey yapması ya da söylemesi halinde boğazını parçalayacağını biliyordu. Ayrıca Selenka'nın Ethan'a elini sürmeye cüret ederse Alexei'yi paramparça edeceğini de biliyordu.

Onun için ne kadar değerli olduğunu bilmek onu sarsıyordu, her zaman sarsacaktı.

Kurdun yoğun bakışlarını görmezden gelen Ethan, sözlerini Hafıza Aven-Rose'a yöneltti. "Bunu kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Ona bakmaktan kendini alıkoyamıyordu; çok tuhaf bir şekilde *tanıdık* geliyordu. "PsyNet'te kritik işler yaptığının farkındayım."

Empatın alnı kırıştı, ona bakarken gözlerinin kenarlarında çizgiler belirdi. Başını sallaması gecikti, alnındaki kırışıklıklar daha da derinleşti. "Seni tanıyor muyum? Daha önce tanıştık mı?"

"Hayır," dedi Ethan. "Gerçi seni sempozyumda uzaktan görmüştüm."

"Belki de budur." İkna olmuş gibi görünmüyordu.

"Bunu arka avluda yaparız diye düşünmüştüm," dedi Slenka Memory'ye. "Tabii içeride daha rahat etmezsen?"

"Hayır." Empat garip göz temasını kesti. "Dışarısı daha iyi."

Avluya doğru yürürlerken hiçbir konuşmadı, havada belli belirsiz bir gerilim vardı.

Memory'nin onunla herhangi bir düzeyde bağ kurma konusunda endişeli olduğunu hissedebiliyordu ve onu suçlamıyordu. Ama ona her şeyin yolunda olduğunu, denemek zorunda olmadıklarını söyleyemezdi. Denemeliydi, yaşamak için savaşmalıydı ki Slenka'ya kağıttan hayvanlarla kur yapabilsin, onun hak ettiği eş olabilsin.

"Bu nasıl çalışıyor?" diye sordu avlunun serin ışığına çıktıklarında, empatiye verdiği açıklanamaz tepkiyi bir kenara bırakıp kritik konuya odaklandı. "Psişik bir bağlantı mı kuruyoruz?"

"Hayır. Sadece fiziksel temasa ihtiyacım var." Derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi ve elini uzattı.

Onu aldı ... ve şiddetli bir güç dalgası kalkanlarına çarptı, o kadar sert vurdu ki onu kontrol altına almak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı, vücudundaki her kas kırılma noktasına kadar gerildi. Memory'nin tutuşu sıkılaştı, kaşları giderek daha da çatıldı, ta ki başını sallayarak elini bırakıp buklelerinin uçuşmasına neden olana kadar. "Bu işe yaramayacak."

"Denemek zorundasın." Slenka'nın sesi gerginlikle ama Memory ile arasındaki mesafeyi korudu. "Bunu kontrol altında tutmaya çalışırken ölüyor."

Ethan başını salladı. "Dalgalanmalar yoğunlaşıyor." Bu kadar şiddetli enerji bir empati ezebilir. "Eğer Memory için güvenli değilse-"

"Hayır," diye araya girdi empat, yüz hatları tam bir hayal kırıklığı ifadesine bürünmüştü. Sonra, onu şaşırtacak şekilde, elini bir kez daha kavradı, tırnaklarının cilalı ovaleri canlı bir eflatuna dönüştü.

Gücü kalkanlarına çarptı, metal talaşları güçlü bir mıknatısa çekildi. Memory'nin göz bebekleri büyüyerek neredeyse irislerini gölgede bırakacaktı. "İşte yine " diye fısıldadı.

Ethan enerjisinin kendisini ittiğini hissedebiliyordu, tehdit etmeyen ama izin isteyen yumuşak bir güç. "Bu sen misin?"

Memory ağzını bir tarafa doğru bükte. "Ne olacağını görmek için sana bir duygu -mutluluk- göndermeye çalışıyordum ama ulaşamıyorum. Kalkanların olağanüstü olmalı. Neredeyse hiçbir şey empatik gücü engelleyemez ve ben garip bir empat olsam bile, yine de *bir şeyler* hissediyor olmalısın. onu okşamaya çalıştığımda Alexei bile bunu hissediyor." Kaşlarını çatarak adamın elini bıraktı. "Bunu anlamıyorum."

Parçalanmış iç dünyasını tarayan Ethan hiçbir değişiklik göremedi. "Sendromu etkileyemiyor musun?" Kelimeleri çıkarmak zordu.

"Ethan, sendromun sende *olduğunu* sanmıyorum." Memory sanki kendine engel olamıyormuş gibi Ethan'ın elini tekrar tuttu. "İçinde yanlış giden bir şeyler var . . ama diğer doğrulanmış Sendrom vakaları gibi hiçbir şey hissetmiyorsun."

"Benim vakamın bir varyasyon olması mümkün mü?"

"Hayır." Memory'nin cevabı kesindi. "Sendrom hastalarının psişik varlığı beni temel bir düzeyde rahatsız ediyor. Sanki içlerinde kâğıda dökebileceğim ama tam olarak iyileştiremeyeceğim kırıklar varmış gibi. Ama seninle . ." Gözlerini kapatarak ellerini sıktı ve bir kez daha duyularına karşı gücün tehditkâr olmayan itişini hissetti.

Kırıklarla çalışan ve tanıması gereken biri gibi hissettiği bu empatla işbirliği yapmaya fazlasıyla istekliydi, dış kalkanını onun geçebileceği kadar indirdi. İçinden bir sıcaklık dalgası fısıldadı, Selenka'yla birlikte olduğundan beri sık sık hissettiği için mutluluk olarak tanıdığı bir histi bu.

"Hissediyorum." İçindeki haydut güç ani ve şiddetli bir saldırı başlattığında, bir an sonra kalkanlarını kaldırdı. Çarpmanın etkisiyle zihni titreşti, şok o kadar güçlüydü ki çiftleşme bağı boyunca ilerledi ve Selenka'nın hırlamasına neden oldu.

Şakağından boncuk boncuk ter damlarken Memory'elini bırakarak ondan bir adım geri çekildi. "Seninle ilgili bir şey Sendromu daha da kötüleştiriyor."

"Hayır, Ethan. Sende Sendrom yok," diye ısrar etti Memory, iki elini saçlarının elektrikli buklelerinin arasından geçirerek. "Sana neler olduğunu bilmiyorum ama içinde böyle bir kırılma yok."

Ethan başını salladı. "Hasarlıyım."

Memory başını geriye atıp yaşlar akana kadar gülmeden önce ona baktı. "Ethan, tatlım," dedi nefesini içine çektikten sonra, "eğer hasarlıysan, bana ne derdin bilmiyorum. Bir psikopat tarafından on beş yıl boyunca zihnim kafeslenmiş halde bir yeraltı hücresinde esir tutuldum."

Ethan'ın kafası çınladı, kelimeler hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Bu senin ekip dosyanda yok."

"Çünkü bu kimseyi ilgilendirmez," diye homurdandı Alexei Harte. "Aden bunu biliyor. Memory'nin kime söylemeyi seçeceği ona kalmış." Altın sarısı soluk kehribar rengi gözleri açık bir şüpheyile Ethan'a kilitlenmiş olan kurt, eşinin neden Ethan'ı ifşa etmeye layık gördüğünü açıkça değerlendiriyordu.

"Dikkatli ol, Alexei." Selenka'nın boğuk sesi. "Sen benim topraklarımda bir misafirsin ve Ethan da benim eşim."

Ethan onun açık sahipleniciliğine karşı duyduğu hazzın öfkesiyle boğuşurken bile, Memory bir el salladı. "Şşşt," dedi, açıkça her iki kurda da seslenerek. "Burada bir konuşma yapıyoruz."

Selenka kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu ve Aleksey'e ters ters baktı. "Harika.

Bir empatla çiftleşmek zorundaydın. Suçluluk hissetmeden ona hırlayamıyorum bile."

Alexei hiç uyardıktan sırıttı. "Şşş. Konuşuyorlar."

Ethan bu konuşmayı zar zor duydu, dikkati Memory'ye .

"Nasıl bu kadar akli başında olabiliyorsun?"

"Kısmen saf inadımdan," dedi neşeyle. "O piçin beni kırarak kazanmasına izin verecek değildim."

Ethan bir kez olsun silah kullanmayı düşünmemişti. "Mantığına ,"
dedi yavaşça.

Memory parmağıyla onu işaret etti. "Bu kini sana zarar verenlere karşı besle, ama seni zehirlemesine izin vermek yerine, onu en iyi hayatını yaşamak için kullan." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Empati kurmanın da yardımı oldu. Teoriye göre PsyNet'e erişimim engellendiğinde bile ondan duygusal geri bildirim alıyordum. PsyNet Es'i seviyor. Bizi koruyor."

"Çünkü onun hayatta kalması için kritik öneme sahipsin." Ethan'ın başı sürekli güç dalgalanmaları yüzünden çarpıyordu. "Ben senin gibi değilim. Ağ'a yardım eden bir gücüm yok. Ben öldürürüm."

Memory ona dokunmak için elini kaldırdı ve adım geri çekilince dondu kaldı. "Ben de bir canavar olduğumu sanıyordum ama meğer hepimiz birden fazla şeymişiz." Koyu renk gözlerinde unutulmaz renk titreşimleri vardı, sesi tutkulu bir duyguyla sırılsıklamdı. "Sadece en kötü senaryoyu kabul etme Ethan. Ya sen yanılıyorsan ve ben haklıysam? Ya bu Sendrom değilse? Ya delilik hayaletinden uzak bir hayatın varsa?"

Ethan, Selenka'nın kurdunun kendi derisinin yüzeyine çıktığını, tüylerinin iç kısımlarına doğru kaydığını hissetti. Bu imkânsız olmalıydı ama içgüdüsel ve yoğun hissi inkâr edemezdi. Kurt kesinlikle Memory'nin tarafındaydı. "Kalkanlarımı en son indirdiğimde, ulumalar ve çığlıklar neredeyse telekinetik enerjimin tasmayı kaydırmasına ve insanları ikiye bölmesine neden oluyordu."

Onun şaşkın bakışları karşısında Selenka'ya baktı. Dalgalanmaları zapt etmekte zorlandığından, içinde yaşayan karanlığı açıklayacak kelimeleri yoktu. Eşine ihtiyacı vardı. Hiç tereddüt etmeden karşılık verdi, bu alfa kurt onun için artık bir öncelikti. Çiftleşmeleri onun kontrolü dışında gerçekleşmiş olabilirdi ama o onunla kalmayı, onunla *olmayı* seçmişti. Ethan'la.

Parmaklarını Ethan'inkilerle kenetleyerek onun neler yapabileceğini sıraladı ve ardından, "Ethan, zapt etmeye çalıştığı haydut gücün yarattığı baskı altında istemeden de olsa birilerini öldüreceğinden korkuyor," dedi.

Hafıza kaşlarını çattı. "İkisini de tutan aynı kalkan olamaz, yoksa telekinetik yeteneklerine erişemezsin."

"Hayır. Ama aynı temel üzerine inşa edildiler. Bokböceği gücü uyandığında sahip olduklarımın üzerine inşa etmek zorundaydım."

Selenka'nın empata bir kez daha bakmasına neden olan sinirli bir yarım kıkırdama sesi çıkaran Memory, ona tekrar Bokböceği Sendromu olmadığını söylemedi. Bunun yerine, "Bunu test etmenin bir yolu var," dedi. "Biri telekinetik gücünüzü kontrol altında tutacak, diğeri de haydut güçle bağlantısı olmayan izole bir üsse yerleştirilmiş, *tamamen* ayrı iki kalkan inşa edersiniz."

Ethan onun mantığını anlıyordu ama "buna zamanım yok." Bu tür son derece kişiselleştirilmiş kalkanların tasarlanması ve oluşturulması yoğun zaman alıyordu.

Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine burnuna demir kokusu doldu. Kanamayı durdurmak için cebinden bir mendil çıkardı ama avludaki iki kurt da çoktan hırlamaya başlamıştı. Bir eliyle onun çenesini kavrayan Selenka, yüzünü kendi yüzüne çevirdi.

"Gözlerin," diye . "Beyaz kısımlarında çok sayıda kanama var."

"Beyninde oluşan basınçtan kaynaklanıyor." Memory'nin sesi gergindi, elleri yumruk olmuştu. "Daha fazla devam ederse beyni kafatasına çarpacak."

Bölüm 30

Elde edilen veya keşfedilen her türlü bilgiyi aktaracağım. Lütfen siz de aynısını yapın. Bizden biri artık sizindir. Ekip bu tehdidi ortadan kaldırmak için size yardım etmek istiyor.

-Senior Arrow Cristabel Rodriguez, Alpha'ya yanıt olarak
Selenka Durev

"ETHAN," diye devam etti HAFIZA, "eğer denemek istersen, bu kalkanları senin için hızlı bir şekilde tasarlayabilecek birini tanıyorum. İş bittikten sonra haydut gücü serbest bırakırsın ve ortaya ne çıkacağını görürüz."

"Bir daha katil olamam," diye fısıldadı Ethan, gözleri kurdunun saf altın renginde olan eşiyile konuşurken. "Bir daha katil *olmayacağım*." Mezarına ellerinde taze kanla gitmeyecekti.

Kavrayışını onun ensesine kaydıran Selenka tırnaklarını geçirdi. "Testi kontrol edeceğiz," dedi hırslayarak. "İnde ışıksız, karanlık hale getirilebilecek pek çok oda var. Test için seni bunlardan birine kapatabiliriz."

Ethan, onu ışıksız bir odaya kilitlemeyi onu çileden çıkardığını sormadan ama Memory'nin testini kabul etmesi için gereken buysa, bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacaktı.

Alnını onunkine bastırarak, ",," dedi Hafıza'ya. "Ama kalkan oluşturunun çok hızlı olması gerekecek." Memory ile teması haydut gücü aşırı yüklemişti; dalgalanmalar artık dakikada bir geliyordu ve her yeni dalgalanma kalkanlarında bir başka çatlağa neden oluyordu.

Bakım yapıyordu, ama *sadece*.

Hafıza eşiyle konuşmak için hareket etti, başları neredeyse birbirine değiyordu. Kısa bir sohbetin ardından Alexei Harte, Selenka'ya dönmeden önce elini Memory'nin buklelerinin üzerinde gezdirdi. "Bir arama yapmam gerekiyor. Eğer kabul edersem, bir ya da iki yırtıcı Dönüşen'in daha bölgenize girmesine izin vermeniz gerekecek."

"Yap ."

Diğer ift telefon etmek için avlunun uzak ucuna gittiğinde Selenka ile yalnız kalan Ethan elini Selenka'nın ensesine, saçlarının altına kaydırđı. Selenka başını geriye eğerek öfkeli bakışlarıyla Ethan'ın bakışlarını yakaladı, saçları lekeli güneş ışığını yakalıyordu. Pembe ve mor ateş ve obsidyen ipeği, elinin üzerinde kayıyordu.

"Ya Hafıza yanılıyorsa ve haydut gücün serbest izin verdiğimde kendimi kaybedersem?" Bu ona musallat olan kbustu. "kim olduğumu unuttur ve Ming'in beni eğittiği acımasız katile dnşürsem?"

"O zaman seni idam ederim." Eşinin eli göğsüne doğru , sözleri sert ve kabaydı. "Senin bir katil olmana izin vermeyeceğim. Bu eşinin sana verdiği bir söz."

Ethan bu sözü tutmanın onu asla iyileşmeyecek şekilde kıracağını iten ie biliyordu. "Hayır." Tutuşunu sıkılaştırdı. "Sen olamazsın. Sen olamazsın."

Kadın fikrini değiştirdiğine dair en ufak bir belirti göstermeden ona bakınca, adam kirli oynadı. "Görevi ekibe devretmeyi kabul etmediğiniz sürece teste izin vermeyeceğim."

Dişlerinin arasından bir hava tıslaması geldi, pençeleri daha derine bastırdı. "Bu bir pazarlık *değil*." Bu bir hırıldıydı.

"Ve sen benim alfam değilsin." Kurt gözleriyle baktı. "Ya kabul edersin ya da bunu hemen iptal ederim."

Elmacık kemikleri tenini keserken, "Bunu unutmayacağım," dedi. Bekledi.

"İyi." Dişlerinin arasından bir kelime döküldü. "İnatçı *zaichik*."

rpererek alnını tekrar onunkine bastırdı. "Senin *zaichik*'in."

Pençeli eli saçlarını karıştırdı. "Evet. Bunu sakın unutma." Geri dönmekte olan Alexei ve Memory'ye doğru dönmeden önce alt dudağını keskin bir şekilde ısırđı.

"Sascha bunu yapmayı kabul etti." Alexei telefonunu elinden bıraktı, sonraki sözleri Ethan'a yönelikti. "PsyNet'te olmadığı ve senin zihnine bu şekilde erişemediği için bu konuma ışınlanması gerekiyor."

Sadece bir Sascha'dan bahsediyor olabilirdi. Sascha Duncan, kardinal empat, Konsey Üyesi Nikita Duncan'ın kızı ve DarkRiver leopar sürüsüne iltica eden kişi. Ve görünüşe göre bir kalkan yapımcısı. "Boşta bir ışınlayıcı olup olmadığını soracağım."

Aynı anda Aden'in sesi zihnine girdi: *Sana ihtiyacımız var. Eğer Kaleb yüzüne kilitlenebilir.*

Ethan'ın kafası bir başka dalgalanmayla zonkluyordu ama Aden'in sesinde bu tür bir aciliyeti sadece şiddetli bir şekilde duymuştu. Acil durumlar ... gerçi daha önce hiç *farkına* varmamıştı. İçinde yaşadığı gri uyuşuklukta hiçbir şey umurunda değildi.

Zaman zaman, taş gibi bir psikopat olduğuna inanmıştı.

Bugün, hem aciliyeti hem de yorgunluğu duymuş, sadece Ethan kendisi için savaşamazken onun için savaşan bu adama yardım etmek istemişti.

Beş saniye. Selenka'nın elini tutarak avludan çıktı ve karargâhın içinden geçerek halka açık ön girişe ulaştı.

"Kritik acil durum. Kaleb Krychek önünde belirmeden önce, "Teleportla alın" diyebildi. Kardinal telekinetik'in gözleri simsiyahtı, sanki siyah üzerine siyah takım elbisesine uyuyordu. Saçları alışılmadık şekilde rüzgârla savrulmuş, takım elbisesinin ceketinin düğmeleri açıktı.

Ethan Selenka'ya baktığında zor seçimlerden anlayan bir alfanın yüzünü gördü. "Git," dedi ve elini bıraktı. "Gerisini ben organize ederim."

Krychek onları ışınladı.

Ve Ethan bir çılgınlık bölgesine indi. Çılgınlıklar havayı kirletiyor, insanlar ellerini şakaklarına götürerek daireler çizerek yürüyorlardı. Sayıları hakkında hiçbir fikri yoktu ama mevcut yardımın yetmeyeceği kadar çoklardı. Ancak, ağlayarak yürüyenler sakin olanlardı. Diğerleri yerde yuvarlanıp gözlerini oymaya çalışıyor ya da alınlarını kanlı bir şekilde asfalta vuruyordu.

"Buna bir çözümümüz olduğunu sanıyordum," dedi, empatik araçların ortaya çıkmasından önce bu tür kabus sahnelerinin görüntülerini görmüştü.

Bal peteği.

Krychek'in cevap vermesini beklemedi, sadece telepatladı:

Gözlerini kapat! geniş bir bantta.

Krychek gibi Oklar da hemen itaat etti ve Ethan ışığını serbest bıraktı. Bunu art arda üç kez daha yapmak zorunda kaldı, Krychek onu sokağın farklı bölgelerine yönlendirdi ama yine de sadece saniyeler sürdü.

"Yararlı," diye mırıldandı Krychek, sokağa cesetlere bakarak.

"Daha önceki olaylarda seni kullanabilirdik."

"O olaylar sırasında işlevsel değildim." O sırada neredeyse katatonikti, dünyayı o kadar ağır gri bir perdenin arkasından görüyordu ki bu sadece uzak bir mırıltıdan ibaretti. "Empatik yardımın nerede?"

"Bitkin." Tek bir düz kelime. "Petek'in bakımı giderek daha fazla enerji gerektiriyor - onlara bu kadar ihtiyacımız varken onları yok etmek istemeyiz."

Ölümcül kardinal ölenlerden birinin yanına çömeldi. "Bu önceki salgınlarla aynı değil - o bireylerin çoğu başkalarına saldırdı, ama burada *tüm* şiddet kendi kendine yöneldi. Sadece bu da değil; şiddeti kafalarına hapsetmişler, sanki beyinlerinden bir davetsiz misafiri söküp atmaya çalışıyorlarmış gibi."

Ethan tek tek yaralara odaklandı ve Krychek'in haklı olduğunu gördü. İnsanlar sadece kendi gözlerini oymakla kalmamış, saçlarından parçalar koparmış ve korkunç bir vakada kulaklarından birine keskin bir alet sokmuşlardı. "PsyNet'i kontrol ettiniz mi?"

"Hiçbir şey, enfeksiyon belirtisi yok."

Beyninin arkasında bir tür kaşıntı hisseden Ethan, tanıdık bir yüz görene kadar etrafına bakındı. *Abbot*, diye telepatladı, *PsyNet'in hangi bölgesi bu konumla ilişkili?* Binaları tanı mıyordu ve etrafındaki insanlar etnik kökenlerin bir karışımıydı, özelliklerinde veya kıyafetlerinde onu belirli bir bölgeye yönlendirecek hiçbir şey yoktu.

Hamburg'dayız, diye cevap verdi diğer adam, mavi gözleri bu mesafeden bile canlıydı. *Sektör 17. Size bir harita göstereyim ama orada görülecek bir şey yok.*

Krychek'in soğuk ifadesini teyit etmesine rağmen Ethan PsyNet alanına girmek için haritayı alana kadar bekledi

bu konuma karşılık geliyordu. Gördüğü şey onu telaşlandırdı: *Aden, Krychek, buradaki PsyNet parazit kaynıyor.* İkisi bunu nasıl gözden kaçırmıştı?

Onun yanında iki parlak beyin belirdi.

"Ben hiçbir şey görmüyorum," dedi Aden. "Ne ?"

"Size bir görüntü göndereceğim." Ethan gördüklerini her iki adama da telepatiyle gönderdi, belki de görecektir bir şey *olmadığını* ve bu bölgedeki zihinlerin üzerinde sürünen çok ayaklı, parlayan küçük yaratıkları hayal ettiğini çok geç fark etti. Güç dalgalanmaları durmamıştı. Bokböceği gücü serbest kalmış ve o da halüsinasyon görüyor olabilirdi.

Diğer ikisinin ona telepatiyle gönderilen görüntüsünün konuyla ilgili hiçbir şey içermediğini söylemesini beklerken midesi sıkıştı. Ama Krychek'in gece yarısı sesi, "Bu rahatsız edici. Parazitlerden birini güvenli bir şekilde yakalayabilir misin?"

Ethan nefes vererek hızla küçük bir psişik kasa ördü. Bu tür kasalar genellikle özel konuşmalar için kullanılırdı ama yaratıklardan birini tutmak için kullanılmaması için hiçbir neden yoktu. Gerçi ne olduklarını anlayamıyordu; PsyNet zihinler ve verilerden oluşan bir yerd, başka bir şey değil.

Küçük tuzağı istila edilmiş bir zihnin yakınına yerleştirdi ve yaratıklardan biri içine yuvarlandı. Kilitleyerek kasayı yerinde bıraktı.

Krychek, "Acaba bir empat ne yaptığınızı görebilir mi?" diye düşündü. "Yakınlardaki birine soracağım."

E hızla yanıt verdi, zihinsel sesinde kafa karışıklığı vardı, "PsyNet'te zihinler görüyorum. Bir şey mi kaçırıyorum?"

Ethan, "Memory Aven-Rose'a sor," demek için E'nin gitmesini bekledi. O diğer Es'ler gibi değildi ve zihni onunkiyle anlamadığı bir şekilde bağlantı kurmuştu; bu temasın etkisi kalkanlarını kırmaya devam ediyordu.

Ya Krychek ya da Aden onunla doğrudan telepatik temas kurmuş olmalıydı çünkü birkaç dakika sonra PsyNet'te belirdi. "Bunlar da ne?" Ethanın duymasa inanmayacağı bir gerçek olan ürpertisi sözlerine yansımıştı. Hal böyleyken, yaratıkları başka birinin de görebilmesine sevinmişti. Tek bildiği, bir halüsinasyonun telepatik görüntüsünü almanın mümkün olduğuydu.

Emin olmak için "Onları görüyor musun?" diye sordu.

"İnsanların zihinlerini kemiren ürpertici sürünge­nler mi? Bir insan onları nasıl gözden kaçırabilir?"

"Bunu daha sonra tartışırız," dedi Kaleb. "Şimdilik, bunların ağını temizleyebilir misin?"

Memory tekrar ürpermeden önce uzun bir duraklama oldu ya da Ethan konuştuğunda öyle hissetti. "Onlara dokunmak zorunda kalmadığım sürece yok. Fırçamı alayım."

Göndermeyi anlamamıştı ama kısa bir süre sonra PsyNet'in gece yarısı gökkuşağıyla dalgalandığını gördü ve gökkuşağı bir süre sonra geçtiğinde bölge parazitlerden temizlenmişti.

"Peki ya tuzağa düşürdüğümüz?" Ethan minyatür psişik kasayı işaret etti. "Hâlâ hayatta." Bunu hissedebiliyordu, başının arkasında küçük bir kaşıntı vardı.

"Evet, öyle." Memory'nin sesi yorgun geliyordu. "Beni istiyorsun-"

"Hayır," dedi Krychek. "Bu tür parazitleri kimin görüp kimin göremediğini doğrulamak için bir test olarak saklayacağız."

Ağdan düşmeden önce Memory'nin emri, "Onu kontrol altına aldığınızdan emin olun," oldu.

Kaleb'in obsidyen gücü kasayı kapladı.

Ethan'ın içindeki çiftleşme bağı bir kurt hırıltısıyla titreşiyordu, eşi onun huzursuzluğunu hissediyordu. Onun olmanın gururu damarlarına yayıldı ve eve dönebilmek için PsyNet'ten çıkmaya gitti ... ama sonra kıyamet koptu. Krychek'in zihni kayboldu, sadece bir saniye sonra sesi Ethan'ın kafatasında patladı: *İkinci bir yerimiz var. PsyNet koordinatları aşağıdaki gibi. Parazitleri kontrol edin.*

Ethan, Aden'in yanındaki yere doğru hızla ilerlerken, zihinleri PsyNet'in akışlarını rüzgâra binmek gibi olduğunu söylemek dışında açıklayamayacağı bir şekilde sürüyordu. Kısa bir süre sonra çılgılık atarak durdu ve Aden'in yoluna bir ışık bıçağı çarparak onu da durdurdu. Zihinleri bu bölgeye sabitlenmemişti ve bu nedenle muhtemelen bulaşıcı hastalıktan korunuyorlardı ama gereksiz bir risk almanın da anlamı yoktu.

Aden geride kaldı. "Parazitler mevcut mu?"

"Büyük bir sayı." Karınca yuvasındaki karıncalar gibi zihinlerde sürünüyorlardı ... ve bir anda onların şeklini gördü, gerçeği anladı.

"Bokböceği şeklindeler."

Aden sessizdi, muhtemelen birden fazla kaynaktan veri alıyordu.

"Sahadaki durum nedir?" Ethan, Aden'in liderine
Takım.

"Kaleb oraya ulaşamadan üç kişi kendi kendini öldürdü ve
çabalarımıza rağmen kaos giderek artıyor."

"Ben-"

"Hayır Ethan," dedi Aden. "Gücünün azalmakta olduğunu ve
iyileşmek için durmadan önce başka bir şey denemeni istiyorum.
Memory'nin gücü zaten tükenmek üzere ve onu tamamen devre dışı
bırakamayız - bu yüzden şu anda parazitleri tespit edebilen diğer tek
kişi sen olduğun için, onları etkileyip etkileyemeyeceğini görmeni
istiyorum."

Ethan'ın denemeye karşı olduğu bir şey yoktu ama pratik bir
sorunları vardı. "Benim yeteneğim sadece ışıkla çalışıyor."

"Burada ışık var."

PsyNet'in gece gökyüzüne bakan Ethan onu yeniden gördü.
Petek'in yumuşak altın ışıltısı. Tüm o canlı zihinlerin yanışı.
Parazitlerin titrek nabzı bile. Zihninin, zarar vermeden sersemleten
ışığı yaratan kısmına erişerek, onu psişik düzlem boyunca
süpürdüğünü hayal etti.

Aden'i psişik gözünü kapatması için uyarmak ancak son anda aklına
geldi.

PsyNet'in siyahına karşı ışık parladı ve parıltı hiçliğe karışmadan
önce "*Güzellik yaratabilirim*" diye düşünmek için bir anı oldu.

Parazitler hareket etmeyi bırakmışlardı; tıpkı hedeflerinin fiziksel
düzlemde olduğu gibi sersemlemişlerdi. O kadar sersemlemişlerdi ki,
farkında olmadıkları konukçularından düştüler, kalkanları delmeyi
bıraktılar ve PsyNet' dokusunda öylece yattılar.

Kendi gücü kırmızı çizgiye yaklaşan Ethan, yaratıkların bir
bölümünü süpürmek için öldürmek üzere ayarlanmış ince bir ışık bıçağı
kullandı. Böcekler öldü, Hafıza'da olduğu gibi yok olmadılar ama
yanarak hiçliğe karıştılar. Işık bıçağı boyunca küçük parıltılar belirdi,
Net de bu ardından temizlendi.

Dalgalanmalar nihayet durmuş olsa da zihni ağrıyordu, gücünün
son kalıntılarını geri kalan yaratıkları ortadan kaldırmak için kullandı

Bu

Son birkaçı için iğne darbeleri aldı ama tüm bölgeyi sterilize ettiğinden emin oldu. "Selenka'ya geri dönmem gerek." Vücudu kapanmak üzereydi.

PsyNet'ten çıktığında Krychek onu bekliyordu ve yüzüne bir kez baktıktan sonra onu doğrudan Selenka'ya ışınladı.

Büyük bir ağaçlığın ortasındaydı ve Ethan'ı fark etmeden önce pençeli elini Kaleb'e doğru uzatmıştı. Telekinetik 'port', saldırısını durdurduğu sırada bile dışarı çıktı.

Ve Ethan'ın görüşü kayboldu.

"Ethan!" Vücudu orman zeminine düşen yapraklara çarpmadan önce duyduğu son şey eşinin sesiydi.

Bölüm 31

Ethan'ın ateşi söndü. Güvenlik önlemlerini başlatın.

-Aden Kai'den Ok Ekibine

Ethan yere düştüğünde **SELENKA'NIN KURDU** hâlâ Krychek'in aniden ortaya çıkmasından dolayı hırıliyordu ve başka hiçbir şey umurunda değildi. Onu yakalayamayacak kadar uzaktaydı ve şimdi yaprak halısının üzerinde kıpırdamadan yatıyordu, akşam güneşinin ilk ışıkları gölgeliklerin arasından üzerine gölgeler düşürüyordu.

Ethan Kaleb'le birlikte ışınlandıktan sonra haber kanallarına bağlanmış ve onun nereye gitmiş olabileceğini anlamıştı. Hemen geri dönmeyeceği belliydi. Bu yüzden Ethan geri döner dönmez tekrar iletişime geçmek için Memory ile konuşmuş, sonra da in bölgesine geri dönmüştü - görünüşe göre tüm teğmenlerine yapılan suikast bir yana, Emanuel'in ölümü açık bir yaraydı ve sürüsünün onun yakınına ihtiyacı vardı.

Ve eşi de bir Ok'tu. Onu bulacağını biliyordu. Sadece onun dünyadaki en tehlikeli telekinetikle otostop çekmesini beklemiyordu. O da Valentin de kardinalin yüzlere olduğu kadar yerlere de kilitlenebildiğinin farkındaydı ama Krychek akıllı bir politikacıydı ve daha önce bu yeteneğini bölgelerini ihlal etmek için hiç kullanmamıştı.

Ancak bu durumda Selenka her türlü izinsiz girişi affedecektir.

Ethan'ın yan yattığı yerin yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde ıslak demir kokusunu aldı ama kanayan onun burnu değildi. Bir gözünün köşesinde kıpkırmızı bir gözyaşı boncuk boncuk olmuştu,

Bu sırada orman zeminine en yakın gözündeki boncuk çoktan yüzüne düşmüştü.

Kurt derisini iterek nabzını kontrol etti, zayıf ama sabit olduğunu gördü. Arkadaşı psişik bir yara almıştı, yardım edemeyeceği bir yara. Ama . . . Ethan herhangi bir yere götürülmeyi isteyebilirdi. Kaleb onu buraya getirmişti çünkü Ethan eve dönmek istiyordu. Eşine.

Delici bir şefkatin etkisiyle eğilip adamın şakağına bir öpücük kondurdu, sonra da tişörtünün ucuyla adamın yüzündeki kanı sildi. Adamın kendisini en savunmasız halinde görmesi için ona güvendiğini bilmek ona bir şeyler hissettirdi. O anda, aynı koşullar altında kendisinin de aynı seçimi yapacağını fark etti -than onu izleyecek ve onun savunmasızlığında asla zayıflık görmeyecekti. Ölümcül Ok'u şimdi bile gördüğü gibi.

"Buradayım Ethan." Boğazını sıkarak tekrar nabzını kontrol etti, sonra yanına oturdu, böylece telefonunu çıkarıp bir arama yaparken vücudunun bir kısmı her zaman onunkine değiyordu; ekiple temasa geçmeden önce temel bilgilere ihtiyacı vardı.

"Selenka, senin için ne yapabilirim?" Silver o berrak ve net sesiyle konuştu.

"Sanırım Ethan'ın beyni son salgınlara yardım etmekten kızarmış. İyileşmesine yardımcı olmak için ne yapmam gerekiyor?" "Eşinizin bilinci yerinde değil mi?"

Selenka yalan söylemekle uğraşmadı; Gümüş bir müttefikin eşiydi ve kendi başına bir müttefikti - Selenka'ya kötü bilgi vermezdi. "Evet. Her iki gözünde de kanlı yaşlar var."

"Bu görüldüğü kadar kötü olmayabilir." Silver'ın soğukkanlı pratikliği sakinleştiriciydi. "Bana alev almış gibi geldi -zihnimizi o kadar zorlarsınız ki psişik düzlemde dümdüz oluruz. Uygulanan basınca bağlı olarak gözlerindeki kan damarları patlamış olabilir."

Selenka gözyaşlarının tamamen başka tür bir baskıyla ilgili olduğunu hissetti. "PsyNet'te savunmasız mı?"

"Flameout bizi psişik saldırılara karşı savunmasız bırakıyor ama o bir Ok olduğu için güvende olması gerektiğinden eminim. Bana bir dakika verin." Birkaç saniye ortalıkta görünmedi. "Ok bağlantımla konuştum.

EmNet. Sizin adınıza sorduğumu söyleyene kadar hiç de işbirlikçi davranmadı. Yakında sizi doğrudan arayacaklar."

Selenka'nın telefonu, ekibin Trinity için kullandığı resmi arama kodundan gelen ikinci bir aramayı gösterdi". *Spasibo*, Silver." Telefonu kapatıp aramayı cevapladı.

"Benim adım Axl," dedi erkek sesi. "Ben ve ekip arkadaşlarımız Ethan'ın zihnini PsyNet üzerinden kuşattık. Hiç kimse kalkanlarımızı geçemeyecek."

Selenka'nın gergin göğsü rahatlamadı. Onu kendi başına koruyamamaktan nefret ediyordu. Ama Axl'ın işi bitmemiştir. "Ethan'ın zihninin hemen etrafında Psy gibi görünmeyen ve çok agresif 'yaklaşırsan ölürsün' sinyalleri gönderen alışılmadık bir kalkan var."

Selenka'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kurdu eşinin başında nöbet tutuyordu. "Bunu onun için kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Vücudunu güvende tutun ve uyandığında ona bol miktarda besleyici sıvı ve bar verdiğinizden emin olun. Son derece bitkin düşecektir. Psişik gücünü geri kazanması kırk sekiz saat kadar sürebilir. Ancak bundan çok önce uyanması gerekir."

Selenka kanlı gözyaşlarını silmişti ama dostunun kanının kokusunu almaya, onun acısını görmeye devam ediyordu.

"Spasibo."

"Yardımcı olabildiğim için mutluyum." Belki de hayal gücünün etkisiydi ama Axl'ın sesi biraz daha sert gibiydi. "Daha fazla veriye ihtiyacınız olursa ya da bir Psy doktoruna ihtiyacınız olursa bana ulaşın. Telefonu kapattıktan sonra size doğrudan arama kodumu mesaj olarak göndereceğim."

Ok onu göremese de başını sallayan Selenka konuşmayı sonlandırdı ve Ethan'ın yüzüne bulaşan yeni kan damlasını sildi. "Seni ine nasıl sokacağım sevgili madenim?" İnsanların onu bu şekilde görmesini istemezdi ama Selenka onun evlerinin taş duvarları arasında güvende ve sıcak olmasını istiyordu.

Axl'ın istemesi halinde ışınlanma yardımı sağlayacağına şüphe yoktu ama bunun için bir Arrow ışınlayıcısına ininin görsel koordinatlarını vermesi gerekiyordu. Bu mümkün değil. Ethan'ın onun çağrısına katılacağını biliyordu. Bu da ona tek bir seçenek bırakıyordu.

Telefonunu tekrar çıkardı.

Oleg neredeyse kırk beş dakika sonra ortaya çıktı. Tüm bu süreyi Ethan'ın nefes alışını izleyerek geçirmişti, onun varlığının keskin soğuğu

İçinde bir rahatlama oldu.

"Ne oldu?" Onun için getirdiği tüm malzemeleri hızla yere bırakan şifacı aceleyle yanına geldi.

"Psişik bir düz çizgi." Her şeye rağmen, Oleg'in herhangi bir fiziksel yara olup olmadığını kontrol etmek için ellerini Ethan'ın üzerinde gezdirebilmesi için kenara çekildi.

"Kan kokusu alıyorum, Selya."

Ona kanamadan bahsettiğinde, kontrol etmek için Ethan'ın göz kapaklarını kaldırdı. "Bu hiç yardımcı olmuyor. Gözleri kararmış." İç geçiren şifacı daha da yaklaştı. "Ama taze kan kokusu , yani kanaması devam etmiyor." Kadına bir bakış. "Revirde olması gerekiyor."

"Oleg."

Yaşlı kurt gülümsedi. "Evet, evet. Eşin bu şekilde görülmemeli."

"Arkadaşım olduğu için değil. Ethan olduğu için." Özel, kontrollü, kendini paylaşmaktan çekinen biri; bu seçimi ondan alamazdı. "Her şeyi getirdin mi?"

"Evet, açılır çadır, yatak takımı, yiyecek ve içecek. Bir seti biraz uzağa bıraktım, dikkat çekmemek için inden iki sefer yapmak zorunda kaldım."

"Ben bakarım." Selenka Ethan'ın yanağına bir öpücük daha kondurdu. "Ona iyi bak, Oleg. O benim için çok önemli."

Döndükten sonra, çadırı çevrelerine uyum sağlayacak şekilde renkli olarak kurdu ve üzerine yatak takımını açmadan önce zemini yumuşak yaprak yığınlarıyla yastıkladı. Her şey yerli yerindeyken Ethan'ın yanına gitti ve sağ kolunu omuzlarına doladı, diğer kolunu da sırtına geçirdi.

Oleg de Ethan'ın sol tarafından aynısını yaptı.

Şifacı Selenka'nın bile düz yattığını gördüğünden, Ethan'ı çadırın içine sokmasına yardım etmesine izin verirken hiçbir çatışma ya da suçluluk duygusu hissetmedi. Ethan'ı yatağa yatırdıktan sonra, başını fazladan katlanmış bir battaniyeyle yastıkladı.

"Selya." Oleg'in sesi nazikti, eli Selya'nın omzuna daha da çok yaslanmıştı. "Vadem'in kurdu tehlikeli derecede öfkeli. Artem aptalca bir şey yapmamasını sağlamak için onunla birlikte ama adamın alfasına ihtiyacı var."

Selenka, Emanuel'in kardeşinin gecikmeli tepki veren tek kişi olmayacağını biliyordu. BlackEdge kalbi kırık ve kaybolmuş bir halde kaldı. "Eşimi nasıl bırakabilirim?" dedi kabaca.

"O ne derdi?" Oleg bilge ve nazik bir tavırla sordu.

Selenka Ethan'ın saçlarını geriye doğru taradı. "Bir kraliçenin şövalyesine katılmaması gerektiğini. Şövalyenin görevi kraliçesini desteklemektir." Göğsünün derinliklerinde homurdandı. "O tanıdığım en inatçı insan."

"Bir alfa için mükemmel bir eş." Oleg onun omzunu sıvazladı. "Saatlerce uyuyacak. Sen inindeyken ben ona göz kulak olurum."

Kız Oleg, "Bu Ethan'ın seni küçültmeye çalışmıyor. Sen daha da güçlenirken ve kendi içinde daha da güçlenirken sana destek olmaya çalışıyor. Onda bunu görüyorum ve bu bana büyük bir keyif veriyor."

Oleg'e döndüğünde bakışlarında eski bir hüznün, dizleri çizik içinde ağaçlara tırmanan küçük bir kızın anısının, onu istenmeyen bir yük gibi geride bırakıp giden insanları görmek için daha da yükseğe, daha da yükseğe tırmandığını gördü. "Ethan'ınız kraliçesine verdiği sözleri nasıl tutacağını bilir."

Selenka boğazındaki düğümü yuttu. "O hiç hayal ettiğim gibi bir eş değil. Ve şimdi yanımda başka birini hayal edemiyorum." Onunla yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu için Oleg'den çadırdan çıkmasını istedi.

Sonra Ethan'ın botlarını ve çoraplarını çıkardı, üniforma ceketinin bağlarını çözdü ve onu ceketini kadar yukarı çekmeyi başardı. Böylece üzerinde pazularını saran beyaz bir tişört ve bu sabah giydiği kot pantolon kalmıştı. Kemerini kotundan çıkardı ama daha ileri gitmedi. Ethan alışkın olmadığı bir durumda daha az giyinmiş olarak uyanmak istemezdi.

"Yakında döneceğim." Onu bir öpücükle bıraktı.

Bu onun içinde fiziksel bir burkulmaya neden oldu. Koşarken elini göğsüne . Onu tanıyalı o kadar kısa bir süre olmuştu ki, şimdiden terk edilmiş küçük kızın ördüğü duvarı yıkmıştı. Yine de onu terk edebileceği düşüncesi, üzerlerinde asılı duran bir bıçak gibi duruyordu ama bu, isteyerek yapılmış bir terk etme olmayacaktı. Bu önemliydi.

İnin önündeki açıklığa girdiğinde gördüğü ilk şey Zhanna'nın küçük yüzüydü. Küçük kız gözlerini

Kapının etrafında, gözleri arıyor ve yüzü asıktı. Selenka'yı görünce mutlu bir ses çıkardı ve ona doğru koştu ... koşarken kurt yavrusu formuna dönüştü.

Selenka onun sıcak, kıpır kıpır halini kollarının arasına almak için eğildi ve kürküne bir öpücük kondurdu. Mutlu bir şekilde onu ısırın Zhanna, başını Selenka'nın boynuna sürttü ve Selenka'nın vücudundaki tüm koruyucu içgüdüleri tetikleyen heyecanlı küçük sesler çıkardı.

Selenka onu inin diğer tarafına kadar takip ettiğinde Vadem hırlamaya başlamıştı ama Zhanna'ya bir bakışıyla baskın olanı tekrar hizaya soktu. Yavruyu Artem'e teslim eden Selenka, Vadem'i ağaçların arasına, mahremiyete götürdü. Üzerinden saldırganlık pompalanıyor, pençeleri dışarı fırlıyordu.

Bazen acı çeken bir sürü arkadaşına sarılmak gerekirdi. Diğer zamanlarda . . .

Selenka pençelerini ona doğru savurdu. İçindeki bastırılmış öfkeyle içgüdüsel olarak tepki verdi ve hiçbir engel tanımadan üzerine yürüdü. Selenka darbeye darbe, tekmeyle tekmeyle karşılık verdi, gerçi zaman zaman hızını düşürmek zorunda kalıyordu ama Vadem güçlü bir kurttu ama o kıdemli bir askerdi, Selenka ise alfabaydı. Onu fiziksel olarak asla yenemezdi. Bu yüzden de ona böylesine şiddetli bir şekilde saldırmakta özgürdü.

Fiziksel saldırganlık, büyükbabasının neden istifa etme kararı bir parçasıydı. Ancak bunun nedeni ona yönelik herhangi bir saldırganlık değildi çünkü yaşlı kurtlar alfa olabilirdi. Bu durumda, bu gibi meseleleri daha genç teğmenler hallediyordu. Ama Yevgeni Durev'in teğmenlerinin çoğu kendi yurttaşları olduğu gibi, Selenka'nın da hazır olduğunu biliyordu.

"Ya istifa ederim," demişti ona, "ya da kendi sürünü kurmak için gidişini izlerim. Ve artık sürü arkadaşlarımı ihtiyaç duydukları şekilde tutamıyorum - iş dişlere ve pençelere geldiğinde değil."

"Deda, hayır," diye karşı çıktı, "Teğmeniniz olarak yanınızda hizmet etmeye, bu görevleri üstlenmeye her zaman hazır olacağım." Sürünün geri kalanı gibi o da büyükbabasına derin bir saygı duyuyordu.

Elini salladı. "Senin sadakatini kendi egomu desteklemek için kullanacak kadar aptal değilim, benim güçlü Selenushka'm. İyi bir alfa olmak, gelecek için ne zaman kenara çekileceğini bilmeyi de içerir." Onu sıcaklık ve şefkatle saran bir kucaklama. "Vakit geldi."

Şimdi Vadem'in yumruğu yanağını sıyrıp geçince irkildi ama bir tekme savurarak adamın yere yuvarlanmasına neden oldu. Ama öfkeli, kederli erkeğin işi henüz bitmemişti. Sessiz bir öfkeyle ona doğru geldi. Ondansans ederek uzaklaşmak yerine, Vadem'in acısını dindirmesine olanak tanıyan öfkeli bir yumruk alışverişı için olduğu yerde kaldı.

Uzun dakikalar sonra nihayet dizlerinin üzerine çöktü, yüzü yanağının üstündeki bir kesikten kanıyordu ve sol gözü çoktan morarmıştı. Onun yanına çöken Selenka sadece bekledi. Kollarına gömülmek için dönmeden önce acı dolu bir kükreme sesi çıkardı.

Parmak eklemleri morarmış ve kesilmiş olsa da geri kalanı iyi durumda olan Selenka, Vadem ağlarken onu içinde hiç gözyaşı kadar kucakladı. Sonra ona sokuldu ve fısıldadı, "Onları bulacağız. Merhamet olmayacak." Bu, bir alfadan gelen ölümcül bir sözdü.

Bölüm 32

Alfalar bile hata yapar, Selenushka. Bunu her zaman hatırla.

Sen doğmadan önce, sürü adına iş yapması için bir sürü arkadaşşıma güvendim ve o da hırsızlık yaparak BlackEdge'e ihanet etti. Kendimi mükemmel görseydim ve kendimi büyük bir alfalık standardının üstünde tutsaydım, böyle bir hata beni mahvederdi. Bunun yerine, her kurdun kalbini göremeyeceğimi kabul ettim ve ortaya çıkan hasarı düzeltmek için elimden geleni yaptım.

Siz de hatalar yapacaksınız. Asla mükemmel bir alfa olamayacaksınız. Böyle bir şey hayal gücünün bir ürünüdür. Olabileceğiniz şey, sürüsünün yanında ve onunla birlikte durmaya hazır bir alfa, en sert darbeleri almaya istekli bir kurt ve bilgelik, güç ve cesaret kazanarak öğrenip yoluna devam edecek bir kurttur.

-Yevgeni Durev'den Selenka Durev'e son ve ilk gününde
BlackEdge'in alfası olarak

Yanında Vadem olduğu halde ağaçların arasından çıktığında **hava** kararmıştı. Çenesini ovuşturarak yüzünü buruşturdu. "Annem beni öldürecek."

Selenka onun omzunu sıvazladı. "Az önce alfanla girdiğin bir mücadeleden sağ çıktın. Seninle işi bittikten sonra sadece biraz kanlı ve kırık olacaksın."

Ani bir gülümseme, kederin ardındaki adama dair bir ipucu. "Bana iyi davrandığınızı biliyorum." Ama yine de gururlu görünüyordu. "Seni birkaç kez hakladım." Bir duraklama. "Govno, eşin beni de öldürecek."

İhtiyaç damarlarını tırmalasa da Selenka yine de sırtıtmaya zorladı. "Annen seni koruyacaktır," dedi Loyal'ın oturmuş Ethan'ı beklediği inin girişine yakın bir yerde ayrıldıklarında.

Selenka onu sevdi. İvinanın onu kontrol edebilmesi için revire girmeden önce köpeğe "Onu birlikte göreceğiz" diye söz verdi.

Geri.

Diğer kadın yaranın üzerine temiz bir pansuman yapmadan önce, "İyileşme süreci iyi gidiyor," dedi. "Bugünden sonra buna ihtiyacın olmamalı." Selenka'nın yüzüne eleştirel bir bakış attı. "Bir yanağında hafif bir morluk olabilir ama orada bir şey yapmana gerek yok."

Şifacı eklemlerini görüp telaşlanmadan önce yanında Loyal'la revirden ayrılan Selenka, kendisini bir grup stajyer askere yönlendiren Alia'yla karşılaştı. "Yavruların canı yanıyor," dedi teğmeni.

Sürüsünün gençleriyle birlikte otururken, kurdunun belirli bir söz söylemeden onlara güven vereceğinin farkında olan Selenka, alfasının kalbinin muazzam bir gururla dolduğunu hissetti. Şu anda kızgın ve üzgün olabilirlerdi ama bunun altında cesaret ve sevgi yatıyordu.

Konuşma Zivko ve davetsiz misafir grubundaki diğer kurtlara kayınca kızlardan biri, "Hiçbir şeyden haberleri yok," diye mırıldandı. "Kurtları üzerinde sıfır disiplin. Hatta bir tanesi bana asılmaya çalıştı ve elini koluma koydu." Dudağını büktü. "Onu kışının üstüne attım ve iyi bir önlem için yüzünü parçaladım." Selenka'ya hızlı bir bakış attı. "Üzgünüm, onlara fiziksel olarak zarar vermememiz gerektiğini biliyorum."

Selenka bir kaşını kaldırdı. "Üzgün değilsin." Kız başını eğdiğinde kıkırdadı. "Ve bir kurt dişisiyle ten ayrıcalıkları olduğunu varsaydı. Eğer bunun parçalanmak için bir davetiye olduğunu bilmeyecek kadar cahilse, bunu hak etmiştir." Bu sürüde *kimse* izin almadan bir başkasına elini süremezdi. Çoğu zaman bu izin, sözsüz kurtça iletişimle ima edilirdi ama her zaman vardı.

"Yine de," dedi, "Margo'ya onlarla konuşmasını ve kuralları netleştirmesini söyleyeceğim." Davetsiz misafirler öğrenmeye istekliyse gençliğin küstahlığı affedilebilirdi ve bunu o kayıp Dönüşenlere yardım etmeyi çok isteyen Emanuel için yapacaktı.

"Temel şeyleri bilmiyorlarsa çok iyi alfaları olmuş olamaz." Ilarion kaşlarını çatı. "Neredeyse onlar için üzüleceğim. Yani, sen varsın." Yüzü kızardı. "Tam bir avantaj."

Selenka şefkatli bir gülümsemeyle çocuğun yanağını okşadı -çocuk ona tatlı bir aşk besliyordu ama tıpkı kendisinin büyükbabasının teğmenlerinden birine duyduğu aşk gibi o da bu aşktan vazgeçecekti. "Bakalım onları yola getirebilecek miyiz?"

"Bize zarar vermeye çalışsalar bile mi?"

"Şimdi yapacakları seçimlere bağlı," dedi Selenka açıkça.

"Kendilerine verilen şansla ne yaptıklarını göreceğiz."

Konuşma başka konulara kayarak devam etti. "Arkadaşın çok yakışıklı." Gamzeli birinden arsız bir yorum

Katina.

Çemberin etrafına sırtışlar yayıldı. "Daha da iyisi," diye mırıldandı Illarion, "o ölümcül."

Göğsü sıkışan Selenka, konuşma bitene kadar hiç istifini bozmadı. Daha sonra Emanuel'in sevgili Dia'sını görmeye gitti. Nazik itaatkâr, ailesinin evinde, iki yanında en iyi arkadaşları, hepsi kurt formunda, yatakta kıvrılmıştı.

Alfa odaya girdiğinde inleyerek başını Selenka'nın kucağına koymak için Selenka'nın yatağa girmesini bekledi.

Dia'nın en iyi arkadaşları da alfalarıyla temas kurmak için yer değiştirirken Selenka onu okşadı. Tüm bunlardaki tek merhamet, Dia'nın Emanuel ile ilişkisinin yeni başlamış olmasıydı.

Kalbi kırık kurt iyileşecekti ama bu çok zaman alacaktı.

Selenka da iyileşecekti ama kalbinde sonsuza dek bir boşluk taşıyacaktı. Alfa olmanın anlamı buydu. Tüm sürünü kalbinde taşımak... kayıp olanları bile.

Dia'dan ayrıldığında saat geç olmuştu ama yola çıkmadan önce Margo'yla görüştü. Güvenlik uzmanının ona verecek bir haberi yoktu - Oklar Emanuel'i öldürdüğünü itiraf eden kişiyle ilgili tüm verileri paylaşıyordu ama şu ana kadar bu kişi bir hayalet olarak kalmıştı.

"Cray'in suikastçıyla yaptığı konuşma hakkında söylediği bir şey beni Müritlere yöneltti," dedi Margo ona, mavi gözleri sert bir şekilde. "Ama Ivo onların mali durumlarını ve geçmişlerini derinlemesine araştırdı ve elimizde dumanı tüten bir silah yok. Sadece onlara odaklanarak kendimi kör etmek istemiyorum ama onlar var."

Selenka ilerleme kaydedilmemesine öfkelenmedi; kurtları amansız avcılardı ve Oklar da öyleydi. Katil bulunacaktı ve cezası da ağır olacaktı. "Ne olursa olsun Blaise'le konuşmam gerek," dedi. "Bakalım orada bir şeyler bulabilecek miyim?"

"Dikkatli olun, kibar ve nazik bir yüzü var ama hiç kimse tanrılık hayalleri kurmadan bir tarikat kuramaz."

"Eğer Blaise'in Emanuel'e zarar vermekle bir ilgisi varsa," dedi Selenka hırlayarak, "ölüm gelmeden önce yalvaracak." Kalbinde soğuk bir kararlılıkla, sonunda indeni uzaklaştı.

Loyal onun yanına doğru ilerledi.

Gece havasına girdiğinde yıldızlar tepesinde pırıldı ve en yakın nöbetçilerin çıkışını izleyeceğini biliyordu ama kimse onu koştuktan alıkoymazdı. Ve koştu, serin karanlıkta ve kendisinden önce nesiller boyu ayakta kalmış ve gelecek nesiller boyunca da kalacak olan ağaçların gölgesinde.

Ethan'a ulaşma ihtiyacına rağmen, hızını kurtarılmış evcil hayvanının koruyabileceği bir hızda tutmaya özen gösterdi.

O geldiğinde Oleg çadırın hemen dışında oturuyordu. Loyal sevinçle havlarken teatral bir iniltiyle ayağa kalktı ve kuyruğunu hızla sallayarak çadıra doğru burun kıvrarak koştu. "Oh, bu kemikler yerde oturmak için değil."

Geçen gün Oleg'i kayaların üzerinde koşarken gördüğü için Selenka bunu ciddiye almadı. Onu kucakladı, o da onu kucakladı. "Önümüzdeki beş saat daha kalacağım, şafakta geri döneceğim."

Şifacı başka bir şey söylemeden ayrıldı, çiftleşme bağının burkucu çekiminin farkındaydı. Efendisinin ayaklarının dibinde dikkatle oturan Loyal dışında Ethan'la yalnız kaldığı anda çadırın içine giren Selenka, tüm kenarları sardı. Gece açıldı ve çok soğuk değildi ve bu şekilde Ethan'la birlikte olabilir ve yine de bir tehdide karşı hızlı tepki verebilirdi.

Çoraplarını ve botlarını çıkardıktan sonra en sevdiği ikinci ceketini de çekiştirerek çıkardı. O bir kurttu, ormanda hiçbir kötü etkisi olmadan çıplak uyuyabilirdi ama çıplak uyumayı eşi uyanık olduğu zamana saklayacaktı. Ethan'ın gözlerinin onu görmek, ellerinin vücudunda o şekilde gezindiğini hissetmek, sanki dokunmasına izin verilmiş büyük bir sanat eseriymiş ve buna inanamıyormuş gibi bir zevk sarsıntısıydı.

"Uyu," dedi Loyal'a ve onu rahatlatmak için başını okşadı.

Sonra, saatlerdir yapmak istediği gibi eşinin yanına uzandı, elini onun göğsüne koydu, gözlerini kapattı ve

onun nefes alışını dinledi. Bu sesle ve kalbinin avucunun altındaki atışıyla uykuya daldı, endişesinde ve acısında bile huzurluydu çünkü onunla birlikteydi.

-

SELENKA ertesi sabah Blaise'le buluşmaya Gregori'yi de götürdü. Onu davet etmesi bilinçli bir seçimdi; kilise lideri Gregori'ye ilk andan itibaren agresif bir tepki vermişti. Oh, Blaise bunu kurnaz bir gülümsemenin ve güzel tavırların arkasına saklamıştı ama Selenka aptal olduğu için alfa değildi.

"Tutsaklarımız nasıl?" diye sordu onları in bölgesinden çıkarırken.

"Çizgiyi aşmak." Üsteğmen yolcu koltuğuna yerleşti. "Muhtemelen hırlayan kurtların sürekli gözetimi altında oldukları içindir."

"Güzel." Bu failer için işler iyiye gitmeden önce daha da kötüleşecekti. "Planlarıyla ilgili başka ayrıntılar bulabildik mi?"

"Sadece beyin gücüne sahip olmadığımızı doğrulayın - gruptaki insanlar ve Psy işitme gücümüzün gerçek değerini bilmiyorlar ve birbirlerine fısıldayıp , ateş fikrini kimin bulduğunu soruyorlar - bunun aptallığı anlaşıldı ve kızdılar, ama kimsenin bir fikri yok." Kadın köşeyi çok hızlı dönünce homurdandı. "Bana araba kullanma ehliyetini nasıl aldığını tekrar anlatır mısın?"

"Korkak kedi."

"Güvenlik bilinci." Var olmayan ceketinin kenarlarını çekiştirdi. "Zivko' gelince, çocuk manipüle edildiğini fark etti - içinde daha soğuk, daha sert bir öfkenin büyüdüğünü görebiliyorum."

Bu genç kurdun gelişimi için iyi ya da kötü olabilirdi; her şey bu öfkeyle ne yaptığına bağlıydı. "Ona göz kulak oluyor musun?"

"Evet, ben orada olmadığım zaman da diğer kıdemli dominantlardan biri.

Onu kaybetmek, Dönüşen olsun olmasın herhangi birini kaybetmek utanç verici olur." Ellerini dizlerinin üzerinde kenetledi. "Emanuel onlara çok bağlıydı."

Isı Selenka'nın gözlerini yaktı.

Duygularını bastırarak, "Gözlerini açmak için elimizden geleni yapacağız," dedi. Bazılarının zaten inandıkları gerçek dışında hiçbir gerçeği görmek istemeyeceklerini kabul etmeyecek kadar pragmatikti -Blaise'in belli bir karizması ve bir insanla gerçekten önemliymiş gibi konuşma yeteneği vardı. Selenka'nın iyi uygulanmış bir hareket olarak gördüğü şey, sürüsünde inanılmaz bir bağlılık uyandırıyordu.

Selenka kilisenin kapısına vardığında bu sürünün bir kısmı dışarıdaydı. Birden fazla kişi ona düşmanca bir bakış fırlattı ama Selenka göz teması kurduğu anda her biri bakışlarını kaçırdı ve kapı sorunsuzca açıldı.

"Bunu fark ettin mi?" diye mırıldandı Gregori'ye, arabayla geçtikten sonra.

"Yükseltilmiş güvenlik mi?" Teğmen parmağını pencerenin açık kenarına vurdu, dövmeleri güneş ışığında parlıyordu ve gözleri çevrelerine odaklanmıştı. "Pahalı. Ama Blaise'in yüklü bir banka hesabı var."

Ivo paranın izini miraslara ve cemaat tarafından getirilen diğer servetlere kadar sürmeyi başarmıştı - Haven'ın Müritleri Moskova'ya gelmeden çok önce, iki yıl önce hiçbir uyarıda bulunmadan ölen bir cemaat üyesinin kiliseye bıraktığı büyük bir meblağ da buna dahildi. Olayın doğal bir ölüm olduğuna karar verilmişti ama Selenka soruşturmanın etkinliğini merak etmişti. Çünkü cemaat üyesinin ölümü Blaise'e milyonlarının kontrolünü tamamen bırakmıştı.

"İşte orada," dedi, Blaise'in kiliseden değil ama sol taraftaki küçük bir evden çıktığını fark etti. İnce ve *genç bir kadın* kapıda duruyordu, ipek gibi uzun sarı saçları ve nemli, pembe dudaklı yüzü huşu içindeydi.

Gregori ısıklık çaldı. "Yasal biri, onu Margo'nun casus dosyalarından tanıyorum ama çocuk daha on dokuz yaşında."

Blaise ise kırk üç yaşındaydı. Bakımlı ve yakışıklı bir kırk üç... ve ahlak kurallarına inanmayan bir adam. Çünkü Selenka'nın, ikisinin az önce cinsel ilişkiye girdiğini doğrulamak için araçtan indikten sonra tek bir nefes alması yetmişti. Deri ayrıcalıkları değil - bu eyleme o ismi vermezdi. Ve bu

Yaş farkıyla ya da Blaise'in bu grubun lideri olduğu gerçeğiyle bile ilgisi yoktu.

Alfalar genellikle bir sürü arkadaşıyla rahatlık ya da sevgi bulur.

Hayır, Selenka'nın tiksintisi kadının Blaise'e ruhani lideri olarak tapınmasından kaynaklanıyordu. Güç dengesizliği şaşırtıcı, etik ihlali ise tiksindiriciydi. Bu, Selenkanın sevgili olarak taze yüzlü ve ona hayran llarion'u seçmesine benziyordu. Kurdu hırlayarak dudağını kıvırdı.

"Selenka." Blaise'in çarpıcı derecede yakışıklı yüz hatları sakın çizgilerle belirlenmişti, yeşil gözleri durgundu; belli ki kapı nöbetçileri onun varlığını fark etmişti. "Gidip kilisede konuşalım mı?"

"Dışarıda kalmayı tercih ederim." Kollarını kavuşturdu, ayaklarını birbirinden ayırdı. "Kapalı bir alanda bazı kokuları görmezden gelmek zordur."

Blaise'in derisi elmacık kemiklerinin üzerinde gerildi - ve işte , sakın maskesinin ardında sakladığı gerçek. Selenka'nın kendisinden hesap sormasından hoşlanmıyordu ve bu tepkiyi ilk kez vermiyordu. Kadın olduğu için mi, yoksa açıkça daha baskın bir kurt olduğu için mi böyle davrandığını henüz doğrulayamamıştı.

"Elbette." Bir el salladı. "Yürüyelim mi?"

Selenka, genç kadını duymak istemediği için onun yanına çöktü - Blaise, bırakın bir kurt alfayı, başka bir tarafın onu aşağıladığını duyan birine karşı nazik davranacak biri değildi.

Gregori onları kısa bir mesafeye kadar takip etti.

"Adamlarınız misafirperverliğimizi ihlal etti," dedi, her ne kadar adamın kafasını koparmak istese de ses tonunu medeni tutarak. Bu öfkeyle ilgili değildi - sürüsüne zarar vermeye çalışan kişiyi, muhtemelen Emanuel'i öldüren aynı kişiyi tespit etmekle ilgiliydi.

"BlackEdge'in seni kovmak için her türlü hakkı var."

Blaise'in yüzü gerildi, kasları gerildi ama sesini düzgün tutmayı başarak, "Hoşgörü diliyorum. Burası artık bizim evimiz ve birkaç yanlış yola sapmış gencin hataları yüzünden hepimiz cezalandırılmamalıyız."

"Kardeş Blaise." Siyah saçlarını uzun bir kuyruk şeklinde arkadan bağlamış, savaş eğitimi almış birisinin adımlarıyla hareket eden esnek bir kadın, arabanın diğer tarafından elini kaldırarak selam verdi. "İyi misin?" Kadın

Bir eli kalçasındaydı, silah görünmüyordu ama Selenka mermi silahlarını temizlemek için kullanılan yağın kokusunu alabiliyordu. Nomani altıncı olduğu için

-Selenka'nın kokuyu alacağını biliyor olmalıydı.

Tehdit bilinçliydi.

"Evet, Noma." Blaise'in gülümsemesi . "Alfa Durev ve ben Moskova'da Müritlerin geleceğini tartışıyoruz."

Kadının gözlerinde sıcak ve karanlık duygular parladı ama başını eğdi. "Sizi sohbetinizle baş başa bırakayım."

Bu konuşma çok uzun sürmedi; bugün gördüklerinden ve hissettiklerinden sonra Selenka, Blaise'in her ne oluyorsa boğazına kadar battığına şüphe duymuyordu. Ama onun başına cehennemi yağdırmadan önce daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Onun hiçbir şeyden şüphelenmeyeceğinden emin olmak için konuşmayı bitirirken ses tonunu acımasız tuttu. "Adamlarınızdan *herhangi* biri *herhangi bir* 'hata' daha yaparsa, sizin için gelirim."

Araca doğru yürürken Gregori'nin arkasından baktığını hissedebiliyordu. O ve Gregori kapıdan çıkıp sürüye geri dönene kadar bir daha konuşmadılar.

Gregori, "Geçmiş araştırmasında bu hiç çıkmadı," diye mırıldandı. "Ağabey-kardeş ilişkisi yani."

Selenka da bunu fark etmişti; Blaise ve Nomani'nin kokuları arasında ailevi bir bağ vardı, kan bağının oluşturduğu türden bir bağ. "Aralarındaki ilişkiyi gizlemesi ilginç." İkili şimdiye kadar BlackEdge kurtlarının yanında birlikte görünmemeye dikkat etmişti. "Geçmişinin izini sürmenin başka bir yolu olabilir."

"Ayrıntıları Ivo ve Margo'ya ileteceğim. Ayrıca biz onlara karşı harekete geçmeye karar verene kadar burada sürekli bir devriye istiyorum - içimden bir ses onların bizim istemediğimiz şeyleri söylüyor."

"Valentin ve Krychek'i uyaracağım." Alfa arkadaşlarının bölgelerindeki olası tehdidi bilmeleri gerekiyordu.

Çalışma odasına döner dönmez bildirimini yaptı. Her ikisi de BlackEdge'in bu işi halletmesine izin vermeyi kabul etti ve sürünün ihtiyaç duyması halinde yardım sözü verdi. Bu arada Gregori, Nomani'nin kardeşi olduğunu öğrendikten sonra Blaise hakkında ne gibi bilgiler edinebileceklerini görmek için Ivo ile irtibata geçti.

Selenka bir alfanın yapması gerekeni yaptı -ki buna tutsaklarına bakmak için bir ziyaret de dahildi- ve bunu eşine gitme isteğiyle savaşıırken yaptı.

Mimar

Gerçek bir mimar olmak için bazen temellerin yıkılması gerektiğini kabul etmek gerekir. Sallantılı bir temel üzerine inşa edilen her şey başarısız olacaktır. Bu yüzden onu yerle bir edin ve yeniden başlayın.

-Ünlü mimar Vance Oum (ö. 2017)

MİMARIN ZİHNİ esnedi ve gerildi, giderek güçlendi. Bokböceği alarımını bir kenara bırakmış olsa , gözünü genişleyen güçlerinden ayırmıyor, delilik ya da kritik bir kontrol eksikliği belirtisi olup olmadığını izliyordu. Onları bulamadı. Belki de bunun onlarca yıllık disipliniyle ilgisi vardı - çünkü kendi zihninin çekildiği başka bir zihinde bu tür istikrarsızlık belirtileri görmüştü.

Adını bulmak yeterince kolaydı: Ezra Ree.

Nerede yaşadığını, iş durumunu ve kişisel ayrıntılarını ortaya çıkarmak da aynı derecede kolaydı. Ancak onu en çok ilgilendiren şey, adamın zihninde görebildiği şimşeklerdi. Aynı kendi zihninde de görüyordu.

Görkemli bir uyanışın işaretleri.

Ancak onun aksine, Ezra yeni yetenekleriyle iyi başa çıkamıyor gibi görünüyordu - iki gün üst üste hastayım diye aramıştı, ancak bir tıp uzmanına danıştığına dair hiçbir kanıt bulamamıştı. Zihnini bir kez daha inceledikten sonra risk almaya karar verdi. Eğer başarısız olursa, ortadan kaldırdığı ilk tehdit olmaktan çok uzak olacaktı.

Özel ışınlanma kabiliyetine sahip Tk'larından birini çağırarak, erkeğin kendisini Dunedin, Yeni Zelanda'ya götürmesini, ancak gideceği yerden birkaç blok ötede bırakmasını sağladı. Onun için hiçbir neden yoktu

Tk'nın sadakatinden şüpheliydi ama risk almamak daha iyiydi; teleport yeteneğine sahip Tk'ları bulmak pek de kolay değildi. "Beni burada bekle."

"Evet, hanımefendi."

Yürürken bile, örümcek ağıları zihninden taşarak Ağ'a yayılıyordu. Mimar bunun gerçekleşmesini duygusal bir mutlulukla izledi. Bunu doğuştan gelen bir hak olarak görüyordu.

Psy'ın yeni geliştirdiği, bir sonraki güç dalgasıydı.

Bölüm 33

Ona kur yapmaya başladığımda büyükannen yuvadaki en utangaç kurttu. İlgime karşılık verdiğini öğle yemeğim için küçük ikramlar pişirmeye başladığında anladım. Sadece bir tane. Sadece benim için.

-Yevgeni Durev'den Selenka Durev'e (14)

BÜTÜN BİR GÜN, Selenka'nın Ethan'la iki saat geçirmesi ve geri kalanını suikastçının avlanması da dahil olmak üzere sürü işleriyle geçirmesiyle geçti.

Oleg'e de çalışma odasında ihtiyaç vardı. Bu yüzden bir kişi daha getirme kararı aldı. Gregori ve Ethan arasında bir bağ oluşmuştu ve eşinin nöbeti diğer adamın tutmasına aldıracağını sanmıyordu.

Ethan'ın fiziksel durumu onu derin bir seviyede etkilediği için Margo ve diğer teğmenlerine de olanları anlattı ve buna "psişik düz çizgi" adını verdi - ancak onlardan kendisini ve Ethan'ı yalnız bırakmalarını istedi. "güvenebileceğimi biliyorum," dedi adamlarına ve kadınlarına duyduğu şiddetli sevgi dalgasıyla, "ama Ethan henüz bir sürünün parçası olmaya alışkın değil. etrafının kurtlarla çevrili olmasından rahatsız olacaktır."

Kostya, "Bir eş, eşini en iyi tanıyan kişidir," derken tüm teğmenler adına konuşmuştu. Ses tonunda, çocukluğundan beri tanıdığı bir kadınla iki yıl önce çiftleşmiş bir kurdun bilgisi vardı. "Sen Ethan'ın ihtiyacı olanı yap, Selya. Gerisini biz hallederiz."

Gregori'ye gelince, o hiç tereddüt etmeden devreye girdi. "Bir şeyler olduğunu biliyordum," diye gürledi. "Ethan bu şekilde ortadan kaybolacak türden bir eş değil."

Hayır, Ethan yapışıp kalan türden bir eştı.

Büyükannesi onu yuvaya döndükten kısa bir süre sonra buldu.

"Selenuşka," dedi Lada Durev yumuşak bir kucaklamayla, bahar çiçeklerinin kokusu saçlarına sinmişti. "Benim tatlı kızım." Yüzünü Selenka'yı aşağı çekti ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Eşin nerede?"

"Yaralıydı." Büyükannesine asla yalan söylemezdi. "İyileşecek ama şu anda dinleniyor. Ayağı kalktığında ve hareket ettiğinde onu masanıza getireceğim." Babuşkası sevgisini en çok yemekle gösterirdi.

Büyükbabasının ona dikkatle, çok dikkatle kur yaptığına dair anlattığı hikâyeler Selenka'yı hep gülümsetmiştir. Gürültücü, hiddetli büyükbabası ile sessiz, utangaç büyükannesinin nasıl bir arada uyum içinde yaşayabildiklerini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı ama yaşıyorlardı. Selenka'nın kendisi için umut etmekten korktuğı bir hayattı bu. Şimdi kimseye güvenmeyen ama kendini ona teslim etmiş, sessiz, yoğun bir eşi vardı.

"Ah," dedi büyükannesi ve ona bir kez daha sarıldı. "Eşin senin hâlâ alfa olman gerektiğini anlayacaktır, özellikle de böyle zamanlarda." Gülümsemesi ışıllı ışıldı. "Yevgeni ile her zaman bildiğim gibi, kalbinde ilk sırada olduğunu bildiğı sürece."

Selenka kırılğanlığın bu derinliğiyle yüzleşemez, Ethan'la aralarında büyüyen şeyin gerçekliğine tam cepheden bakamazdı.

Çiftleşme bağı ilkel bir bağıdı, ama aşk ... insan kalbinin katılımını gerektiriyordu, çocuklukta sert tekmeler yemiş ve yaralarını bugüne kadar taşımış bir kalbin.

"Babusya!"

İkisi de aşağı baktıklarında Zhanna'n Lada'nın eteğini çektişirdiğini ve yüzünün parladığını gördüler. Selenka'nın büyükannesi gülümsedi ve küçük kızı kucaklamak için eğildi. "Ve sen, benim koca kulaklı ve çıta ayaklı sevgili Jannočka'm, ne yaramazlık yapıyorsun?"

Yavru kıkırdarak kollarını Lada'ya doladı. "Parti! Bu Tzi'nin doğum günü partisi! Gel!"

Ve bir süreliğine Warren masum bir neşe yeri ydi; yavrular pasta ve oyunlardan heyecan duyuyor, yetişkinler de onlardan keyif alıyordu. Selenka işkenceye maruz kalsa bile bunu itiraf etmezdi ama sürüşü bu kadar açık bir şekilde kutlama yapmayı aylardan öğrenmişti. Aylar bir

Her şey için parti. Yeni paket arkadaşı mı? Parti! Zeki bir çocuk en iyi eğitim kurumlarından birine mi giriyor? Parti! Güzel bir bahar günü mü? Piknik partisi!

Selenka'nın kurtları bu kadar aşırıya kaçmıyordu ama ayıların doğaçlama etkinliklerle ne kadar eğlendiklerini gördükten sonra, arada bir parti ve piknik düzenledikleri biliniyordu. Bunu Valentin'e asla ama asla söylemezdi. Ayı güler ve sonra kendisi davet ederdi. Çünkü o bir ayıydı. Sanki onu düşünerek aklına getirmiş gibi, bir süre sonra ofisine girdiğinde telefonu çaldı, ekranda Valentin'in adı vardı.

"Sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Yıldız Işığım bana eşinizin psişik olarak incindiğini söyledi." Selenka bilginin Gümüş'ten Gümüş'e akmasını beklemişti.

Valentin. Dostlar birbirlerinden sır saklamazlardı. "O iyi olacak."

"Biliyorum, ama hat üzerinden seninle bira içmek için aradım.

"Biliyorum ama

Psişik düzlemde eşlerimizi koruyamamanın verdiği sıkıntı bir alfayı uçurumun kenarına sürüklemeye yeter."

Selenka bir ayıya bu kadar sempati duyacağını hiç düşünmemişti ama başını salladı. "Onu pamuklara sarıp güvenli bir yere koymak istiyorum ama bunu yapmak onu yok eder."

"Silver'ım EmNet'in yüzü olarak kendini hedef haline getirmekten çekinmiyor. PsyNet'teki herkesi korkutmak için çiftleşme bağı aracılığıyla ayımı yönlendirmem gerekiyor."

Selenka ilgilendi. "İşe yarıyor mu?"

Valentin gururla, "Bağımızın 'ölmek istemiyorsan git' sinyali gönderdiğini söylüyor," diye cevap verdi.

Selenka'nın kurdu derhal çiftleşme bağına daha fazla "eşime içini boşaltırım" düşüncesi aktarmaya başladı. "Oklar, Ethan alev olsa bile etrafında açıklanamaz bir Psy dışı kalkan olduğunu söylüyor."

"Hah!" Valentin'in kahkahası bir patlamaydı. "Sanki arkadaşlarımızı savunmasız bırakacakmışız gibi."

"Sanki," diye onayladı Selenka.

Sonra Valentin'le birlikte Psy arkadaşlarını güvende tutmanın ne kadar zor olduğunu özellikle de tehlikeli şeyler yapmakta ısrar ettiklerini konuştukları on dakikalık bir seans yaptılar. Bir noktada, Valentin

Selenka'yı bir ara bira içmeye davet etti, o da kabul etti. Telefonu kapattıktan sonra ne yaptığının farkına vardı.

"Govno. Valentin'le bira içmeyi kabul ettim," dedi Margo'ya, Selenka telefonu kapatırken teğmen içeri girdiğinde.

En iyi arkadaşı burnundan kahve çekti. Burnunu silip nefesini geri aldıktan sonra, "Seni kefaletle hapisten çıkaracağım," dedi.

"Bir arkadaş," diye mırıldandı Selenka. "O bir Psy eşi olan Dönüşen alfa. Ortak noktalarımız var."

Telefonu çaldı. Valentin'le konuşurken hâlâ elindeydi, bu yüzden ekrandaki isme bakmak için kaldırdı. "Ben Aden," dedi Margo'ya, o da telefonu açmasını işaret ederek, "*Sonra konuşuruz*," diye mırıldandı. Teğmen kapıyı arkasından kapattı.

"Ethan nasıl?" Aden'in sesini okumak imkânsızdı ama aramış olması Selenka'ya bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Hâlâ baygın." Eli telefonun üzerinde sıkılaştı. "Şifacım hayatı değerlerinin sabit olduğunu ve başka bir müdahaleye gerek olmadığını söylüyor."

"Doğru söylüyor." Aden'in onayıyla sessizce soluk aldı. Oleg'e hayatı ve sürüsü konusunda güveniyordu ama Ethan Psy'dı ve Oleg'in kendisi de ona Psy bedenlerinin her zaman insan ya da Dönüşen bedenleriyle aynı şekilde algılanmadığını söylemişti.

Aden, "Ancak bu geceye kadar bilinçsiz halden daha doğal bir uykuya geçmezse benimle temasa geçin," dedi. "Olması gerektiği gibi iyileştikten emin olmak için telepatik bir tarama yapabilirim."

Selenka bunu kabul etmedi - bunu yapmak kadere meydan okumak gibi geliyordu. "PsyNet'te nasıl görünüyor?"

"Dengesizlik belirtisi yok. Zihninin etrafındaki kalkan benzeri yapı aradan geçen zamanda daha da güçlendi; yakındaki bir E bunun 'pençeleri' olduğunu düşünüyor."

Selenka acımasızca gülümsedi. Bunu Valentin'le ve Ağ'da kalan bir Psy ile çiftleşmiş olan tanıdığı diğer tüm Dönüşenlerle paylaşacaktı. Görünüşe göre eşlerini bir dereceye kadar koruyabiliyorlardı.

"Uyandığında seni ararım." Halkından birinden haber almak için başka bir alfayı bekletemezdi. Çünkü Ethan şu anda onun olsa da, aynı zamanda Aden'in ve eşinin de ona ihtiyacı vardı.

Bu kardeşlik bağlarını yeni yeni kabullenmeye ve benimsemeye başlamıştı.

"Slenka." Tam telefonu kapatacakken Aden'in sesi onu durdurdu. "Ethan'ın sana sahip olmasına çok sevindim. Tüm adamlarım arasında kaybetmekten en çok korktuğum kişi oydu. Karanlıktan çıkış yolunu bulmasına yetecek kadar uzun süre onu dünyaya bağladın."

Slenka telefonu kapattıktan sonra kaşlarını çatı ve kurdunun Ethan'a bu yüzden mi bu kadar hızlı hamle yaptığını merak etti. Çünkü arkadaşının bir kenarda asılı kaldığını ve düşmeden önce çekilmesi gerektiğini biliyordu.

Çok geç kaldığı ve Ethan'ın düştüğü bir dünyayı hayal etmek Slenka'göğsünü parçaladı. Onu asla tanıyamayacak, içindeki bu korkunç duyguyu asla hissedemeyecekti. Ona ait olduğunu söylerken ciddi olan bir adama ait olmanın ne demek olduğunu asla bilemeyecekti.

Çiftleşme bağı boyunca bir nabız, pürüzlü parçalar kayıyor ve yeniden yerleşiyor.

Sandalyesini geriye iterek dışarı çıktı, onu görme ihtiyacıyla daha fazla mücadele edemedi.

Kapının yanında Artem'le karşılaştı. Teğmen, parti elbisesi giymiş ama yalınayak kızını omuzlarına almıştı - onu şimdi görseniz, üç yıl önce kahvaltıda itaatkârları yiyen huysuz bir yalnız olduğunu asla bilemezsiniz.

"Blaise sana ulaşmaya çalışıyordu," dedi, köpek dişleri aristokrat bir portreye yakışmayacak bir yüzün ince çizgilerinde parlayarak. "Her şeyi bana yönlendirdim."

"Güzel."

"Senk! Senk!"

Omuzlarındaki minik kıza gülümsedi, bunun bebeğin kendi adını söyleme çabası olduğunu biliyordu. Inja'ya bir öpücük üflediğinde, yavru da iki eliyle bir öpücük üfledi ve Slenka'nın göğsü o kadar da acımadı.

"Git eşine iyi bak Selya," dedi Artem, sesi nazikti. "Biz sürüye göz kulak oluruz."

Slenka elini Artem'inkinin üzerinde gezdirerek oradan ayrıldı, ormanda emin adımlarla koşarken kurdu onu ele geçirdi.

Gregori de onun yaptığı gibi çadırın kenarlarını kıvırmış ve Ethan'ı bir ağaca sırtını dayamış oturuyordu. Telefon taşımak yerine takmayı tercih ettiği saatinden hafifçe çalan müziği dinliyordu ama daha ağaçların arasından çıkmadan önce bile başını ona doğru eğmişti. "Ethan'ın nefes alış veriş kısa süre önce değişti. Sanırım doğal bir uykuda."

Selenka eşinin yanına diz çöktü, renginin daha iyi olduğunu gördü, göğsü ağır uykunun derin nefesleriyle inip kalkıyordu. Saçlarını alnına doğru taradığında, adam onun dokunuşuna döndü. "Haklısın." Sert ve gergin bir sesle çıkmıştı.

Loyal ona doğru eğildi, köpeğin kuyruğu sallanıyordu.

"Onu besledin mi?" diye sordu Ethan'ın evcil hayvanının onu rahatlatmasına izin vererek.

"Evet." Ona doğru yürüyen Gregori bir elini omzuna koydu.

"Arkadaşın sert bir piç."

Bir eliyle uzanıp Gregori'ninkini sıktı. "Bunu yaptığın için teşekkürler."

"Her zaman. İkinizin arasında hissettiklerim önemli. Bu gerçek."

Selenka cevap vermek için döndü ama Gregori çoktan uzaklaşmıştı, Omuzları büyük ve adımları sessizdi. Ondaki sadece bir yaş büyük olmasına rağmen, kalıcı bir sevgili ya da eş bulmaya hiç yaklaşmamıştı -O da karmaşık olmayan ten ayrıcalıklarından mutlu olan bir kurt değildi. Alfa olarak onu izlemek, kurdunun sinirlenmesini önlemek için yeterince temas kurmasını sağlamak zorundaydı.

Sinirli dominantlar kavgalara karışıyor ve sinirlilikleri diğerlerini kışkırtıyordu.

"Onun için endişeleniyorsun."

Bu mırıltı üzerine başını geriye atarak Ethan'ın solgun gözlerinin açıldığını görmek için aşağıya baktı. "Hey, sen." Elini Ethan'ın yanağına bastırırken titredi. "Sonsuza kadar dışarıda kalacağını sanıyordum."

Loyal heyecanla havlarken bile, Ethan onu, içinde çiftleşme bağı atan bir kalp gibi çarparken, tereddütsüz bir yoğunlukla izledi. "Psişik yeteneğim hâlâ tehlikede." Bakışları keskin bir şekilde odaklanmadan önce bir saniyeliğine soldu. "Zihnim ikili bir koruma katmanıyla çevrili-

bir tanesi senden geliyor . . ve geri kalanı da ekibimin üyelerinden."

İlk çiftleştığı adamı düşündü, uzak ve kopuk. "Onlar senin silah arkadaşların."

"Evet," dedi tereddüt etmeden, bir elini kendinden geçmiş köpeğini sevmek için kaldırırken bile. "Sen benim eşim olduğun için."

Selenka başını salladı, boğazı düğümlenmişti. Henüz onun kim olduğu hakkında konuşamıyordu, bu yüzden "Gregori için endişelendiğimi nereden biliyorsun?" dedi.

"Ne?"

"Uyandığında ilk sözlerin Gregori için endişelendiğim oldu."

"Bunu hatırlamıyorum." En ufak bir kaş çatma izlenimi. "Belki de rüya görüyordum? Gerçi bunu da hatırlamıyorum."

Selenka öyle ; arkadaşı uyku ile uyanıklık arasında gidip gelirken ince bir duygusal işaret yakalamıştı ama artık uyanık olduğu için bunun farkında değildi. "Oturabilir misin?" Kıvranan, heyecanlı Sadık'ın sırtını okşadı ve "Yat" dedi.

Köpek hemen itaat etti.

Ethan aynı anda oturur pozisyona geçti, o kadar hızlıydı ki Ethan onu bir koluyla vücudunun etrafından tutmasaydı geri düşecekti.

"Yaralanma psişikti. Fiziksel bedenim iyi durumda." Nefesi tenini okşadı.

Dudaklarını onun dudaklarına değdirmek, parmaklarını onun saçlarına dolamak sadece küçük bir hareket meselesiydi. Ama onu pençeleyen şiddetli arzuya rağmen, çıplak bir tattan sonra geri çekildi ve çadırın bir köşesine zulaladığı yiyeceklerden bir şişe besin içeceği aldı. "Önce bu."

Ethan tartışmadan emre itaat etti. Selenka'nın kendisiyle ilgilenildiği gibi ilgilenilmesi için ... onun istediği her şeyi yapardı. Şişenin yarısını içtikten sonra, "Yakıt iyileşmeme yardımcı olacak," dedi, "ama şimdilik sıfır şarjlı bir cihaza benziyorum." Psişik bir varlık için doğasının böylesine ayrılmaz bir yönünü kaybetmek, bir uzvunu kaybetmekten daha kötüydü. "Her şey donuk, kalın bir sisin içinden görülüyor. Sen hariç her şey."

Sesi, kokusu, varlığı, karanlıkta parlak bir ışıktı.

Tıpkı boş besin şişesini bir kenara bırakıp dudaklarını onunkilere değdirdiğindeki öpücüğü gibi. Bir kurttan oyun daveti.

Bölüm 34

Dokunma bizim temel
taşımızdır Kalp için
tedavi Ruh için ilaç

-Anonim Değişken Şair

ETHAN kollarını Selenka'nın bedenine doladı ... ve ancak o zaman onun bedenini sarsan hafif titremeyi hissetti. "Selenka?"

"Sanki komadaymışsın gibiydi." Törpülenmiş kelimeler. "Ve gözlerin kanıyordu."

Yüzünü onun boynunun kenarına gömerek, onun kendisine sarıldığı gibi o da ona sıkıca sarıldı. Şu anda dünya ağır ve donuk, duyuları sis içinde olsa da, onun sözlerinin önemi bir çekiç gibi yüzüne çarptı.

Selenka rahatlamaktan titreyene kadar onun için endişelenmişti. Ethan hiç kimse için bu kadar önemli olmamıştı.

Dudaklarını boğazının derisine bastırmak içgüdü ve ihtiyaçtı. Çok derin bir *ihtiyaç*. Onun için hissettiği her şeyi içinde toplamak, bir daha hiç unutmayana kadar kendini onunla çevrelemek istiyordu. Zihnini geren güç onu çalamayana kadar.

Boynunu ona doğru uzattı, pençeleri tişörtünü delmek için dışarı çıktı.

Ama elini ceketinin ve tişörtünün altına sokup parmaklarını sırtının alt kısmının pürüzsüz sıcaklığına değdirdiğinde, kadın bileğini kavradı. "Önce Oleg'in sana bir bakmasını istiyorum." Nefesi sığılaştı ve nabızı hızlandı, parmakları bileğini sıktı. "Sağlıklı ve güvende olduğundan emin olmalıyım."

"Yapacağım," diye yemin etti Ethan. "Güven bana."

Kurt sarısı gözleri onu güçlü bir yoğunlukla inceledi. Nefesini tuttu ve aniden onun bunu yapmasının, yani ona güvenmesinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu fark etti.

Sessizce bileğini bırakarak ona doğru eğildi ... ona kendisiyle güvenen bir alfa kurdu. Göğsü, göğüs kafesinde büyük bir kaya gibi ağırırken, "Sırtın mı?" diye sordu.

"Tamamen iyileşti." Pençeli parmaklar çenesini nazikçe kazıdı. "Ne istersen yap Ethan. Ben bir kurdum." Yumuşak bir hırıltı. "Kırılmayacağım."

Eşi bir kurt, hem de güçlü bir kurt olduğu için onun sözünü kabul ederek, onu yattığı yatağa götürmek üzere yer değiştirdi ve aşağıda yatarken vücudunun hatları onunkilere degecek şekilde döndürdü.

Ölümcül olduğunu ve kendini koruyabilecek kapasitede olduğunu bilse bile bu şekilde korumaya ihtiyacı vardı. Ama içindeki delilik, alfa kurtların bile yaralandıklarında ve korktuklarında şefkate ihtiyaç duydukları konusunda ısrarcıydı. *Selenka*'sının şefkate ihtiyacı vardı.

Ona saygıyla dokundu, hâlâ onun kendisine ait olduğuna, bu hakka sahip olduğuna tam olarak inanamıyordu. Ama onunla ilgilenmek onun hakkı ve ayrıcalığıydı. Ethan kendisiyle eşi arasına giren hiç kimsenin iyiliğini garanti edemezdi.

Adam ceketini çıkarmaya gittiğinde, kadın ceketini çekip çıkarabileceği kadar yukarı kalktı. Vücudu onunkinin altında zarif ve güçlüydü, elleri omuzlarını şekillendirirken sahipleniciydi ve ağzı ıslak ve sıcaktı. Her öpücüğü, her okşamayı, içinde derin, boş bir kuyuyu dolduran onunla geçirdiği her anı içine çekti.

Onun içine düşmek, onu yutmak istiyordu.

Kadın tişörtünü yukarı ittiğinde, adam tişörtü başının üzerinden yırtıp kenara bıraktı. Kadın elleriyle onu öğrendi, vücudundan aldığı zevk içinde açıklayamadığı şeyler yapıyordu. Ming'in adamları verdikleri fiziksel cezalar konusunda hiç de nazik .

Selenka parmaklarını kabarık yara izlerinden birinin üzerinde gezdirdi. "Onları öldürmek istiyorum." Yumuşak kelimeler, bir yırtıcının hırıltısı. "Uzuvlarını vücutlarından, kafalarını boyunlarından ayırmak istiyorum."

"Onlar zaten ölü."

"Güzel." Karışık, ıslak ve sahiplenici bir öpücük için başını aşağı çekti. Göğsü kurt sesiyle gürledi, parmakları adamın kafa derisini pençeledi.

Ethan bu ilkel sahiplenmeyle savaştı; onun içine düştü. Onun içine. Bir zamanlar Ming onu cinayet işlemeye zorladığında gördüğü yaz fırtınası kadar çılgınca canlı ve hareketli bir kadının içine. Ethan onu doymak bilmez bir açlıkla öptüğünde, Ethan da ona boğazının arkasından inleyerek ve ellerini Ethan'ın sırtında gezdirmeden önce pençelerini Ethan'ın ensesine batırarak karşılık verdi.

Pençeleri derisini sıyırdı ama hafifçe, şakacı bir şekilde. Eşi ondan memnundu, onu istiyordu. "Benim olduğun için çok mutluyum Ethan Night.

Güçlü, inatçı"-çenesine bir çimdik-"tehlikeli, güzel ve hassas. Seni tutuyorum."

Ethan'ın sahip olduğundan emin olmadığı ruhu kelimeleri içti ve bir alevlenmeden sonra iyileşirken bile, onun iddiasının gücü sistemine bir yumruk oldu. Nefes nefese, aç ve *muhtaç* bir halde Ethan'ın çenesini ve boğazını öptü ve Ethan tişörtünü yukarı ittiğinde Ethan tişörtü çıkarıp Ethan'inkinin yanına bıraktı.

Loyal kalktı ve .

Selenka'dan yumuşak bir kahkaha. "Sanırım köpeğini şok ediyoruz." "Buna alışacaktır." Çünkü Ethan bunu köpeğiyle birlikte yapmaya niyetliydi.

Selenka'yı mümkün olduğunca sık ziyaret edin.

Eşinin sütyeni siyah dantelliydi, her bir askısı iki ince ama güçlü kurdeleden oluşuyordu ve ucunda kupla birleştiği yerde küçük bir fiyonk vardı. "I-" Kollarını yukarı kaldırarak dantelin üzerinde dolgunlaşan göğüslerine baktı. "Bu senin diğer iç çamaşırlarına benzemiyor."

"Hoşuna gitti, değil mi?" Daha önce hiç karşılaşmadığı türden bir güç barındıran bir kahkahaydı bu ve çevresinde pek çok güçlü Ok kadını olmuştu. "Bazen dantel ve satenden hoşlanırım." Parmağını bir göğsünün üzerinde gezdirerek adamın dikkatini yumuşak, dolgun tümseğe çekti.

Dudaklarını onun narin tenine değdirmek için ellerinin üzerine bastırdı.

İnleyerek, "Ethan, tüm o kasları gösterdiğinde gülünç derecede seksi dedi. Onun gergin pazularını kavrarken sözleri titriyordu. Sanki kızın ona yaptığını o da kıza yapmış gibi. Sanki o da

kendi duyuşal gücü. İçindeki sıcaklık büyüdü ve bir tatmin tonu aldı. Ona karşı daha sıkı bir şekilde yerleşti, birini avuçlayıp sıkmadan önce göğüslerini öptü, yaladı ve okşadı.

Kalçalarını onun etrafında kenetledi, vücudu kıvrımlı bir kavis çizerken tırnaklarını sırtında gezdirerek vücudundaki küçük tüyleri ayağa kaldırdı. Sütyeninin dantelini çekiştirerek elini çıplak bedeninin üzerinde gezdirdi, meme ucu avucunun içinde çakıllı bir sertliğe dönüştü. Bu kez sıkarken bakışlarını onun yüzünde tuttu, gözlerinin neredeyse tamamen kapandığını gördü, ancak yırtıcı bir odaklanmayla onu izleyen kesik altın bakışlar hariç.

Yumuşak dudaklar kıvrıldı. "Buraya gel, Ethan." Onu hiçbir şeyden mahrum bırakamazdı ve bırakmayacaktı da.

Teslim olmasının ödülü, vücudunda erimemesi gereken şeyleri eriten yavaş ve durgun bir öpücük oldu. Bunu yaparken bile, uyanan gücün titreşimlerini hissetmeye başladı. Yakında sadece telekinetik yetenekleriyle değil, kaos ve delilikten ibaret olan bu haydut güçle de uğraşacaktı.

Bu gerçekleşmeden önce mümkün olduğunca fazla ten teması kurmak isteyerek, kalan kıyafetlerini büyük bir hızla çıkardı. Selenka ona dönüp ellerini pantolonunun kemerine koyduğunda güçlü ve şehvetli bir şekilde gülümsedi. Selenka kalçalarını yerden kaldırarak işbirliği yaptı ve adam kısa süre içinde eşini sütyeninin dantelleri dışında çıplak bıraktı.

Kollarını kaldırarak onu yanına davet etti.

Onun öpücüğüne gömüldü ve güç yükseldiğinde yapamayacağı bir şekilde kendini bıraktı. Selenka onun tamamen teslim olduğunu hissetmişçesine onları ters çevirdi, böylece Ethan Night'ın, kırık Ok'un ve sadık eşinin tadını seven güçlü bir alfa kurdu olarak sırt üstü yattı.

Saçları siyah, mor ve pembeden oluşuyordu ve kendi ırkından pek çok kişi bunu disiplinsizliğin bir sembolü olarak görürken, o kendine o kadar güvenen bir kadın gördü ki, kontrol olarak geçen şeylerin süslemelerine ihtiyaç duymuyordu.

"Çok güzelsin." Tüm kalkanlarını indirmiş ve kalbini çıplak bırakmıştı. "Bana sahipsin."

Yavaşça gülümseyen Selenka arkasına uzandı ve sütyenini çözdü, kollarından aşağı kaydırarak diğer atılmış kıyafetlerinin üzerine bıraktı. Kalbi tekledi, tepkisi içgüdüsel ve kontrol edilemezdi. Farkına bile varmadan elleri Selenka'nın kalçalarındaydı ve Selenka ona eğildiğinde, güçlü dişiliğinin kendisini kafese hapsettiğini hissetti ve bu asla kaçmak istemediği tek kafesti.

"O gözler, bana bakışları ..." Selenka onu çenesinden ısırıldı. "Dikkatli ol, *zaichik*, yoksa seni yerim."

"Ne istersen. Ne istersen."

Öpücüğü onu tüketmeden önce orman örtüsünün altındaki yarı karanlıkta kurt altın gözleri parlıyordu. Sırtının tatlı eğimini okşadı, ellerini göğüsleriyle doldurdu, her santimini öpmeye çalıştı. Onu tekrar sırt üstü yatırıp vücudunu öpücüklerle boğduğunda, bir eliyle saçlarını kavradı ama onu durdurmadı.

Ethan onu kalçalarının arasından yaladı.

Kadının iniltisi beyinde bir yarattı, kadının tadı bir uyuşturucu gibiydi.

Pozisyonunu alarak onu öptü, ağzının kaygan sıcaklığı penisi taş gibi hissedene ve teni alev alev yanana kadar onu tahrik etti. Uylukları titreyen kadın, adam başını kaldırıp vücuduna doğru sürünmeye başlayana kadar saçlarını çekti.

Bu noktada gerçekten düşünmüyordu, vücudundaki her hücre ona ve onun zevkine odaklanmıştı. Paylaştıkları öpücük onun tadıyla erotikti ve daha fazlasını istiyordu. Başını onun boğazına doğru eğerek emdi. Kadın homurdandı ve pozisyonlarını tekrar değiştirdi, böylece altta kalan adam oldu -üstünde muhteşem bir kadın vardı.

Kadının ıslak sıcaklığı adamın ereksiyonunu okşadı.

Boynu kaskatı kesilmiş olan adam kadının kalçalarını kavradı ve vücutlarını hizaladı.

"*Selenka*."

Kurt gibi altın gözleriyle onu izlerken, sert boyunun üzerine çöktü ve onu kavurucu bir yumuşaklıkla sardı. Gücü daha da yüzeye çıktı. Dişlerini sıkarak, enerjisinin büyük bir bir kez daha haydut gücünü kontrol etmek için harcamak zorunda kalmadan önce kreşendoya ulaşmak isteyerek onun içine doğru itti.

Selenka'nın pençeleri derisine batıyor, onunla birlikte hareket ederken saçları göğsüne ipek gibi dökülüyordu. Ethan'ın bir şeye ihtiyacı vardı ama

Ne isteyeceğini ya da nasıl isteyeceğini bilmiyordu. Sonra Selenka onu vahşi bir şefkatle öptü ve işte o an, okşayış onu uçurumun kenarına fırlattı.

Zihni tam güçle parlarken vücudu zevkle alevlendi ve zamanın içinde asılı kalan çarpıcı bir an için, duvarlar, zincirler veya kalkanlar olmadan olabileceği her şeydi.

Bölüm 35

Operatör Cray ele geçirildi. Onunla herhangi bir temasınız olduysa, size geri dönebilecek tüm veri dizilerini silin.

-Konsorsiyumun üst kademesinin mimarı
üyelik

EZRA yeni arkadaşına minnetle **elini uzattı**, en kötü halindeyken kapısını çalan, sonra da ona hiç de kırık olmadığını gösteren arkadaşına. Çok nazik davranmış, psişik elini tutmuş ve ona zihninin nasıl büyüdüğünü ve *daha fazlası* haline geldiğini göstermişti.

Tıpkı onunki gibi.

O bir ucube değildi, delirmiyordu. Yeni bir *halkın* parçası olan yetenekli yeni bir varyanttan biriydi.

Arkadaşı şimşeklerden bahsetmişti ama onları göremiyordu. Yine de ona inanmıştı. Ezra'dan çok daha güçlü ve bağlantılı olduğu için ona yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu. Hayır, o iyi bir insandı ve sıradan Psy'ların kendi türlerini yok etmeye çalıştığı korkunç gerçeği de dahil olmak üzere ona gerçeği göstermişti.

Gönderdiği uyarıları okumuş, "Bok Böceklerinin" nasıl tespit edildiğini görmüştü. Yaşadığı baygınlıklar göz önüne alındığında, tereddütle belki de bu Dr. Ndiaye'nin yardımcı olabileceğini önermişti. Ama başını sallayarak ona Bokböceği olarak tanımlananların teslim olduktan sonra nasıl ortadan kaybolduklarını anlatmıştı. Türleri çok güçlüydü ve iktidardakiler için bir tehdit oluşturunuyordu, bu yüzden de yok ediliyorlardı.

Yaptıklarıyla kendisini Sessizliğin zincirlerinden kurtaran Kaleb Krychek'in böyle bir şey yaptığına inanmak istemiyordu ama gerçek kaçınılmazdı. Bunu tüm çirkinliğiyle gördü, özellikle de yeni arkadaşı zihnini dengelemek için üzerinde çalıştıktan sonra. Her şey çok açıktı. Tıpkı türlerini önemseyen, onların gelişmesini isteyen tek kişinin o olduğu gerçeği gibi.

Bu yüzden, türlerinin yok edilmesine karşı savaşmasına yardım etmesi için onu çağırdığında, direnmeyi düşünmedi bile.

Bölüm 36

Çok üzgünüm, kalbim.

-Varra Durev'den Selenka Durev'e (2059)

SELENKA Ethan'ın üzerinde **kıvrılmış yatıyordu**, tembel ve durgundu ve hareket etme havasında değildi. Özellikle de eşi elini sırtına koymuş ve küçük darbelerle onu okşarken. Bu şefkat hem kadının hem de kurdun gülümsemesine ve gücünü gören ama kalbini de unutmayan bir eşe sahip olmanın mutluluğuyla kıvrınmasına neden oldu.

"Abbot'un bana devrettiği Arrow skin ayrıcalıkları el kitabına açık hava rekreasyonuyla ilgili bir bölüm eklemem gerekecek."

Selenka güldü ve göğsüne daireler çizdi. "Görebilir miyim? Kılavuzu?"

Bir duraklama. "Hayır, bu bir sır. Uzmanlara karşı bize küçük bir avantaj sağlamak için."

Daha da derin gülümseyen Selenka, "Yeterince makul." dedi. Zihni sürüklendi, gardını o kadar düşürmüştü ki en başa kadar sürüklendi. "Ormandaki bir eğlencenin ardından gebe kaldım."

"Bunu sana ailen mi söyledi?"

Şaşkın tepkisi o kadar Psy'dı ki, anılara eşlik eden acıyı hafifletti. "Annem babamla bu konuya gülerdi, babamın onu piknik için kandırdığını ve şimdi yaramaz bir yavrusu olduğunu anlatırdı. Sanırım büyük kulaklarım vardı ve bunu dosyaladım, daha sonra anladım." Onun teninin gergin sıcaklığına başka bir şekil çizdi.

"Annen benden hoşlanacak mı?" Ethan beklenmedik bir tereddütle sordu.

Selenka onun sorusunu düşündü. "Varra muhtemelen seninle ne yapacağını bilemeyecek." Başını Selenka'ya sürttü ve Varra da hemen dokunuşunu onun ensesine kaydırarak hafifçe masaj yaptı.

Ona gösterdiği ilgiden dolayı kalbi acıyordu ve en büyük acısı olan bu konuda da ona güvenebileceğini biliyordu. "Annem ben sekiz yaşındayken babamı ve sürüyü terk etmeyi seçti."

Ethan diğer kolunu ona doladı, garip bir şekilde sezgileri kuvvetli olan Ok arkadaşı onu geçmişin kırılmalarına karşı güvende tutuyordu.

"Annemle babam ben doğmadan önce beş yıl boyunca istikrarlı bir ilişki yaşamışlar, gebe kalmasına yetecek kadar uzun bir süre, ama babamın yıllar geçtikçe daha da sertleşmesi ... bir zamanlar sahip oldukları şeyi zehirlemiş."

"Neden seni almadı?"

Soru, kaburgalarının arasına saplanmış bir bıçak gibiydi.

Ethan'ın kolları sıkılaştı. "Seni incittim. Özür dilerim. Cevap vermek zorunda değilsin."

"Hayır." Adamın göğsüne bir öpücük kondurdu. "Acıtıyor çünkü küçük bir kızken ben de aynı soruyu sormuştum." Böyle bir terk edilme bir sürüde olmazdı, bir ilişki sona erdiğinde bile.

"Annem bir insan." Yüzü Selenka'nın zihninin önünde asılı kaldı. "Zaten güçlü baskınlık belirtileri gösteriyordum ve bir sürü dışında başarılı olamayacağımı düşünüyordu. Benimle iletişim halinde kalmaya özen gösterdi ama bu neredeyse tüm telsiz üzerinden oldu. BlackEdge'den ayrıldıktan sonra Tacikistan'daki evine dönmeyi tercih etti."

"Gözlerinizin şeklini buradan mı alıyorsunuz?"

"Evet. Çoğu insan benim yarı Tacik olduğumu asla tahmin edemez ama tenimin solgunluğu, gözlerimin şekli ondan geliyor. Varra Pamir Dağları'nda doğdu ve o dağları kemiklerinde ve kalbinde taşıdı. Bir yetişkin olarak, her zaman evi olarak gördüğü yer ve insanlar için Moskova'yı terk etmesini yadırgamıyorum ama bir çocuk olarak ... Ona ihtiyacım vardı."

Ethan'ın kalbi yanağının altında güçlü ve sabit bir şekilde atıyordu. "Baban iyi bir vasi olamazdı."

"Hayır." Onun öfkeli hallerini, güç olarak kendisini geride bırakan bir çocuktan giderek daha fazla hoşlanmamasını düşündü ve hala anlayamıyordu

Bir babanın kendi yavrusuna karşı nasıl böyle davranabildiğini. "Büyükbabam ve büyükbabam araya girdiğinde bana tutunmak için mücadele etmedi."

"Bu büyük bir acıydı." Böylesine derin bir anlayış için böylesine basit kelimeler.

"Evet," dedi çok derinleri gören bu adama. "Sanırım ebeveynlerimden biri benim için savaşmış olsaydı ..." Nefesini verdi ve Ethan'ın göğsüne bir öpücük daha kondurdu.

"*Her zaman* senin için savaşacağım. Nefesim kadar ."

Bunu sonuna kadar kabul etti ve böylece ona gerisini anlatabildi. "Büyüdükten ve artık dünyaya o kadar kızgın olmadıktan sonra Tacikistan'da iki yaz geçirdim, annemi tanıdım ve üvey kız kardeşlerim Nodira ve Maviya ile tanıştım."

İki güzel kızı düşününce dudakları kıvrıldı. "İkisi de Warren'ı ziyaret etti ve yakında bir ziyaret daha yapmak için beni sıkıştırıyorlar." Selenka kız kardeşlerini seviyordu ama sürüye yönelik tehdit bertaraf edilene kadar onları Moskova'ya getiremezdi.

"Onlara karşı bir kızgınlık hissetmiyor musunuz?"

"Hayır, kızgınlığım asla onlara yönelik değildi." Onun kurdu için onlar korunması gereken yavrulardı. "Ayrıca hemşirelik acısının babama ne yaptığını gördüm ve başka bir yol seçtim." Bu acıyı ama ait olduğu yere, geçmişe itmişti. "Annem ve benim sevgi dolu ama yakın olmayan bir ilişkimiz var."

Ethan dudaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Hayatının birçok kritik dönüm noktasında o yoktu."

"Evet ve sanırım insan yanımda onu affetse de kurt yanımda benden nasıl bu kadar , anneme ihtiyacım olduğunda onu görmeye gidemeyeceğim bir yere taşınabildiğini anlamıyor.

"Sürü dışında bu kadar baskın bir kurt yavrusu yetiştiremeyeceğini kabul ediyorum ama sürüde kalabilirdi. Sırf babamı terk etti diye sürüden ayrılmak zorunda değildi." Selenka annesine bu soğuk soruyu on iki, belki de on üç yaşındayken ve öfkesinin doruğundayken yöneltmişti.

Varra'nın yumuşak hatları ve gür dudaklarıyla güzel yüzü buruşmuş, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmıştı. "Ben senin gibi değilim, Selenuşka. Hiçbir zaman bu kadar güçlü olmadım. Dağlarımın rahatlığına ihtiyacım vardı. Kendi ailemin kucağına ihtiyacım vardı, kendi dilimi duymaya ihtiyacım vardı."

"Geriye dönüp baktığımda," dedi Selenka, "sürü hayatını hiçbir zaman tam olarak benimsemediğini, her zaman biraz olduğunu görebiliyorum." Bu anı onu kaşlarını çatarak doğrulmasına neden oldu. "Sürü hayatı hakkında ne düşünüyorsun?" Böyle bir hayat Ethan'a annesine olduğundan daha da yabancı gelebilirdi.

"Ben senin eşim, Selenka. Evim senin yanında."

Cevap onu tatmin etmemişti. Bir alfanın eşi, kişiliğine ve becerilerine bağlı olarak sürüde güçlü bir rol oynardı. Lada Durev, sürü arkadaşlarının alfalarına doğrudan yaklaşacak kadar kendilerine güvenemediklerinde sık sık başvurdukları türden bir eşti. Aynı zamanda zor durumdaki sürü arkadaşlarını teselli eden türden bir eşti.

Ethan arka planda kalamayacak kadar güçlü ve ölümcüldü. Sürü ondan bir adım öne çıkmasını ve tüm sorumluluklarıyla birlikte kıdemli bir sürü arkadaşı olmasını beklerdi.

Bu rolü yerine getirebilecek mi?

Zihni Ethan'ın davetsiz misafirleri hallederkenki görüntüsüyle doldu, Gregori de onunla tam bir uyum içindeydi ve bunu Zhanna'yı kucağına aldığı bir görüntü izledi. Ne endişeleniyordu ki? Arkadaşı gayet iyi gidiyordu ve bunu kendi bildiği gibi yapıyordu.

Bu düşünceyle ayağa kalkarak bir eliyle saçlarını geriye itti ve gerçeğe yüzleşti. "Geri dönüp Sascha Duncan'la buluşma işini halletmeliyiz." Ateşin sönmesi onlara beklenmedik bir özgürlük penceresi açmıştı ama daha şimdiden dalgalanmaların güç kazandığını, çiftleşme bağı boyunca fırtınanın çalkantılı olduğunu hissedebiliyordu.

Giyinirlerken merakla "Aramızdaki bağ PsyNet'inde nasıl görünüyor?" diye sordu.

Ethan sustu. "Bu görünmez. PsyNet'te kimseyle bağlantım yokmuş gibi görünüyorum."

Selenka bunu düşündü - Ethan alev aldığı anda kurdu psişik düzlemde onun başında nöbet tutmuştu, yani bu bir Psi-Changeling kopukluğu vakası değildi.

Ethan onun saçlarına dokundu. "hasar yüzünden"

"Kendin hakkında bir kez daha böyle konuşursan seni ısırırım," diye tehdit etti Selenka, çünkü sivri uçlu parçalarla doluydu ve

Statik olabilirdi ama aralarındaki bağ onun içindeki boşluğu dolduruyordu. Sevgi dolu büyükanne ve büyükbabasının bile ulaşamadığı yerleri.

Kurdu, Ethan'ı uçurumdan düşmekten kurtarmak için hiçbir uyarıda bulunmadan ona saldırmış olabilirdi ama Ethan onu, aşıklar arasındaki bu en mahrem bağ söz konusu olduğunda kenarlarda yaşadığı bir hayattan kurtarmıştı.

Elini onun ensesinde birleştirdi. "Kendini karşındakine nasıl vereceğini biliyorsun Ethan Night. Eşin olarak daha fazlasına ihtiyacım yok." Kadının ona kondurduğu öpücükle Ethan'ın gözleri kan çanağına dönmüş, göğsü kabarmıştı.

-

ETHAN yürürken Selenka'nın ona Operatör C hakkında anlattıklarını düşündü, adamla olan tüm ilişkilerini gözden geçirdi. "Kurnazlıkta pek iyi değildi ama ikinci Moskova ajanı saklamayı başardığı bir sırdı." Ethan daha uzun süre temas kurabilseydi, o ikinci ismi ortaya çıkarması mümkün olabilirdi.

Selenka, "Onunla daha uzun süre iletişimde kalman gerekip gerekmediği konusunda endişeleniyorsan," dedi, "endişelenme. Son nota göre" -telefonunu kaldırdı- "senin infazını daha sonra değil de daha erken planlıyormuş. Kontrol etmesi çok zor." Gözlerinde bir parıltı. "Sende bir kurdun kalbi var, *zaichik*."

Damarları gururla dolup taşan Ethan yine elindeki sorunlara odaklandı. "Haven'ın Müritleri hakkında bir gelişme var mı?"

"Henüz kesin bir şey yok." Ses tonu acımasızlaştı. "Tek iyi haber, Zivko ve diğer genç kurtların Blaise'den uzakta oldukları için kendi başlarına düşünmeye başlamış olmaları."

Birkaç dakika sonra ine ulaştılar ve Ethan havadaki hafiflik hissiyle içeri girdi. Bu, kederin yok olduğu anlamına gelmiyordu ama sürünün geçmişin acısına tutsak olmaktansa yoluna devam etme ve bugünde yaşama kararı aldığı açıktı.

Margo gördüğü ilk insanlardan biriydi. Güvenlik uzmanının yüzü gergin çizgilerle belirlenmiş, omuzları gerilmişti ama "Seni ayakta görmek güzel Ethan. Sana *Vahşi Kadın*'ın birkaç eski sayısını daha gönderdim."

Bu açık karşılamadan biraz bunalan Ethan, "*Spasibo*, Margo. *Kum Saati Yaşıyor'u* henüz izlemedim ama ortalık sakinleşir sakinleşmez izlemeye niyetliyim."

Margo'nun yüz ifadesi bir anlığına saf bir sevince dönüştü, gözlerinin puslu mavisi parladı. "Bunu birlikte yapacağız," dedi. "Böylece ben de yorum yapabilirim. Ridge ve Chantelle hakkında konuşabilmemiz için arayı kapatmalısın."

Önlerinde, Selenka'nın etrafı, ona yüzlerce farklı şey anlatırken hepsi de onunla temas kurmak istiyor gibi görünen büyük bir grup genç tarafından sarılmıştı bile. Loyal bacağına yakın durarak diğer herkese şüpheli bir bakış attı. Ethan'ın köpeği de en az Ethan kadar onun üzerindeydi.

"Kendinden bu kadar çok şeyi nasıl veriyor?" diye sorarken buldu kendini Margo.

"Bu alfa olmanın büyük bir parçası, kocaman bir kalp." Margo'nun sesindeki duygu yoğun, zengin ve sadakatle örülmüştü. "Onun için bu bir yük değil. Onun kurdu bunun için yaratılmış."

Tanıdık bir zihin Ethan'inkine dokundu. *Ethan, kalkanların tamamen eski haline dönmüş görünüyor. Bilincin yerinde mi?*

Evet, Aden'e söyledi. *Olayı konuşmak ister misin?* Psişik böceklerin istilasını, parlayan kabuklarını ve çırpınan bacaklarını asla unutamayacaktı.

Evet. İletişim konferansı. Sana kodu göndereceğim.

Mesajı aldıktan sonra Ethan Margo'ya döndü. "Özel bir toplantı için kullanabileceğim bir iletişim cihazı var mı?"

"Tabii. Beni takip et."

Ethan Selenka'ya bir göz attıktan sonra öyle yaptı. Selenka Ethan'ın bakışlarını karşıladı ve Ethan "*Comm*" diye seslendiğinde başını salladı. Ona sadık kaldı.

Ethan, bir ucunda büyük bir ekran bulunan küçük odada tek başına iletişim kodunu girdi. Bu onu üç tanıdık yüzün bulunduğu bir konferansa götürdü: Aden, Kaleb Krychek ve Memory Aven-Rose.

"İyisin," diyen, varlığı hâlâ garip bir şekilde tanıdık gelen Memory'ydi. Gözlerine ulaşan kocaman bir gülümseme. "Bu çok ürkütücüydü. Bir süre rüyalarımda kâbus böcekleri göreceğim." Ürperdi.

Ethan da aynı fikirdeydi. "Hiç böyle bir istila görmemiştim." küçük bir not kâğıdı aldı ve kameraların göremeyeceği şekilde katlamaya başladı.

"İkinizin de paylaştığı psişik görüntülere bakılırsa," dedi Krychek, "benim de yok." Fiziksel olarak mükemmel yüzü hiçbir şey ele vermiyordu, kardinal gözleri donuktu. "NetZihin ya da KaranlıkZihin'den de yanıt alamıyorum ama öyle bir noktaya geldiler ki iletişim kurmak neredeyse imkânsız."

Ethan, Krychek'in PsyNet'in kalbi olan neosentience ile iletişim kurabildiğini bilmiyordu ve Karanlık Zihin hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama bu sorular bekleyebilirdi. "Böcekleri görebilen başka bir Es bulabildiniz mi?" Bir süre düşündükten sonra, bir başka hassas katlama daha yaptı.

"Hayır." Aden'in keskin elmacık kemikleri ve kaygan siyah saçları başını eğdiğinde ışığı yakaladı. "Memory iyileştikten ve onu takip edebildikten sonra, kapana kısılmış böceği telepatlardan empatlara ve psikometriye kadar bir dizi Psy'ye görünürlüğünü test etmek için kullandık. Şimdiye kadar onları yalnızca sen ve Memory görebildiniz."

"İkimiz de biraz kaçık olduğumuz için olabilir," dedi Memory, sonra kameranın dışına bakıp sırtarak. "Bu bir şaka, Bay Büyümüş Kurt."

Ethan kendi akli dengesinden pek emin değildi ama iki yabancıнын aynı halüsinasyonu paylaşması pek olası değildi. Özellikle de Memory böcekleri PsyNet'e girdikten hemen sonra, Ethan'ın onların varlığından haberdar olmasına -hatta istemeden de olsa- fırsat kalmadan önce görmüştü. "Beyinlerimizde farklı bir şeyler olmalı," dedi sonunda.

Memory'nin büzülmüş dudakları canlı bir sonbahar turuncusuna boyanmıştı. "Scarab Sendromu hastalarıyla ilgili başka bir şey yapabilir misiniz?" "Bildiğim kadarıyla, hayır." Tamamlanmış origamiyi

hayvanını masanın üzerine koydu ve başka bir not kâğıdını katlamaya başladı. "Sendromlulara yardım edebilecek gibi görünen tek kişi sizsiniz."

Empat yüzünü buruşturdu. "Şimdiye kadar bulunanların sadece sınırlı bir yüzdesi."

"En tehlikeli yüzde," diye açıkladı Krychek. "Sendromdan muzdarip olanların en güçlüleri."

"Hastaların hepsi güçlü değil mi?" Ethan, Scarab'ın sadece yüksek Dereceli Psy'ları etkilediği izlenimine kapılmıştı.

Cevap veren Aden oldu. "Görünüşe göre bu bir derece meselesi. Gradyan 2'den Gradyan 6'ya sıçrama büyük bir değişimdir, tıpkı 5'ten 8'e geçiş gibi."

Memory'nin yüzü parlaklığını kaybetti. "Durum pek iyi görünmüyor. Bu insanlar için zamanı geri sarmanın bir yolu yok gibi görünüyor. En kötü etkilenenlerden yaşam sonu kararlarını çoktan verdiler. Kim olduklarının ya da neye dönüştüklerinin farkında olmadan ölmek istemiyorlar."

Ethan da bir zamanlar aynı seçimi yapmıştı ... ama şimdi tüm hayatı değişmişti. Ona alternatif bir seçenek sunulmuştu ama eğer Hafıza yanılır ve o bir Bokböceği olursa, bu yüzlerce kişinin yok olması anlamına gelebilirdi.

"Beyinlerinizi karşılaştırmamıza izin verir misiniz?" Aden sordu. "Hafıza, taramalarınızı güvendiğiniz birine yaptırabilirsiniz."

Empat kaşlarını çatarak, "Bunu düşüneceğim," dedi.

"DNA?" Ethan daha az rahatsız edici olduğu için bunu önerdi. "Bizi birbirimize neyin bağladığını merak ediyorum."

Memory küçük bir baş sallamadan önce bunu düşündü. "Ama ben seninkini istiyorum."

Benim ve Alexei'nin sürüsü testleri yapabilir."

"Aden, lütfen takım arşivindeki örneğimi Hafıza'ya ilet." Her Ok'un Arrow HQ'da dosyalanmış örnekleri vardı; sahada ölen Okların kimlikleri bazen başka türlü tespit edilemiyordu.

Aden cevap veremeden Krychek araya girdi. "Bu toplantıya bir kişinin daha katılmasını talep ettim."

Sözlerinin hemen ardından iletişim ekranı dörde bölündü, dördüncü çeyrekte beliren yüz, mavi-siyah saçları küt bir şekilde kesilmiş, porselen gibi bir tene sahip bir kadına aitti. Ethan onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı ama bir noktada annesinin

Japon ve bu genetik gemişı gözlerinin şeklinden ve yüzünün açılardan anlaşıyordu.

Bunların hiçbirini ona yapışan güç ve ölümcül sabır duygusu kadar önemli değildi. Bu, acele etmeyen, düşmanlarını kimsenin kanıtlamayacağı bir gizlilikle ortadan kaldıran bir kadındı ve asla soğukkanlılığını kaybetmez, tek bir zayıflığına bile ihanet etmezdi.

Eski Psy Konsey Üyesi, Sascha Duncan'ın annesi ve Psy İktidar Koalisyonu'nun şu anki üyesi Nikita Duncan ile yüz yüze geldi.

Ve elleri kana bulanmış bir kadın.

Bölüm 37

Çocuğuma ya da torunuma dokunursanız beni düşman ilan etmiş olursunuz. Bu, sağlığınızın devamı için avantajlı olmayacaktır. Ben kızım değilim ki etik çizgilerle ilgileneyim - PsyNet bir zamanlar bana karşı durduğunu düşünenlerin sessiz hayaletleriyle dolu.

-Nikita Duncan'a atfedilen alıntı (doğrulanmamış)

"NIKITA," dedi KRYCHEK, gece yarısını kadar güçlü bir sesle, "zihinsel virüsleri tohumlama yeteneğiniz hakkında konuşmamız gerekiyor."

Ethan'ı şaşırtan bir şekilde Nikita bu yeteneğe sahip değilmiş gibi davranmadı. "Ne bilmek istiyorsunuz?" diye sordu, sesi soğuk denecek kadar soğuktu.

"Bir virüs tohumladığınızda bunun gibi yaratıklar görüyor musunuz?"

Krychek'in Ethan ve Memory'nin gönderdiği zihinsel görüntüleri ona telepatiyile aktardığı, ardından gelen hafif duraklamadan anlaşıyordu. Kendisi Moskova'dayken ve Nikita büyük olasılıkla San Francisco'dayken bunu herhangi bir zorlanma belirtisi yapıyor olması geniş bir telepatik erişime işaret ediyordu.

Nikita'nın gözlerinin kenarları hafifçe parladı. "Nedir bu?"

Krychek açıkladı. "Elimizde bir canlı örnek var." Bir duraklama. "Görmek ister misiniz?"

Ethan, ifadesinin ilginç olduğunu düşündü. Belli ki kardinal Nikita'yı yarattığı görmemeye karşı kıskırtmak istemiyordu.

"Evet," dedi.

İkili PsyNet'te bulundukları ve ekranlarına tam olarak dikkat etmedikleri üç dakika boyunca Memory gözlerini

Ethan sessiz bir soruyla.

Başını hafifçe salladı. *Burada olmaz.*

Memory kaşlarını

çattı. Ethan da ona

baktı.

Ve Aden'in zihni onunkine dokundu. *oluyor?*

Bir zamanlar Ethan bu soruyu görmezden gelebilirdi. Bir keresinde takım liderinin Ethan'a baktığında yüzünde beliren derin endişeyi .

Hafıza, Sendrom'a sahip olmadığımı düşünüyor. Hangi gücün ortaya çıkacağını görmek için kalkanlarımı indirmemi istiyor.

Bu son derece riskli görünüyor.

En azından Aden anladı, Ethan'ın neden tereddüt ettiğini anladı.

Sascha Duncan'ın bana yardımcı olacak kalkanlar yaratabileceğine inanıyor ama yeteneklerim bozulduğunda zihnimi kapatacak güçlü biri hazırda beklemezse bunu yapmayacağım. Bu sessiz bir ricaydı, Ethan yardım istemeye alışık değildi.

Bana sadece yeri ve zamanı söyleyin, orada olacağım, dedi Aden hiç tereddüt etmeden.

"Bu son derece rahatsız edici bir yaratık." Nikita'nın sesi havayı yarıyor ve sözlerine rağmen hiçbir iğrenme ya da dehşet duygusu taşımıyordu. "Onlardan yüzlerce olduğunu mu söylüyorsun?"

Memory'nin ağzı açık kaldı. "Onu gördün mü?"

Nikita Duncan ona buz gibi bir bakış attı. "Görsel korteksim son birkaç saniye içinde patlamadı, yani evet."

Memory şaşırmadan ellerini havaya kaldırdı, bukleleri zıplıyordu. "Nasıl Sascha'nın annesi olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bir yumurta ve sperm içerir."

Krychek konuyu Nikita'ya açıklamak için soğuk sohbete ara verdi. Bu noktada Nikita koltuğuna geri oturdu ve "Anlıyorum," dedi. "İlk sorunuza cevap gerekirse, hayır, bu benim gördüğüm şey değil - bu benim gördüğüm şeyin makrokozmosu. Çıplak gözle görülebilecek kadar büyütülmüş virüsler."

Ethan o anda Krychek'in ne düşündüğünü anladı. "Senin yeteneğinin kardinal statüsüne yükseltildiği bir Bokböceği," dedi, mutlak dehşet verici bir şeyi tarif ettiğinin farkındaydı.

Nikita hareketsiz kaldı. "Yeteneğimin küçük olmasının bir sebebi var. İğne ucu hassasiyetiyle uygulandığında bile inanılmaz derecede yıkıcıdır. Hayatta kalmak imkansızdır."

"Hayatta kalanlar var," diye cevap verdi Aden. "Üçü yoğun bakımda, şiddetli beyin iltihabı var ama normal ilaçlar işe yarıyor gibi görünüyor. Diğer ikisi ise zaten stabil durumda ve uzun vadeli hasar belirtisi yok."

"Sanırım sen yapıyorsun?" Nikita Memory'ye şöyle dedi.

Memory neşeyle, "İstediğinizi varsaymakta özgürsünüz," dedi ve daha fazla bilgi vermedi.

Ethan'ı korumak.

Selenka'nın neden bazen o ses tonuyla "*Empatlar*" dediğini anlamaya .

"Ama," diye ekledi Memory, "eğer onları görebiliyorsan, muhtemelen zaplayabilirsin."

"Hiç denemedim." Nikita omuz silkti ve Ethan bunun doğal görünmek için yapılmış hesaplı bir hareket olduğunu biliyordu. "Virüsü serbest bıraktığımda," dedi, bakışları Memory'ye kilitlenmişti, "hedefin ölmesini amaçlıyorum."

Memory, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde arkasına baktı.

"Eğer onları etkileyebilirsiniz, özgeçmişinizde artık kurtarıcı unvanı yer alacak." Krychek Nikita ve Memory'nin arasına baktı ama sessiz bekleyiş hakkında yorum yapmadı. "Eğer tüm işaretlerin gösterdiği gibi bu bir Bokböceği yeteneğiye, yakında bir saldırı daha olacak. Memory hepsiyle tek başına başa çıkamaz."

"Yardım edeceğim." Nikita'nın hemen kabul etmesi beklenmedik bir şeydi. Sonra ekledi, "Yaygın bir virüs Net'i mahvedecektir. Bu hiçbirimiz için iyi bir şey değil ve eğer bu virüsü yayan kişinin akli başında olsaydı bunun farkında olurdu."

Psy politikaları ve güçlü oyuncular hakkındaki sınırlı bilgisine rağmen Ethan Nikita'nın finansal bir güç merkezi olduğunu ve PsyNet'in onun ana vatanı olduğunu biliyordu. PsyNet'in tamamen çökmesi halinde Nikita'nın hayatta kalacağından hiç şüphesi yoktu ama Ağ'ın parçalanması borsayı çökertir ve Nikita'nın güç tabanını yerle bir ederdi.

"Yani," dedi Krychek, "bu noktada, elimizdeki bilgilerle, Scarab bağlantılı büyük bir tehditle karşı karşıya olduğumuz anlaşılıyor. Daha fazla bilgi olmadan

Tek yapabileceğimiz izlemek ve yanıt vermek. Ethan, senin görevin *herhangi bir* virüs aktivitesi belirtisini izlemek ve izini sürmeye çalışmak. Senin önceliğin bu."

Ethan Aden'e baktı ve takım liderinin başını salladığını gördü. Çünkü hâlâ bu kardeşliğin bir parçası olmayı kabullenmeye çalışsa da, Krychek'ten çok onlara aitti. "Anlaşıldı," dedi, makrovirüsün arkasındaki kişiyi bulabilirse, enfeksiyonun temizlenmesine yardım etmekten çok daha fazla hayat kurtaracağını farkındaydı.

Yine de . . . Birçoğunun iyiliği için bazılarını terk etmek bir seçimdi ve bu ona özünde yanlış geliyordu. Belki de bunun nedeni Selenka'yla olan bağı ve onun her bir insana verdiği değeri. Ethan da dahil.

Bir zihin dokundu, sesi Aden'inkinden daha zayıftı ama bir empattan bekleyeceği şekilde "yumuşak" değildi. *Onları terk etmeyeceğim*, diye söz vermişti Memory iletişimi kabul ettiğinde. *Görünüşe göre Nikita da terk etmeyecek. Endişelenmene gerek yok.*

Zihninin arkasında bir dalgalanma oluşmaya başladı. *Teşekkür ederim*, dedi. *. Seninle temas kurmak haydut gücü daha da kötüleştiriyor.*

Ethan, testi bir an önce yapmalısın. Zihnin çok fazla baskı altında, dedi Memory telepatik bağlantıyı kapatmadan önce hızla.

Ethan o anda, tam da başı davul gibi vurmaya başlamışken, ıslak bir demir izi yakaladı ve "Gitmem gerek," dedi. Kanama yüzüne yansımadan önce telsiz bağlantısını keserek Aden'in telepatik iletişim kurma girişimini reddetti.

Acı onu öylesine sarmıştı ki, ellerini dizlerinin üzerine koyarak eğildi. Sanki beyni kafatasından dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Kanı alev alev yanıyor, içindeki kurt pençelerini geçiren bir canavara dönüşüyordu.

"Ethan!"

Selenka'nın sesini uzaktan duydu, kapıyı çarparak açtığı gücü ve düşemeyeceğini anladı. O bir alfa kurdun eşiydi. Selenka Durev'in eşiydi. Ve onun yanında güçlü ve tehlikeli bir şekilde duracaktı. Onun şövalyesi olacaktı.

Kanı sildikten sonra boyunun tamamına kadar yükseldiğinde altın rengi bir bakışla karşılaştı. Kendi gözlerinin de karardığını biliyordu ama dimdik ayakta idi, acısını ifadesiz bir yüz ifadesinin ardında bastırıyordu.

Yaratmaya çalıştığı origami kurt sürüsü yerde yuvarlanıyordu.

"Yeter." Selenka elini uzattı. "Öylece durup parça parça ölmeni izlemeyeceğim." Yanına yaklaşarak bir eliyle adamın çenesini kavradı.

"Sascha Duncan'la bağlantı kur yoksa ben senin yerine yaparım."

"Burada olmaz." Ethan bu konuda geri adım atmayacaktı. "Seni buraya getirmeyeceğim."

"Yabancılar ininize girerse, savunmasız halinizi ortaya çıkarmazlar."

Selenka'nın gözleri parladı ama tutuşunu yumuşattı. "Tamam. Karargâha gideceğiz. Bizimle orada buluşmasını ayarlayabilir misin?"

"Evet."

Ethan Memory'nin telepatik izini kullanarak ona bir mesaj gönderdi ve mümkün olduğunca kısa tuttu. *Sascha beni yakında görebilir mi?*

Çok hızlı bir şekilde *Otuz dakika* demeden önce bir duraklama. *Işınlanmayı ayarlayın ve teması sonlandırın.*

Ethan Selenka'ya süreyi söyledi ve ikisi de Warren'ın araç bölmesine doğru koştular, Loyal onları takip etti. Bu süre içinde şehir merkezine ulaşmak zor olacaktı ama başarılabilirdi. Ethan aynı anda Aden'le bağlantı kurmak için telepatik "kanalları" değiştirdi. *Işınlanma yardımına ihtiyacım var. DarkRiver bölgesinden BlackEdge'in şehir merkezine otuz dakika içinde.*

Talep durumu?

Acil.

Bekle. Bu bekleme süresi on saniyeden az sürdü, bu süre zarfında dört çeker bir araca ulaştılar ve Selenka sürücü koltuğunda olmak üzere araca atladılar. *Vasic alma ve bırakma işini yapacak.*

Bir görsele ihtiyacı olacak.

Alıcı Sascha Duncan. Kardinal bir empat olarak Vasic'in eşi Ivy Jane Zen'i tanıyor. Vasic ışınlanmak için gerekli görseleliğe zaten sahip olabilir.

Aden, *Vasic'in Sascha'yla irtibata geçip onu alacağını* söylediğinde teorisi *doğrulanmış* oldu.

Teşekkür ederim. Sonra daha önce yaptığı ve Aden'in yerine getirmeye söz verdiği sessiz ricayı düşündü. Test zamanı geldiğinde sana orada ihtiyacım olacak

Aden bir an sessiz kaldı. *Kalkanlarını hazırla ve testi yap Ethan. Oklarımdan birini sebepsiz yere kaybetmeyeceğim ve bu yeni bir dünya. Tüm sırlarını bilmiyoruz ve beyinlerimizin Sessizliğin zincirlerinden kurtulduğunda ne yapacağını tahmin edemiyoruz. Orada olacağım. Hafıza getireyim mi?*

Batan güneşin turuncu-kırmızısına doğru arabayı sürerlerken, Loyal arka koltukta nefes nefese, Ethan haydut gücünün Hafıza'ya nasıl tepki verdiğini, bunun vahşetini düşündü. Gerçekten test edilmedikçe kontrolün bir anlamı olmayacaktı. *Evet.*

Telepatik bağlantıyı keserek Selenka'ya bakmak için döndü. Çenesi sıkılmış, yanakları kızarmış ve elleri direksiyon simidine sıkıca yapışmıştı. "Her şey hazır. Önce kalkanlar, sonra test."

Pençeleri parmaklarının ucundan fırladı. "Sonuna kadar, Ethan. Bunu sonuna kadar test edeceğiz. Eşimi kaybetmeyeceğim."

Selenka'nın refleksleri sayesinde beş dakika kala karargâha yanaştıklarında hırıltısı kemiklerinde bir titreşime dönüşmüştü. Hiç hata yapmadan ölümcül hızda araba kullanabiliyordu. İçeri girip arka tarafa doğru ilerlediler ama avluya varmadan önce Ivo bir odadan başını uzattı.

"Pasta?" Gözlerinin altında koyu halkalar olan ama siyah kot pantolonu ve su mavisi gömleği keskin bir şekilde ütülenmiş olan ince yapılı erkek, içinde beyaza boyanmış büyük kırmızı bir dilim olan bir fincan uzattı. "Kaos" -Ethan'a bir bakış- "ayıların baş aşçısı, birkaç hafta önce onun için nadir bulunan bir baharatı tedarik ettiğim için teşekkür olarak dev bir pasta bıraktı."

Tabağı kapan Selenka kocaman bir ısırık aldı ve etrafında mırıldanmaya başladı. Kulağa şöyle bir şey gibi geliyordu: "Ghreet, şimdi ayı keki yiyorum."

Ethan dilim teklifini elinin tersiyle iterken, Loyal arka kapıdan avluya doğru bakmaya başladı. "Sen de aşçı mısın?"

"Hayır, ben şeflerle arkadaşlık kurmaya meraklı bir yeme uzmanıyım." Ivo, Ethan'a uzattığı dilimi ısırıldı. "Ve devam etmem için şekere ihtiyacım var. Müritler de

lanet olası kar, ama ben buna inanmıyorum. O gruptan *biri* el çabukluğuyla yapılan finansal numaralarda çok başarılı ve ben paramı Blaise'e yatırıyorum."

"Şüpheli evrak izleri yok mu?" Selenka pastasını yedikten sonra sordu.

Üst dudağındaki buzlanmayı yalayan Ivo başını salladı.

"Blaise'in ya da Nomani'nin finansal olarak ilerlediğine dair bir belirti var mı?

Eğitim mi?"

"Hayır, ama bu bir şey ifade etmiyor. Süper becerilerimin çoğunu öğrendim" -bir elinin parmaklarını oynattı- "ilgi ve saplantılı bir kararlılıkla."

Selenka Ethan'a "Ivo tek eli bağlıyken çoğu Psy veritabanına girebilir," dedi. "Banka hesap bilgilerinizi bilmesini istemiyorsanız ona cihazlarınıza erişim izni vermeyin."

"Hey!" Ivo ellerini havaya kaldırdı. "Bakıyor olmam bu bilgiyi *kullanacağım* anlamına gelmez. Benim prensiplerim var!"

Selenka homurdanarak başını avluya doğru salladı.

Çatı seviyesindeki alanı çaprazlama kesen sıcak altın renkli ışık dizileriyle gece gökyüzüne karşı yumuşak bir şekilde aydınlatılmıştı. Gündüz onları hiç fark etmemişti ama yine de o sırada pek de iyi bir ruh hali içinde değildi.

Bugün gözleri avlunun ortasında duran, kollarını kavuşturmuş ve ayaklarını birbirinden ayırmış kadına gitti. Kadının duruşu karşısında yılmadan ona doğru ilerledi ve ona dokundu, çünkü eşi bir kurttu ... ve bu temasa ihtiyacı vardı.

Adam yanağını avuçladığında geri çekilmese de yumuşamadı.

Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi.

Kız hâlâ yumuşamayınca, başparmağıyla çenesini okşarken bu hareketi defalarca tekrarladı. Dudaklarını ayırması bir asır sürdü, ellerini onun beline koyması daha da uzun sürdü. Adam başını kaldırdığında gözleri altın rengindeydi.

"Çabuk öğreniyorsun," dedi sesi boğuklaşarak. "Ama Ming'in içine saldıgı korkunun kazanmasına izin verersen *yine de* kıcını tekmelerim."

"Yapamazsın," dedi, içgüdüleriyle hareket ederek. "Ben bir Arrow'um."

Başını geriye atıp gülmeden önce gergin bir an yaşadı.

Ethan bu sesi içine çekiyordu, uzun zamandır gömülü olan parçaları geriliyor ve ona uzanıyordu ki ensesinde bir karıncalanma hissetti. Döndüğünde Ivo'nun Vasic'e eşlik ettiğini gördü; ağır kaslı bir erkek ve kardinal gözlü bir kadın.

Sol üniformasının kolunu kolunun çıkarıldığı yere düzgünce tutturmuş olan ışınlayıcı Ethan'la konuştu. "Sascha'da gitmesi gerektiğinde kullanması için iletişim bilgilerim var. Memory ve Aden şehirde, buradan hızlı bir sürüş mesafesinde." Ethan ona teşekkür edemedi ışınlandı.

Sascha Duncan annesine hiç benzemiyordu. Uzun boyluydu, teni bal kahverengisiydi ve saçları yumuşak bir abanoz rengiydi. Saçlarını tek bir örgü şeklinde örmüştü ve üzerinde siyah, ince dikim bir pantolon vardı. Pantolonun üzerinde minik pembe çiçekler vardı; bilekleri kelepçeli ve boynunda sarkık bir fiyonk bulunan ipek uzun kollu bluzunun rengi de bu çiçekleri yansıtıyordu.

Bileğinde küçük, renkli bloklardan oluşan ve adının yazıldığı bir bileklik vardı. Kıyafetindeki başka hiçbir şeye uymuyordu ama Ethan bunun ne olduğunu biliyordu: bir çocuğun hediyesi. Zaira'nın da benzer bir bileziği vardı; bu bilezik, Ok Ekibi'nin yeni evi olan güneşli Vadi'deki çocuklardan ikisi tarafından onun için yapılmıştı.

Sonra o kardinal yıldız ışığındaki gözler Ethan'ın üzerine dikildi.

Mimar

Cray'in istihbaratı kullanılarak üç Konsorsiyum güçlü oyuncusu izlendi. İkisi gözaltında. Üçüncüsü silahını çekerek karşılık vermeye karar verdiğinde öldürüldü.

-Abbot Storm, Strike Team Epsilon, Aden Kai'ye

EZRA'YI BULMAK bir keşif olmuştu. Mimar'a kendi türünden daha fazlasını nasıl ortaya çıkaracağını göstermişti. Yeni Psy türünden daha fazlasını. Ezra ayrıca ona başka bir hediye daha vermişti - diğer Skarab zihinlerine erişim sağlandığında neler yapabileceğini göstermişti. Ezra işbirliği yapmış, hatta onun müdahalesi için minnettar olmuştu; dehşet içindeydi ve onun sunduğu güvenlik ipine sarılmıştı. Bu işleri çok daha kolaylaştırmıştı.

Artık onu ona, onu da ona bağlayan bir ipliği vardı. Empatik Petek'in PsyNet'teki tüm zihinleri birbirine bağlaması ve ırkları için güçlü bir temel oluşturması gerekiyordu.

Petek bağlantısının deliliği önlediği söylenirdi ama Mimar yeni gücünün merceğiyle gerçeği görmüştü: bu her zaman bir kontrol ve gözetleme mekanizması olmuştu, hepsi de kendilerini Psy'nin yöneticileri sananlar tarafından sürekli izleniyordu. Bir kaos döneminde bağlantıyı koparmıştı; kimse fark etmemişti. Ona bağlı olan empat muhtemelen o olaydan sonra başka bir E'ye bağlandığını düşünmüştü.

Ama Mimar kukla olmak istemiyordu.

Hayır, o bir kukla ustası, kendisine hizmet etmeye hazır ve istekli güçlü zihinlerden oluşan bir ağa sahip bir örümcek olacaktı. Hizmet etmeyi bir zevk haline getirecek şekilde köleleştirilmişti. Ezra ilkiydi. Bu gece,

Dördüncüsünü bulmuştu ve o da muazzam bir güce işaret eden şimşeklerle doluydu.

Öldürmemesi, sadece diğer zihni kendi zihnine açık olmaya teşvik etmesi için özenle ve sabırla çalıştığı tek bir virüsü serbest bırakarak, virüsün bulunduğu zihni hemen hedef almadı. Belki de Ezra'ya yaptığını yapıp giriş izni istemek daha iyi olurdu.

Ne yazık ki virüs normal zihinlerde bu kadar düzgün çalışmıyordu. Yeteneğinin ilk kez farkına vardıktan sonra bunu beş denek üzerinde test etmişti. Beşi de delirmiş ve kendi elleriyle ölmüştü. Oh neyse, onlar zaten onun için önemsizdi. Tıpkı Konsorsiyum'da Cray ile bağlantı kurmalarına izin veren aptallardan gelen panik halindeki sorular gibi. Aklını meşgul edecek çok daha önemli şeyler vardı.

Psiler arasında bir mucize gerçekleşiyordu. Yeni bir halkın büyümesi.

Daha iyi insanlar.

PsyNet Mimar'a ve onun kardeşlerine, çocuklarına aitti.

Bölüm 38

Vakit geldi. Hazırlan.

-The Architect

SASCHA DUNCAN, Ethan'ın tanıştığı ilk kardinal olmaktan çok uzaktı ama gözlerinin görüntüsü hâlâ içgüdüsel bir etki yaratıyordu. Kardinallerin gözleri dünyadaki en olağanüstü gözlerdi. Beyaz "yıldızlarla" bezenmiş obsidyen rengi gözleri, gece gökyüzünün yakalanmış parçalarıydı. Her setin benzersiz olduğu söylenirdi; ancak Ethan farklı kardinallerle karşılaştırma yapacak kadar yan yana vakit geçirmemişti. Ama Sascha'nın bir güç olduğu tartışılmazdı.

Psişik enerjisi Selenka'nın alfa gücüyle aynı şekilde havada titreşiyordu. Ama Selenka'nın gücü saldırganken, pençeler, dişler ve hakimiyetten oluşurken, Sascha'nınki yoluna çıkan tüm engellerin etrafından dolaşan bir su gibiydi.

Selenka o anda yarı güldü, yarı inledi. "Şifacı."

Sascha'nın dudakları kıvrıldı. "Alfa." Nazikçe sevecen bir cevap. "Tek pençeyle yaşıyorum ve korkarım hırıltılar bende işe yaramıyor."

"Senin eşin bir kedi," diye gürledi Selenka. "Kurtlar çok farklıdır."

Sascha gözlerinde buna inanmadığını belli eden bir ışıkla, "Lucas bana sürekli böyle söylüyor," dedi. "Bu Clay." Yanındaki yeşil gözlü erkeği gösterdi.

Saçları koyu tenine karşı siyahtı, tıpkı düz gri bir tişörtle giydiği kargo pantolonu gibi. Baskın bir yırtıcı olduğu şüphe götürmezdi ama o bir kurt değildi. Hayır, hareketlerinde kedigillere özgü bir şeyler vardı.

Selenka ve leopar el sıkıştılar, iki yırtıcı hayvan birbirini ölçüp biçiyordu.

Onları kendi hallerine bırakan Sascha, bir sonraki sözlerini Ethan'a yöneltti. "Konsantre olabilmemiz için yalnız konuşmalıyız."

"Clay ve ben karargâhta bekleyeceğiz," dedi Selenka, Ethan'ı bir öpücük için aşağı çekmeden önce, ıslak ısı bir damgalama. "Her şeyi, Ethan. Sen her şeyi hak ediyorsun. *Bunun için savaş.*"

Dokunuşu, sözleri, binaya girdikten sonra bile uzun süre aklından çıkmadı. Erkek kapıdan içeri adım attıktan sonra Clay'in gölgesi kıpırdamadı.

Ethan'ın bakışını yakalayan Sascha, "Clay inatçı," diye mırıldandı. "Ona bana zarar vermeyeceğini söyledim ve o da bana dominantların şifacılar ve empatlar için ayırdığı 'bakışı' attı."

"Bilmediğiniz bir bölgede akıllıca bir önlem."

"Gördün mü?" diye homurdandı kapı aralığından. "Ok benimle aynı fikirde."

Dudakları seğiren Sascha, "Gidip en uçtaki açık hava sandalyelerine oturalım, büyük kedi kulaklarının bizi duyamayacağı bir yere." dedi.

Oturduktan sonra Ethan, "Zihnimin içine bakmanız gerekecek mi?" diye sordu.

Sascha'nın ifadesi ciddileşti, artık içinde mizah yoktu. "İşte bu yüzden seninle yalnız konuşmak istedim; birinin zihnine girmesine izin vermek büyük güven gerektiren bir şey ve sen beni tanıımıyorsun." Öne doğru eğilerek kollarını kalçalarına dayadı. "Her türlü sorunuzu yanıtlamaya, bu güveni hissetmek için neye ihtiyacınız olduğunu söylemeye hazırım."

"Buna gerek yok." Ethan yerinden . "Ben kararımı verdim."

Sascha uzun bir süre ona baktı. "Ve bir kez karar verdin mi, tamamdır," dedi ve bu bir soru değildi. "Pekâlâ, o zaman koyulalım." Tekrar doğrulup oturdu, daha önce empati kuran, nazik ve kibar biriyken birden güçle parlayan bir kardinal oluvermişti. "İlk önce risk faktörleri?"

Ethan ona ışığı bir silah olarak kullanma yeteneğinden bahsetti. "Ben kalkanlar arasındayken, kalkan oluşturma işlemi sırasında çılgına dönmesi için küçük bir şans var."

"Önce yenilerini inşa edeceğiz," diye açıkladı Sascha. "Siz eskilerini indirmeden önce onlar kalkmış olacak." Kardinal elini salladı

omuzlar. "Hazır mısın?" "Evet."

Zihnine vurulan zihinsel darbe yumuşaktı.

Zihnini dünyadan gizli tutan kamusal kalkanlarını indirmeye kendini zorlamak inanılmaz bir çaba gerektiriyordu. Ming'den kurtulduğu günden beri *hiç kimse* onun zihnine girmemişti. Ama Sascha'nın psişik varlığının eski Konsey Üyesi'ninkiyle hiçbir ortak yanı yoktu. Ayrıca sadece ve doğrudan Ming'in iç kalkanlarına giden bir yola sadık kalma konusunda da titizdi.

Kalkanları incelemesi zaman aldı ama bitirdiğinde Memory'ninkinden bile daha karanlık bir kaş çattı. "Kalkanlarınızın arkasında muazzam güç hissediyorum ama zihniniz parçalanıyormuş gibi bir his vermiyor."

"Böylesine şiddetli bir gücün ömür boyu uykuda kaldıktan sonra yüzeye çıkmasının başka bir açıklaması olamaz." Ming, Ethan'ın herhangi gücünden kesinlikle faydalanırdı, özellikle takıma girdiğinde çocuk olduğu ve hiçbir şeyi gizleme yeteneği olmadığı için. "Zihnim onu bir sebepten dolayı yüceltti."

Sascha başını sallamadan önce dudaklarını araladı. "Ne olduğunu ve neden olduğunu daha sonra tartışırız. Önce kalkanlar." Bir kez daha zihnine erişim talep ettikten sonra ona telepatik talimatlar vermeye başladı. On dakika sonra, kadının kalkanlarını sıfırdan tasarladığını fark etti. Verdiği sayısız talimat, onun bu alandaki hem güçlü hem de zayıf yönlerini ortaya çıkarmayı amaçlıyordu.

Ethan, Ming'in usta bir kalkan yapımcısı olduğunu düşünüyordu ve eski Konsey Üyesi'nin zihinleri hapsedme konusunda çok başarılı olduğuna şüphe yoktu ama bu incelik başka bir seviyedeydi. "Aden bunu yapabildiğini biliyor mu?" diye sordu yarı yolda.

"Hmm?" Kaşlarını çatarak ona bir talimat daha verdi. "Bu konu hakkında özel olarak hiç konuşmadık."

"Benim için inşa ettiğiniz şey hakkında ona rapor verebilir miyim?" Kendini bile kucaklayamazken onu kucaklayan ekibe geri vermek için derin bir ihtiyaç duyuyordu. "Bence takımdan bazıları için daha iyi kalkanlar yapabilirsin."

"Elbette." Sascha'nın belli ki onun üzerindeydi. "Kalkan mekaniğini severim ve empati merkezinde her zaman Oklarımız olur."

eğitim bileşeni." Talimatlar tekrar geldi, o kadar sert ve hızlıydı ki ayak uydurabilmek için odağını daraltmak zorunda kaldı.

Kadın her şeyi durdurduğunda terliyordu, kalbi küt küt atıyordu.

Arkadaşı yiyecek içeceklerle dışarı çıktığında hiç şaşırmadı. Sascha diğerini kabul ederken o da birini aldı ve başını yanında duran Selenka'nın kalçasına .

"Ethan," dedi Sascha içkisini bitirdikten sonra, "zihninin içindeyken çok şey gördüm." Ses tonunda tehdit ya da övünme yoktu. "Sırlardan ya da anılardan bahsetmiyorum. Senin haydut güç dediğin şeyden bahsediyorum - o kalkanların ardına sakladığın şey her neyse yıkıcı derecede güçlü. Ama tanıdık geliyor."

Ethan, "Bokböceği yetenekleri sıradan yeteneklerin güçlendirilmiş halidir," diye belirtti.

Sascha isteksizce başını salladı. "Kalkanını bıraktığında orada olmalıyım. Ben olmasam bile güvendiğin başka bir E. Ayrıca, kalkanlarınızın ardında ne olduğunu anlayabilecek kadar geniş bir yelpazedeki psişik yeteneklerle -olağandışı olanlar da dahil olmak üzere- yeterince temas kurmuş bir Psy'a ihtiyacınız var."

"Yapabilirim-" diye başladı Ethan.

"Hayır." Kardinalin ses tonu beklenmedik ölçüde sertti. "Son derece önyargılısınız. Bunu bir tehdit olarak görmeye şartlanmışsınız."

"Aden'den de orada olmasını istedim," dedi Ethan, Selenka'ya bundan bahsetmediğini fark ederek. "Koruyucu bir önlem olarak."

Selenka gözlerini ona dikti ama başını salladı. "Eşini geçersiz kılmaya çalışmadığı sürece sorun yok." Ayağını yere vururken onun saçlarıyla oynadı. "İşin içinde paket dışı oyuncular için, ilk başta önerdiğim gibi deneyi ana sığınakta yapamayız. Ama aklımda başka bir yer var-"

Acı dolu bir çığlık Ethan'ın kafatasını delip geçti. O kadar güçlü, o kadar gürültülüydü ki PsyNet'ten geldiğini anlaması bir saniyesini aldı. Psişik düzlemde gözlerini açtığında, yıldırımlardan oluşan bir gelgit dalgası gördü. Çarpışma üstüne çarpışma, hepsi de zaten ölümcül çöküş tehlikesiyle karşı karşıya olan Ağ'ın bir bölümüne çarpıyordu.

Tek bir bakışıyla bölgenin on binlerce kişiye ev sahipliği yaptığını anladı.

Bu gücün önüne geçti ama onu bir ya da iki saniyeden fazla tutacak gücü yoktu. Sonra karanlık bir gece yarısı gücü onunkine katıldı. "Bende," dedi karanlık bir ses, arkasındaki güç o kadar büyüktü ki Ethan onun kim olduğunu hemen anladı: Kaleb Krychek, kardinal telekinetik. Ama onun gücünün derinliğini iş başında gören Ethan, Kaleb'in daha fazlası olduğunu şüphesiz biliyordu. Belki de efsanevi çift kardinallerden biriydi.

"PsyNet burada çöküyor," dedi diğer adam.

"Bükülmüyor," diye cevap verdi Ethan. "Odaklanmış bir kaynaktan gelen güç dalgalarının saldırısı altında." Ve eğer Kaleb bunu göremiyorsa, Scarab'la bağlantılı olmalıydı.

"Takip ," dedi Krychek hemen. "Kaynağı bulun."

Ethan, Kaleb konuşmadan önce, sırf birisi PsyNet ihlalini feci bir başarısızlığa karar verdiği için ölmeyi hak etmeyen on binlerce insanı koruma ihtiyacıyla hareket etmeye başlamıştı bile.

Ethan bir kenarda oturup toptan bir cinayete tanıklık edemezdi.

Önünde çakan şimşekler titremeye ve şekillerini kaybetmeye başlamıştı ama yine de ağda bıraktıkları soluk ışıltıyı görebiliyordu. Enerji belirli bir zihnin içinde kaybolmadan hemen önce son bir bakış yakaladı. *Buldum*, diye Krychek'e telepatladı. *Koordinatlar aşağıdaki gibi.*

Aden yolumuzu kesmek üzere. Bu gediği kapatmalıyım. Başka bir saldırıya karşı tetikte ol ve ikimize de bir uyarı gönder.

Fiziksel düzlemde Ethan, Sascha ayağa kalkıp vedalaşırken Selenka'nın elini saçlarına götürdüğüünün farkındaydı. Eşi onun tam olarak orada olmadığını biliyordu ama dönmesi için ısrar etmedi. .. ve o da bunu anladı. Deneyi istemeden de olsa geciktirdiği için ona kızgın olabilirdi ama onun kararlarının yerine geçemezdi çünkü o onun alfası değildi. Onun eşiydi.

Ancak bir süre sonra Aden hedefin ele geçirildiğini doğruladı ve Ethan ağdan çıktı.

Uyandığında Ivo'nun karşısındaki sandalyede oturduğunu gördü, aksi halde boş olan avlu geceyle çevriliydi ve daha önce fark ettiği ışık dizilerinin yumuşak parıltısıyla aydınlanıyordu. "Ne kadar sürer?" diye sordu diğer adamın uzattığı besin içeceğini aldıktan sonra.

"Doksan dakika." Üzerinde çalıştığı büyük tableti kucağına bırakan teğmen elini pürüzsüz tıraşlı kafa derisinde gezdirdi ve Ethan'ın her karşılaştıklarında üzerinde gördüğü titanyum bileziği ortaya çıkardı. "Selenka'nın yuvaya dönmesi gerekti; bir genç aptalca bir gösteri yaparken kendini oldukça kötü bir şekilde yaralamayı başardı. Alfa olarak Selenka sürü enerjisini şifacılarla ve yaralılarla paylaşabilir."

Ethan, Selenka'nın Emanuel'in ölümünden nasıl haberdar olduğunu düşündü ve sürüsüne kan bağıyla bağlı olduğunu anladı. "Yavru iyi olacak mı?" BlackEdge başka bir kaybı, başka bir acıyı kaldıramazdı.

"Kazadan sonra ilk tepki veren Dinara'ydı; siz uyanmadan hemen önce bana mesaj atarak onun tehlikeyi atlattığını söyledi. Ayağa kalkıp çalışmaya başladıktan sonra annelerle yüzleşmek zorunda kalması dışında." Ivo ısıklık çaldı. "Onun yerinde olmak istemezdim. Çok iyiler ve her şeyi ev gibi yapıyorlar - ta ki onlarla karşılaşana kadar. Sonra-" Boğazına bir bıçak parmağı geçirdi.

Ethan "anaçların" kurt hiyerarşisinin bir parçası olduğunu tahmin ediyordu ama bu soruyu başka bir soru için rafa kaldırdı. "Loyal nerede?" Ivo boş boş baktığında, "Köpeğim," dedi.

"Oh, sıksa çocuk. Ona bir verdim; sonra Selya yanına aldı. Sen tepkisiz kalınca üzülebileceğini düşündü."

Omuzları gevşeyen Ethan diğer adama tekrar baktı. "Neden buradasın?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sen bu işin dışındaydın Ethan. Selenka seni çaresiz bırakacak değildi ve hiçbirimiz de bırakmazdık." Sonraki sözleri Ethan'ın teninde bir kurdun tüylerini andıran bir yoğunlukta idi. "O bizim kalbimiz ve sen de onun kalbisin."

Kelimeler ona sertçe çarptı, tıpkı savunmasızlığının farkına varması gibi. Daha önce psişik düzlemdeyken de fiziksel düzlemin tamamen farkında olmaya devam etmişti. Ancak yıldırımları takip etmek fiziksel olarak tamamen kopmasına neden olmuş gibi görünüyordu.

"planladığım deneyin yeri hakkında bir şey söyledi mi?"

Ivo başını salladı ama Ethan konuşmadan eldivendeki iletişim cihazı kapandı.

"Al şunu." Teğmen ayağa kalktı ve bu hareketinde Ethan'ın, Ivo'nun öldürülen arkadaşının cesedinin taşınmasına yardım ettiği gece gördüğü akıcı kasların kanıtı vardı. "Zaten kafayı kullanmam gerekiyor."

Ethan, eldivenin içine yerleştirilmiş ekranda Aden'in yüzünü görünce şaşırmadı. "Nasıl," dedi takım lideri, "güç dalgalanmasının kaynağını buldunuz mu?"

"İmzasını takip ettim. Göremiyor musun?" diye sordu, Kaleb Ağ'a girdikten sonra fark ettiği şeyi doğrulamak için.

"Kimse bunu göremiyor. Altta yatan parçalanma nedeniyle ağın çatladığını varsayıyorduk. Hasarın şiddetli güç dalgalanmalarıyla daha da arttığına inanmak için hiçbir nedenimiz yoktu."

"Daha önceki çöküşler daha basit olabilirdi. Kaleb bugün ağda bir dalgalanma gördü."

"Ağ'ı bir arada tutmak giderek zorlaşıyor; bu tür yoğun bir saldırı bunu imkânsız hale getirebilir." Aden'in yüzü yorgundu. "Işınlanmak için müsait misiniz?"

Ethan başını kaldırdığında Ivo'nun ona doğru yürüdüğünü gördü. "Bir dakika." Telefonun sesini kapatarak, artık sürü arkadaşı olan adamlarla konuştu.

"Seninle geliyorum." Ivo'nun yüz ifadesi kararlıydı. "Gözlerin henüz tam olarak yerine oturmamış."

Ethan artık hem ekip hem de sürü içindeki kardeşliği anlıyordu. Bu yüzden sadece başını salladı, sonra da Aden'le buluşmayı teyit etti. "BlackEdge'in şehir merkezinin önünde," dedi ve Ivo ile birlikte dışarı çıktı.

Vasic birkaç dakika sonra geldi. Işınlayıcı artık üzerinde renkli elektronik çizgiler ve damarlara benzeyen metal bir protez takıyordu. Çok sık konuşan bir adam olmayan Vasic, 'port'u tamamlamadan önce selamlamak için bakışlarıyla onları karşıladı.

Ve Ethan kendini, sadece duvara cıvatalanmış donuk gri sert plas sandalyelerle bölünmüş, çığlık atacak kadar beyaz bir koridorda buldu -Ve sahte olduğu kanıtlanan doğal olmayan yeşil bir bitki.

Duvarlar kapanmakla tehdit ediyordu.

Bölüm 39

Yakalanma durumunda hizmetkârların zihinlerinde arıza emniyet anahtarı oluşturun. Zorluk seviyesi çok yüksek olabilir. Hemen üzerinde çalışmaya başlayın.

-Mimar'dan kendine not

"NEREDEYİZ?" Ethan tiksintisiyle savaşıarak sordu; burası ona fiziksel cezalarından sonra götürüldüğü reviri hatırlatıyordu.

"PsyMed SF Echo," dedi Aden'in yanında duran orta boylu kadın, İngilizcesi hafif bir aksana sahipti ve kıvrımlı vücudu, boynunda eski bir stetoskop asılı olan özel dikim siyah bir tulum giymişti - modernitenin tüm çağlarında hayatta kalmış bir cihaz.

"Ben Dr. Maia Ndiaye." Gözleri iriydi, kehribar rengi koyu kahverenginin tonundaydı, teni mavi-siyahtı ve saçları, saçlarına karmaşık bir desenle sardığı canlı yeşil bir eşarpla gizlenmişti.

Araştırmasına göre, Dr. Ndiaye kırk bir yaşında, nöroloji alanında uzmanlaşmış, Gradient'te 9.3'e ulaşmış bir M-Psy'ydi, ancak yüzünde yaş çizgileri yoktu ve varlığı güçle nabız atmıyordu.

Sessizlik içinde büyüdüğünü fark etti, muhtemelen yansıttığı şey üzerinde yoğun bir kontrolü vardı.

"Senin belirlediğin hedef." Aden başıyla onlardan çok uzakta olmayan bir kapıyı işaret etti.

Ethan kapının üstündeki pencereden baktığında, yüksek teknoloji bir hastane yatağında oturan ince sarışın bir kadın gördü.

Soluk mavi bir pijama pantolonu ve ona uygun bir üst giymiş, önündeki duvara bakıyor ve dudakları kıpırdıyordu.

Ethan'ın kasları kilitlendi.

"Onu bu bulduk," dedi Aden sessizce. "Henüz kendine gelemedi."

"Derin bir füğ durumu olabilir." Dr. Ndiaye'nin sesinin tonu ya da perdesi değişmemiştir ama Ethan, onun Sessizliğe gömülmüş olduğuna dair ilk görüşünü yeniden değerlendirmesine neden olan bir tür endişe hissetti. "Zihni Scarab'ın klasik semptomlarını sergiliyor - bugüne kadar doğrulanmış tüm vakalara göre."

Sağa doğru bir titreşim, Memory Aven-Rose ve eşi Kaleb Krychek ile birlikte belirdi. Empat acı veren bir cisimle sertçe vurulmuş gibi irkildi, başı hastanın bulunduğu odaya doğru sallandı.

"Scarab," dedi. "Kesinlikle." Derin bir nefes aldı, eşiyle kucaklaştı ve sonra kapıdan içeri girdi.

Ethan izlerken, elini hastanın eline dokundurdu ve orada tuttu. Kadın kısa bir süre sonra gözlerini kırptırdı, başını salladı ve Memory'ye odaklandı. "*Qui es-tu?*" diye sordu. "*Où suis-je?*"

Ethan Fransızca bilmiyordu ama Dr. Ndiaye biliyordu ve tercüme etti: "Kimsin sen? Neredeyim ben?"

Memory kadına bir şeyler mırıldanırken ve Dr. Ndiaye onlara katılmak için içeri süzülürken, Aden Ethan'la konuştu. "Görünüşe göre Bokböceği Sendromu hastalarını kontrollerini kaybetmeye ve güçlerini serbest bırakma dürtüsüne teslim olmaya başladıklarında takip edebiliyorsun." Hasta odasına doğru bir bakış attı. "PsyNet'in bütünlüğüne neden saldırmaya karar verdiğini bilmiyoruz ama onun gibi başkaları için gözcülük yapmanı istiyorum."

Ethan şimşek yankılarını, sürekli gördüğü hayaletleri düşündü. "Aden, çok fazla var. Aktif hale gelip güçlerini kullanana kadar onları takip edemiyorum ama PsyNet'in her yerinde imzaları var."

Aden'in kara gözleri hiç şaşırmadığını gösteriyordu. Ethan bunu beklediğini, buna hazırlıklı olduğunu fark etti. Anarşiye hazırды. "Dinlen," dedi takımın lideri, bir elini kısa saç tellerinin arasından geçirerek. "Önümüzdeki savaşlarda size ihtiyacımız olacak."

Ethan geri adım atmadı. "Peki ya sen? Her santiminde yorgunluk görüyorum."

Aden'in karşılık veren bakışında pişmanlık dolu bir onay vardı. "Zaira bir saat içinde dönüp dinlenmeye hazır olmazsam beni yatağıma bağlamakla tehdit etti." Kaşlar çatıldı. "Deney ne zaman? Zaira bunun için hazır bulunmam gerektiğini biliyor."

Ethan'ın içindeki güç dalgalanmaları müdahalenin acil olduğu bir noktaya gelmişti ama neredeyse ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Kaçınılmaz olana teslim olarak, "Devam edebilmem için biraz dinlenmem gerekecek. Sana ihtiyacım olduğunda Zaira'yı arayacağım."

Sonra Vasic'ten kendisini ve Ivo'yu teslim alma noktasına geri götürmesini istedi.

Oraya vardıklarında, kurt teğmen yakınlarda park etmiş bir araca doğru başını salladı, cadde gece sessizliğindeydi. "Eğer kaza yaparsanız in bölgesinde olmanız daha iyi olur."

Yolcu koltuğuna oturduğunda Ethan'ın başı ağırlaşmıştı, gözleri kapanmak üzereydi. Gözlerini açık tutmak için mücadele ederken, Ivo motoru çalıştırdı. "Biraz kestir. Çok yorgunsun."

Ethan kendini kapatmaya ve varlığını bir başkasının ellerine bırakmaya alışık değildi ama bu adam Ethan zihinsel olarak orada değilken çoktan nöbet tutmaya başlamıştı. "Bir gün bu iyiliğinin karşılığını vereceğim," diyebildi gözleri kapanmadan önce.

"Bir dahaki sefere aklımı kaçırıp bir ayıyla bir ya da beş bira içmeye karar , senden ekürim olmanı bekleyeceğim."

Ethan bu göndermeyi anlamamıştı ama takip edemeyecek kadar yorgundu. Koltuğa uzanarak zihninin uykuya dalmasına izin verdi. Düşüncelerinin üzerine bir perde indi, hissettiği son şey çiftleşme bağı boyunca uzanan bir öpücüktü.

-

"ETHAN, ."

Ivo'nun ses tonundaki aciliyetle hemen uyandı, ama sık sık düşmanca bir durumda uyanan bir adamın ihtiyatını kullanarak kirpiklerini çok az açtı. Araçları bir yol üzerinde duruyordu.

Ethan'ın in bölgesinden yaklaşık on dakika uzakta olduğunu fark ettiği sessiz bir yol.

Önlerinde devrilmiş bir ağaç yolu kapatmış, koyu renkli küçük bir kamyonet de ağacın altında yarıya kadar ezilmişti.

Ethan kirpiklerini kaldırıp taradı. "İki değişen zihin seziyorum."

Direksiyona yaslanmış, gözleri gece ışıltısıyla parlayan Ivo, "yaşlı bir ağaç, kendi kendine de devrilebilirdi ... ama hoşuma gitmedi. Birileri Selenka'nın teğmenlerini öldürmeye çalışırken bunun olması güzel ve uygun." Sesinde alışlagelmiş hafiflik yoktu, tonu sertti. "İki zihin kamyonunda mı?"

"Biri ya içinde ya da çok yakınında. Diğer ağaçların arasında." Ethan psişik bir ihlal girişiminde bulunmadan bundan daha fazlasını öğrenemezdi.

Ivo etrafı dikkatle taradıktan sonra kapısını açtı. "Hiçbir şey duyamıyorum ve yaklaşıma kadar da hiçbir şeyin kokusunu alamayacağım. İçgüdülerim bundan hoşlanmıyor ama iki adamımızın kaza geçirmiş ihtimaline karşı kontrol etmek zorundayım. Bu kamyon filomuzdaki bazı kamyonlara benziyor ve bir kişi dışarı fırlamış olabilir."

Ethan kapıyı açmaya gitti ama Ivo başını salladı. "Geride dur. Ay çıktı ama hava hâlâ oldukça karanlık. Genelde eve yalnız giderim - eğer bir pusu varsa, hoş olmayan bir sürpriz olabilirsin."

"Anlaşıldı." Ay, telefonu gibi ışık kaynaklarının yardımı olmadan bile ona yakıt sağlayacak kadar ışık sağladığından, Ethan uzaktan yardım edebilirdi, bu yüzden Ethan arkasını kollarken Ivo'nun ilk keşfi yapması mantıklıydı. "Gitmeden önce haber ver."

Ivo bunu sessizce telefonuna bir mesaj göndererek yaptı, sonra da kapısını kilitlemeden sessizce oradan ayrıldı. Ethan durmaksızın onu izledi ... ve hurdaya dönmüş kamyonun önünden yükselen, kolunu ateş eder gibi kaldırmış gölgeyi zar zor fark etti.

Ethan ön camın camından içeri bir ışık huzmesi fırlattı. Etrafında paramparça olurken iki şeyin farkına vardı: Birincisi, darbesi hedefe değil araca isabet etmişti ve ikincisi, hissettiği diğer zihin dikkatinin dağılmasını kullanarak yaklaşmıştı. Ethan'ın şakağına bir silah doğrultacak kadar yaklaşmıştı.

Verdiği tepki, yıllarca süren Ok eğitiminin ve Selenka'ya böyle bir şekilde zarar vermeye cüret edecek birine karşı duyduğu acımasız öfkenin sonucuydu. Emniyet kemerini açarken koltuğun içine doğru yanlamasına düştü. Lazer ateşi başının üzerinden geçip yakacak kadar yaklaşmıştı ama o çoktan kapıyı tekmeleyerek açmıştı bile; tam da suikastçinin bedenine doğru. Bir saniye sonra kapının dışındaydı. Tetikçi silahını ona doğru savurmaya çalışıyordu.

Bir ışık patlaması ve saldırgan yerdeydi.

Başını kaldırdığında Ivo'nun saldırganın cesedinin üzerinde kıpırdamadan durduğunu gördü, pençeleri damlıyordu ve eskiden tertemiz olan gömleği ıslak gölgelerle beneklenmişti. Sırt üstü yatan kadının göğüslerinden ikinci saldırganın bir kadın olduğunu anlayabiliyordu. Kadının zihni artık psişik düzlemde var olmuyordu.

O ölmüştü. Ve Ivo hareket etmiyordu.

Kendisine saldıran erkeği hareketsiz hale getirmek için cebinden çıkardığı bağları kullandıktan sonra Ethan, anlayamadığı bir içgüdüyle Ivo'ya doğru yürüdü; bu içgüdü ona teğmenin kendisine ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Ama Ivo'ya dokunmadı. Onun yerine, karnı kurt pençeleriyle parçalanmış kadının kanlar içindeki cesedinin yanına çömeldi.

Ölüm spazmları hâlâ silahını tuttuğu anlamına geliyordu.

"Öldürmeye ayarla." Açıkça görülebilen ayarı gösterdi. "O menzilde beyninizi sıvılaştırırdı. Birinizin ölmesi gerekiyordu."

Teğmen uzun bir nefes aldı ve sertçe nefesini verdi. "Bu Blaise'in kız kardeşi, Nomani." Ethan'ın saldırganının araçlarının yanında yattığı yere baktı. "Blaise hayatta mı?"

"Evet." Ethan onu BlackEdge topraklarına yapılan saldırıdan sonra kilise liderinin indirdiği görüntülerden tanımıştı.

"Güzel." Ivo'nun kasılmış omuzları bir parça gevşedi. "Selenka onu sorgulamak isteyecektir."

Ivo hâlâ duygusal olarak dengesiz olduğu için Selenka'yı arayan Ethan'dı ve çiftleşme bağı boyunca onun öfkesinin hiddetini hissetti, kurdu dünyayı yıkmaya hazırdı. Ama o, "Ivo'ya dikkat et" dedi.

Telefonu kapattıktan sonra Ethan araçlarına gitti ve arkada bir şişe su bularak kurda geri götürdü. "Yıkanmak için

Ellerin." Ivo pençelerini henüz geri çekmemişti ve Ethan kanın onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdi.

Olay yerinden uzaklaşırlarken diğer adam tek kelime etmedi ama Ethan suyu düzenli bir şekilde akıtırken ellerini özenle yıkamaya dikkat etti. Pençeleri kandan arındıktan sonra onları geri çekti. Sonra da avuçlarını yıkadı. Ethan üniforma ceketini silkip, "Sen daha zayıfsın. Sana uyar," dediğinde Ivo bu jesti reddetmedi.

Kan sıçramış gömleğini çıkardı, temiz bir kenarla tenindeki kanı sildi, ardından çıplak göğsünün üzerindeki ceketini çekti. "*Spasibo.*" Kaba bir kelime, kısa bir baş sallama, Ivo'nun gözleri onunkilerle tam olarak buluşmuyordu.

Elinde kanlı gömleği ve boş su şişesiyle Ethan, "Işıksız odalarda kapalı kalmaktan nefret ediyorum. Nefes alamayana kadar duvarlar beni eziyor."

Ivo dondu kaldı... sonra Ethan'ın gözleriyle tekrar buluştu, kendi gecesi kurtla parlıyordu. Yavaşça başını salladı. "Hepimiz biraz yemiş durumdayız." Hafif bir gülümseme, kaslarındaki gerginlikten derin bir kurtuluş. "Uyarı atışı için teşekkürler. Yürüdüğüm açığa göre görüş alanımın . Eğer geceyi ateşe vermeseydin, şu anda sivilaşmış beyinlerle yatıyor olabilirdim."

Yüzü asık ama artık o sessiz, içine kapanık haliyle perişan olmayan Ivo, ikisi birlikte araçlarına doğru yürümeye başlamadan önce cesede bir göz attı. "Burası teknik olarak hâlâ bizim bölgemiz," dedi Ivo Ethan'a kanlı gömleği ve boş şişeyi arkaya koyarken. "Bu yolu kullanan tek araç BlackEdge'e girip çıkanlar."

"Bu saldırı size de garip geliyor mu? Bir kere saat gece onu geçti."

"Bu o kadar da garip değil." Ivo omuz silkti. "Merkezde yüzde beş daha iyi bir veri bağlantısı var. Orada sabahlara kadar çalışıp sonra eve döndüğüm olmuştur." Sözlerine rağmen kaşlarını çatıyordu. "Ama karargâhta da aynı sıklıkta yatıyorum, yani beni yakalama ihtimallerine karşı çok zahmetli. Tabii şerefsizler herhangi bir BlackEdge kurduyla yetinmekten memnun değilse."

Ethan başını salladı. "Bu işte çok fazla risk var; işe yaraması için yüksek rütbeli bir hedefi vurmaları gerekiyor."

Ivo dudaklarını araladı, sonra durakladı, başını eğdi. "Jet motosikleti şehirden geliyor."

Ethan yarım dakika daha sesi duymadı. Kısa bir süre sonra jetsiklet araçlarının yanında durduğunda, kaskını çıkaran adamın Selenka'nın babası olduğu ortaya çıktı. Gözbebekleri büyüyerek manzarayı inceledi. "*Bozhe moi*, ne yaptın sen?"

Ethan hareketsiz kaldı. "Bu ikisini burada gördüğüne şaşırmadın değil mi?" İçinde açıklayamadığı bir his vardı.

Selenka'nın babası ağzını sıkarak hırladı: "Araya giren bir Psy'a kendimi açıklamak zorunda değilim."

Ivo göğsünün derinliklerinde hırlarken Ethan ışıkla kireçlenmiş bir elini kaldırdı. "Gözlerini yakıp seni kör bırakabilirim ya da istersen kollarını ve bacaklarını kesebilirim. Ya da sorularına cevap verebilirsin."

Kiev Durev'in yanaklarına renk geldi. "Buna cesaret edemezsin."

Ethan diğer adamın kollarına yatay çizgiler çizdi, her çizgi kusursuzdu. Kiev çığlık atarken havaya yanık et kokusu yayıldı.

"Sana karşı hiçbir sadakatim yok," dedi Ethan, "ve seni korumak gibi arzum da yok. Eğer Selenka için bir tehdit oluşturuyorsan, senin işini hemen şimdi bitiririm."

Kiev inleyerek Ivo'ya baktı. "Bir şeyler yap!" Ivo kollarını kavuşturdu.

Kiev, yüzü kıpkırmızı olan Ethan'a dönmeden önce hırladı. "Bana zarar verdiğin için senden nefret edecek."

Bu doğru olabilirdi ama Ethan yine de onu koruyacaktı. "Cevap vermeye hazır mısın yoksa ilk ampütasyonu ben mi yapayım?" Gölge ışığının yaladığı elini kaldırdı.

Kiev irkilerek konuşmaya başladı. "Blaise benden sürüyle, Selenka'yla aramı düzeltmeme yardım etmemi istedi, hepsi bu."

"Onun halkı bizim bölgemizi yakardı." Ivo'nun sesi titriyordu, kelimeleri anlamak zordu, çok kabaydılar.

"Bu sadece gençlerin aptalca davranmasıydı," diye karşı çıktı Kiev. "En azından beni aradığında saygılıydı - sürünün büyüklerinden geçmesi gerektiğini anladı. Bak şimdi ne yaptın!" Sivri bir bakışla

devrilmiş ağacın yanındaki kanlı cesedi. "Dünya zaten Dönüşenlerin uygar olmayan canavarlar olduğunu düşünüyor; sen de onları haklı çıkardın."

"Bu gece buradaki görevin neydi?" Ethan'ın aklına bir fikir gelmişti ve bu fikir kanını donduruyordu; Kiev Durev'in işini hemen orada bitirmek istiyordu.

Kiev soruyu geçiştirmeye çalıştı. "Blaise bunu gece geç saatlerde yapmak istedi çünkü Selenka'nın o zaman daha rahat olacağını, daha anlayışlı bir ruh halinde olacağını düşündü."

Ethan'ın eli parladı.

"Tamam!" Yaşlı adam miğferini yere fırlattı. "Çalışma odasına gidip Selenka'yı buraya getirecektim, böylece baş başa görüşebileceklerdi." Sertçe yutkundu. "Ama yirmi dakika geç kaldım ve şimdi her şey mahvoldu!"

Ethan diğer adamın gerçekten bu kadar aptal olup olmadığını ya da yardım etmek istediği insanların kızını ölüme terk etmesini gerçekten umursayıp umursamadığını merak etti. Ethan için cevabın bir önemi yoktu. Tek yapmak istediği eşine yönelik bu tehdidi sona erdirmektir.

Ivo elini Ethan'ın kolunun üzerine kapattı. "Selenka'nın çağrısı." Sadece Ethan'a ulaşabilecek kadar sessiz bir fısıltı.

Şövalye, diye hatırlattı Ethan kendine, *ben onun . O ise kraliçe*. Ve bu acil bir durum değildi.

Ivo, Ethan'a kontrolünü yeniden kazanması için zaman tanıyormuş gibi dişlerini gösterdi. "Blaise ve Nomani takip edilmeden yerleşkelerinden nasıl çıktılar? Gregori her yeri gözetim altında tutuyor."

Kiev başını eğerek Ethan'ın duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı ama Ivo'nun göğsü gümbürdedi. "Blaise'in cemaatinden biri dikkat dağıtmak için bir nöbetçiyle kasıtlı olarak tartıştı, böylece ikisi sıvışabildi."

"Bunu garip bulmadın mı?" Ethan soğukkanlı bir şekilde öldürme isteğini dile getirmeyi başardı. "Basitçe bir buluşma talep etmek yerine dışarı çıkmak için hile yapmaları?"

"Blaise Selenka'ya bile ulaşamadı! Artem onu engelledi!" Kiev'in gözleri artık insan gözleri değildi ve daha yaygın olan kehribar tonları yerine altın rengindeydi.

Baba ve kızı.

Ama genetik, bağıın sona erdiği yerdı. Çünkü Ethan bugüne kadar olan her şeyi düşündükçe, parçalar teker teker yerine oturuyordu. "Daha önce Blaise'le buluşmayı planlamıştın, değil mi?" Avucunu açtı, parmakları parlıyordu. "Emanuel'in öldürüldüğü gün."

Bölüm 40

Sonsuz maskeler

Bir dolap dolusu yüz

Parıltıyla boyanmış ihanet

- "Duplicity" Adina Mercant, şair (d. 1832, ö. 1901)

Kiev Durev cevap veremeden in bölgesinden **bir JETSİKLET SESİ DAHA GELDİ**. Ivo ile bakışan Ethan sorgulamayı bıraktı. Yoldan değil ama ağaçların arasından iki jet-siklet çıkmıştı. Margo ve Selenka şık siyah araçlarını yan yana park ederek yanlarına yaklaştı.

Ethan'ın arkadaşı hem ona hem de Ivo'ya baktı. "Yaralı yok mu?"

Zarar görmediklerini teyit ettikleri sırada babası kendi motosikletinden atladı. "Lanet olası yaralı olan benim! Bak senin evcil Psy'in ne yaptı!"

Selenka'nın bakışı taş kadar sertti. "Birkaç küçük ısırıkla baş edemiyorsan, kendine kurt demeyi hak etmiyorsun demektir." Sesi acımasızdı. "Burada ne yapıyorsun baba?" Ethan bu kez onun sesindeki "zorlama"yı, cevap isteyen bir alfanın tonunu duydu. *Şimdi*.

Kiev Durev terledi ve Ethan'a yaptığı açıklamanın aynısını mırıldanmadan önce gözlerini kaçırıldı. Acı Selenka'nın yüz pençelerini gezdirdi ama babası başını kaldırdığında yine taş suratlıydı. "Blaise ile ilk kez mi işbirliği yapıyorsun?"

"Bu bir işbirliği değildi! Müritler geleceğin daha medeni ve akıllı bir parçası olmamıza yardımcı olabilirler!" Sesi soluk soluğaydı ve

Gözleri sürekli başka yöne kayıyordu. "Blaise'in hiçbir kas gösterisi yapmadan sürüsünden saygıya bakın."

"Emanuel'in öldürüldüğü gün onunla buluşmaya niyetli miydin?" Selenka'nın sesi Ethan'ın daha önce hiç duymadığı soğuktu, hayal edebileceğinden bile daha soğuktu ama bu bir Psy soğuğu değildi. Hayır, bu soğukluk maviye dönüşecek kadar sıcak bir alevdi.

Kiev cevap vermeyince, *"Emanuel'in öldürüldüğü gün onunla buluşmaya niyetli miydin?" diye sordu.* Sesindeki tehdit, kemiğe saplanan bir bıçak, bedenden et koparan pençeler gibiydi.

"Evet." Kiev sanki sözcükler içinden kopup gelmiş gibi konuştu, adem elması sallanıyordu. "Ama bölgemizde rehbersiz yakalanınca korktu ve ben gelmeden önce kaçtı. Emanuel öldürüldüğünde çoktan gitmişti!"

Ethan'a göre Kiev buna gerçekten inanıyordu. Ya da bunu kendine o kadar çok söylemişti ki, bir umudu gerçeğe dönüştürmüştü.

"Sınırımızdaki kameraları devre dışı mı bıraktınız?" Selenka'nın sesinde ne bir yumuşama ne de bir bağışlama vardı.

"Ne? Hayır." Bir karışıklık titreşimi. "Ben teknoloji kullanmıyorum."

"Ama bir yaşlıdan çalınan kimliği kullanarak kayıp bir çocuk hakkında yanlış ihbarda bulunacak kadar iyi biliyorsunuz."

Kiev Durev'in yüzü soldu. "Blaise'in sığınağa yaklaşmasına izin vermedim," dedi, sanki bu bir şeyi mazur gösterirmiş gibi. "Bizim bölgemizdeki alan sadece iyi bir özel buluşma noktasıydı."

Bu hiç mantıklı değildi. Eğer Kiev Blaise'le meraklı gözlerden uzakta buluşmak isteseydi, tek yapması gereken Blaise'in kilisesine gitmekti. Alfa'nın izni ve bilgisi olmadan bir yabancıyı sürü bölgesine getirmek? Kiev Durev'in herkesten daha önemli olduğunu söyleyen bir kibir kokuyordu - sürüsünün güvenliğinden daha önemli.

Selenka'nın yüzü Ethan'ın düşüncelerini yansıtıyordu, Ethan'ın çiftleşme bağı boyunca yayıldığını hissettiği kasvetli acı taştan bir yüzün ardına gizlenmişti. "Senin cezan Blaise'in uyandığında ne diyeceğine bağlı, ama baba?" Kiev bakışlarıyla buluşana kadar bekledi. "İşimiz bitti. Artık aramızda baba-kız ilişkisi yok. Ben senin alfanım ve emirlerime itaat *edeceksin* ya da pençelerimde öleceksin."

Kiev'in yüzü bembeyaz oldu. O da Selenka'nın sesindeki son noktayı duymuş, pes etmediğini anlamıştı.

Yaşlı adamı çaresizce jetsikletinin yanında bırakarak Ethan ve Ivo'nun yanına doğru ilerlerken Margo da Nomani'nin cesedinin yanında çömelmiş, kulağında telefonla beklemeye devam ediyordu. Selenka'nın yaptığı ilk şey Ethan'ın çenesini kavrayıp gözlerinin içine bakmak oldu. Gördüklerinden tatmin olmuş olacak ki elini bıraktı ve Ivo'ya döndü. Selenka, "Bana ne anlat," demeden önce aynı yoğun bakışlar Ivo'ya da yöneldi.

Konuşmayı Ivo yaptı ve uzun sürmedi. Teğmen sözlerini şöyle bitirdi: "Silahı öldürmeye ayarlıydı. Onu zorundaydım." Bu sözlerde suçluluk duygusu ve vücudu da .

"Blaise'in silahı da öldürmeye ayarlıydı." Ethan Selenka'ya silahın düştüğü yeri gösterdi. "Sanırım biz bir fırsat hedefiydik. Amaçlanan kişi sizdiniz." Bu sözleri söylemesi bile içinde ışık parçalarının sekmesine neden oldu, hem bedeni hem de zihni tehdidi ortadan kaldırmaya hazırды.

Arkadaşı bir adım atarak onu öpmek için aşağı çekti.

Kadın onu kırdığında, adam ölümcül uçurumdan uzaklaşmıştı.

"Babanı öldürmek istemiş olma ihtimalleri de var." Ivo kollarını, fermuarını hiç çekmediği ceketinin üzerinde kavuşturdu.

"Hayır. Blaise, BlackEdge hakkındaki istihbarat kaynağını ortadan kaldırmaz." Selenka'nın gözlerinde bir kurt yaşıyordu. "Ivo, sen Margo'ya bilgi vermeye git. Ona kilisede cemaati toplamak için bir ekip istediğimi söyle. Ben bir sonraki adımın ne olacağına karar verene kadar onları sıkı takip et."

Bir inilti, Blaise kıpırdanıyor. Ama tarikat lideri henüz uyanmamıştı.

Selenka, Ivo kulak kesildikten sonra Ethan'a baktı. "Ivo'ya silahın öldürmeye ayarlı olduğu hakkında bir şey mi söyledin?"

,"" diye yanıtladı Ethan. "Başka seçeneği yoktu."

"Kadın yırtıcı bir hayvana saldırdı. Ölümü istedi," dedi Selenka hırlayarak. "Ama Ivo, seninkinden çok da farklı olmayan yaraları var." Parmaklarıyla çenesini okşadı. "Bizimkilerden birinin icabına baktın Ethan ve bunu yaptığın için Ivo bu gece kâbuslarla uyanmak yerine muhtemelen uyuyacak."

Blaise tekrar inledi, göz kapakları çırpınıyordu. Erkeği sırtını arabanın yan tarafına yaslayacak şekilde yukarı çekti, kollarını arkasına bağladı

ve ayak bilekleri önden bağlandıktan sonra Ethan, bir tehdit haline geldiği anda onu indirmeye hazır bir şekilde nöbet tuttu.

Selenka onunla konuşmak için eğilmedi. Ayaklarını iki yana açarak Blaise'e baktı, Blaise öfke dolu gözlerle ona odaklanmıştı. "Bunun için seni mahkemeye vereceğim!" ağzından çıkan ilk kelimeler oldu. "Siz hayvanlar etrafta dolaşıp masum sivillere saldıramazsınız."

"Unutmuş görüldüğüne göre, Blaise," Selenka, "sen de bir hayvansın. Kız kardeşin de öyleydi. Şimdi o sadece soğuk, çürüyen bir et parçası."

Blaise'in yüzü buz kesti. "Yalan söylüyorsun. Nomi! Nomi!" Çığlıklarını sadece sessizlik karşılayınca çığlık attı. "Katiller!"

Selenka eğildi ve ona bir tokat attı. Sadece bir kez. Çok sert. Pençeleri yanağında çizgiler çiziyordu.

Ses kesildi ama öfke kaynamaya devam etti.

"Eşimi ve teğmenlerimden birini öldürmeye teşebbüs ettin," dedi. "Neden?"

"Kendi türünden biri yerine bir Psy suikastçısının sözüne mi inanacaksın?" Blaise yere tükürdü. "Babanın senin gibi bir kızı olduğu için utanmasına şaşmamalı."

"Kararını ver, Blaise. Ya bizden birisin ya da biz pis hayvanlarız." Selenka bir kaşını kaldırdı. "Ve evet, dostumun sözünü, benimkilerden birini öldüren bir adamın sözüne tercih ederim."

Memnuniyet titreşimi hızlıydı, bir saniye önce vardı ve bir saniye sonra yok oldu, ama Selenka onu yakaladı. Hırlayarak pençeli eliyle saldırdı ... ancak pençelerini Blaise'in sol gözünün ıslak topundan sadece bir milimetre uzakta durdurabildi. Ter kokusu havayı kaplamıştı, korkusu buruktu. Bu onu hiç tatmin etmemişti. Emanuel hâlâ ölüydü ve ne için?

"Kolay kolay ölemezsin," diye fısıldadı ipek gibi. "Seni Emanuel'in anne babasına ve kardeşine vereceğim." Oğullarının ve kardeşlerinin intikamını almak, acılarını dindirmek için onlara verebileceği tek şeydi - belki insanlar bunu barbarca bulabilirdi ama o insan değildi, onlar da değildi.

"Kaltak."

Selenka, Ethan'ın kıpırdadığını hissettiğinde elini kaldırdı. "Evet, . Haven'ın Müritlerini temellerine kadar yerle bir edecek ve adını tarihten silecek ölümcül bir kaltak." Ethan doğru kafa atmak istercesine sarsılınca gülümsedi. "Ne kadar küçük ve zayıf olduğun gerçekten acınası bir durum; o kadar zayıfsın ki pençelerin yerine bir silahla öldürmek ve kirli işlerini yaptırmak için *çocukları* kullanmak zorunda kalıyorsun."

Blaise tersledi. "Kendini çok harika sanıyorsun. Selenka Durev, Yevgeni Durev'in torunu. Ne kadar onurlu bir soy. Büyükbabana kendi kışını kurtarmak için soğuğa ittiği arkadaşını hiç sordun mu? Büyükbabanın arkadaşıyla çıktığı tüm bu seyahatler için parayı nereden bulduğunu hiç merak ettin mi?"

Selenka gözlerini Blaise'e dikti. "Andriy Golyas," dedi yavaşça. "Şimdi görüyorum, yüzünün şeklini, gözlerinin rengini. Uzun zaman önce babanın bir fotoğrafını görmüştüm." Büyükbabası görevi bıraktıktan sonra, ona sürünün geçmişini anlatmıştı.

Yüksek nitelikli bir muhasebeci olan, Yevgeni ve yardımcılarının büyüyen bir sürünün mali işlerini yönetmesine yardımcı olacak mükemmel bir kişi olan sürü arkadaşının tüm hikayesini anlatırken yüzündeki öfke ve acının çift çizgilerini hala hatırlayabiliyordu. Andriy Golyas, Yevgeni Durev'in cömert ve sadık kalbinin bir parçasını kırmak da dahil olmak üzere pek çok suç işlemişti.

Yine de suçların hepsi maddi olduğu ve Andriy sürü arkadaşlarının fiziksel sağlığını etkileyecek kadarını almadığı için, büyükbabası yazılı olmayan sürü yasasına uymuş ve idam yerine sürgün cezası vermişti. BlackEdge kurtları fiziksel olmayan suçlar için nadiren kan talep ederdi.

"Andriy sürüden sürgün edildiğinde bir oğlu yoktu," diye mırıldandı Selenka. "Hiç çocuğu yoktu."

"Sürüden atıldıktan sonra annemle tanıştı." Blaise'in yüzü kıpkırmızıydı, sözleri kurşun gibiydi. "Tek başımıza geçinmek zorundaydık çünkü hiçbir sürü bizi kabul etmiyordu. Büyükbaban onu tüm dünyaya kötüledi."

"Büyükbabam sadece sorulan sorulara cevap verirdi. Tıpkı başka bir sürünün bana bir sürgünün güvenli olup olmadığını sorması durumunda benim yapacağım gibi.

Sürü." Selenka bütün bir hayatı nefret besleyerek geçirmeyi hayal bile edemezdi ama Blaise ve Nomani'nin yaptığı da buydu. "Baban büyük güven duyulan bir pozisyona getirildikten sonra kendi halkından zimmetine para geçirmekle kalmadı, alfasına defalarca ihanet etti."

"Yalanlar!" Blaise bağlarına karşı direndi. "Yalanlar! Büyükbaban parayı aldı ve suçu onun üzerine attı!"

"Blaise, Andriy sana ne söyledi, sana hangi zehri içirdi bilmiyorum ama sürü, olaydan sonra hesaplamaları yapması için tarafsız bir insan denetim ekibi getirdi." Yevgeni onlara tüm kayıtlara tam erişim izni vermiş ve sonra da işlerini yapmaları için onları yalnız bırakmıştı. "Baban on binlerce sürü parasını birinci sınıf eskortlara harcadı."

"Babam iyi bir adamdı! Kutsanmış bir adamdı! Tanrı'nın adamıydı!"

Selenka ağzını büktü. "Gerçeği bilen ve sana söyleyecek pek çok kurt hâlâ hayatta ama senin gerçekle ilgilendiğini sanmıyorum. Sadece bir şeyi bilmek istiyorum: Emanuel'i neden öldürdün?"

Kaybedecek bir şeyi olmadığına açıkça karar veren Blaise dişlerini gösterdi. "BlackEdge babamın sevdiği her şeyi aldı. Neden mutlu olasın ki?" Sert bir kahkaha. "En azından baban senden nefret ediyor. Bu beni hayatımın sonuna kadar memnun edecek."

Ethan'ın ışık gücü yanıyor, dışarı çıkmak istiyor, Blaise tehdidini ortadan kaldırmak istiyordu. İradesinin gücüyle bunu engelledi. O bir şövalyeydi, diye tekrarladı kendi kendine. Selenka kraliçeydi. Kararını vermiş bir kraliçe. Telefonunu çıkararak ağaçların arasına doğru yürüdü - Margo'ya uğrayıp kısa bir görüşme yaptıktan sonra.

Blaise Ethan'la konuşarak alay etmeye çalıştığında, Ethan onun yanağına bir X işareti çizdi. Bu onun için kasıtlı bir seçimdi - Blaise görünüşünün farkında olan ve onunla gurur duyan bir adamdı.

Gözleri öfkeden kıpkırmızı olan Blaise yine de mesajı aldı ve sustu.

Selenka geri döndüğünde yeni işaret hakkında hiçbir şey söylemedi. "Emanuel'in anne-babası ve kardeşi hak ettikleri intikamı aldılar." Ses tonu acımasızdı. "Seni ölümüne avlamak istediler. Bu dünyadan ayrılmadan önce korkuyu, acıyı ve çaresizliği tadacaksın. bedel bir kurdun öldürülmesini telafi etmeye asla yetmeyecek ama adalet yerini bulacak."

Blaise ona tısladı ... ve vücudunun etrafındaki alan parıldamaya başladı.

Eşinin bir bakışıyla Ethan ışııyla erkeğe vurdu. Blaise yığıldı, vardiya başlamadan durdu. Selenka kayıtsızca tarikat liderine baktı. "Ne sanıyordu ki? Kurt formundayken benden kaçabileceğini mi?"

"Adamın güç kuruntuları var."

Selenka'nın yüz ifadesi değişmedi. "Onu belirli bir yere bırakmam gerekiyor. Daha sonra görüşürüz."

"Seni bulacağım." Çiftleşme bağı onun acısıyla zedelenmişti ama şu anda alfa olmaya ihtiyacı vardı ve o da ona destek olmalıydı. Ama bu gece bitmeden ona sarılacak ve ona güvene her zaman ihanet edilmediğini ve insanların sizi her zaman bırakmadığını hatırlatacaktı.

Selenka o anda oradan ayrılmak yerine, şok içinde yerde oturan Kiev Durev'e döndü. "Sürüne ve alfana karşı sadakatsiz davrandın," dedi açıkça. "Bu eylemler topraklarımızda bir düşmanın varlığına ve içimizden birinin ölümüne yol . Bu noktada, sürünün katili bulmasına yardım etmek yerine sadakatsizliğini gizlemeye çalıştın."

Kiev Durev'in elleri titrerken yüzünü ovuşturdu. "Bilmiyordum. Yemin ederim."

"Yeminleriniz anlamsız." Kelimeler camdan kesilmiş gibiydi, her biri jilet gibi keskin birer parçaydı. "Emanuel'in ailesi kelleni istemiyor - onların yerinde olsam benden daha merhametliler ve idamın masada olduğunu açıkça belirtmemme rağmen bunu alfaları için yaptıklarını düşünüyorum."

Çünkü Ethan, sürü arkadaşlarının onu sevdiğini ve kendi intikamları için bile onu babasını infaz etmek zorunda bırakmayacaklarını anlamıştı. Bunu yapmaya istekli olması onlar için yeterliydi ... ve Kiev Durev için yıkıcıydı. Adam ilk kez yıkılmış görünüyordu.

"Ama" diye devam etti Selenka, "yüzünü bir daha asla görmek istemiyorlar, ben de öyle. BlackEdge üyesi olarak kalabilirsin ama in bölgesinden sürgün edildin. Yaptıklarınız sürüye bildirilecek ve eşyalarınız ofisinize teslim edilecek. İn bölgesine girmeye kalkışırsanız, görüldüğünüz yerde infaz edileceksiniz."

Kiev'in yüzü beyaz bir çarşaf gibiydi. "Dışlanmış biri olacağım. Selen-" "Bana *as/a* Alfa Durev'den başka bir şey olarak hitap etme."

Kiev yutkunarak, "Ne yapacağım ben? Ben bir kurdum. Sürü olmadan nasıl yaşayabilirim?"

"En azından yaşıyorsun. Bunun için minnettar ol." Sesinde avcı bir kurt vardı. "Büyükbabam Andriy'nin yaşamasına izin vererek merhamet gösterdi ve bu kanla sonuçlandı ve ona hak etmediği bir acı yaşatacak. Bir alfanın vetosuna sahibim, başkalarının isteklerine bakmaksızın seni şimdi öldürebilirim, ancak Büyükbaba ve Büyükanne tek bir gözyaşına bile değmesen bile senin yasını tutacaklar ve bu yüzden Emanuel'in ailesinin isteklerine boyun eğeğim ve nefes almaya devam etmene izin vereceğim."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve arkasına bakmadı, acımasız bir karar vermiş ve bocalamayacak bir kraliçeydi ... Ethan kalbindeki ağır yaralardan damlayan kanı hissedebilse bile.

Bölüm 41

Değişken adaleti dürüstlüğüyle acımasızdır. Biz insanlar buna barbarlık demeyi seviyoruz, ama kanıtlanmış bir katilin yasal bir boşluk yüzünden serbest kalması daha barbarca değil mi?
-Oceane Vargas'ın *The San Francisco Gazette* için kaleme aldığı editoryal yazı
(Ocak 2082)

SELENKA, Blaise'in yarı baygın bedenini küçük bir orman açıklığına bıraktığında ona acımadı, sadece sıcak, ilkel bir tatmin **hissetti**. Emanuel'in ailesi ve Vadem aptal değildi ve Blaise'in kaçmasına izin vermeye hiç niyetleri yoktu; havadan kokularını alabiliyordu, ağaçlarda olduklarını zaten biliyordu.

Burası aynı zamanda sürünün bölgesinin derinliklerindeydi. Kaçma ihtimali sıfıra yakındı ama Emanuel'arkadaşları tüm bölgeyi çembere alarak işleri ailesinin lehine daha da ağırlaştırmıştı. Gregori ve Artem de dahil olmak üzere bu arkadaşların çoğu güçlü dominantlardı.

Blaise bu geceden sağ çıkamayacaktı.

El ve ayak bileklerindeki bağları keserken Blaise, "Barbar hayvan," diyecek kadar geldi.

"Kim olduğumla barışığım." Başka bir şey olmayı isteyecek kadar babası değildi -Selenka Durev bir Dönüşen Kurt'tu ve bir Dönüşen Kurt olmaktan gurur duyarak mezara gidecekti. "Bu sürüye gelebilir ve biri olarak kabul edilebilirdin. Baban sana bunu söyledi mi?"

Blaise'in gözleri, söylediği hiçbir şeyi kabul edemeyecek kadar nefret doluydu ama ona, başka bir adamın acı dolu bakışlarıyla sildiği gerçeği söyledi. "Babanın işlediği suçlar için çocuğu suçlamıyoruz. O

seni her zaman BlackEdge'e dönebileceğini bilerek yetiştirebilirdi. Bunun yerine seni nefret içinde büyötmeyi seçti."

"Nefretle büyötülen tek kişi ben değilim," diye hırladı Blaise, kurdu gözlerinin içine girmiş ve pençeleri dışarı fırlamıştı. "Baban sana katlanamıyor."

"Mesele de bu Blaise, ben babam tarafından büyötülmедim. Ve bu her gün şükrettiğim bir armağan." Geri adım atarak, "Umarım cesaretle ölürsün, en azından bunda bir onur bulursun," dedi.

Adam vardiyaya girdiğinde ağaçların arasında kayboldu ama fazla uzağa gitmedi. Beklediği gibi, kurt formuna girdiği anda ona doğru hamle yaptı ... sadece çocuklarının katiline acımayan iki gri kurtla yüz yüze gelmek için. Üçüncü, daha ölümcül bir kurt daha geride duruyordu.

Vadem, kederli ailesine ilk darbeyi vurma fırsatı verdi.

Durumu kontrol altına aldıklarını gören Selenka, gerçekte oradan ayrıldı.

Kürkü kırmızımsı kahverengiye çalan iri bir kurt yoluna çıktığında çömelip boynuna sarıldı ve yanağını kürküne sürttü. "Onlara göz kulak ol Gregori. Onlara biraz huzur verebilecek intikamı aldıklarından emin ol."

Onun cevap veren hırıltısını duyunca oradan ayrıldı.

Blaise'le birlikte yola çıkmış olmasına rağmen, öfkesini ve kederini yakma ihtiyacıyla eve koştu. Yuvaya giden yolu yarılarmıştı ki, onu Ethan'a bağlayan pürüzlü bağda bir değişim hissetti ve eşinin yakınlarda olduğunu anladı. Tüm çiftleşme bağlarının bu şekilde işleyip işlemediğini bilmiyordu ama onlarınkinin her zaman böyle olmasını umuyordu.

Her zaman.

Eşinin kritik bir durumda olduğunu hatırlayınca dişlerini gıcırdatarak onu hissettiği yöne doğru koştu ve onun kalkan deneyi için bulduğu yerden kendisine doğru geldiğini fark etti.

Margo'nun ekibi pusu yerini temizlemek için geldikten sonra Ivo bunu ona göstermiş olmalıydı. Nomani sürünün bir düşmanı olarak gömölmecekti. Selenka bu çağrıyı olay yerinde yapmıştı. Ancak, Nomani babası tarafından çarpıtılmamış olsaydı BlackEdge'in çocuğu olabileceği için, Selenka onun gömölmesini emretmişti.

Şehrin biyolojik kremasyon tesisine götürüldü ve külleri, onu isteyen bir ailesi olması durumunda alınmak üzere orada bırakıldı.

Sahiplenilmeyen küller toprağa geri verildi.

Bu gece sona erdiğinde Blaise'den geriye yeterince parça kalırsa sürü de aynısını yapacaktı. Selenka'nın bu kararı vermesinin tek nedeni, acının, kıskançlığın ve nefretin bir insana neler yapabileceğini görmüş ve bunun bir çocuğu nasıl etkileyebileceğini deneyimlemiş olmasıydı. Büyükannesi ve büyükbabası onu yetiştirmeyi üstlenmeseydi bugün kim olurdu?

Yolunu bulduğuna, iyi bir yetişkin olduğuna inanmak istiyordu ama kimse bunu kesin olarak söyleyemezdi. Sevildiği ve doğru yol öğretildiği için Andriy Golyas'ın çocuklarına bu küçük merhameti gösterebilirdi. Babasına asla göstermeyeceği merhameti... Kiev de Yevgeni ve Lada'nın sevgisiyle büyümüştü ama yine de sürüye ihanet etmesine yol açan bir yol *seçmişti*.

Boğazından hırıltılar çıkararak ağaçların arasından fırladı ve Ethan'ın doğrudan kendisine baktığını gördü. Ivo görünürde yoktu. Doğruca ona doğru gelerek, başını eğip yüzünü boynuna gömmeden önce kollarını onun beline doladı.

Ani bir sevgi patlamasıyla, eskiden uzak durduğu Ok'unun sevgi istemesiyle sarsıldı, kaynayan öfkesini unuttu ve bir elinin parmaklarını onun saçlarına geçirdi, diğer eli ensesindeydi. "Hey." Ona sokuldu ve bunu yaparken boğazını hafifçe ısırdı.

Ona daha da sıkı sarıldı, sırtını okşadı ve tenine küçük öpücükler bıraktı. Ta ki Selenka yüzünü onun boynuna gömene ve ona mırıldanan o olana kadar. Ağlamadı, . Henüz ağlayamadı. "Hiçbir zaman gerçekten bir babam olmadı, bu yüzden bu bir kayıp değil." Kabul etmesi zor bir şeydi ama bir şekilde yardımcı oldu. "Ama son noktayı koymak, içimde taşıdığımı bile bilmediğim umudu serbest bırakmak... evet, acıtıyor. Çok kötü."

"Seviliyorsun." Ethan'ın sesi sert, sözleri kesindi. "Büyükbaban, sürün. Benim sevgi anlayışım doğru mu bilmiyorum ama senin için hayatımı feda edebileceğimi biliyorum. Biliyorum ki seninleyken kendimi ... kırılmamış hissediyorum."

Selenka'nın pençeleri dışarı çıktı, kurdu yükseldi. "Sen benimsin Ethan." Pürüzlü parçalar ve soğuk ve hepsi.

Adam onu öptüğünde, kadın çekilecek ve beyinde olanlarla ilgilenmeleri gerektiğini söyleyecekti ama adam "Lütfen Selenka. Sana ihtiyacım var," dedi ve kadın yıkıldı.

Ethan'ı hiçbir şey isteyen bir adam değildi. Onun ten ayrıcalıklarını bu kadar açık bir şekilde istemesi, reddedebileceği bir istek değildi. Ağzını onunkinin altında açarak öpücüğün içine gömüldü, onun içine gömüldü.

Boğazını öpmek için başını eğdiğinde nefesi hızlı, nabızı kesik kesikti. Sadece tişörtünü çıkarabilmek için geri çekildi, sonra aralarındaki mesafeyi bir kez kapattı, vücudu sert çizgiler ve çıkıntılardan oluşuyordu.

Kadının ellerini tutarak çıplak teninin sıcak ipeğinin üzerine koydu ve titredi. "Güzel adam," diye fısıldadı boğuk bir sesle, Günler geçtikçe daha da artan bir sahiplenmeyle onu okşuyordu. "Seni yemek istiyorum, Ethan Night."

Adamın göğsünü öpmek için başını eğmek üzereyken, kendini etrafında döndürülürken ve ceketini kollarından çekilirken buldu.

Uyluklarının arasında bir nabız, sütyeninin dantel kaplarına karşı şişen göğüsleri.

Çıkardı, kollarını kaldırdı ve Ethan ona arkadan sarılmadan önce umursamadan bir kenara atmak için atletini yukarı çekti, yüzü boynunun kıvrımına gömüldü. Ten tene, göğüs sırta, dudaklar boğaza.

Yine de, iyileşmekte olan tenine, Moskova Nehri kadar geniş bir koruyuculuk damarına sahip olan Ok'una çok fazla baskı yapmamayı hatırladı. Sonra bir göğsünü serbest bırakmak için sütyeninin dantelini yukarı itti ve elini açık bir sahiplenmeyle göğsünün üzerinde kavradı, sıktı ve şekillendirdi.

İnleyen Selenka, kollarında dönmeden önce tırnaklarını onun ensesine geçirmek için geriye uzandı, dudaklarına sahip olmak için çaresizdi. Bir eliyle boynunun kenarını kavrarken, diğer eliyle hayal kırıklığı içinde sütyenini çekiştiriyordu. Adamın alt dudağını ısırarak kadın, sütyenin kancasını açıp orman zeminine bırakmak için geriye uzandı. Adamın gözleri kızın çıplak göğüslerine odaklanmıştı, ereksiyonu pantolonunun bağına zorluyordu.

Ellerini bel kemerine götürerek düğmeyi açtı ve kurt gibi bir niyetle gülümsedi. "Yakala beni."

Bu bir oyun olduğu için hızını düşük tuttu ama adam beklediğinden çok daha hızlı hareket etti. Daha kız açıklıktan çıkmadan bir ayağını bileğine dolayan adam, kıza çelme taktı ve onu yakalayıp vücuduna yasladı.

"Yakalandım." Bu tatmin edici bir ifadeydi.

"Bu bana bir Ok'u hafife almamayı öğretecek," dedi yumuşak bir kahkahayla, ondan ve bu beklenmedik neşe anından çok hoşlanmıştı. Pençelerini çıkarıp hafifçe ensesini kaşırken, adam ağzı açık bir şekilde onu tekrar öptü, göğüsleri adamın gergin göğüs kaslarına bastırdı. Orada bir saç tabakası vardı, bukleler meme uçlarına karşı gevrektiler.

Ona sürtündü.

Vücudu kaskatı kesilmişti, sadece pantolonunu yırtabilmek için onu serbest bıraktı. İhtiyacından tahrik olmuş, kendi vücudu kayganlaşmıştı, soyunmasına yardım etti ve sonra bir şekilde bacaklarını Ethan'ın kalçalarına doladı ve sırtını bir ağaç gövdesine dayadı - Ethan'ın ön kolu teni ile sert ağaç kabuğu arasında bir bariyerdi - ve onu sanki şimdiye kadar tattığı en lezzetli yemekmiş ve asla doyamayacakmış gibi öpüyordu.

"Bu ileri bir pozisyon, *zaichik*," dedi onun ağzına karşı bir gülümsemeyle.

"Öğrenebilirim," dedi onu çözen o yoğun konsantrasyonla.

İnleyerek adamın saçlarını kavradı ve kalçalarıyla adama tutunurken, adam boşta elini beline götürerek sikini pantolonunun hapisanesinden kurtardı.

Bir saniye sonra iki eli de tekrar kızın üzerindeydi ve sert etinin küt ucuyla onu dürtüyordu. İçini titreten bir hisle adamın omuzlarını kavradı ve Ok'unun bunu çözeceğinden emin bir şekilde ona tutundu.

O yaptı.

Birkaç deneme yaptı ama dikkatini veren bir adamdı ve bir telekinetikti. Nasıl hareket edeceğini biliyordu. Bugün, kızın içine derinlemesine girerek hırlamasına ve tırnaklarıyla sırtını tırmıklamasına neden oldu.

En ufak bir duraksama, gözleri . Onunla birlikte olup olmadığını kontrol ediyordu. Kadın cevap olarak onun alt dudağını yaladı. Kasları güzel bir gerginliğe büründü ve hareket etmeye başladı.

Ve Selenka eşiyle dans etti; sert, hızlı bir dans, ikisini de zevkten uçurdu ve sonrasında onları titretti. Selenka, aşkı anladığından emin olmadığı ama yine de ona tatlı bir şefkatle sarılan, ona olan bağlılığı taşa yazılmış Ok'u yakınında tuttu.

"Haydut güç," diye mırıldandı sonunda, "şiddet içeriyor."

Selenka'nın parmakları derisine gömüldü, kurdu artık tembel ve uyuşuk değildi. "Yeni kalkanlar dayanıyor mu?"

"Evet, ama aklım ..." Başını kadının boynundan kaldırarak kirpiklerini kaldırdı.

Selenka nefesini içine çekti.

Gözlerinin akında çok sayıda kanlı iğne izi vardı.

Kalkanlar çalışıyordu... ama aynı zamanda beyninin içindeki basıncı artırmaya da hizmet ediyorlardı.

Bölüm 42

Efendim, yapı kenarlarından yıpranmaya başlıyor. Sürekli muhafazayı garanti altına almak için periyodik olarak takviye etmeniz gerekecek.

-Dr. Rebekah Patel'den Meclis Üyesi Ming LeBon'a (2080)

SELENKA'NIN BAĞIRSAĞI YIRTILDI, kurdu daha önce hiç hissetmediği kadar dehşete **kapıldı**. "İşte bu kadar," dedi çenesini kavrayarak. "Artık deneyi ertelemek yok."

Kan lekeli gözler saf siyaha dönüşüyor. "Aden'le temasa geçip ihtiyacımız olan insanları bul."

Psy yeteneklerine sahip olsa bile Selenka bunun biraz zaman alacağını biliyordu.

Kollarını Ethan'a dolayıp ona sarılmasına yetecek kadar. "Işıksız o odada yalnız olmayacaksın Ethan," diye mırıldandı. "Bir daha asla yalnız olmayacaksın."

Ürpererek onun içine düştü ve Aden telepatiyle herkesin on dakika içinde in bölgesinin girişinde olacağını söyleyene kadar bu şekilde kilitli kaldılar. Ancak o zaman ayrılıp giyindiler.

Selenka ekibine ziyaretçi beklediğini bildirerek Kostya'dan deney için seçtiği yere kadar onlara eşlik etmesini istedi.

Ethan'la birlikte küçük bir tepenin altındaki noktaya varmalarına birkaç dakika kalmıştı.

Sarmaşıkların altından uzanarak eski moda kapı tokmağını çevirdi. Kapı yumuşak bir sessizlikle açıldı. "Burası bizden çok önce burada olan bir sürü tarafından oluşturulmuş küçük bir in. Kim olduklarını ya da burada ne zaman yaşadıklarını bilmiyoruz ama uzmanlarımız buranın en az dört yüz yıl öncesine ait olduğunu söylüyor."

İçeri girdikten sonra Ethan elini iç duvara dokundurdu, avucunun altındaki yüzey pürüzsüzdü; sanki ondan önce binlerce el dokunmuş gibiydi. "Acaba bir psikometrik elini buraya koysa ne okurdu?" Sanki burası anlatılmamış hikâyelerle doluymuş gibi hissediyordu.

Selenka ona şaşkın bir bakış attı. "Burada bir tanesine izin vermeyi hiç düşünmedim ama bazıları nitelikli arkeologlar ve tarihçiler, değil mi? Belki de bunu düşünmeliyim - ne de olsa, el altından bir şey yapmadıklarından emin olmak için kendi kişisel Ok'um var."

Selenka kapıya yakın bir kutudan bir el feneri alırken, "Eski bir kurt inini inceleme şansı riske atamayacakları kadar eşsiz olurdu," dedi. "En iyi Ps-Psy'lerin en iyileri seçilmek için savaşırdı."

"Beni bu fikre ikna ediyorsun," dedi ve el fenerini açtı. Güçlü bir ışık huzmesi karanlığı delip geçti. "Bu in bizimkine benzer şekilde inşa edilmiş, taş duvarlar ve penceresiz iç odalar var. Ancak bizden farklı olarak yapay ışık sistemleri yok."

Başka bir deyişle, el fenerini kapattığınızda burası saf karanlıktan oluşan bir koza haline geliyor.

Selenka ona en yakın iç odayı gösterene kadar Ethan hiçbir şey söylemedi. "Mükemmel bir yer." Nefesinin hızlanmasına ve teninin ısınmasına neden olan bir yer, eski hücresinin klostrofobisine çok yakındı.

Eşinin eli elinin üzerine kapanıyor, onun kokusu ciğerlerine doluyordu. Yutkunarak nefes aldı, kendine bir kafeste olmadığını ve bir daha asla olmayacağını hatırlattı. "Işıktan ben sorumluyum," dedi, parmakları onunkileri sıkıca kavrarken. "Ve kapının açık ya da kapalı kalmasından."

Adam itiraz edecekken eliyle ağzını kapattı. "Bu konuda pazarlık yapmıyoruz. Sebepsiz yere kendine işkence etmene izin vermeyeceğim."

Ethan vahşi, ölümcül eşine, onun için savaşıyor bu kadına baktı. Kur yapmaya söz verdiği ve sadece tek bir kâğıt kurdu kadar ilerleyebildiği bir kadına. İsteddiği ve planladığı şeyin yakınından bile geçmemişti.

Bundan sonra, kararlılıkla kükreyerek düşündü ve kadının avucuna bir öpücük kondurdu.

Yemin mühürlendi.

Başını kapıya çevirmeden önce eşinin gözleri kısılmıştı. "Geldiler."

Aden, Memory ve eşinin yanı sıra Sascha Duncan'ın da dahil olduğu bir ekip toplamıştı. Kardinal'e bu kez eşlik eden kişi yeşil gözlü, siyah saçlı ve yüzünün bir tarafında pençe izleri olduğu anlaşılan bir adamdı. Lucas Hunter, DarkRiver'in alfası ve Sascha'nın eşi.

Memory'nin sağ yanağı uyku kırıışıklıklarıyla çukurlaşmıştı, bukleleri başının etrafında dağınıktı ama gözleri kararlılıkla parlıyordu. Eşi tetikte bekleyen bir yırtıcıydı, bakışları etraflarındaki her şeyi inceliyordu.

Aden diğerleriyle kaldı ama aklı Ethan'inkine değdi. *Sürekli gözetim altında tutacağım.*

Biliyorum, dedi Ethan, çünkü Aden Kai sözünü tutan bir liderdi.

Kostya'ya gelince, teğmen Selenka için özel bir güncelleme yaptı. "Blaise'in adamları kontrol altında, kilise güvende." Kare çeneli yüzünde öfkenin yankıları vardı. "Ivo, Dinara'yla birlikte sahada."

Selenka'nın ağızı gerildi, gözleri kısmen kurda döndü ama herkesi tarihi ine götürmeden önce sadece başını salladı.

Kostya dışarıda nöbet tutuyordu.

Ethan, Memory'nin kapıda durakladığını fark ettiğinde giriş koridorunun yarısına gelmişti. Arkadaşı empatla tartışıyordu, hırıltıları alçak ve derindi ve Ethan Alexei'nin bunu yapmasını istemediğini biliyordu.

Bir psikopat tarafından on beş yıl boyunca zihnim kafeslenmiş bir şekilde bir yeraltı hücresinde esir tutuldum.

Ethan ona her şeyin yolunda olduğunu, gelmek zorunda olmadığını söylemek üzereyken çenesini ayarlayan Memory, eli Alexei'ninkinde kemik beyazı bir gerginliğe kilitlenmiş halde ine adım attı. Kurt onu takip etti, öfkesi gözlerinde parlıyordu... ama şakağına bastırđı öpücük şefkatliydi, vücudu onunkinin içine girecek şekilde eğilmişti.

"Cesareti var." Selenka'nın sesi, alçak ve sessiz.

"Evet." Ethan kendi eşinin elini tuttu. "Bana sahip olabileceğim, *istediğim* hayatı gösteriyor." Bir adım öne çıktı.

Geleceğini alacak olan delilikle savaşmanın zamanı gelmişti.

Seçilen odaya girdiğinde arkadaşının elini bıraktı ve Selenka'nın el fenerinin ışığıyla yolu aydınlanan en uzak köşeye gitti. Dış dünyaya karşı mühürlenmiş olan mekân, havadaki küf kokusu ve biraz toz dışında temizdi. Sahte gücün baskısıyla kafası patlamaya hazır olan Ethan, eşine son bir kez baktıktan sonra kapiya sırtını döndü ve avuçlarını duvara bastırdı.

Sonuçları izlemek için zihnime girme izniniz var, diyerek Sascha, Memory ve Aden'e telepat gönderdi.

Sascha ve Aden basit bir onaylama ile karşılık verirken, Memory sessiz kaldı. Zihninin onunkini nasıl etkilediğini artık anlamıştı. Ama onun duyduğunu ve istenileni yapacağını biliyordu; iyi ya da kötü cevabı bulmak zorundaydılar. Ethan karşı karşıya olduğu düşmanı tanımak zorundaydı.

Ellerini dayadığı duvara baktı.

Yeteneği kötüye giderse, pozisyonu erişebileceği ışık miktarını en aza indirecekti. Taş parçaları sekerek yüzüne arpacaktı ama bu, kazara bir katil olmamak için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Gözlerini kapatarak zihninin içine baktı. Telekinetik kalkanları hiçbir zorlanma belirtisi göstermeden dayanıyordu.

Bununla birlikte, haydut güce karşı inşa ettiğı çok daha güçlü kalkanlar kalbinin her atışında, şiddetli çarpışmalarda dışarı doğru şişiyordu. Yine de kırılmadılar; çünkü önceki kalkanlarının aksine, Sascha bunları esneyecek şekilde tasarlamıştı.

Kabusu olan delilik korkusuna karşı sertçe yutkunarak deneye başlamaya gitti. . ve güçlü kadınsı kolların arkadan vücuduna dolandığını hissetti. Sırt kasları sertleşti. "Bu güvenli değıl."

Selenka onun sırtına bir öpücük kondurdu. "Bunu yalnız yapmana izin vermeyeceğim." Bir öpücük daha. "Karanlığa birlikte yürüyeceğiz."

Gözleri kızarmış ve kalbi parçalara ayrılmış bir halde, bir elini onunkinin üzerine kapadı ... ve haydut güce karşı kalkanları indirdi.

Kaos zihnine çarptı ama tuhaf bir şekilde uzaktı. Vahşi bir koruyuculuk ve endişe dalgası ve yumuşak, güçlü ve pençeleriyle etrafını saran bir duygu tarafından ezildi.

Savunma duvarı. *Sevgi*. Kaos rüzgârları uğuldarken bile, kendi içine bakarken bu şiddetli, güzel duyguya .

Telekinetik kalkanları güçlü duruyordu. Bugün bir katil olmayacaktı.

Ethan, kalkanları tekrar devreye sok.

Aden'in sesi kaosun içinden cızırtılı bir şekilde geldi. Ama Ethan duymuştu. Sascha'nın tasarladığı esnek kalkanları yukarı çekerek, kaçak gücü kontrol altına almaya başladı. Ama işe yaramadı. Güç çok şiddetliydi, gözlerinin arkasında parlak ışık dalgaları vardı. Gradyan 9 ya da daha yüksek.

Alnından aşağı ter damlarken, iki elini bir kez daha duvara bastırdı.

Selenka elini giysisinin altından geçirip karnına bastırdı; ten tene temas, kaybettiğini hissettiği bir savaşın kâbusunu yarıp geçen bir şok etkisi yarattı. "Bana kilitlen," diye emretti. "Sadece beni hisset."

Çılgınlığın içinde onun kurdunu bulmak kolaydı. Nefesini çalan o vahşi, güzel duyguya bağlanmak kolaydı. Ona, aralarındaki bağa tutunarak kalkanını parça parça yeniden inşa etmeye başladı. Kasları titreyene, başı zonklayana ve haydut güç, esneyen kalkanlara karşı öfkeyle itilene kadar.

Onu kontrol altına almıştı ama neredeyse sahip olduğu her şeyi almıştı.

Krychek'ten acil bir telepatik çağrı almak için olabilecek en kötü zamandı: *Ağda büyük yeni bir dalgalanma. Yüksek ihtimalle tamamen çökecek. Elli bin kişi etkilendi. Scarab izi olup olmadığını kontrol edin!*

Ethan'ın kasları titriyordu ve başı ağrıyordu ama buna sırtını dönemezdi, tüm o masum hayatları terk edemezdi. PsyNet'e girmeden önce "PsyNet acil durumu," demeyi başardı. Bedenini fiziksel düzlemde tutacak enerjiye sahip olmadığından, çöktüğünü hissetti ... ama arkadaşının düşmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

İnternete girdikten sonra Krychek'e yol sormaya gitti, sonra uzakta şimşek titreşimleri gördüğünü fark etti. *Çok fazla titreme*. Bir çağılayan. O bölgeye doğru koşarken, şimşeğin çoktan söndüğünü ve verdiği hasarın feci olduğunu fark etti. PsyNet'in büyük bir bölümü kötü bir şekilde bükülmüş ve çatlamıştı, kritik arızaya bir santim kalmıştı.

Üzerinde çalışan iki devasa zihin gördü, hem Kaleb'in hem de Aden'in bu onarıma çekildiğini biliyordu. Diğer güçlü zihinler de birbiri ardına onlara katıldı, güçlerini onarıma akıtabilen tüm yüksek Dereceliler.

Onları atlayan Ethan patikayı takip etmeye devam etti. İzler uyarı vermeden ayrıldı. Üçünden en güçlü olanına yöneldi ve izler önce kaynak zihnin yerini zar zor saptadı.

Aden meşgul olduğunun bilinciyle telepatik olarak başka bir kıdemli Ok zihnine ulaştı. Vasic ulaşabileceği bir yerde değildi. Axl da öyle. Ama Nerida'yı buldu. *Bok böceklerinden birinin yerini tespit ettim.* PsyNet koordinatlarını gönderdi. *İzlemeye devam edemiyorum.* *Üç tane vardı ve-*

Zihni karardı, bilinci yanıp başladı.

-

SELENKA, Ethan'ı yere yığılırken yakaladı; kendisi güçlü olsa da Ethan çoğunlukla kas ve kemikten oluşan bir adamdı. Ethan'ın düşmesine izin vermemek için ciddi bir çaba sarf etmesi gerekti ama Alexei odaya girmek için hamle yaptığında hırladı. "Onu yakaladım." Eşi bu kadar çaresizken başka birinin ona yaklaşmasına izin veremezdi.

Lucas Hunter'ın sesi sessizdi ve belli ki Sascha Duncan'a yönelikti ama Selenka onu duydu. "Bir alfa ile eşinin arasına giremezsin, yavru kedi. Bunu herkesten iyi biliyorsun."

Aleksey hemen hemen aynı anda Selenka'ya, "Biz dışarıda bekleyeceğiz," dedi, bu yüzden Selenka Sascha'nın cevabını kaçırdı. "Aden on saniye önce Vasic tarafından dışarı ışınladı."

Odaya bir ışın giriyor, Ethan'la birlikte karanlıkta kalmasınlar diye yere bir el feneri yerleştiriliyordu.

Bir itiraz duydu, tekrar hırlamak üzereydi ki bunun Memory olduğunu fark etti. Tabii ki bir empat olacaktı ve biri düştüğünde gitmek istemeyecekti. Şifacılar böyledir. Sascha'nın muhtemelen Lucas'ı dinlemesinin tek nedeni daha deneyimli olması ve içgüdülerini kontrol edebilmesiydi.

"O iyi," dedi çok fazla homurdanmamaya çalışarak; Memory onu özellikle kırılğan biri olarak görmüyordu. "PsyNet'te acil bir duruma yardımcı oluyor. Uyandığında dışarıda olacağız."

Alexei'nin homurdandığını duydu, "Selenka'nın yüzünü pençelemesini mi istiyorsun, dişi aslan? Hareket zamanı."

Memory'nin nihayet giderken çıkardığı hırıltı Selenka'nın neredeyse sırtmasına neden oluyordu.

Sahip olduğu tüm kasları kullanarak, her ikisini de yere indirirken eşini kendisine doğru tuttu. Eşi onun omzuna yaslanmış bir pozisyonda oturdu, başı hafifçe yana eğikti.

Boğazına bir öpücük kondurarak onun rahat olduğundan emin oldu, sonra ona sarıldı, saçlarını okşayarak her zaman ona doğru eğilmesini sağladı ve kokusunu içine çekti.

Bilinci yerinde olmayabilirdi ama sevgi çiftleşme bağı aracılığıyla devam ediyordu ve Ethan'ın şu anda verdiği da devam edeceğini umuyordu. En azından onun hayatta ve iyi olduğunu biliyordu.

-Sadece göğsünün inip kalkışını görmekle, kalbinin atışını duymakla kalmıyor; çiftleşme bağı boyunca onu hissedebiliyordu.

Gece kadar karanlık ve ayaz kadar soğuktu, ama büyüleyici yeni bir derinliği vardı ... ve pürüzlü kenarlarında daha az kanlı keskinlik vardı. Deney sırasında kaybolan parazit geri dönmüştü ama sessizdi, aralarındaki bağı daha az etkiliyordu.

Hiçbiri onu şaşırtmadı.

Selenka Psy değildi ama Ethan'ın içinde ne yaşadığını teşhis ettiğinden son derece emindi. Kalkanlarını indirdiği anda aralarındaki bağı etkisi yüksek sesle ve net bir şekilde yankılanmıştı ama zihni bunun imkânsızlığına karşı mücadele ediyordu. *Bozhe*'nin akli başında olması bir mucizeydi ve bu onun inanılmaz zihinsel gücünün bir kanıtıydı.

"Buradayım, *zaichik*." Onun çenesini öptü. "Sana ulaşmaya çalışan herkesin yüzünü gerçekten pençelerimle parçalayacağım. Sen benimsin ve ben sahiplenici bir kurdum."

İkisinin orada ne kadar süre oturduklarını bilmiyordu ama adam sonunda kıpırdandığında, daha önceki hareketlerinin bozduğu toz çoktan yatışmıştı. Kirpikleri dalgalandı ... ve dondu kaldı.

"Benim." Kurt yavrusu uyandığına sevinerek çenesini öptü, heyecanla boğazını ısırdı. "Uyan, uyucu."

"Buradasın." Sersemletici sözler.

Omzunu ısırarak, "O kadar şaşırmış görünme yoksa seni gerçekten ısıtırım," dedi.

"Karanlıkta seni hissettim, karanlığı aydınlatan vahşi bir altın parıltısı. Ama bunun bir illüzyon olduğunu düşünmüştüm."

"Ben bir illüzyon değilim Ethan, asla da olmayacağım." Dudaklarını onun ensesine bastırdı, kendi kalbi de sonunda düzgün bir ritimle atmaya başlamıştı. "Zor biri mi?"

Onunla yüzleşmek için doğruluyor, solgun gözleri ve bağlılığıyla. "Bokböceği Sendromu olanları takip ediyorum - Ağa saldırıyor gibi görünüyorlar." Terden ıslanmış saçlarını alnından itti ve etrafına bakındı. "Diğerleri?"

"Onları dışarı attım, hâlâ dışarıda olabilirler." Ayağa kalkarak elini uzattı.

Ölümcül Arrow'unun tereddüt etmeden elini tutması ve onu ayağa kaldırmasına izin vermesi ona bir şeyler yaptı. Gülümsemedi, çünkü Ethan asla gülümsemezdi, ama kurdunun kürkünde bir sıcaklık fısıltısı hissetti, yüksek sesle ve net bir şekilde gelen bir okşama.

Gülümseyerek ona doğru eğildi. "Yakında kurdumu gerçekte sevmek zorunda kalacaksın. Sabırsızlanmaya başladı." Kurt, insan derisini giydiğinde bile her gün her saniye onun içinde yaşıyordu ama eşiyle doğrudan fiziksel temasa ihtiyacı vardı.

"Kurdunu sevmekten onur duyarım, *zolotse moyo*." Ethan ona "altınım" derken boğazına sokuldu ve Ethan onun değerli bir metalden değil, kendisi için taşıdığı ışıktan bahsettiğini anladı.

Slenka eridi. Kurdu onun boğazını dişleriyle kavramak ve onu şakacı bir şekilde yere devirmek istedi.

Ama oyun beklemek zorundaydı.

Şimdilik . . . Pantolonunun yan cebine uzanarak bir besin çubuğu çıkardı.

Yemek kurtlar arasında anlam ifade eden bir şeydi ve Slenka, Ethan'ın barı içine çekişini memnuniyetle izledi... ama yüzünde belirgin bir şekilde şüpheli bir ifade vardı. "Zevkine göre değil mi?"

"Alışık olduğum bir şey değil." Ambalajı düzelterek etiketi yüksek sesle okudu. "Çilekli yoğurt." Omuzlarını dikleştirdi.

"Bazen eski yöntemler en iyisidir."

Selenka kıkırdayarak onun yanağını okşadı, kıllı çenesi sevgili ve tanıdıktı. "Asla bilemezsin, belki fındık ezmesi ya da nane kreması sevdiğine karar verirsin." Ona attığı bakış, kurdunun bir kahkaha ulumasıyla başını geriye atmasına neden oldu.

Bölüm 43

Her kurbağa kendi gölünü över, Selenushka. Ama
Deda, çulluklar ve onların bataklıkları değil mi?
Gölete mi yoksa mı atlamayı tercih edersin? Gölet
mi?

Peki zavallı kurbağayı neden bataklığa gönderdiniz?

-Yevgeni Durev ve Selenka Durev arasındaki konuşma
(8)

ETHAN VE SELENKA keskin havaya ve şafağın çok erken saatlerinin lekeli kömürüne çıktılar. Sascha ve Memory birlikte durmuş konuşurken, Lucas Hunter'ın yüzünde dikkatli ve biraz da eğlenmiş bir ifade vardı.

Bu arada Kostya, Aleksey'e kaşlarını çatarak bakıyordu. "Ben sarı saçlı, güzel bir Kaliforniyalı çocukla kuzen değilim."

"Soy ağacını kontrol et." Alexei'nin çatık kaşları da bir o kadar karanlıktı. "Talihsiz ama gerçek. Ve en azından bu Kaliforniya kurdu bronzlaşıyor. Bu renge ne diyorsunuz? Kesilmiş süt mü?"

Karşılıklı hırlamalar duyuluyordu ve bu tuhaftı ama Ethan ikisinin bu alışverişten zevk aldığından neredeyse emindi. "Oyun mu oynuyorlar?" diye mırıldandı Selenka'ya.

"Kurtların tuhaf mizah anlayışları vardır," dedi dudakları seğirerek.

Onlara yaklaşanlar Memory ve Sascha'ydı, diğer üçü mesafelerini koruyorlardı, şüphesiz Ethan'ın eşinin korumacı tavrını sezmişlerdi. Ethan, Selenka'nın yanına itaatkârlar ve şifacılar dışında kimsenin yaklaşmasına izin verecek bir ruh halinde olmadığını biliyordu. O. Ethan. Kendini mükemmel bir şekilde savunabilen bir Ok.

Ethan içinde mutlu bir gülümseme olabileceğini düşündüğü o sıcaklığı hissetti.

"Bir şeyin yok." Memory'nin gülümsemesi genişti, sarılması beklenmedikti ama hoş karşılanmamış değildi. Varlığıyla haydut gücü ne kadar kızdırmış olsa da, en derin seviyede tanıdık hissetmeye devam ediyordu.

Ona tekrar sarıldı, açıklayamadığı bir şekilde ona karşı koruyucu hissediyordu.

Ayrıldıktan sonra, "Kalkanlarımı indirdiğimde duyduğum kaosu hissettin mi? Bu en saf haliyle anarşi."

Memory Sascha'yla bakıştı, bayrağı sessizce daha deneyimli olan E.'ye devrediyor gibiydi. Gözleri simsiyah olan Sascha, "Bu senin için bir kaos uğultusu *olurdu*. Kalkanlarınızı düşürdüğünüzde, girdiyi filtrelemeye ve denetlemeye yardımcı olacak ikincil kalkanlarınız yok."

Ethan birinden diğerine, sonra da yanında duran Selenka'ya baktı, kollarını kavuşturmuştu ve vücudu onun bir yanı boyunca bir ısı çizgisi oluşturacak kadar yakındı. Ama o daha sorularını dile getiremeden Sascha, "Kalkanlarınızı ilk düşürdüğünüz yer neresiydi? Ulumaları hissettiğin ilk yer?"

"Erken bir güvenlik toplantısı için Moskova'dayken. Birkaç saat boş vaktim vardı ve gücü serbest bırakırsam ne olacağını görmeye karar verdim." Geriye dönüp baktığında, Moskova'da bir parkta tek başınayken bunu yapmak aptalca bir , ama o zamanki haline, dünyadan kopuk zihnine göre bu çok mantıklıydı. "Düşüncelerimin ne kadar bulanıklaştığını fark etmemiştim."

"Bunu *Moskova*'nın merkezinde mi yaptın?" Memory'nin ağzı açık kaldı. "Ethan, akının devrelerini patlatmamış olması bir mucize."

"O kadar da dikkatsiz değildim," diye açıkladı. "Kalkanlarımı sadece biraz indirdim ve ne olduğunu anladığım anda tekrar kaldırdım." O zaman bile kafası zonkluyor, kafatasının içinde acı çığlıkları atıyordu.

"Bugün daha mı az yoğundu?" Sascha'ses tonundan hiçbir şey , gözleri bir kez daha yıldızlarla dolmuştu. "Kalkanlarınızı tamamen indirmiş olmanıza rağmen mi?"

"Evet. Önemli bir farkla." Eşinin ilkel sıcaklığı onu sardı, bir kurdun rahatlığı. "Çiftleşme bağı yüzünden mi? Baskının bir yüzdesini mi sızdırıyor?"

"Bu mümkün, ama asıl etken çevrenizdeki korumasız, eğitimsiz zihinlerin sayısı." Ellerini hafif paltosunun sokan Sascha konuşmaya başlamadan önce bir an durdu. "Tüm insanlar ve Dönüşenler düşük seviyede duygu sızdırır. Psy'lar da artık bizim ırkımızdan olanlar hissettikleri için cezalandırılmadığı için aynı olmaya başladılar."

"Neden benimle duygular hakkında konuşuyorsun?" Ethan içinde bulunduğu durum ile Sessizlik'in çöküşü arasında hiçbir ilişki göremiyordu.

Memory bir adım öne çıktı, yüzü ışıltı ışıltı. "Çünkü sen bizden birisin Ethan. İçindeki o güç var ya? Empatik."

"Kardinal seviyeye çok yakın." Sascha'nın sözleri zihninin vızıltısı içinde bulanıklaşmıştı. "Tahmin etmem gerekirse, Gradyan'da 9,5 ya da daha yüksek diyebilirim."

Söylenenleri anlayamayan Ethan eşine baktı. Gözleri kurt gibiydi, bakışlarında yakıcı bir öfke vardı.

Yüzünü ellerinin arasına alan eşi, kaosun içinde bir dayanak noktası olan ham bir duyguyla onu öptü. "Sen bir empatsın Ethan," dedi ardından. "Hem de çok güçlü bir empat."

Ciğerlerine yeterince hava alamıyordu. Bu hazmedilemeyecek kadar büyük bir şeydi. "Ben bir empat olamam." Kelimeler ağzından döküldü. "Ben bir katilim."

Selenka Ming LeBon'un içini pençeleriyle boşaltacak, ardından eski Konsey Üyesi yakınlarda bir yerde olsaydı ölmekte olan yüzüne tükürecek. Travma geçirmiş genç bir çocuğu almış ve ona yardım etmek yerine, bu travmayı kendi amaçları için kullanarak Ethan'ın kendisi hakkındaki tüm korkunç görüşlerini pekiştirmişti.

Ama Selenka öfkelerini dile getirmedi; dostunun şu anda ondan başka bir şeye ihtiyacı vardı. "Ben de öyle," dedi ve pençelerini uzatarak yüzünün kenarlarına değdirdi, hafifçe .

"Sürüme yönelik tehditleri bir an bile düşünmeden infaz ettim," dedi, "ve Blaise'in ölümünden dolayı hiçbir suçluluk duymuyorum." Kısa bir süre zafer çiğliklerini duymuştu, tarikat liderinin öldüğünü biliyordu.

"Eğer bir telepat bana gelip zihnimi açmaya çalışsaydı, boğazını parçalayacağıma inansanız iyi edersiniz."

Ethan'ın elleri kadının bileklerine kenetlenmişti ve onu dinliyordu. *Aktif olarak* dinliyordu. O da konuşmaya devam etti ve adamın zihnindeki bu aşılmaz görünen engeli yıkmaya çalıştı. Belki gün bu konuyu başka biriyle konuşmaya hazır olacaktı ama şu anda bir katil ve sadece bir katil olduğuna dair inancını sona erdirmek en iyi şansa sahipti.

"İlk kez öldürdüğünde," dedi, diğer herkesin duyamayacağı şekilde yer değiştirdiğinin bilincinde olarak, "bunu kendini savunmak için yaptın. Yavrularımızı pençelerini ya da *dişlerini* kullanmamaları için eğitiriz; tabii biri onlara zarar vermediği ve kaçmaları gerekmediği sürece. O zaman dövüşmeleri öğretilir. Sen *dövüştün* Ethan ve dövüşmeye hakkın vardı."

Adam dudaklarını araladı ama kadın ondan önce konuştu. "Yetişkin cinayetleriniz? Kaç tanesini gönüllü olarak yaptın? Ming'in zihni seninkini kontrol etmeden?"

Cevabı sessizlik oldu.

Elleri hâlâ pençeliydi, dudaklarını nazikçe onunkilere değdirdi. "Eğer biri çocukken bir Dönüşeni zincire vurup, Dönüşen emirle öldürmekten başka çaresi kalmayana kadar dövüp taciz etseydi, canavar olan Dönüşen olmazdı."

O berrak gözler bir anda . "Davetsiz misafirleri ve Blaise'i öldürmek istedim. Hâlâ da istiyorum."

"Şiddetli bir koruma güdünüz var - sizin gözetiminiz altındaki insanlara zarar vermeye geldiler."

"Bu pek de empatik bir biçimi değil."

"Siz bir empatik bir gerçekliktir."

Duygular çiftleşme bağını şişirdi: eziyet, acı, suçluluk, şiddetli bir bağlılık ... ve umut.

Selenka onu tekrar öptü. "Sen canavar değilsin."

Kadının sözleri Ethan'ın zihninde yankılanmaya ediyordu ki, "Yardımlarınız için teşekkür ederim ama şimdi gitmeniz gerekiyor. Kostya size girişi gösterecek ve eğer beklemek zorunda kalırsanız size şehirde otel odaları sağlayacağız."

Bu kez Memory itiraz etmedi ama Sascha, "Ethan uygun filtreleri inşa etme şansı kadar, kalkanlarında bir basınç tahliye vanası oluşturmaları gerekiyor," dedi. Sesi bükülmezdi. "I

Telepatik gönderime izin verirse ona talimatları şimdi verebilirim ama beyninin daha fazla zedelenmesini istemiyorsa bir saat içinde bu talimatlara uymak zorunda."

Ethan zihninde "Gönder. Ben yaparım." Selenka'yla bir ömür geçirmesini sağlayacak hiçbir şeyi yapmamasının imkânı yoktu.

Sascha sözünde durdu ve talimatları hemen iletti. Sonra o ve diğerleri ayrıldılar. Ethan ürperdi, alnını Selenka'ninkine dayadı. Önümüzdeki günlerde pek çok sorusu olacağını biliyordu ama şu anda sadece eşinin yanında olmaya ihtiyacı vardı.

Yalnız kaldığında, ayaklarını yeniden bulmak için onu öpmeye gitti ... ve içinde bir kurdun tüylerine benzer bir his kıpırdandı. Durdu, başka bir açlık ilkin bastırıyordu. "Kurdunu görebilir miyim?"

Geri çekilip soyunmaya başlamadan önce gözleri insandan kurda kaydı. Bunu bir Dönüşen pratikliğiyle yaptı ve yine de onu bir köle gibi izledi. Kadın zarif, güçlü ve güzeldi. Ve *onun*.

"Çok mu sahipleniciyim?" diye sordu, beyninin duygularla çalkalanmayan kısmında belli belirsiz bir düşünce belirmişti.

Çıplak ve gururlu bir şekilde ona doğru yürüdü. "Birbimiz sahipleniciyiz, *zaichik*."

Ethan onun dişlerini boğazında hissedebiliyordu ve bundan fazlasıyla . Elini kadının beline koyarak gözlerinin içine baktı ve kurdun bir kalp atışı kadar önce kontrolü ele geçirdiğini gördü. Bir zamanlar güçlü ve tehlikeli bir kadının durduğu yerde şimdi, sırtındaki koyu gri kürkü karnına ulaştığında yavaş yavaş soluk şafak grisine dönüşen zarif bir kurt duruyordu.

Dikenli kulaklarının dipleri koyu, uçları ise solgundu; kuyruğu da öyle.

Onunla ilgili her şey çok güzeldi.

Kürkünü düzeltmek için kendini salladığında bir merak dalgası üzerine çömelen adam, elini saygıyla sırtında gezdirdi. Kız onun boğazına sokuldu, şakacı bir şekilde ısırıldı. Hiç korku hissetmedi. Bu onun eşiydi. "Güzel ve ölümcül," diye mırıldandı. "Ve benim."

Alfa eşi onun iddiasına karşı çıkmadı ama bu Ethan için yeterli değildi. Sahip oldukları şey yeterli değildi. "Aramızdaki bağda bir sorun var, değil mi?" Aralarındaki statik çatırdamaya devam etti. "Sorun bende. Benim hasarım yüzünden."

Kurdun ilkel cevabını içinde hissetti: bunun önemli olmadığını, onun için mükemmel olduğunu söyleyen pençeli bir sahiplenme. Gürleyen bir hırıltı ve omzunun üstündeki güçlü çenelerin kapanmasıyla yankılandı.

Ama Ethan başını salladı. "Hepsini istiyorum. Ming'in bunu bizden çalmasına izin vermeyeceğim." karanlık bir sıcaklık yükseldi, kurt gibi hissetmeyen pençeleri olan bir şey. "Bana sahip olacak mısın?"

Kurdun ona bakışı tam Selenka'ya göreydi.

Karanlık korların daha yumuşak, daha sıcak bir hisse dönüştüğünü fark etti. Yüzünü kurdun yüzüne sürterek, "Bunu nasıl düzelteceğimi biliyorum. Ne yapacağımı biliyorum." Bu, zihninin içinde, duyularına sızan duyguların vahşiliğinden doğan kristal gibi bir farkındalıktı.

Sascha'nın yarattığı, empatisini kontrol altında tutan kalkanı serbest bıraktı. *Sonuna kadar* serbest bıraktı ve ilk hafif ulumalar beynine ulaştığında bile tekrar yerine koymadı. Hayatında ilk kez ruhunu açtı ... ve içine bir kurt kaçtı, temas o kadar sert, güçlü ve etkiliydi ki zihni coşkuyla çılgılık attı.

Onu tutacağını söylemişti.

-

PsyNet'te yeni bir bağ ışıldayarak canlandı; pençelerle dikenli ve görülmesi neredeyse imkânsız olan yağ gibi kaygan siyah parıltılarla sarmalanmış altın bir ip. Bu bağ insanlara mesafelerini korumaları için hırıliyordu ve neredeyse görünmez olan bir savaşçı zihinden çıkıyordu.

Sonra bağ ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu ve savaşçı zihin Ağın içinde kayboldu. Bağın bir saniyelik görüntüsünü görenler, gözleri kamaşmış artçı görüntülerle baş başa kaldılar ama

Takip eden anlarda ne zihinden ne de bağıdan eser kalmamıştı.
Sanki ikisi hiç var olmamış gibiydi.

Bölüm 44

Yeni doğan güç çocuklarımdan hiçbirini feda etmek istemiyorum ama savaş ve kayıp iç içedir. Dünyayı kazanmak için kan dökmeye hazır .

-The Architect

ETHAN gözlerini açtığı anda kendini ormanın zeminine yayılmış, Selenka'yla karşı karşıya buldu. Bir kez daha insan formuna girmiş olan Selenka'nın gözleri açıktı ve sertçe nefes alıyordu. Onu içinde hissedebiliyordu ... ve parazit gitmişti, aralarındaki kanal pürüzlü parçalardan arınmıştı. "Sana benim olduğunu söylemiştim."

Nefes nefese bir kahkaha. "İnatçı Ok." Sert bir öpücük. "Bum." Sırt üstü düşerken, adam gelirken gülümsedi. Kız çıplaktı ve Arrow onun her santimini öpmek istiyordu ama gülümsemesini de görmezden gelmek istemiyordu, bu yüzden bir eliyle onu okşarken diğer eliyle dirseğine dayanarak gözlerinin içine bakmakla yetindi.

"Nasıl yaptın-" Gözleri kısıldı. "Tüm kalkanlarını düşürdün, değil mi? Sascha uygun filtrelere ihtiyacın olduğunu söyledi."

Ethan isteksizce, "Evet," diye itiraf etti. "Bu izole bölgeden ayrılır ayrılmaz kalkanlarımı yeniden devreye sokmam gerekecek." Yoksa dünyanın duyguları çığlık çığlığa, uluyan bir kaos halinde içine akacaktı.

Selenka onun çenesini ısırdı. "Huysuzluk etme. Artık herhangi bir parazitin geçici olacağını biliyoruz - yeteneklerini bastırmaya çalışmadığın zaman kaybolacak."

Kendini bunun mantığını kabul etmeye zorlayarak PsyNeti kontrol etti -Yıldırım gölgeleriyle dolu bir yer. Solan izler çok zayıf

takip et. "Ok kalkanlarım yeniden devreye ve beni göz önünde saklı bıraktı. Bu kalkanlar aynı zamanda bağımızı da koruyor."

"Herkesin istiyorum." Selenka kaşlarını çattı ve saçlarını kavradı. "Görünür hale getir."

Onu çenesinden ısırды ve karşılığında bir hırıltı aldı. "Bu bir savunma becerisi. Kimse beni PsyNet'te bu şekilde bulamaz."

Selenka bunu düşündü ve kabul edilebilir olduğuna karar verdi. "Empatların internette renk kıvılcımları yaydığını duymuştum. Bunu nasıl gizliyorsunuz?"

Baktı, gizlice Ağ'ın içine kayan siyah parıltılar gördü. "Ben normal bir empat değilim," dedi ve ilk kez "normal" kelimesi korkunç bir ağırlık taşımıyordu. "Sanırım Anormal olmakla bir sorunum yok."

"Bunun için başka bir kelime biliyor musun?" Selenka'nın gözleri kamaştı, kurdu yüzeyde sinsice dolaşıyordu. "'Eşsiz'. Sen, Ethan Night, . Türünün tek örneğisin."

Eşsiz.

Hâlâ kafası ve kemikleri ağırlaşmıştı, eşine sokuldu.

Bir kolunu omuzlarına dolayan Selenka, yarısı üzerinde yarısı dışında kalana kadar onu aşağı çekti. Tişörtünü çekiştirdiğinde, adam mesajı aldı ve çıkardı. Selenka ten tene temas ederken içini çekti ve adam içindeki sıcaklığın büyüdüğünü, büyüdüğünü ve büyüdüğünü hissetti.

"Mutluyum." Bu sözler, huzurlu ve mutlu bir uykuya dalmadan önce söylediğini hatırladığı son sözlerdi; eşinin vücudu onunkinin altında yumuşacıktı ve parmakları saçlarını okşuyordu.

-

SEKİZ saat sonra Aden, Net'e yapılan son saldırı sırasında zihnini tespit ettiği adamla konuşmaya çalışırken Ethan'dan kendisine katılmasını istedi. Amaçları, Bokböceği Sendromu'na sahip olanların neden Net'e sırt çevirdiğini öğrenmekti.

"Adı Ezra Ree ve durumu pek iyi değil," dedi Aden Ethan'a geldiğinde. "Ama daha fazla bekleyemeyiz - sürekli

PsyNet'teki dalgalanmalar, bölümleri tekrar bir araya getirmenin imkansız hale geldiği ölçüde istikrarsızlaştırdı."

"Neden ben?" Ethan sorgulayıcı değildi.

"Ondan bir yanıt alamıyoruz - Skarab hastalarına karşı tür yakınlığınız olduğu için, size içgüdüsel olarak tepki vereceğini umuyorum."

Ethan başını sallayarak güvenli hastane odasına girdi. Kahverengi saçlı, beyaz teni pembeyle kızarmış, vücudu iri kemiklerden oluşan bir adam yatağın üzerinde oturuyordu. Yavaşça öne arkaya sallanırken yüzünde boş bir ifade vardı.

Hareket durunca Ezra'nın gözleri Ethan'a odaklandı. "Seni tanıyorum. Beni kovaladığını hissettim. Sen bir tazısın ve nefes alamayana kadar beni kovaladın."

Ethan orta yaşlı adamın bir anlık dalgınlığından yararlandı. "Ağın bütünlüğünü zorlayan güç dalgalanmalarına neden olmak için neden başkalarıyla işbirliği yapıyordunuz?"

"Örümcek." Kollarını kendine dolayan Ezra yeniden sallanmaya başladı.

Ethan onun omzunu tuttu. "Örümcek nedir?"

"Örümcek arkadaşım," diye mırıldandı Ezra. "Örümcek ne yapacağımızı söylüyor. 'Ezra, enerjiyi Ağ'ın içine it. Bu bize güç verecek."

"Bozuk bir PsyNet sana nasıl güç verebilir?"

Ezra ona göz kırptı.

Ethan tekrar denedi. "Örümcek kim?"

"Örümcek örümcektir." Sallanma tekrar başladı, bu sefer daha hızlı. "Eensy, weensy spider ..." Soluk sözcükler kayboldu. "Eensy, weensy spider ..." Ezra tekrar tekrar denedi.

Ancak o noktadan sonra ne Ethan'a ne de Memory de dahil olmak üzere başka hiç kimseye tepki vermedi ya da yanıt vermedi. O gece, görünürde tıbbi bir nedeni olmayan şiddetli bir nöbet geçirdi ve bir daha uyanamayacağı bir komaya girdi.

"Umarım kendini suçlu hissetmiyorsundur," dedi Selenka haber geldiğinde, ikisi kamaralarında yalnızken.

Üzerinde sadece siyah bir boxer külot olan Ethan onun bileğini tuttu ve parmağının ucunu aşağıdaki nabza dokundurdu. "Hayır. Ezra, Scarab onu ele geçirdiği anda kayboldu." Görünüşe göre Hasta Sıfır'ın

Ancak Memory'ye göre Hasta Sıfır eleştirel düşünme konusunda eğitimli güçlü bir telepattı.

Herkes bu avantaja sahip değildi.

"Ama yine de kaybedilen bir hayatın yasını tutuyorum." Ethan onun nabzının atışını içinde hissetti, kurdunun varlığı kadar güçlüydü. "Bu kayıpları anmak benim için önemli. Ezra Ree Sendromu seçmedi, kendini ona kaptırmayı seçmedi - her şeye rağmen, Sessizlik sonrası dünyada yeni yeni ayakları üzerinde durmaya çalışan iyi bir adamdı."

Yüzü yumuşayan Selenka onun çenesini ısırdı. "Empat." Aralarındaki bağdan şefkat akıyordu ve Selenka onun içinde yaşadığı için, onun içinde hoş karşılandığı için, bu şefkatin kendisini büyümekte olan bir yumuşaklıkla yıkamasına izin verdi. Çünkü sevgilisi bir kurttu ve aşkının dişleri vardı. "*Zolotse moyo*," dedi. "Sen benim ışığımsın, evimin yolunu bulmak için her zaman takip edebileceğim yıldızsın."

"Güzel, yoksa seni bulup eve götürmek zorunda kalırdım," dedi alfa eşi, onu bir öpücüğün içine çekmeden önce. "Seni seviyorum Ethan Night ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

Ethan onun iddiasının zincirleriyle övünüyordu. Bir daha asla karanlıkta yalnız kalmayacaktı.

Mimar

MİMAR şimdi onu **görüyordu**, onun ne olduğunu görüyordu - sınırsız güce sahip bir yaratık.

Bir Scarab.

Bir bilgisayar kalemi olarak en son Scarab bilgi sayfasının üzerine büyük kırmızı bir çarpı işareti çizdi. Zayıfların koyun gibi teslim olacağına şüphe yoktu ama güçlüler onun ordusu, onun halkı olacaktı. Konsorsiyuma gelince, bu daha sonra, zihni bu kadar gerilmediği zaman düşüneceği bir şeydi.

En büyük sorunu, bu yeni güçle iç içe geçmiş gibi görünen hafıza kaybı olacaktı. En güçlü halindeyken yaptıklarının anlık görüntülerini yakalamak için geri sarılabileceği bir telepatik izleyici yaratması mümkündü. Sınırları olmayan bir gücün bedeli buysa, bu bedeli ödemeye fazlasıyla hazırdı.

Krychek ve diğerleri kazanamazdı, kazanamazdı.

Elini açarak PsyNet'e yerleştirdiği parlayan küçük yaratıklardan birine baktı. Onu fiziksel düzlemde, psişik alanın dışında var olamayacak bir yapı olarak gördüğünü fark etmedi. Zihni onun orada söylüyordu ve öyleydi de.

İşte buydu. Gelecek böyle başlayacaktı.

İmha ile.

Vanguard

Lioness: DNA profillerimiz elimde! Görünüşe göre akrabayız!

Belki birkaç nesil öncesinden? Ya da aynı orijinal ağacın farklı bir dalı olabilir. Ayrıntıları daha sonra öğrenebiliriz, ama biz aileyiz!

EN: Bu da iki empatik özelliğimizin neden birbiriyle örtüştüğünü ve Ağ'daki diğerlerinden farklı olduğunu açıklıyor. Ve muhtemelen uygun filtreler ve kalkanlar olmadan önce varlığınızın neden yeteneğimi geçirdiğini de.

Lioness: Evet, aynı Tuhaf Ağaç'tan gelen tuhaflıklarız. Güzelmiş. Değil mi?

Evet. Gerçi en kana susamış E benmişim gibi görünüyor. Ivy Jane, var olmayan bir alt rütbe olmasına rağmen takımdaki rütbemin E-Arrow olarak değiştirilmesi gerektiğini söylüyor.

Dişi aslan: Kimin umurunda! Sen bir E'sin ve bir Ok'sun. Kana susamışlığa gelince, bende de biraz var. Ok eğitimi almış olsaydım, belki sana daha çok benzeyebilirdim. Ama Sascha'nın ne dediğini biliyorsun, E'ler yekpare değildir. Tüm tanımımız bir asır önce gömüldü ve ondan önce bile kimse bizi pek incelemedi çünkü nazik olmamız gerekiyordu. Yani belki de biz tuhaflar hep .

EN: Belki de PsyNet'in yıkıcı bir Scarab tehdidiyle karşı karşıya kalacağı anlaşıldığında NetMind tarafından yaratılmışsınız. Ne de olsa Net'in koruyucusudur ve sizin ve benimle aynı şekilde bilinçli olmasa bile, şu anki parçalanmasından önce belirli bir düşünce seviyesine sahipti. Yalnızca içgüdüğü bile onu psişik enerji iplikçiklerini manipüle ederek alıcı biçimlenmemiş zihinlerde belirli sonuçlar yaratmaya yönlendirmiş olabilir. Beklenmedik yetenekler dalgasının öncüsü olabiliriz.

-Memory Aven-Rose ve
Ethan Night

ETHAN Memory'ye o son mesajı gönderdikten sonra telefonunu **bıraktı** ve bir aileye sahip olma fikrini düşündü. Artık o kadar da yabancı değildi - güvenebileceği bir sürü ve bir Ok takımına sahipken değil. Ve onu iliklerine kadar sahiplenilen bir eşi. Bu onun son derece memnun olduğu bir durumdu.

Memory ile aile olmaya gelince, bu hiç de zor olmazdı. Selenka'ya göre, empata zaten bir kardeş gibi davranıyordu ve görünüşe göre Memory de ona aynı şekilde karşılık veriyordu.

"Hazır mısın?" Sarı polar bir şort ve önünde dev bir gökkuşağı olan uyumlu bir sweatshirt giymiş, ayaklarında kabarık pembe çoraplardan başka bir şey olmayan Margo onun yanındaki kanepeye çöktü.

"Patlamış mısırı sen mi yaptın?"

"Ben hallederim." Selenka dinlenme odasının mini mutfağından kocaman bir kâseyle çıktı ve Margo hemen kâseyi aldı.

Tüyleri parlayan ve kaburgaları artık görünmeyen Loyal, Selenka görünür görünmez ayağa fırlamış ve Ethan kadar ona sadık bir şekilde bacaklarının etrafında dolanmaya başlamıştı. Selenka onu sevmek için eğildi ve sol kulağının arkasına bir çizik atarak onu bir sevinç birikintisi içinde yere eritti.

Selenka, Loyal'ın başını son kez okşadıktan sonra Margo'ya, "Arkadaşımı bir pembe diziye bağladığınıza inanamıyorum," dedi. "Beyin için şeker gibi."

Ethan telefonunu bir kenara bırakarak, "Bu eğitici," diye itiraz etti. Memory'nin verilerini bu gece Selenka ile paylaşacaktı, yalnız ve çıplakken. İkincisi çok önemliydi. Ethan artık eşiyle dokunsal temasa bağımlıydı.

Diğer tarafındaki kanepeye uzanarak, kolunu omuzlarına dolmasına izin verdi ve kolunun kıvrımına yerleşti. O da rahat giyinmişti ama kot pantolon ve vücudunun şeklini takip eden sade bir gri tişört giymişti. Margo'nun aksine Selenka'nın bir saat içinde çalışma odasından çıkması gerekiyordu. Valentin Nikolaev'le "arkadaşların girmesine izin verilmeyen" bir bira içmek için buluşacaktı.

"Bekle, ben önce." Margo ona döndü. "Ivo sana aldığı bir şey için kendini beğenmişlik yapıyordu. Bana ne olduğunu söylemedi." Kurt gözlerini ona dikti.

Kırılmayınca olduğu yerde zıpladı. "Lütfen söyle bana. Bilmemem mümkün değıl! Bu beni delirtecek."

Slenka gülerken Ethan, "Işıkları kapat da sana göstereyim," dedi.

Margo bunu aceleyle yaptı ama oda zifiri karanlık değıldi; kapının altından gelen bir ışık huzmesini, eğlence telsizinin güç durumunu gösteren mavi noktayı, hatta Margo'nun ayağı fırladığında telefonunu düşürdüğü yerdeki zayıf parıltıyı bile görebiliyordu.

Ama bu gösteri için hava yeterince karanlıktı.

Sağ elinin yüzük parmağını kullanarak avucunun içinden Oleg'in dün yerleştirdiğı deri altı implantına uzandı. Şifacı küçük kesici kapatmıştı ve kalan hassasiyet önemsizdi. Bu yüzden implantın üzerine bastırmak ona acı vermedi. Derisinin altında avucunu bir parıltı kapladı.

"*Blin!*" Margo yaklaştı, dikkatle bakmak için eğildi, Loyal onun yanında kıpırdandı. "Nerede olursanız olun her zaman bir ışık kaynağınız olacak!"

Böylece bir daha asla karanlıkta kilitli kalmayacaksınız.

Ivo, Ethan'a kendi yarattığı cihazı verirken ona böyle söylemişti. Küçük bir pille çalışıyordu ve her yıl değıştirilmesi gerekiyordu ama yılda bir kez beş dakikalık bir revir ziyareti, ışık armağanı için hiçbir bedel değıldi. Ethan bir gün Ivo'ya da böyle değıerli bir hediye verebileceğini, kendi şeytanlarıyla savaşmasına yardımcı olacak bir şey verebileceğini umuyordu.

Bu arada, daha önce Abbot dışında hiç kimseyle yapmadığı bir şekilde diğerk teğmenle zaman geçirdi. Arkadaş olmaya başlamışlardı, birbirlerinin yaralarını anlayan iki adam. "Daha sonra inceleyebilirsin," dedi ve telefonu kapattı. "Son üç bölüme yetişmemiz gerekiyor."

"Oooh evet!"

Çok geçmeden telsizi çalıştırdılar, Ridge ve Chantelle'in hikâyesi ekranda muhteşem renklerle oynuyordu. "Siz ikiniz milyarder bir alfa kurdun oksimoron olduğunun farkında mısınız?" Slenka gözlerini devirerek mırıldandı. "Alfalar sürüyle ilgilidir, sürüyle değıl-"

"Şşşt," dedi Ethan ve Margo, Margo da ekledi, "Şatonun kapısını kırmak ve Chantelle'i o korkunç Ruslan Barnett'in elinden kurtarmak üzere."

Bir "hrrump" sesi çıkaran Selenka sakinleşti. Bu üç dakika sürdü. "O bir aptal!" Selenka ağladı. "Zavallı Ridge! Her beş saniyede bir kendini kaçırta ve şampanya ve havyar ikram eden esirinden o kadar 'korkuyor' ki kapı açıkken bile dışarı çıkamıyor!"

"İşte bu kadar." Yüz hatları sert çizgilerle belirlenmiş olan Margo parmağıyla Selenka'yı işaret etti. "Eğer çeneni kapatmazsan seni izleme kulübümüzden atacağız."

"Grr." Kollarını göğsünde kavuşturan Selenka, gitme vakti gelene kadar sessiz kalmayı başardı - Ethan onun fikirlerini kendine saklamanın baskısından patlayacağını düşünse de.

İlk bölümden sonra ayağa kalkarak Ethan'ı öpmek için eğildi. "Sakin ama sakın, hiçbir koşulda beni kucağına alma ve büyük bir jest olarak omzuna atma. O muhteşem poponda dövmeye dönüşecek kadar derin ısırık izleri bırakırım."

Ethan onun alt dudağını ısırdı. "Eşimi tanıyorum."

Sonunda yatışmış bir şekilde ayrıldı ama Margo'yla birlikte harekete geçmeden önce Kostya'dan Selenka'nın çalışma odasından çıktığını bildiren bir mesaj gelmesini beklediler. Telsiz çaldı, Ethan ayağa kalktı, Alia elinde bir giysi çantası içinde tam bir smokinle odaya girdi ve Margo mutfağı aradı.

İki kadın heyecanlı bir Sadık'ı da yanlarına alarak dışarı çıktılar, böylece Ethan ılık hızıyla üstünü değiştirebildi ve Alia'nın becerileri sayesinde mükemmel bir smokinle dışarı çıktığında Manuil, içinde buz gibi bir bira, bitter çikolata, sırf Ethan istediği için Abbot'un ısınladığı siyah kirazlar ve Psy alkolle arası pek iyi olmadığı için alkolsüz bir kokteyl bulunan bir taşıma çantasıyla orada duruyordu.

Margo onu görünce ılık çaldı, ön kolunu Margo'nun omzuna dayamış duran Ivo da öyle. Margo, "Çok güzel temizlenmiş," dedi. "Yine de temiz traşlı görünümünden emin değilim."

"Tekrar büyüyecek." Ethan bu sabah tıraş olduktan sonra Selenka'ya da aynı şeyi söylemişti. Selenka kaşlarını çatmıştı ama aynı zamanda meraklı elleriyle Selenka'nın pürüzsüz yüzünü okşamış, hoşuna gidip gitmediğini test etmişti; arkadaşı onunla uğraşırken Selenka tezgâha sırtını dayadığından, kararın olumlu olduğundan emindi. "Unuttuğum bir şey var mı?"

Gregori yanında dondurma kâsesini yerken durakladı, boynunun yan tarafında yeni bir dövmenin bulunduğu kare şeklinde bir bandaj vardı. "Müzik mi?"

"Telefonuma yükledim." Ivo'dan ödünç aldığı küçük bir cihazda da yedeği vardı. "Valentin'i ara."

Margo telefonu kulağına götürdü. " geldi. Toplantıyı iptal et." Bir dinledi, sonra yüzünü buruşturdu. "Evet, evet, sana borçluyuz. Unutmayacağını da çok iyi biliyorum." Telefonu kapattı. "*Ayılar.*"

"Dinara'ya haber verdim." Alia kendi telefonunu kaldırdı. "Alfa in bölgesine geri döndüğünde Selenka'yı gitmesini istediğiniz yöne yönlendirecek."

"Yönlendirme için mantıklı bir neden buldu mu?" Ethan sordu, çünkü Dinara yardım talep ettiğinde "Bir şeyler düşüneceğim" demişti.

"Etrafta bir dominant olduğunu bilseler utanabilecek iki itaatkâr arasında biraz uzakta gerçekleşen aşk dolu bir randevu." Ethan, Loyal'ın başını okşamak için eğildiğinde Alia'nın yumuşak dudakları kıvrıldı. "Bizim sert Dinara tam bir romantik."

"Ona sen mi bakacaksın?" dedi Margo'ya; Loyal, Ethan'ın gittiği yerlere gitmeye alışkındı ama Ethan bugün onu götüremezdi.

"Loyal ve ben *Kum Saati Hayatları* maratonumuzu bitireceğiz." Margo kalçasının yan tarafını okşadı ve Loyal yanına . Margo çömelerek bir kolunu sırtına doladı, böylece Ethan gittiğinde onu takip etmeyecekti.

Alia gülümseyerek, "Aşkım masanızı ve sandalyelerinizi hazırladı," dedi. "Tyoma da onu kötü gösterdiğini bilmeni istiyor."

Taşıma çantasını omzuna asan Ethan, gruba "*Spasibo*" dedi ve yola çıkmadan önce Manuil'in omzuna dokunmayı ihmal etmedi.

Çocuğun yüzü küçük bir güneş gibi aydınlandı. "İyi şanslar, Ethan."

Ethan şansa ihtiyacı olmayacağını, her şeyin plana göre gideceğini umuyordu. İnin araç bölmesine ulaştığında Kostya, Ethan'ın daha önce birden fazla kez bindiği jetsikletin yanında onu bekliyordu. "Selya az önce in bölgesine geri döndü." Bir kask uzattı. "Muhtemelen sinirli ve ayılar hakkında mırıldanıyor. Yedi dakikan var."

Kaskını takan Ethan teğmene teşekkür ettikten sonra kükreyerek araç bölmesinden çıktı ve kendisini Artem'in kurduğu küçük masa ve iki sandalyeye götürecek patikaya girdi. Karşısına çıkabilecek tüm olası engellerin farkında olduğundan emin olmak için bu hafta bu yolu tam üç kez geçmişti.

Ama bugün yolculuk pürüzsüzdü, ay dünyanın üzerinde gümüş bir spot ışığı gibi parlıyordu.

Bir tür amfiteatro oluşturan büyük ağaçlarla çevrili küçük açıklığa ulaştığında, jet motosikletini park etti ve kaskını gidonlardan birine astı. Ardından taşıdığı eşyalarla masayı hızla düzenledi; diğerlerinin bilmediği tek şey cebinde getirdiği bir demet kâğıt çiçektir.

Selenka, bulması için bıraktığı origamiden çok hoşlandı.

Masa hazır olduğunda telefonundan gelen bip sesi, Dinara'nın ona bir dakikalık geri sayımı bildirdiğini kanıtladı. Derin bir nefes alarak ağaçların arasından sıyrıldı ve Selenka'nın sürdüğü toprak yolun kenarında durdu. Kısa bir süre sonra Selenka'nın farları köşede belirdi ve Ethan otostop çeker gibi başparmağını uzattı.

Onu görür görmez ışıkları kapattı, böylece kör olmayacaktı, arabayı durdurdu ve dışarı atladı. Elleri kalçalarında, sert bir ifadeyle ona baktı ama çiftleşme bağı boyunca zevk köpürdü. Çünkü bu bir oyundu ve kurtlar oynamayı severdi.

"Ethan Night, eğer bana Valentin'in bu işin içinde olduğunu söylersen, gerçekten seni ısıracak," diye tehdit etti.

Ethan, "O sadece çevresel olarak işin ," dedi ve elini uzattı. "Ayrıntı yok. Ama yine de beni ısırabilirsin. Hoşuma gidiyor."

Omuzları titreyerek onun elini tuttu. "Ne yapıyoruz biz? *zaichik?*"

"Ay ışığında tatlı yiyoruz." Kadında hissettiği duygular, onu saran basit zevk ve mutluluk içi şefkatle doldu.

Beyaz örtülü masayı, kiraz dolu kâseyi ve Ethan'ın bir keresinde laf arasında bahsettiği, onun için bulduğu çikolatayı görünce içini çekti. "Ah, Ethan." Adamın çektiği koltuğa oturarak çenesini ellerinin üzerine koydu ve başını kaldırıp ona baktı. "Bu kılavuzda var mı?"

Arkadaşları arasında bir şakaydı ama Ethan ciddiyetle başını salladı. "*Vahşi Kadın*'dan biraz ilham alarak bunu kendim düşündüm." Ne de olsa henüz bir uzman değildi.

Onda ilkel bir zevk vardı. "Oturmayacak mısın?" diye sordu adam ona sevdiği birayı doldurduktan sonra. "Oturmazsan nasıl kucağına oturup seni aptalca öpebilirim ki?"

Aleti, eşinden gelen her çapkınlığa her zaman olduğu gibi tepki verdi. Ama Ethan'ın bu gece yapacak daha çok işi vardı. "Bir şey öğrendim. Sana göstermek istiyorum."

Başını eğdi.

Telefonunu çıkarıp sessiz bir fon müziği başlattı, sonra içine çekti, nefesini verdi ... ve sesini seven arkadaşına şarkı söylemeye başladı. Selenka onun önünde içkisini, kirazları ve çikolatayı görmezden geldi, vücudundaki her hücreyle onu *dinlerken* gözleri kapandı. Aldığı zevk, onun kanında kendi şarkısını söylüyordu.

Adam durduğunda ürperdi, gözlerini açtığı anda gözleri saf altın rengindeydi. "Sesin Ethan. Onunla tüm sürümü büyüleyebilirsin."

"Hayır, bu sadece senin için." Kraliçesi için.

"Söylediğin şeyler, Ethan Night ..." Selenka sandalyesinden kalkarak bir kiraz aldı ve ısırıldı. Kiraz kırmızısına boyanmış dudaklarıyla onu öptü ve diğer yarısını da yedirip piposunu attı. "Sırları olan tek kişi sen değilsin."

Bir öpücük daha alıp bir adım geri çekildi, sonra tişörtünün yırtmacına uzanarak zincirine taktığı kolyeyi çıkardı. Zinciri fark etmişti ama halka şeklindeki kolye ucu onun için yeniydi.

"Bunu bu gece daha sonra yapmayı planlamıştım ama ..." Zinciri çözüp yüzüğü eline bırakırken derin bir gülümseme duydu. Dövülmüş metal gibi görünen basit bir tasarıma sahip kalın bir yüzüğün orta kısmında E ve S harfleri iç içe geçmişti.

"Çiftleşmemiz," dedi, "içgüdüsel bir şeydi. Ama çok daha fazlası oldu. Birbirimiz için olması gereken eşler haline geldik. -Sevgililer, arkadaşlar, kılıçlar ve kalkanlar." Yüzüğü havaya kaldırdı. "Benim için kim olduğundan asla şüphe etmemen için bunu takmanı istiyorum. Eşim, aşkım ve Ethan'ım."

Kadın yüzüğü parmağına geçirirken göğsü sıkışan adam donakaldı; sonra parmaklarını içe doğru kıvrarak yumruk yaptı ve hediye sıkıca tuttu. "Nereden biliyordun?" diye mırıldandı. Hâlâ bazen, kurdu onu buna zorlamasaydı kendisini seçmeyeceğinden endişe ettiğini söyledi.

"Ben senin eşimim." Alaycı bir bakıştı ama öpücüğü şefkatliydi. "Sen benim her zamanımsın Ethan ve başka türlü olmasını istemezdim."

Ethan onu kollarıyla sararak yerden kaldırdı... sonra kalbi dönerken, kanı göz kamaştırıcı bir ışığa dönüşürken onu etrafında döndürdü. Eşi başını geriye atarak, kendisinin söyleyebileceğinden çok daha güzel bir şarkı olan bir uluma gönderdi; çünkü bu ulumada sınırsız bir mutluluk vardı.

O her zaman onunlaydı ve bu onu mutlu ediyordu.

Bir zamanlar olduğu kırık, kapana kısılmış çocuğun asla hayal edemeyeceği bir sevinçti bu, ama o çocuğun gölgesi bugün ışıktaki dans ediyordu, zihninde ya da kalbinde prangalar yoktu. Bir alfa kurda ait olan bir kalp.

-

Ethan ve Selenka ay ışığının altında dönerken, Kaleb Krychek PsyNet'teki fay hatlarına, yakın zamandaki birçok darbenin yarattığı zayıf noktalara baktı ve Aden'e döndü. "Artık başka seçeneğimiz yok."

Ok Mangası'nın lideri hiçbir duygu belirtisi göstermedi ama Kaleb'e baktığında gözleri obsidyen rengindeydi. "Hayır, yok."

Anlaşmışlardı: PsyNet'i parçalara ayırmanın zamanı gelmişti
. . ve hayatta kalmasını ummanın zamanı gelmişti.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazarken Rus dili ve Rusça isimlendirme kurallarıyla ilgili sorularım oldu. Tetiana Matsypura, Karen Lamming ve Vladimir Samozvanov'a bu soruları cömertçe yanıtladıkları için teşekkür ederim.

Kiril alfabesinden yapılan transliterasyonun farklı yazımlar içerdiği durumlarda, birini seçtim ve onunla devam ettim.

Hatalar bana aittir ve umarım onları affedersiniz.

Spasibo!

YAZAR HAKKINDA

New York Times çoksatan yazarı Nalini Singh yazma konusunda tutkulu. Çin'in çölleri, İskoçya'nın dağlık bölgeleri ve Antarktika'nın donmuş manzaraları kadar uzaklara seyahat etmiş olsa da, onu en çok büyüleyen şey hayal gücünün yolculuğu. Bir yazar olarak hayallerinin peşinden gidebildiği için çok mutlu.

Nalini güzel Yeni Zelanda'da yaşıyor ve çalışıyor. Kendisiyle doğrudan web sitesi üzerinden iletişime geçebilirsiniz: nalinisingh.com. Siteyi ziyaret ederken, Nalini sizi Psy-Changeling ve Guild Hunter serileri hakkında güncel haberlerin yanı sıra dünyalarında geçen ücretsiz kısa hikayeler de dahil olmak üzere eğlenceli özel ekstralar için haber bültenine katılmaya davet ediyor.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

Okuma listenizde sırada ne var?

[Bir sonraki
keşfedin harika
okumanızı !](#)

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

[Şimdi kaydolun.](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.